

LOTILY VĚČNÉHO CÍSAŘE DOSTÁVAJÍ NA FRAK.
NARAZIL SNAD ŠTEN NA ROVNOČENNÉHO **PROTIVNÍKA?**

Perseus

Flotila zatracenců

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

V NAKLADATELSTVÍ PERSEUS VYŠLO:

Timurova trilogie:

Když bohové spali
Vlci bohů
Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí
Flotila zatracenců

Připravujeme:

Pomsta zatracenců
Císařův návrat

Tetralogie Vzdálená království:

Vzdálená království
Příběh bojovnice
Noční království
Návrat bojovnice

Allan Cole and Christopher Bunch

Flotila zatracenců

Poznámka

Názvy knih 1,2 a 3 jsou odvozeny ze série povelů, které v 17. století n. 1. používalo britské námořnictvo k zahájení bitvy válečných lodí. Název 4. knihy je ne zcela formální povel lodním nabíječům, aby se chopili dělových koulí.

-AC a CRB

KNIHA PRVNÍ

BITEVNÍ LINIE

KAPITOLA PRVNÍ

TAHNSKÝ BOJOVÝ křižník opisoval oblouk kolem zmírajícího slunce. Podle nastaveného cílového kurzu loď za několik málo hodin dosedne na šedobílý povrch Fundy - hlavní planety soustavy Erebus.

Erebus působil dojmem poslední planety ve vesmíru, kam by kterákoliv bytost toužila jet. Její slunce se nacházelo tak blízko zániku, že k několika kráterovitým satelitům vysílalo pouze chabé žluté světlo. Minerály zbyvší na těchto holých tělesech by sotva uživily jediného horníka. Na Erebu mohl člověk snít pouze o smrti.

Madam Atago netrpělivě naslouchala radiovému rozhovoru mezi její posádkou a hlavním komcentrem na Fundy. Hlasy na druhém konci jí připadaly vágní, nezúčastněné, postrádající jakoukoli disciplínu - silný kontrast k úsečné sérii slov ze strany její posádky. Doslova to uráželo její tahnské cítění.

Situace na Fundy je již příliš dlouho zanedbávána.

Madam Atago tělesným vzrůstem znatelně převyšovala většinu svých důstojníků. Při zběžném pohledu mohl mít někdo dojem, že je exoticky krásná - dlouhé vlnité vlasy, velké černé oči a smyslné rty. Její štíhlé tělo odhalovalo překvapivé náznaky svůdné plnosti. Ty však momentálně velmi dobře zakrývala uniforma: tmavozelený plášť, rudá blůza a zelené obtažené kalhoty.

Na druhý pohled všechny náznaky krásy zmizely a po zádech přeběhl mráz. Vysoká tahnská hodnostářka. Jediné její pokývnutí hlavou mohlo zpečetit mnohý osud - a to krajně nepříjemně.

Zatímco loď sestupovala na přistávací dráhu, hleděla na svého kapitána, který monitoroval počínání posádky.

„Již brzy, madam.“

„Požaduji jedno komando,“ oznámila.

Odvrátila pohled, což byl pro kapitána jasný povel k odchodu. Madam Atago se již v myšlenkách viděla před těmi nedisciplinovanými hlupáky na Fundy.

Velká loď dosedla na led zhruba kilometr od středu přistávací plochy. Motory utichly a loď se okamžitě zahalila do šedé mlhy přiváté prudkým větrem.

Většinu povrchu Fundy tvořil led a černá skála. Tato nehostinná část vesmíru znamenala velmi nepravděpodobnou základnu pro jakékoliv podnikání, natož pak pro účel, k němuž ji zřídili její současní obyvatelé.

Tahnové se připravovali na válku proti Říši a soustava Erebus v tomto jejich plánu hrála roli základního stavebního kamene. Erebus byl v maximální tajnosti přetvořen v celosoustavní výrobu válečných lodí. Vzhledem k odlehlosti a bezútěšnosti těchto končin vesmíru měli tedy obrovskou šanci, že Věčný Císař neodhalí jejich zbrojní úsilí dřív, než bude pozdě. A tak zde stavěli, opravovali a přestavovali tisíce lodí.

Když bojový křižník tahnské hodnostářky vstoupil do soustavy, částečně toto úsilí zpozorovala. Malé, výkonné tahače převážely stovky kilometrů dlouhé konvoje trupů, které budou proměněny v bojové lodě a posléze přesunuty na povrch ke konečnému dovybavení. Na každé z planet Tahnové narychlo zkonstruovali obrovské továrny a noc osvětlovala přízračná záře z pecí.

Povolali každého volného dělníka, včetně těch naprosto nezkušených. Nízká odbornost výrobního personálu byla jedním z hlavních důvodů, proč Tahnové prováděli montáž převážně na zemi a ne v prostoru. K výrobě v hlubokém vesmíru je zapotřebí vysoce odborných pracovníků a získat je bylo vzhledem k rozsahu zbrojení zcela nemožné. Vesmírné továrny navíc vyžadovaly obrovské počáteční investice a Tahny již nyní strašilo ze sna tiché cinkání mincí v trezorech státní pokladny.

Chtěli co nejlevněji pořídit co možná nejvíce lodí. Případné poruchy funkčnosti stroje, jakkoliv životu nebezpečné, představují problém pouze pro posádku daného stroje.

Tahnové tak byli vlastně válečníky se zlamanými ocelovými oštěpy.

Madam Atago se zastavila pod schody lodi, obklopena po zuby ozbrojeným komandem svých nejlepších vojáků. Ti tvořili její osobní stráž a osobně si je vybrala nejen pro vojenskou dovednost a naprostou věrnost, ale také pro jejich výšku. Dokonce i madam Atago vypadala v hloučku své ochranky jako trpaslík. Vojáci přešlapovali na mrazivém vzduchu, ale jejich paní jen stála a ani se neobtěžovala, aby si přes ramena těsněji přitáhla svůj termoplášť.

Znechuceně hleděla k přístavnímu středisku. Proč ji donutili přistát tak daleko? Neschopní idioti. Přesto ji to ale nepřekvapovalo.

Madam Atago odhodlaně vykročila sněhem; komando následovalo. Vrzaly jim postroje a umrzlý povrch jim chroupal pod botami. Kolem propluly velké gravisaně naložené díly a dalším materiálem. Na některých z nich se vezli muži a ženy, kteří se takto dopravovali z práce a do práce v továrnách, které vroubily přístaviště kouřem a vysokými plameny.

Madam Atago se ani nepodívala stranou, aby nasála tuto podivnou scénu. Prostě jen kráčela dál, dokud nedorazili ke středisku.

Strážník v budce před hlavním vchodem něco zakřičel. Ignorovala ho a pokračovala dál, zatímco členové její ochranky pozvedli zbraně, aby zamezili dalšímu hloupému vyptávání. Hlasitě klapali podrážkami, jak postupovali dlouhou chodbou, vedoucí do administračního střediska.

Když zašli za roh, přiřítíl se k nim podsaditý chlapík a spěšně si upravoval blůzu. Madam Atago se zastavila, až když si povšimla, že dotyčný má na sobě admirálskou uniformu. Muž k nim doběhl celý zpocený a rudý.

„Madam Atago," blekotal. „Omlouvám se. Nevěděl jsem, že přiletíte tak brzy, a-“

„Admirále Diene?" zarazila jej v půli zajíknutí.

„Ano, madam?"

„Chci vidět vaši kancelář," oznámila a šla dál s klopýtajícím Dienem v patách.

Madam Atago usazena před počítačem mlčky prohlížela jednotlivé záznamy. Dva z jejích strážců stáli u dveří se zbraněmi ve střehu. Ti ostatní se strategicky rozestavěli po admirálově přehnaně luxusní kanceláři.

Když poprvé vstoupila, rychle se rozhlédla po místnosti. Mírně ohrnutý ret prozradil její názor: velmi netahnské.

Jak stránkovala záznamy, Dien dál a dál mumlal nesouvislé řady polovičatých omluv a vysvětlení. „Tady... tady... vidíte. Bouře. Ztratili jsme celou denní produkci.

A tato položka! Museli jsme postavit nový přístávací pruh, abychom zvládli přísun nákladních lodí. Byli jsme vystaveni enormnímu tlaku, madam. Obloha se jimi jen černala. A my jsme nedisponovali dostatečným záze-“

Nečekaně se zarazila, dlaní zmáčkla vypínač a monitor počítače zhasl. Dlouho do něj prázdňě hleděla. Nakonec vstala a obrátila se k muži.

„Admirále Diene," houkla na něj. „Ve jménu lorda Fehrleho a Vrchní tahnské rady vás uvolňuji ze služby.“

Malíře či lékaře by velice udivil odstín, který následně přejala mužova tvář. Když Atago vykročila z místnosti, přistoupil k ní jeden z jejích mužů.

„Madam. Počkejte prosím," zapřísáhl ji Dien.

Nepatrně se obrátila zpět a lehce nadzvedla jedno dokonalé obočí. „Ano?"

„Dovolila byste mi alespoň... Eh, mohl bych si ponechat osobní zbraň?"

Na chvíli se zamyslela. „Otázka cti?"

„Ano, má paní. Otázka cti.“

Další dlouhé čekání. Pak konečně odpověď. „Ne. Myslím, že ne.“

Madam Atago opustila místnost a dveře se za ní tiše zavřely.

KAPITOLA DRUHÁ

STEN A LISA HAINESOVÁ se prodírali zmateným davem v kosmopřístavu. Soward jako hlavní přístav na Původním světě sice odjakživa trpěl přeplněním, ale v této míře to bylo nevídané - doslova hlava na hlavě, anténka na anténce.

Oba byli stále rozčilenější a neklidnější, jak se tlačili k najatému graviautu.

„Co se to tu sakra děje?“ zeptal se Sten, aniž by čekal nějakou odpověď.

„Netuším,“ odvětila Lisa. „Ale už se mi z toho vážně dělá zle. Jestli odtud co nejdřív nevypadneme, tak se pozvracím.“

„Ale prosím tě,“ ozval se Sten. „Lidi z oddělení vražd přece nikdy nezvrací. Je to základní předpoklad pro jejich práci.“

„Tak se dobře dívej,“ řekla Lisa.

Sten ji popadl za paži a i s policejní kapitánkou se vyhnul potácejícímu se mladému vojáku.

„Tolik uniform jsem neviděl snad od základního výcviku.“

Vklouzli do graviauta a Sten se spojil s lokálním dispečinkem, zdali mohou vzlétnout. Dostali odpověď, že budou muset minimálně čtyřicet minut posečkat. Hodinu a půl nato - po opakovaných zpožděních sváděných na vojenskou dopravu - konečně směli vzlétnout.

Vše se znatelně zlepšilo, jakmile na cestě do Lisina bytu minuli město. Fowler tvořil téměř trojrozměrný spletenec. Nikdo z nich nepromluvil, dokud konečně neopustili okraj města a nenamířili si to k obrovskému lesu, kde kotvil Lisin hausbót.

„Bylo to takový vždycky?“ zeptala se Lisa. „Nebo jsem na to jen byla zvyklá?“

Komandér Sten, dříve sloužící u Domácí stráže Věčného Císaře, se neobtěžoval s odpovědí. Uniformy i množství vojenských vozidel a konvojů, které viděli, vše docela jasně vysvětlovaly.

Připadalo mu to, jako by se Původní svět připravoval na invazi. Sten si byl sice jist, že něco takového je naprosto nemožné, ale Císař zatraceně jistě mobilizoval k velké vojenské akci. A Sten věděl, že cokoliv, co zahrnuje střelbu, téměř jistě znamená, že bude znovu muset riskovat svoji mladou řiť.

„Myslím, že to ani nechci vědět - alespoň zatím,“ odvětil. „Zbývá nám ještě pár dní dovolené. Tak si je pěkně užijme.“

Lisa se k němu přitulila a začala jej jemně hladit na vnitřní straně stehna.

Než dorazili k Lisině hausbótu, opojný klid, který našli na své dlouhé dovolené ze zaměstnání, se pomalu navrátil.

„Loď se poklidně houpala ukotvena lany vysoko nad širým, panenským lesem. Les se nacházel v jedné z mnoha chráněných krajinných oblastí, které Císař na Původním světě zřídil. Avšak vzhledem k velké přelidněnosti řídící planety obrovské Říše a astronomickým nájmům, museli lidé při hledání obydlí prokazovat pozoruhodnou vynalézavost.“

Lisin plat policistky nebyl nikterak obrovský. A tak ona i velká armáda ostatních lidí využila skuliny v Císařově Zákoně o chráněných krajinných oblastech. V lese se nesmělo stavět, ale o prostoru *nad* ním zákon neříkal nic.

A tak si její domácí pronajal neobyvatelnou půdu a poskytl velké hausbóty vybavené McLeanovými generátory komukoliv, kdo mohl zaplatit „přepravné“. Lisa měla co dělat, aby vůbec vyšla, takže se musela činit, aby si hausbót mohla dovolit.

Uvázali graviauto k postranici a přešli po palubě ke dveřím. Lisa palcem stiskla zámek fungující na otisk jejího prstu a dveře se odsunuly stranou. Než vstoupili, opatrně prozkoumala interiér - policejní návyk, kterého se asi nikdy nezabaví. To byla jedna z mnoha věcí, které měli se Stenem společné. Po letech strávených službou u Kudlanek pro něj bylo nepřípustné vstoupit do místnosti, aniž by se přesvědčil, že vše je tak, jak by

logicky být mělo.

Deset minut nato leželi rozvaleni na pohovce při otevřených oknech, aby vyvětrali zatuchlý vzduch.

Sten usrkával své pivo a doufal, že jím spláchne ten podivný smutek, který se mu nenápadně usazoval v žaludku. V minulosti se již několikrát zamiloval a o ženách věděl své, ale nikdy nebyl s žádnou dívkou tak dlouho o samotě, aby neměli na práci nic jiného než sami sebe.

Lisa mu stiskla ruku. „Škoda, že už to skoro končí," povzdychla si. Sten se k ní obrátil.

„No, ale ještě to neskončilo." Přivinul si ji k sobě a objal ji.

Všichni se shodovali na tom, že Sten s Lisou podali obdivuhodný výkon, když zmařili velmi nebezpečné spiknutí proti Císaři. Samozřejmě, že to nedopadlo úplně nejlépe, ale člověk nemůže chtít všechno.

Přesto je oba povýšili a udělili jim několikaměsíční dovolenku. Díky Stenově kamarádce od Kudlanek, Idě, si ji mohli užít ve velkém stylu.

Koupili si lístek na jeden vzdálený svět, který se skládal převážně z obrovského oceánu a tisíců idylických ostrovů. Najali si obojživelník a spokojeně trávili týden za týdnem přeskokováním z jednoho ostrova na druhý nebo jen kotvením na poklidném moři, přičemž do sebe nasávali slunce a jeden druhého.

V průběhu těchto měsíců se záměrně vyhýbali jakýmkoliv zprávám či kontaktu s okolním světem. Museli si vyléčit pocuchané nervy a zvážit poměrně nejasné vyhlídky.

Sten si nebyl jist, do jaké míry se na svoji bezprostřední budoucnost těší. Císař jej nejen povýšil, ale naléhavě mu radil, aby přestoupil z armády k imperiálnímu válečnému loďstvu. Sten dobře věděl, že rada od Velkého velitele a Náčelníka všeho, co obzírá, ve své podstatě znamená rozkaz.

A tak Sten se záchvěvy strachu vzrušeně očekával, co bude následovat. Vstup do válečného loďstva, dokonce i v hodnosti fregatního kapitána, pro něj bude novým začátkem. To znamená pilotní školu. Stena také zajímalo, jestli by se mohl vrátit na své staré místo, kdyby ho vylili. Sakra, byl by i ochoten vrátit se zpět na post přitroublého vojína bez jakékoliv zodpovědnosti.

Jasně. A jestli tomu věříš, hochu, na tahnské vězeňské planetě je velmi lacino k mání kus prvotřídní močálovité krajiny.

Sten se pomalu probral. Chvilí kolem sebe šátral, než zjistil, že tam Lisa není. Seděla na druhém konci velkého pokoje u počítače a probírala se poštou a telefonáty v jeho adresářích.

„Účet," zamumlala. „Účet, účet, účet, dopis, účet, poplatky do policejní unie, dopis... Sakra! Vlezte mi na záda, lidi. Byla jsem na dovolený."

„Je tam něco pro mě?" zeptal se malátně Sten. Protože neměl žádnou domácí adresu - jako již ostatně od svých sedmnácti let - vzkázal, aby mu vše posílali k Lise.

„Ano. Asi padesát blikajících telefonátů. Všechny od stejného člověka."

Sten se posadil a podivný pocit se mu přesunul ze žaludku do hrdla.

„Od koho?"

„Nějaký kapitán Hanks."

Sten přešel místnost a sklonil se jí přes rameno. Zmáčkl klávesy, které mu otevřely příslušný adresář. A opravdu: jeden telefonát za druhým, všechny od kapitána Hankse. Lisa ani moc nepřeháněla - bylo jich bezmála padesát.

Sten zmáčkl klávesu, která mu přehrála Hanksovu zaznamenanou zprávu. Ozval se ječivý, sípavý hlas, který postupně přecházel od základní naléhavosti až do stavu nejvyšší pohotovosti. Jádrem všech vzkazů bylo sdělení, že Sten je okamžitě - ne-li dříve - žádán. Jakmile se vrátí, má zbývajících dovolenou považovat za zrušenou a hlásit se do imperiálního pilotního výcviku.

„Do háje," zaklel.

Odstoupil od počítače a pohlédl z okna na zelený, vlnící se les; v hlavě se mu honily

všemožné myšlenky. Cítil, jak se k němu zezadu přitulila Lisa a ovinula jej v pase.

„Chce se mi brečet," svěřila se. „To je divný. Myslím, že se mi to ještě nikdy nestalo.“

„To je jednoduchý," ujistil ji. „Stačí jen přimhouřit oči a myslet na to, co tě právě napadne.“

Sten se navzdory rozkazu neohlásil okamžitě. On a Lisa si ještě mnohokrát museli dát sbohem.

KAPITOLA TŘETÍ

VĚČNÝ CÍSAŘ měl docela jasnou představu, jak by měl takový piknik vypadat.

Mírný pěti či desetiminutový deštík, který skončí těsně předtím, než hosté dorazí, dodá vzduchu na svěžesti.

Výše zmíněný déšť byl objednán a doručen.

Napadlo jej, že vánek s trochou chladu by povzbudil chuť k jídlu. V průběhu dne by tento vánek měl zmírnit, aby se účastníci pikniku mohli spokojeně povalovat ve stínu stromů, kde by unikli hřejivému slunci.

Výše zmíněný proměnlivý větrík byl také objednán.

Za nejvhodnější formu pikniku pak Věčný Císař považoval grilování, při němž hostitel osobně připraví každý chod.

Věčný Císař s narůstajícím zklamáním přehlížel rozsáhlý piknikový areál arundelského hradu a do své proslulé grilovací omáčky přidával poslední špetky všeho možného. Mezitím po celém piknikovém táboře padesát robotů waldo obsluhovalo stejné množství vnějších kuchyňských ohňů a přesně kopírovalo každý jeho pohyb, když přidávali či přilévají stejné ingredience.

Tradice Císařových pololetních pikniků jako neoficiální události dvora sahala několik staletí do minulosti. Začal s tím, protože miloval vaření, a milovat vaření znamená pozorovat ostatní, jak si pochutnávají na vámi s láskou připravovaném pokrmu. Nejprve byli pozváni pouze blízcí přátelé: zhruba 200 lidí, které s několika pomocníky hravě obsloužil sám. Císař vlastně věřil, že mnohá jídla dosáhnou dokonalosti, teprve když jsou připravována ve velkém množství: například jeho grilovací omáčka.

Tato prostá akce se dala pohodlně uspořádat na malém zastíněném plácku padesátikilometrového pozemku kolem Arundelu.

Brzy si však začal všimnout narůstající žárlivosti některých dvořanů. Tyto bytosti znepokojovalo, že nejsou členy neexistujícího „zdravého jádra“. Situaci se rozhodl vyřešit rozšířením seznamu pozvaných - což ve svém důsledku způsobilo jen rozšíření okruhu žárlivců až do nejvzdálenějších soustav jeho Říše. Seznam hostů se rozrostl do obludných rozměrů.

Nyní se dala očekávat účast minimálně 8000 jedinců. Nebylo možné, aby takové množství jídla dokázal připravit sám. Celá akce se mu začínala vymykat z rukou. Hrozilo, že se z ní stane oficiální událost - jakou byl například Den Říše.

Měl nutkání celou věc zrušit. Grilování však bylo jednou z mála společenských událostí, kterou měl opravdu rád. Věčný Císař se nepovažoval za dobrého společníka. Problém s vařením ve velkém objemu vyřešil velmi prostě: Nechal zbudovat spoustu dalších polních kuchyní a postavil k nim waldo kuchaře. Každý pohyb, který učinil, duplikovali až do poslední molekuly koření, kterou si oprášil z rukou. Zachování neoficiálnosti této společenské události se však ukázalo jako nemožné. A tak se Věčný Císař rozhodl, že toho využije.

Pozval na Původní svět pouze klíčové jedince a jakoukoliv potenciální žárlivost nepozvaných použil ve svůj prospěch. Jak jednou vysvětloval Mahoneymu: „Je to skvělejší způsob, jak je důkladně sprážit.“

Císař přičichl k bublající omáčce. Tvořila ji směska, jejíž počáteční surovina vypadala tak odporně a tak páchla, že Marr a Senn, jeho imperiální kuchaři, se odmítali účastnit. Vzali si dovolenou a odletěli na nějaké vzdálené místo pokaždé, když se grilování konalo.

Tento originální výtvar byl přinesen v padesátilitrovém hrnci. Vždy jej vyráběl mnoho dní předem. Tvrdil, že omáčka potřebuje čas, aby mohla dýchat. Marr a Senn to překrucovali na „píchat“, ale Císař to bez povšimnutí přecházel. Padesát litrů základní omáčky bylo

použito jako výchozí surovina - potom už jen stačilo přidat množství ingrediencí úměrné počtu dostavivších se strávníků.

Namočil do omáčky skývu chleba a ukousl si. Už to bylo lepší. Znovu se rozhlédl po piknikovém areálu. Všechny ohně hořely. Maso čekalo naskládání v chladničkách, jen ho napíchnout na rožně. Přílohy bublaly nebo se chladily a naražené sudy s pivem byly připravené k čepování.

Kde jsou hosté? Začalo mu docházet, že některé pozvané bytosti se buďto velmi opozdily nebo se dokonce vůbec nehodlají zúčastnit. Sloužící již přikrývali stoly, které evidentně nebudou použity.

Do háje s nimi! Co je piknik bez pár mravenců? Odmítal nechat si pokazit zábavu. Omáčka, připomněl si. Soustředil se na svoji omáčku.

Tajemství této omáčky spočívalo v odpadním masu. Císaři trvalo celé roky, než svým řezníkům vysvětlil, co slovy odpadní maso myslí. Nestál o nejjemnější libové plátky, které mu nabízeli. Potřeboval mizerné hovězí v počátečním stádiu zkažení, kdy sádlo již žloutlo a téměř žluklo. To, že je důkladně proložil česnekem, rozmarýnou, solí a pepřem, nijak nepotlačilo jejich zápach. „Jestli se ti dělá nevolno,“ říkal vždy Mahoneymu, „přičichni si k česneku na rukou.“

Přišouralo se několik dalších graviaut. Vyhrnuli se z nich hosté a zírali na kouř stoupající z ohňů. Císař si všiml, že se shromažďují v malých skupinkách a tiše spolu hovoří. Mnozí z nich letmo pohlíželi jeho směrem. Vzduch byl tak hustě prostoupen pomluvami, že je cítil i přes silný odér omáčky.

Ošklivé maso z omáčky bylo v nevzhledných hromadách umístěno na rošty, které byly zavěšeny nad dýmajícími ohni - v tomto stádiu recept vyžadoval jen malý žár, ale hodně kouře od pilin z tvrdého dřeva. Císař dával přednost bílému ořechu, pokud se mu ho podařilo sehnat. Maso neustále převracel, aby jím prostoupila příchutí kouře. V tom mu pomáhala chemie téměř zkažených zbytků: vysychaly a jejich póry doslova nasávaly vzduch.

Poté on i všichni waldové hodili maso do hrnce, zalili vodou a nechali vařit se stroužky česneku a následujícím kořením: tři či více bobkových listů, plnou hrst a půl oregana a plnou hrst satirejky, jako protiváhu hořkosti oregana.

Potom se omáčka musela nejméně dvě hodiny vařit na mírném ohni, podle toho, kolik tuku maso obsahovalo - čím více sádla, tím delší doba vaření. Piknikový areál čpěl jako planeta s převážně siřičitou atmosférou.

Císař spatřil Tanze Sullamoru. Ten se dostavil i s početnou družinou, která zabrala hned tři stoly. Sullamora byl zloděj. Kupecký princ nepatřil k těm, jejichž společnost by Císař nějak zvlášť vyhledával. Neměl toho podlézavého pitomce rád, ale potreboval ho. Průmyslník disponoval obrovským vlivem a navíc, ještě než došlo k současným problémům, míval blízké styky s Tahny. Císař doufal, že se styky podaří obnovit, jakmile budou současné neshody překonány.

Věčný Císař za svůj život - o svém panování ani nemluvě - již zažil mnoho takových roztržek, ale Tahnové se na seznamu těch, kteří jej připravili o klidný spánek, usadili hodně vysoko.

Tito nemožní stoupenci své bojovné kultury se neustále rozpínali do jeho Říše. Před jedním či dvěma tisíci lety by s nimi učinil krátký proces a v jednom mohutném útoku by na ně poslal své flotily. Ale časem se díky politice jeho komerční říše něco takového stalo nemožným, pokud by k tomu nebyl vyprovokován - a taková provokace by musela být rádná. Věčný Císař prostě nemohl zasadit první úder.

Ještě před několika měsíci se mu skýtala příležitost nastoupit diplomatickou cestu k řešení celého problému. Tuto příležitost však zmařila krvavá zrada.

Jak se zase jmenoval ten mladý vůl, co mu zachránil řiť? Stregg? Ne, Sten. Ano. Sten. Věčný Císař se pyšnil pamětí na jména a na tváře. Po statisících si je uchovával v mysli. Stregg, vzpomněl si, je divoký nápoj, na který ho přivedl právě Sten. Na mladíka mu tudíž

zůstaly příjemné vzpomínky.

Zatímco čekal, až se maso úplně uvaří, mohl vypít mnoho panáků streggu a v klidu se připravit na další krok v přípravě omáčky.

Možností existovalo mnoho, ale Císař nejraději používal deset či více velkých cibulí, stroužky česneku - vždy používal příliš česneku - chili papriček, zelených paprik, další oregano a saturejku a worčestrovou omáčku. Jednou se pokoušel vysvětlit Mahoneymu, jak se worčestr vyrábí, ale statný Irčan se začal dávit, už když mu prozradil, že celý proces začíná poměrně slušně rozloženými ančovičkami.

Vše osmahl na čištěném másle. Poté vyklopil směs do dalšího hrnce a dál dusil na mírném ohni s tuctem rozčtvrcených rajčat, hrnkem rajského protlaku, čtyřmi zelenými paprikami a dvěma špetkami hořčičného prášku.

Pořádně vše zalil zdravou dávkou velmi suchého červeného vína. Poté zahájil konečnou fázi. Zamíchal do toho kouřem prostoupenou základní omáčku, kterou si předem připravil, zesílil hořák a ještě deset minut vařil. Omáčka byla hotová.

Napil se streggu.

Dva jeho kuchaři nabodli na rožeň obrovskou hovězí kýtu a dali ji točit nad oheň. Mezitím bylo rozčtvrceno prase a také nabodnuto na rožeň. Nastal čas přistoupit k samotnému grilování.

Císaři bylo jasné, že všichni hosté, kteří hodlají přijít, jsou již přítomni. Rychlý pohled na stoly mu prozradil, že celé dvě třetiny seznamu hostů jsou zaneprázdněni někde jinde.

Císař se rozhodl, že seznam později zkontroluje. Ta jména si zapamatuje.

Vytáhl štětec a začal potírat opékané maso omáčkou. Oheň vzplál silněji, jak z masa hustě odkapávala šťáva. Kouřový parfém se linul nad celým piknikovým areálem, jak waldo kuchaři následovali každý jeho pohyb. V těchto okamžicích se Císař obvykle dostával do stavu naprostého klidu a pohody: napít se piva, potřít maso omáčkou.

Tentokrát však s předstíranou netečností zkoumal extatické tváře svých hostů. Jeho nálada prudce poklesla, když spatřil tváře napjaté strachy.

Co asi dělají Tahnové? Zpravodajská služba poskytla nulové zprávy. Od doby, kdy povýšil Mahoneyho, nejsou Jednotky Mercury, co bývaly.

„Zatraceně, Mahoney," řekl nahlas. „Kde ksakru je, zrovna když ho potřebuju?"

A za jeho zády se ozval nějaký hlas. „Nese vám pivo, Vaše Veličenstvo."

Byl to generálmajor Mahoney, vrchní velitel První divize gardy. V ruce svíral dva půllitry překypující bohatou pěnou.

„Co tu zatraceně děláš? Nejsi mezi zvanými."

„Zařídil jsem si dovolenou, pane. Myslel jsem si, že vzhledem k tomu, že jsem váš vrchní velitel, nebudete nic namítat."

„Jasně, že ne. Když se chceš k někomu vnutit do přízně, jak vždy tvrdím, nabídni mu pivo."

KAPITOLA ČTVRTÁ

MAHONEY VYTÍRAL talíř kusem česnekového chleba a vzdychal. Zhluboka si přihnul piva a zbylým chlebem vytřel poslední zbytky omáčky. Spolkl jej a opřel se na židli.

Věčný Císař, který se svého jídla víceméně nedotkl, jej se zájmem pozoroval.

„No, takže?“ řekl.

„Božské,“ řekl Mahoney. Znovu se napil piva. „Promiňte. *Božské, pane.*“

Císař ochutnal trochu masa ze svého talíře. „Možná je tam tentokrát moc kmínu.“

Mahoney dlouze říhl. Tázavě pohlédl na Císaře a ten přistrčil svůj téměř plný talíř před Mahoneyho, který si nabral sousto uspokojivých rozměrů.

„Ne. Není tam příliš kmínu,“ dodal Císař. Zhoupł se na židli a zaklonil hlavu, aby zachytil poslední hřejivé paprsky. Věčný Císař vypadal mnohem mladší než Mahoney. Tak na pětatřicet. Měl velké svaly - jako nějaký starověký desetibojař. Nechával se hladit sluncem a čekal, až mu Mahoney prozradí *skutečný* důvod své návštěvy.

Mahoney se naposledy napil piva, otřel si rty, urovňal si blůzu a posadil se takřka do pozoru.

„Vaše Veličenstvo, zdvořile vás žádám o svolení, abych s první divizí gardy zaujal postavení na Periferních světech.“

„Vážně?“ podivil se Věčný Císař. „Na Periferních světech? Já myslel, že si děláš starost z Tahnů.“

Mahoney pohlédl na svého šéfa. Teď již občas dokázal rozpoznat, kdy si s ním hraje.

„Ano, pane. Jde o Tahny.“

Věčný Císař se neubrnil nutkání přelétnout očima piknikový areál. Těch pár hostů, co se obtěžovalo přijít, odešlo a číšníčtí roboti již sklízeli ze stolů. Za půl hodiny bude celý areál vypadat jako nedotčený - včetně všech trávníků a záhonů azalek.

Věčný císař ukázal na jeden z kvetoucích keřů.

„Víš, kolik času jsem na tomhle pracoval, Mahoney?“

„Ne, pane.“

„Příliš mnoho. Tyhle kytky mají rády suchý klima. Jako na Australské poušti nebo něco takového.“

„Australský, Vaše Veličenstvo?“

„Ale to nic. Jde o to, že já vlastně kytky nenávidím. Dyť se to ani nedá jíst. K čemu zatraceně jsou?“

Věčný Císař z nedalekého keře utrhl květ a začal jej obírat, okvětní lístek po lístku.

„Co myslíš, že chystají? Samozřejmě že Tahnové.“

„Se vší úctou, Veličenstvo, domnívám se, že se vám chystají nakopat vaše růžové půlky.“

Ježíši. A co myslíš, že celou dobu dělám já?“

Císař zatáhl za páčku pípy a natočil si další pivo. Už se chtěl napít, ale postavil sklenici na stůl. Krátce se zamyslel a v duchu vytvářel nekonečné soustředné kruhy, které se neustále vzájemně protínaly.

„Problém, Mahoney,“ spustil následně, „spočívá v tom, že toho mám na starosti mnohem víc než jen ty zatracený Tahny. Jenom abych si udržel to, co mám, musím zdvojnásobit svou flotilu. K protiútoků potřebuju ještě třetí. A na razii v plné síle dvakrát tolik.“

Před tisíci lety jsem si přísahal, že tohle nikdy nedopustím. Blbost. Jsme moc velký. Musíme toho příliš ochraňovat.

Můj Bože, máš vůbec představu, jak dlouho dnes trvá vyhlášení veřejné zakázky na jednu podělanou loď?“

Mahoney moudře neodpovídal.

„Snažil jsem se to kompenzovat tím," pokračoval Císař, „že jsem zřídil nejlepší zpravodajskou jednotku, jaká kdy... no, jaká kdy existovala.

A co z toho mám? Hovno." • „Ano, pane," přitakal Mahoney.

„Ó, slyším v tom správně náznak výčitek, generále? Kritiku za vaše povýšení?"

„A převelení, pane."

„A převelení," zopakoval Císař. „Za normálních okolností bych řekl, že v životě potřebuju nějaký nesouhlas. Dobře formulovaný nesouhlas udržuje Věčného Císaře v napětí.

Tedy alespoň teoreticky. Já to nemůžu posoudit. Nemám žádného šéfa mého typu, na kterého bych se moh spolehnout."

Mahoney vystihl správný okamžik. „A na *koho* se můžete spolehnout, pane?"

Rozhostilo se ticho. Císař pozoroval, jak jsou talíře otírány, vidličky vydrhnuty a odneseny. Kromě pracovníků dvora se už v areálu nevyskytoval nikdo jiný než oni dva. Mahoney se konečně unavil čekáním na další Císařův krok.

„Co se týče mé žádosti, pane, první divize gardy, Periferní světy?"

„Potřebuju o tom vědět víc," namítl Císař. „Potřebuju toho vědět mnohem víc, abych získal dost času."

„Takže první divize ano, pane?"

Císař odstrčil svoji sklenici stranou.

„Ne. Žádost zamítnuta, generále."

Mahoney si málem prokousl jazyk, jak se snažil zabrzdit svoji logickou reakci. Mlčení bylo mnohem moudřejší.

„Zjisti mi to dřív, Mahoney, než mi oznámíš, že jsem se přepočítal," rozkázal Věčný Císař.

Mahoney se neptal jak.

Císař vstal a na stole nechal téměř plnou sklenici s pivem.

„Hádám, že piknik skončil."

„Asi ano, pane."

„Zvláštní. Tolik lidí nepřišlo. Napadá mě, že většina mých údajných spojenců teď **asi** dumá, jakou dohodu mají s Tahny uzavřít. Pro případ, že prohraju."

V tom se Věčný Císař mýlil. Doba pro *úvahy* tohoto typu již dávno minula.

KAPITOLA PÁTÁ

PRVNÍ FÁZE imperiálního pilotního výcviku probíhala na dovolenkovém světě jménem Salishan. Sten i ostatní budoucí piloti se sešli v přijímacím středisku, kde je rozdělili do skupin po třiceti bytostech a řekli jim, aby se připravili k přemístění na samotnou základnu.

Cvičenci se rekrutovali od mužů a žen těsně po základním výcviku, přes absolventy některé civilní přípravné školy ústící do válečného loďstva, až po služebně starší důstojníky a vybrané jedince. Převládali však vojenští panicové, jak Sten vypožoroval z absence jakýchkoliv vyznamenání, neupravených uniforem a přehnaně ztuhlého pozoru, který jim byl vštípen hypnosugescí.

Ale k tomu, aby poznal, že jsou jeho kolegové samé mladé maso, ani nepotřeboval oči.

Jak čekali na gravisaně, halou zaznívaly vzrušené dohady - protože se nacházeli na rekreačním světě, všichni očekávali lehkou službu. Neměl by být problém dostávat pravidelné propustky do ráje. I samotná základna bude zajisté výstavní.

Sten ani nehnul brvou a raději odvrátil zraky.

Na druhé straně zástupu zahlédl pobavený výraz jednoho z frekventantů. I on zjevně věděl své.

Sten si muže prohlédl pozorněji. Vypadal přesně tak, jak si každý důstojník od pěchoty představuje perfektního vojáka: vysoký, statný, bojem ošlehaný. Měl na sobě hnědou maskovací uniformu jednotek gardy a na ní tři řady válečných vyznamenání spolu s plackou Planetárního útoku. Byl to drsňák, který evidentně zažil nejednu válku. Ale zcela jednoznačně v něm Sten nespatořoval typ, kterého by si většina lidí dokázala představit jako pilota. Za jaké nitky asi musel tenhle chlapík zatahat, aby se do výcviku dostal?

Gravisaně přistály a z nich vystoupil solidně vyhlížející náčelník s deskami v ruce.

„Výborně,“ spustil. „Kdybyste se prosím postavili do řady, my si vás odškrtneme a odvezeme ke zbytku třídy.“

O pět minut později, když se saně zvedly a opustily překrásné město, formuloval náčelník svůj další příkaz již docela jinak. „Hej, rekruti, zavřete klapačky! Nejste na kurzu šití!“

Základní armádní pravidlo: Zdvořilost vašeho nadřízeného je přímo úměrná blízkosti a počtu potenciálně šokovaných civilistů.

Stena, který prošel snad všemi vojenskými výcviky, včetně základního, kudlankovského, klimatického, zdravotního, dělostřeleckého a tak dále, vůbec nepřekvapilo, že se krajina pod nimi proměnila v zalesněnou pustinu.

V ráji si armáda postaví základnu nanejvýš vedle skládky.

Tak trochu jej udivilo, že samotný areál alespoň z výšky nevypadal vůbec zle. Působil dojmem standardní základny válečného loďstva s hangáry, dílnami a různými přístávacími plochami či parkovišti.

Na jednom jeho konci stála řada třípatrových budov z červených cihel obklopených zahradami: bezpochyby velitelství.

Druhé překvapení se dostavilo, když jejich saně přistály právě před těmito budovami.

V tu chvíli Stenovi na mysli vytanulo základní pravidlo armádních škol a v duchu se proklíнал. Všechny vojenské výcviky začínají tím, že je žák rozemlet na kaši, která je následně vytvarována do požadované formy.

Instruktoři to budou bezprostředně po příjezdu demonstrovat tím, že si zgustnou na nějakém ubohém troubovi, co vyčnívá z řady.

A tím troubou mohl být velmi dobře třeba Sten.

Rychle si rozeplnul blůzu a začal z ní sundavat stuhy. Jeho vyznamenání byla všechna opravdová, ačkoliv velké procento jich dostal za přísně tajné operace u Kudlanek a

oficiálně uváděné zásluhy sloužily jen jako zástěrka. Na tak mladého důstojníka jich však bylo až příliš.

Výložku se stužkami strčil do kapsy, právě když se otevřel příklop gravisaní a rozzuřený zástupce náčelníka začal hulákat na celé kolo.

„Ven, ven, ven! Jak to, že tam ještě sedíte, vy hovada? Chci z vás vidět jen prdele a lokty!”

Nováčci popadli pytle s výstrojí a začali vyskakovat přes okraje gravisaní, zatímco zástupce neustával v křiku.

„Ty! Jo, ty! A vy ostatní taky! Na zem a dělat kliky! Hodně moc kliků!”

Ach bože, pomyslel si Sten, jak se hrabal ven, já se snad vrátil do přijímače. Dokonce tu používají i stejný slovník. Až na pohlaví je tenhle zástupce druhá... jak se zase jmenovala? Ano. Carrutherová.

„Chci, abyste udělali tři řady, lidi. A včera bylo pozdě! Čahouni po mé levačce, trpaslíci támhle.”

Již po mnohokrát v životě si Sten děkoval, že je malý, ale ne zas tak přravý, aby ho přiřadili k muším váhám.

Křik a fyzický výcvik zástupce za chvíli omrzely. Sten měl pocit, že obstál docela dobře - v tom chaosu stačilo udělat jen nějakých padesát dřepů. Pobočník mohl vybírat ze spousty dalších a mnohem výraznějších obětí.

„Třídóó... Vztyk! Vpravóóó v bok! Na barák, pochodééém vchod.”

Sten byl vděčný za to, že všichni alespoň prošli drilovou hypnoadaptací. Nepřál si vidět, co by se stalo, kdyby některý z rekrutů ztratil krok.

Odpochovali až na centrální nádvoří, kde dostali rozkaz zastavit před tribunou a otočit se k ní čelem.

Jako na povel se z budovy vynořil vysoký, štíhlý muž a svižně si to vykračoval k tribuně. Role jednohvězdičkového admirála a velitele školy mu padla jako šitá na míru. Bezpochyby to byl dlouholetý pilot, který létal na všech typech lodí, které kdy Říše vyrobila, a za všech dosud známých okolností. Jeho hlas však k roli bohužel neseděl. S tím by se spíš hodil na operního tenora.

Sten čekal, dokud se velící důstojník nepředstaví -admirál Navarre - a poté už se soustředil na docela jiné věci.

Tento typický proslov si musí vyslechnout každý žák každého vojenského kurzu od každého velitele, a vždy pojednává o jednom a tom samém:

Vítejte. Čeká vás období intenzivního výcviku. Možná se vám nebude líbit, jakým způsobem jej provádíme, ale za ta léta jsme se již přesvědčili, co zabírá. Ti z vás, kteří se dokáží přizpůsobit našemu systému, nebudou mít žádné problémy, ti ostatní... Dodržujeme zde přísnou disciplínu, ale kdyby měl kdokoliv pocit, že s ním někdo jedná nefér, dveře mé kanceláře jsou vždy otevřené.

Cha, cha, cha.

Výcvik zahajovala takzvaná Selekce. Tato první fáze si kladla za cíl jednoznačně určit, který kandidát je *de facto* způsobilý k létání.

V imperiální armádě již proslula jako vylejvárna první třídy.

Admirál Navarre jim sdělil, že vzhledem k neutěšené politické situaci jsou nuceni první fázi urychlit. Opravdu skvělé, pomyslel si Sten.

Každému žákovi bylo sděleno, aby si odejmul nebo odejmula své hodnostní výložky. Od této chvíle bude každý osločován pouze jako „rekrut”.

Ho, ho. Sten měl poměrně jasnou představu o řadě dalších titulů: vůl, sráč, hajzl, idiot, kretén a mnoho, mnoho dalších urážek výslovně zakázaných imperiálním řádem.

To bylo zhruba vše, co bylo zapotřebí vzít na vědomí.

Racionální část Stenovi mysli jej upomínala, že odteďka je rekrutem. Ne vysokým komandérem či bývalým velitelem Císařových Gurkhů, ani tajným specialistou z oddílu Kudlanek.

Vlastně dokonce ani důstojníkem.

Mysli jako branec, Steníku. Třeba se ti to podaří.

Stenovi bylo víceméně jedno, jestli se stane pilotem nebo ne. K nástupu do kurzu jej přiměl pouze osobní a soukromý návrh samotného Císaře. Věčný Císař Stenovi sdělil, že příští krok v jeho kariéře by měl směřovat k válečnému loďstvu - což už se stalo - a do pilotní školy.

Kdyby ho z pilotní školy vylili, byl by pravděpodobně odvelen k logistickému oddílu válečného loďstva.

Již snad postě se zamýšlel nad tím, jak těžké by v případě, že *neuspěje*, bylo dostat se zpět do armády a k oddílu Kudlanek.

Někdy uprostřed Stenova přemítání Navarre skončil a odešel. Zástupce žákům rozkázal, aby odložili své pytle před tribunou a klusali kolem budov.

A teď se seznámíme se zabijáky, pomyslel si Sten, nebo jak se na pilotní škole říká výcvikovými seržanty, kteří nám vysvětlí, jak jsme bezvýznamní a že nás hodlají zničit jen za to, když budeme ztěžka dýchat.

Podle tohoto scénáře se také situace více méně vyvíjela - včetně několika velkých překvapení.

Třída dostala povel zastavit uprostřed nádvoří, kde bylo po kotníky písku. Zástupce jim znovu poručil, aby padli do kliku a zmizeli. Uběhlo pár minut. Několik rekrutů se zhroutilo do písku. Ti budou pykat.

Pro Stena vzepřená poloha vleže znamenala pouze otravu.

Přiběhl se nějaký muž. Vůbec nevypadal jako sadista, kterého Sten očekával. Výcvikovní instruktoři vždy vypadali jako lepší vojáci, než by se kdy mohli stát z jejich svinských žáků. Tento muž disponoval silnou nadváhou a na sobě měl poněkud špinavou leteckou kombinézu s černými hodnostními výložkami. Jednu kapsu měl roztrženou. Přecházel sem a tam před řadou rekrutů ležících v kliku. Několikrát se ušklíbl, když se na zem svalil další sípající žák.

„Dobrý den, tvorové.“ Muž s chraplavým hlasem záměrně protahoval jednotlivá slova. „Mé jméno je Ferarri. Budete mi říkat pane Ferarri či pane, nebo zhebnete. Na to vezměte jed.“

Jsem váš vrchní pilotní instruktor.

Během tohoto období se vás budu ze všech sil snažit přesvědčit, že stát se pilotem je pro jakoukoliv bytost tím nejméně žádoucím a nejméně zábavným způsobem existence.

Tak jako v případě ctěného velícího důstojníka jsou i mé dveře neustále otevřeny.

Ale pouze k jedinému účelu.

Abyste mohli rezignovat.

Během následujících dlouhých dnů a nocí vás chci přimět k tomu, abyste zvážili, jak snadno lze tyto muka ukončit.

Jediná návštěva v mé kanceláři nebo dokonce slovíčko, kterým byste se světili některému z mých kolegů, a můžete být na cestě do zajisté velmi zajímavých míst.

Mimochodem. My instruktoři tady v první fázi máme dojem, že nejoblíbenější ze všech by byl Sheol.

Vy, kdo pocházíte z odlišných kultur a nevíte, co je to Sheol, se můžete zeptat nějakého spolužáka. Ale jsem si poměrně jist, že to brzy osvětlí i náš výcvikový program.

Ti z vás, kteří se ještě stále držíte na rukou, můžete vstát. Ti, kteří se svalili na zem, se začnou plazit. Rád bych, abyste se po břiše plazili v řadě kolem tohoto výcvikového nádvoří.

Prosím, dvakrát dokola.

Mimochodem, toto není sadistický výcvik. Zdá se, že jsem tu dnes během dne vytrousil čtvrtkredit a byl bych vám velmi vděčný, kdybyste mi ho našli."

Když Sten pohlédl na slabochy, kteří se kolem něj plazili, doufal jen, že nikdo z nich nebude tak mazaný, aby z vlastní kapsy vytáhl minci a dal ji Ferarri v naději, že to

ukončí dlouhé plazení. Ferarri by si minci určitě prohlédl a se zámutkem prohlásil, že to musí být nějaký omyl, protože datum nesouhlasí s datem jeho mince, a zaživa by rekrutovi vyrval nehty z palců na nohou.

Ferarri ustoupil stranou.

A teď přijde drsňák.

I tento muž měl na sobě světlou leteckou kombinézu, ale elegantně čistou a s nažehlenými puky. Tvář mu přetínala dlouhá jizva a muž mírně kulhal. Jeho sympatický hlas připomínal zvuk rašple přejíždějící po plechu. „Jmenuji se Mason.

Neumím používat takový slova jako tady pan Ferarri, takže budu mluvit stručně.

Prohlídnul jsem si všechny vaše složky.

Sráči. Všichni do jednoho.

Není mezi váma jediná bytost způsobilá řídit aspoň bojový gravisaně.

Když nějakým omylem pustíme hrstku z vás na palubu lodi, určitě někoho zabijete."

Poklepal si na jizvu.

„Tak jsem přišel k tomuhle. Do mý taktický letky pustili nějakýho - nějakýho takovýho vola, jako jste vy.

Srážka ve vzduchu.

Osmnáct mrtvejších.

Teď mam ovšem dobrej džob. Musím jen dávat pozor, abyste kromě sebe nezabíjeli i druhý.

Možná už jste něco podobného slyšeli od jinejch instruktorů a myslíte si, že jen tak tlachám.

Omyl, blbečkové.

Osobně vás všechny do jednoho nenávidím."

Přehlédl formaci odshora dolů. Stena trochu zamrazilo. Něco podobného již opravdu slyšel od instruktorů v gardě.

Tentokrát měl však pocit, že to Mason myslí smrtelně vážně.

„Mam ale jednu takovou zvláštnost," dodal Mason. „Jak už jsem slíbil, samozřejmě se postarám, abyste byli všichni do jednoho vylitý.

Ale v každém výběrovém kursu se z nějakýho záhadnýho důvodu vždycky najde jeden týpek, kterýho nenávidím víc než vás ostatní sráče.

Většinou si ho najdu velmi brzo.

A ten nikdy neprojde."

Mason znovu přehlédl celou nastoupenou třídu.

Ještě okamžik předtím, než se hadova hlava zastavila, Sten věděl, na koho se bude dívat, až se tak stane.

Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu, pomyslel si, když strnul jako kuře přikované hypnotickým pohledem krajty.

KAPITOLA ŠESTÁ

Když Mason s Ferrarim skončili s mučením, jež nazývali „posilování svalstva“, bylo již pozdě odpoledne. Zástupce velitele výcviku - Sten se nikdy nedozvěděl jeho jméno - převzal formaci a doběhl s branci zpět ke kasárnám, do nichž byli přiděleni, a udělil jim rozchod.

Vyčerpaní rekruti bázně vstoupili dvojími skleněnými dveřmi do cihlové budovy s vědomím, že uvnitř číhá další věrovolý převlečený za pilotního instruktora.

Také očekávali, že bez ohledu na to, jak kasárna vypadala zvenčí, budou v nich podlahy z leštěného plastu, rozlehlé cimry pro celé čety a rozvrzané staré skřínky jako v přijímači.

Velmi se mylili.

Ve vstupní hale, která připomínala foyer nějakého luxusního hotýlku, stálo v pozoru asi padesát bytostí ve středním věku. Vypadali a byli oblečení úplně stejně jako sloužící v imperiálním paláci.

Jeden z nich vykročil vpřed.

„Mám pocit, že by si mládež ráda odpočala ve společenské místnosti, než vás uvedeme do pokojů. Doufáme jen, že jejich zařízení bude dostačující.“

Pokynul jim skrze šoupací dveře do obrovské, dřevem obložené haly o stěně pětadvaceti metrů. Na vzdáleném konci se skvěl velký kamenný krb. Podél zdí stály automaty na vydávání jídla a pití, mezi nimi pak terminály počítačů a herní automaty. Nad tím vším visely abstraktní obrazy.

Místnost byla také vybavena hracími stoly a luxusními pohodlnými křesly a pohovkami.

Kontrolka Stenovi ostražitosti se červeně rozblikala. Spatřil, jak na to jeden z frekventantů zírá s výrazem umocněným dvojími kruhy bílých chlupů kolem očí. Rekrut se nadšeně podrbl černou rukou v šedém kožichu na prsou.

„Pivo! Mají tu stroj na pivo!“ vykročil vpřed.

„Třeba o něj ani tak nestojíš.“

Sten, který už chtěl také něco říct, zpozoroval, že varování přišlo od toho bitvami ošlehaného seržanta pěchoty.

„Proč ne?“

„No, třeba proto, že nás budou chtít zkoušet i z fyzický obratnosti a tak podobně a kocovina nijak neurychlí tvé reakce.“

Nebo ten stroj sledují a každej, kdo k němu přijde a použije ho, dostane záznam o nedostatečné disciplíně.“

„To nedává smysl,“ ozvala se velmi malá a velmi pohledná žena. „Každý pilot, kterýho jsem kdy *poznala*, chlemtal alk jako mateřský mlíko.“

„To je sice fakt,“ souhlasil seržant. „Ale až po tom, co dostanou svý křídla. A možná že to byla právě Selekce, co je donutilo tak chlastat.“

Třeba měl seržant pravdu, nebo byl jen paranoidní. Přesto však zůstal automat na pivo po celý průběh Selekce nedotčen.

Stenovo apartmá bylo také docela zajímavé. Skládalo se ze dvou pokojů - kombinovaná ložnice a studovna zdobená uklidňujícími barvami a koupelna zahrnující nejen běžné vybavení, ale dokonce i vanu s vířivou koupelí.

Sten měl neblahý pocit, že Ferrariho posilování svalů bude probíhat po celou Selekci.

Vybalování mu trvalo jen chvíli - jako profesionál se naučil cestovat nalehko. Jediné nadbytečné věci v jeho pytli byla spousta karet, které za léta nashromáždil a nyní je měl mikrozašifrované, a jeho miniholoprosesor, na němž ve volném čase sestavoval miniaturní modely průmyslových provozů.

Ačkoliv mu začínalo docházet, že na hraní s holoprocesorem nebude čas, rozhodl se jej zapojit.

Výrobce lhal, usoudil Sten po chvíli. Univerzální přípojka do sítě se ukázala jako ne docela univerzální, poněvadž nepočítala se síťovými zásuvkami instalovanými v tomto pokoji.

Sten vyšel z apartmá s úmyslem zjistit, zdali nemá jeho soused přes chodbu zástrčku, která by fungovala, a při té příležitosti prozkoumat terén.

Zaklepal na dveře. Jeho váhavé zaklepání mělo obyvateli pokoje naznačit, že to není PI, takže dotyčný/dotyčná uvnitř nemusí maskovat, co právě dělá.

Z komunikátoru se ozval pronikavý a *uklidňující* hlas, jaký může mít jen sestra na pohotovosti.

Sten sdělil krabici, co shání.

„Momentík, bratře. Hned jsem u tebe.“

Nato se otevřely dveře a Stena popadla hrůza.

Sten neměl spoustu vlastností:

Určitě nebyl etnocentrický. Tovární pekelný svět, na němž byl vychován, jej nevedl k náklonnosti k nějaké určité kultuře.

Nebyl xenofobní. Výcvik u Kudlanek a bojové mise na tisíci světů s tisíci rozličných životních forem mu to ani neumožňovaly.

Nebyl ani z těch, které jeho současníci nazývali estéty. Nelámal si hlavu s tím, jak některé bytosti vypadají či zapáchají.

Alespoň si to myslel.

Nicméně, když se otevrou dveře a člověk stane proti dvoumetrovému chlupatému pavoukovi, všechna předsevzetí padají.

Později byl Sten tak trochu pyšný, že zareagoval pouze tím, že mu čelist sjela až někam k opasku.

„Ach, božíčku,“ okomentoval situaci pavouk. „Takové překvapení mě moc mrzí.“ Sten si připadal jako nějaký hajzl. Situace volala po omluvě. Ale dokonce ani jeho století zatím nepřišlo s nějakým uspokojivým a nonšalantním receptem na krajní společenskou trapnost. Stena velmi potěšilo, že to pavouk chápe. „Mohu ti nějak pomoci?“

„Eh... jo,“ zaimprovizoval Sten. „Chtěl jsem se zeptat, jestli nevíš, kdy máme jít na jídlo.“

„Asi za hodinu,“ odpověděl pavouk poté, co ohnul jednu nohu, na níž měl drahý náramkový chronometr. „Eh, sakra. Omlouvám se. Jmenuju se Sten.“ A nabídl sousedovi ruku.

Pavouk pohlédl na ruku, poté Stenovi do tváře. Natáhl druhou nohu a položil Stenovi do dlaně jakýsi chápavý prst s drápkem.

Noha byla teplá a chlupy jemné jako hedvábí. Sten cítil, jak z něj spadla všechna hrůza. „Já jsem Sh'aarl't. Nechceš jít dál?“ Sten vstoupil - nejen ze zdvořilosti, ale i proto, že byl zvědavý, jaké ubytování Říše poskytuje pavoukocům. Nebyla tam žádná postel. Namísto ní blízko stropu visela mřížová police. Prázdný prostor zabíral stůl, protože židli u stolu tvořila vlastně velká kruhová pohovka.

„Co na to - zatím - říkáš?“

„Asi jsem si měla nechat prohlídnout krunýř,“ spustil líbezný hlas, „jestli v něm nemám pukliny, že mě vůbec napadlo stát se pilotkou.“

Samozřejmě, že pavouk byla *ona* - dokonce i Arneidové následují biologickou tradici.

„Jestli zjistíš proč, dej mi vědět,“ zažertoval Sten.

Rozproudila se společenská konverzace, ačkoliv Sten musel potlačit zděšení, když Sh'aarl't pokynula nohou k pohovce. Posadil se.

„Do téhle šílenosti jsem se pustila jen proto, že má rodina proslula předemím nejvýše položených sítí na našem světě. Jestli ti nevádí osobní otázky, proč jsi tady ty?“

Sten věděl, že kdyby Sh'aarl't sdělil, že jej do tohoto marasmu uvrhl sám Věčný Císař, buďto by ho prohlásila za totálního lháře, nebo za osobu, s níž není radno se přátelit.

„Připadalo mi to jako dobrý nápad.“

„Snad se můžu zeptat - jakou máš ve skutečnosti hodnotu?“

„Komandér.“

Sh'aarl't prudce vydechla. „Mám se postavit do pozoru? Já jsem pouhý kosmonaut druhé třídy.“

Sten našel dost síly na to, aby se zasmál. „Vlastně bych to docela rád viděl. Jak může vypadat pozor bytosti s osmi nohama?“

Sh'aarl't bokem poskočila do středu místnosti a Sten měl co dělat, aby neposkočil vertikálně. Vojenský pozor vypadal u pavouka tak, že držel spodní části nohou vertikálně a horní v perfektním pětáctyřicetistupňovém úhlu k tělu.

„Při úplném pozoru,“ pokračovala Sh'aarl't, „také velmi bojovně vystrkují kusadla. Chceš to vidět?“

„Eh...ne, teď ne.“

Sh'aarl't si dala pohov a poklepala si chápavým prstem na krunýř. Sten se správně dovítěl, že to znamená pobavení.

„Všadím se, že ti ty dnešní kliky nedělaly žádné potíže.“

Další poklepání.

„Jak vážně to podle tebe tyhle lidi myslí?“ změnila Sh'aarl't téma.

„U Ferarriho si nejsem jist. Ale ten Mason mě děsí k smrti.“

„Mě také. Ale možná, že když někdo z nás vytrvá a přežije, zatímco ostatní budou vyliti... *Nemohou* nás přece vyhodit všechny - zvláště když Tahnové mobilizují proti Říši. Nemám pravdu?“

Sten si uvědomil, že Sh'aarl't zoufale prahne po nějakém ujištění, a tak svoji odpověď změnil z „Myslím, že tyhle lidi můžou cokoliv,“ na „Ne. Několik z nás musí přežít. A když už jsme u toho, pojďme se podívat dolů, jestli tahle “ už málem řekl pavučinka „- něžná past, do níž nás usadili, nabízí také tučné jehněčí.“

„Výborný nápad, komandéře.“

„Chyba, rekrutko. Stene. Nebo ty vole.“

Následovalo dlouhé klepání.

„Takže sestoupíme dolů k večeři, Stene? Ruku v ruce, ruku v ruce...“

Oba se smíchem vykročili z pokoje a vydali se hledat potravu.

Později toho večera někdo zaklepal na Stwnovi dveře.

Na chodbě stál někdo z personálu kasáren. Jestliže jeho členové Stenovi připomínali palácové sluhy, tak tento muž byl dokonalým komořím.

Když se zdvořile omluvil za to, že vyrušuje, představil se jako Pelham a oznámil, až do konce první fáze bude Stenovým sluhou.

„Chcete říct, než ji dokončím, nebo než mě vyrazí.“

„Ach ne, pane.“ Pelham působil vyděšeně. „Dovolil jsem si prostudovat vaši složku. A něco vám prozradím... ale tohle je pouze mezi námi. Spolu s kolegy uzavíráme sázky na to, kteří rekruti s největší pravděpodobností absolvují. Ujišťuji vás, pane, že vám nikterak nepochlebuji, když tvrdím, že jsem své kredity s naprostou jistotou vsadil právě na vás.“

Sten ustoupil ze dveří a dovolil muži, aby vstoupil.

„Pochlebování, cože?“ Sten zhruba tušil, co to slovo znamená. Znovu se posadil s nohama na stole, pozoruje Pelhama, jak se probírá jeho uniformami.

„Pane Stene, všiml jsem si, že na uniformě nemáte svá vyznamenání.“

„Správně. Jsou v kapse.“

„Ach. Předpokládám, že chcete-“

„Chci, aby byla všechna uložena na dno šuplíku a tam ponechána, Pelhame.“

Pelham na něj tázavě pohlédl. „Jak si přejete, pane. Ale tyto uniformy zoufale potřebují vyčistit a vyžehlit.“

„Ano. Několik měsíců ležely na dně vojenského pytle.“

Pelham si naložil štos uniforem na ruku a vykročil ke dveřím. „Budete žádat něco

dalšího? Vězte, že jsem vám k dispozici čtyřadvacet hodin denně."

"Teď momentálně ne, Pelhame. Ale... vlastně počkejte chvíli. Mám jednu takovou otázku."

"Čím mohu sloužit?"

"Kdybych se vás zeptal, kdo je Rykor, jak byste zareagoval?"

Pelham byl zatraceně dobrý -jedinou reakcí na Stenovu zmínku o mrožovité bytosti, která byla shodou okolností nejtalentovanější psycholožkou Říše, bylo včas zastavené mrknutí.

"Nijak, pane. Můžete mi nějak podrobněji přiblížit podstatu svého dotazu?"

"Zkusím to jinak. Co byste mi odpověděl, kdybych všechny úslužné komorníky v těchto kasárnách včetně vás označil za součást Selekcce?"

"Ale to samozřejmě jsme, pane. Dobře si uvědomujeme, že rekruti zoufale potřebují veškerý studijní a relaxační čas pro sebe a my se jim proto snažíme zabezpečit vešker-"

"Tak jsem to nemyslel, Pelhame. Ještě jednou. Jak byste zareagoval, kdybych vám řekl, že ve skutečnosti jste všichni dobře školení psychologové a celá tahle uvolněná a přívětivá kasárna slouží pouze k tomu, abyste nás mohli pozorovat, když nejsme ve střehu, a zjistit, jací doopravdy jsme?" "Vy žertujete, pane." "Opravdu?"

"A jestli ne, musím podotknout, že jsem tím velmi polichocen. Když si představím, že bych byl tak schopný a stal se doktorem." Pelham se uchichtl. "Ne, pane. Jsem jen tím, na koho vypadám."

"Odpověděl jste na moji otázku. Děkuji vám, Pelhame. Dobrou noc."

Dr. W. Grenville Pelham, držitel sedmi titulů v rozličných oborech psychologie, aplikované psychologie, analýzy lidského stresu či vojenské psychologie, zavřel dveře a vykročil chodbou. Několik metrů od Stenových dveří se tiše zasmál.

KAPITOLA SEDMÁ

PRVNÍ TÝDNY Selekce probíhaly docela prostě -pilotní instruktoři jim vymývali mozky ráno, v poledne i večer. V noci se také konaly nečekané poplachy, ačkoliv svolávání vždy vykonával personál. Žádný PI do kasáren nikdy nevstoupil.

Mezi fyzickým a psychickým týráním pokračovaly testy. Z velké části kopírovaly klasické zkoušky -testy postřehu, inteligenčního kvocientu a tak dále. Výsledkové standardy však byly mnohem vyšší než při vstupu do armády. Navíc se zkoušky konaly jednotlivě a v nečekaných chvílích.

Stena to nijak nezaskočilo.

Měl pocit, že k těmto podobnostem by před pohotovostí určitě nedocházelo. Jistě musí existovat lepší, třebaže pomalejší způsob, testování stejných schopností.

Sten si začínal vytvářet aktivní nenávisť vůči Tahnům. Jeho přesvědčení, že zkoušky probíhají stylem dělej, co umíš, se proměnilo v jistotu, když jej uzavřeli v malé místnosti pouze s jedním velkým křeslem a živografovou kuklou. Bylo mu nařízeno, aby se posadil, nasadil si ji a počkal, co se bude dít.

Toto si Sten prožil ještě dávno před základním výcvikem.

Podstata zkoušky spočívala v tom, že mu kukla bude zprostředkovávat prožitky různých událostí. Jeho reakce budou monitorovány psychology a podle prožitku a reakcí bude profilována jeho osobnost.

Při Stenově první takové zkoušce mu živografová páska přehrávala zážitky nepříliš bystrého, ale velmi hrdinského gardisty, který zahynul při pokusu zlikvidovat tank. Sten se tehdy málem pozvracel, a tato jeho reakce jej diskvalifikovala z pěchoty, ale na druhé straně jej zařadila jako ideálního kandidáta pro Kudlanky - oddíl vlků samotářů.

Než se usadil, obešel židli a zkontroloval kazetu ve stroji. Objevily se různé kódy. poté titul: SHALVALAJAMIE, GARDISTA, BOJ/SMRT, ÚTOK NA DEMETERU.

U budoucích gardistů může být k tomuto výběru nějaký důvod. Ale u pilotů?

Sten si prohlédl kuklu a našel vstupní kabel. Situace volala po menším zásahu.

Pokrčil prsty a do ruky mu vpadl nůž operačně ukrytý v předloktí. Dvojbřitá dýka byla Stenovým největším tajemstvím. Sám si ji vyrobil z neuvěřitelně vzácného nerostu. Tvořila ji skeletová rukojeť a čepel o tloušťce pouhých 2,5 mm, která se na obou stranách zužovala do méně než patnáct molekul tenkého ostří. Jinými slovy. Sten mohl tímto nožem proříznout prakticky cokoli. Tentokrát ho však řezání nezajímalo.

Jehlovou špičku nože použil k přeuspořádání několika malinkých drátků uvnitř vstupu do kukly. Poté vrátil nůž do pochvy v ruce, podle instrukcí usedl na židli a nasadil si kuklu.

Uvidíme. Páska se rozběhla. Měl bych předstírat zmatení. Strach. Vzrušení. Pochybovat o svých schopnostech. Šok z přistání. A hlavně odhodlání splnit úkol.

Stenův výcvik u Kudlanek zahrnoval indoktrinaci různých způsobů jak ošálit stroje testující mentalitu, od naprosto nespolehlivých polygrafů až po ty nejinteligentnější mozkoskeny imperiální rozvědky. Klíčem k úspěchu samozřejmě bylo opravdu uvěřit, že vše, co říkáte nebo si myslíte, je pravda.

Výcvik byl účinný. V kombinaci s hypnoadaptovanou, téměř eidetickou pamětí ze Stena učinil člověka odolného proti jakémukoli mentálnímu testování.

Tak uvidíme... Shavala by měl upozorovat, jak se na něj řítí ten přiblížený tank... Děs... je svědkem masakru svých spolubojovníků... Vztek... vidí, jak se tank valí dál... Sílící odhodlání... motá se kolem tanku a je několikrát zasažen... Bolest a ještě větší odhodlání... Sakra, teď někdy by měl ten blb zdechnout. Šok sám o sobě.

Sten si nadzvedl kuklu a uslyšel, jak páska za ním s cvaknutím zastavila.

Další předstíraný šok. Hrdost na to, že se mohl účastnit této imperiální stupidity.

Sten usoudil, že zadal dostatečné množství informací k analýze, sňal si přílbu a vstal. Nasadil výraz nevolnosti a ztuhlých rysů, se kterým vykročil z místnosti. Hned za dveřmi se schválně zapotácel.

Sten se dohrabal na vrcholek kopce a zkontroloval svůj kompas i hodinky. Usoudil, že si může na čtyři minuty odpočinout.

Toto cvičení představovalo modifikovanou verzi u armády tak oblíbeného dlouhého běhu nebo pochodu. Ale jak už bylo pro Selekcí typické, vězel v tom drobný háček.

Frekventanti dostali mapy, kompas a zadaný styčný bod, kam měli v určitém čase dorazit. Nikdo jim však nezaručoval, že cvičení ve styčném bodě skončí.

Na místě rekrut obvykle dostal další instrukce a PI ho nebo ji poslal dál.

S pilotním výcvikem to sice moc nesouviselo, ale mělo to hodně společného s houževnatostí a odhodláním. Plus, připustil Sten, akce pravděpodobně odhalila jedince, kteří již pochopili nedokonalost vlastních mozků, když tělu velí přestat, zatímco to sotva sáhlo do fyzických zásob.

Pro Stena opět hračka - u Kudlanek se taková cvičení pořádala pro zábavu.

Avšak pro rekruty byla velmi náročná. Již deset z třiceti frekventantů ze Stenovi skupiny odpadlo a zmizelo.

Sten ležel klidně na zemi s nohama nahoře, když zaslechl nějaké kroky.

Vrátil se do reality a spatřil, jak k němu ladně kluše ta malá žena, která prvního dne utrousila tu vsutku trefnou poznámku o pilotech.

Namísto, aby si lehla a uklidnila se, shodila ruksak a začala cvičit.

Stena to zaujalo - mazaný způsob, jak oklamat mysl, aby udělala o krok víc. Počkal, než docvičila, čímž si o minutu zhoršil vlastní čas.

Cesta z kopce byla kamenitá. Sten a rekrutka -Victoria - si za běhu mohli povídat.

Získané informace: Byla poručíkem válečného loďstva. Prošla výcvikem pro baletky a gymnastky. Podle všeho úspěšně, neboť vystupovala na Původním světě. Sten měl dokonce pocit, že slyšel o několika společnostech, které ji angažovaly.

Proč najednou služba?

Vojenská rodina. Ale i tancování byla práce. Tvrdila, že být profesionální tanečnicí je to samé, jako být rybou v písku.

Sten našel dost dechu, aby se mohl této větě zasmát.

A navíc, pokračovala Victoria, ji vždy zajímala matematika.

Sten se otřásl. Přestože matematiku zvládal - to musel každý důstojník - určitě se netěšil, až se po službě pohrouží do rovnic.

Stenův vnitřní časovač sepnul - nadešel čas pro pauzu. Dívka pokračovala neúprosným tempem dál.

Pozoroval ji, jak mizí v dáli, a měl velmi dobrý pocit.

Jestli někdo zaručeně projde hnojem zvaným Selekcí, tak to bude Victoria.

Sten se přikrčil, jak se vodní stěna převalila přes příď lodi a roztříštila se o okna kapitánského můstku.

Lod' se zhoupala a jeho žaludek udělal stojku. Dej si pohov, tělo. Tohle je iluze. Ty si dej pohov, hlavo, zněla odpověď. Pozvracím se. K čertu s tebou.

Sten zvracel přes rameno a musel se hodně přemáhat, aby postupoval podle šeptaných pokynů.

„Tohle je dvacetimetrová lod'. Používá se ke komerčnímu lovu ryb. Ty jsi kapitán.

Tato lod' se vrací do přístavu s bouří v patách.

Bouře zastihla tvoji lod'.

Někde před tebou je přístav. Pro dokončení cvičení musíš bezpečně vplout do přístavu.

Radar na lodi ti ukáže ústí přístavu. Ale pozor, přístroj je dost poruchový.

Víš také, že vstup do přístavu je překlenut takzvanou závorou - v podstatě mělčina.

Během bouře může tato mělčina znemožnit jakékoliv lodi vplout do přístavu.

„Hodně štěstí.“

Sten už byl v testech tak zběhlý, že se okamžitě podíval na obrazovku radaru. Aha. Tam... trochu napravo... takže loď musím nasměrovat... a radar, jak mu ostatně bylo slíbeno, zhasl.

Zhodnotil vzniklou situaci - iluzi, kterou mu zprostředkovávala kukla. Narozdíl od Shavalova prožitku byl v těchto testech každý jeho čin „skutečný“. Tak například, *kdyby* loď nasměroval na skály, zažil by náraz a vzhledem k tomu, že Selekcí organizovali sadisté, pravděpodobně i smrt utopením. Řešení má být prosté. Že mě to netrklo dřív, svítlo Stenovi.

Stačí jen zapnout antigrav a loď se -

Omyl. Před sebou měl pouze tři ovládací prvky: velké kolo se spoustou rukojetí a dvě páky.

Stál na můstku lodi s dvojrozměrnou dráhou.

Viděl i nějaké ciferníky, ale ty zcela ignoroval. Pravděpodobně hlásily výkon motoru, ale Sten, který zatím neměl ponětí, čím je vlastně poháněn stroj, který řídí, usoudil, že alespoň zatím jsou pro něj irelevantní.

Přihnala se další vlna a loď se naklonila do strany. Sten zhodnotil své šance, zatlačil pravou páku naplno dopředu, levou zatáhl zpět a otočil kormidlem prudce doprava.

Naklánění ustalo.

Sten srovnal polohu obou pák - asi mám dva motory - a kormidlo vrátil na střed.

Bouře před ním se vyjasnila a on uviděl skály, o něž se třísily vlny. Nalevo zahlédl nepatrnou skulinu - ústí přístavu.

Namířil si to k němu.

Skály se přibližovaly a křížové proudy se pokoušely roztočit jeho loď.

Zuřivě tahal za páky a točil kormidlem.

Déšť ustal, a jak se vlna vracela do moře, Sten před sebou spatřil kousek pevniny. Zatracený hajzlové - tohle je ta mělčina!

Zařadil zpětný chod motorů. Přes záď se přehnalo několik vln. Sten to ignoroval.

Dostal nápad.

Když vlna narazí na mělčinu, voda stoupne. Stačí tedy počkat na pořádnou vlnu, kterou vidí zadním oknem můstku, a rozjet se plnou rychlostí s ní. Využije energie vody, aby se dostal do přístavu.

Šlo to jako po másle. Velká vlna, kterou si Sten vybral, vrhla loď rovnou do ústí přístavu.

Sten v pocitu triumfu zapomněl na boční proudy a jeho loď narazila do hrázi z kamení.

Tak jak očekával, loď se nejen potopila, ale Sten si musel osobně prožít smrt utopením.

A to velmi pomalou.

ZNÁMKA: DOSTATEČNÁ

Jak čas ubíhal, Sten se dozvěděl jména ostatních rekrutů.

Drsný seržant, kterého původně typoval na okamžitý výhoz, doposud přežíval. Přežíval, slabé slovo - celou dobu se s Victorií přetahoval o první příčku bodovacího žebříčku třídy. Specialistu na starověkou historii by to nijak neudivilo, kdyby věděl, že mladíkovo jméno zní - William Bishop čtyřicátý třetí.

Nic netušícího Stena to však ohromilo; stejně jako ostatní frekventanty, kteří seržantovi říkali „Pěšák“, kteroužto přezdívku s povděkem přijímal.

Chlupatý vyznavač piva jménem Lotor byl cenným přínosem. Plnil funkci třídního klauna.

Vzhledem k tomu, že běžné přetlakové ventily jako opilství, drogy a podobně zůstávaly v armádě zakázány, frekventanti se na ubikacích uchýlovali k bláznivým hrám. Lotor zahájil vodní válku.

Jeho první obětí se stal právě Sten.

O půlnoci se ozvalo nevinné zaklepání na jeho dveře. Otevřel a na obličeji mu přistál plastový pytlík s vodou.

Jakmile vystopoval pachatele, pomstil se tím, že neprodyšně uvěznil Lotoru ve sprchovém koutě s ucpaným odpadem. Propustil ho, teprve když voda dosáhla téměř ke stropu.

Když si Lotor vysušil kožich, válka začala gradovat. Usoudil, že Sten má spojence a že jedním z nich je Sh'aarl't. A tak podstrčil požární hadici z chodby pod Sh'aarl'tinými dveřmi a pustil vodu.

Sh'aarl't, která se probudila, až když byl její pokoj z poloviny plný, prostě jen klidně otevřela dveře a spala dál.

Lotor vůbec nezvážil fakt, že není příliš moudré dělat si nepřítel z obřího pavouka.

Následující noci se Sh'aarl't spustila po vlastním vlákně do Lotorova okna a opatrně mu vyměnila polštář za pytel s vodou.

Lotor, jenž hledal další terč, se vypravil na Pěšáka. Přivázal nálož na obrovský vodní vak, který přivalil chodbou až k Bishopovým dveřím, zaklepal a utekl.

Pěšák otevřel dveře právě ve chvíli, kdy vodní vak explodoval.

Pomstil se tak, že do Lotorova pokoje napěchoval obrovský balón, který naplnil vodou. Když odhodlaný Bishop nastražoval past, v zápalu boje se vůbec nestaral o to, je-li Lotor přítomen nebo ne.

S Lotorovým vyproštěním muselo pomáhat téměř celé osazenstvo kasáren.

V tomto bodě vodní válka samovolně skončila, neboť s větší eskalací již nikdo nedokázal přijít.

Jejím jediným pozitivem tak bylo, že Lotoru, Bishopa, Stenu a Sh'aarl't spojila v jakési partě.

Parta záhy přijala Victorii jako maskota. Nechápala sice proč, ale byla za to ráda. Žádný z těch čtyř jí to nikdy nevysvětlil. Stena to prostě napadlo při mapovém výcviku. Jeden z nich to musí zvládnout. A Victoria byla nejžhavějším kandidátem.

Pětka probírala své naděje - které, jak se všichni shodli, byly velmi mizivé - a také debatovala o tom, co se z pilotních instruktorů vyklube, až budou muset nosit uniformy namísto nic neříkajících kombinéz.

Victoria měla nejvíce spadeno na Ferarriho. Tvrdila, že sem musel být převelen za trest, protože pravděpodobně vydíral svého velícího důstojníka, co ukradl každý kus imperiálního majetku, který nebyl přišroubovaný k podlaze.

Zasmáli se, vypili spolu Šálek bylinného čaje - zaručeně bez vedlejších účinků - a rozešli se do svých pokojů, aby se věnovali nekonečnému studiu.

Alespoň většina z nich.

Možná, že bylinkový čaj opravdu žádné vedlejší účinky neměl.

Sten a Victoria se rozloučili se Sh'aarl't u jejích dveří. Sten chtěl Victorii doprovodit do jejího pokoje, ale z nějakého důvodu ji pozval k sobě.

Dívka pozvání přijala.

Jakmile se ocitli uvnitř, Stena přepadla radost i ohromení. Victoria vyzkoušela rukou tvrdost postele a načechrala polštáře. Jedním prstem se dotkla zipu své letecké kombinézy, která spadla na zem a odhalila její malinké, absolutně dokonalé tělo.

Sten si již předtím představoval, jak se miluje s balerínou - zvláště pak s Victorii. Ale doposud se jí neodvážil učinit jakýkoliv návrh, protože se obával, že jako muž musí být momentálně přinejmenším tak neschopný, jak mu Mason denně předhazoval.

Všechn ten stres a tak podobně.

Dost možná se o svém současném stavu ani nemýlil, ale hlavně si ani ve snu nedokázal představit, jak vynalézavá a tvořivá může taková exprofesionálka být.

Při testech následujícího dne oba zaznamenali velmi, velmi chabé výsledky.

V noci totiž spali necelou hodinu.

KAPITOLA OSMÁ

SELEKCE se přesunula od písemných a živografových testů ke skutečným problémům, což Ferrarimu s Masonem poskytlo příležitost ke skutečnému fyzickému týrání.

Sten vytušil, že to, co je čeká, bude určitě stát za to, protože Ferrari zářil, a dokonce ani Mason si neodpustil letmý úsměv.

„My tomu říkáme Skupážka," vysvětlil Ferrari žoviálně.

Skupina. Překážka.

Skupinu tvořili Bishop, Victoria, Lotor, Sten a šest dalších.

Popis překážky.

„Stojíme tady," řekl Ferrari, „v řídicí kabině torpédoborce. Třída Flower, jestli to někoho zajímá. Vypadá hrozně, co?"

Počkal si na sborový souhlas frekventantů.

„Důvodem, proč vypadá tak hrozně, je skutečnost, že havaroval při nouzovém přistání na jistém planetoidu. Na tomto planetoidu je přijatelná atmosféra a voda. Ale není tu nic k jídlu a těžko se zde hledá materiál na stavbu přístřeší."

Ferrari se usmál.

„Těm z vás, kteří prošli ekovýcvikem. Nelámejte si hlavu s nelogičností takového prostředí. Já tahle cvičení nepřipravuji, ale jenom je zadávám.

Každopádně vidíte tuhle řídicí kabinu, ve které stojíme? Ano. Příšerně zdevastovaná nárazem. Vidíte ten otevřený poklop vedoucí na planetoid, který je za ním docela pestrobarevně znázorněn.

Osobně musím říci, že nevěřím, že může existovat fialový strom. Ale to jsem odbočil. Pane Masone, pokračujte prosím."

„Děkuji, pane.

Bude to stručný. Vy všichni jste spadli. Jedinej způsob, jak můžete přežít, je získat své balíčky poslední záchrany. Jsou někde v tyhle chodbě. Máte dva problémy. Chodba - je zablokovaná."

To tedy je, pomyslel si Sten, když pohlédl do koridoru. S obdivem musel uznat, že situace je velmi pečlivě zaranžována. Když vstoupili do obrovské komory, vypadalo to, jako by polovina lodi spadla do džungle, kde se pochroumala a pomačkala.

Interiér lodi byl až na pár výjimek - a těch si Sten pozorně všímal - stejný jako paluba a spojovací chodba opravdového torpédoborce.

Stenovi přišlo podivné, že když skupina vstoupila do komory, Mason si vzal Bishopa stranou a něco mu řekl - podle Pěšákovy reakce to bylo něco velmi důležitého.

Mason pokračoval. „Druhý problém je, že generátor elektřiny je přepnutý na samodestruktivní režim. Máte dvacet minut, než loď vyletí do povětří.

Jestli své zásoby nevytáhnete, jste propadající. Všichni.

Jestli budete ještě za dvacet minut pracovat na řešení, jste propadající. Všichni."

„Děkuji vám, pane Masone."

„Ano, pane."

„Cvičení začíná... teď!"

Následovala změť nápadů.

Victoria je všechny umlčela. Co mají vyndat?

Pěšák řekl, že je to hloupé - nejdřív potřebují nějaký plán.

Lotor se nechal slyšet, že když neví, jak hluboká je sračka, v níž uvízli, nemůže přece vymýšlet žádný plán.

Problém byl velmi prostý. Koridor vedoucí k balíčkům poslední záchrany byl zavalen různým harampádím z lodi, které mohlo být snadno odstraněno rukama. Ale koridor navíc zatarasily dvě křížem vzpříčené traverzy, kterými nebylo možno pohnout bez nějaké pomůcky.

To potvrdili dva rekruti, kteří se pokoušeli traverzu vypáčit.

Lotor stál vedle mnohem menší traverzy v koridoru před zatarasem.

„Z toho bysme mohli udělat páku," navrhl. „Kdybysme měli nějakou podpěru."

„Prosím tě, Lotore," spustil Pěšák. „Žádnou přiblblou podpěru nemáme."

„Jak to, že nemáme," namítla Victoria. „Vy dva klauni popadněte tu velkou skříň na mapy v hlavní kabině."

„To nebude fungovat," pochyboval Bishop.

Sten na něj pohlédl. Co to s ním sakra je? Obyčejně byl tím prvním, kdo přicházel s novými nápady. Zatímco oba muži postrkovali skříň s mapami dolů k bloku. Sten podnikl vlastní prohlídku „lodi".

Než se vrátil zpět do chodby, skříň s mapami už stála před vzpříčenými traverzami. Malá traverza byla zasunuta pod velkou a všichni zabrali.

První traverza se nadzvedla, vyvrátila se a spadla na zem. Tým nevýrazně zajásal a postoupil vpřed. „Takhle to určitě nepůjde," nechal se slyšet Bishop.

Přistoupil k nim další rekrut. „Asi máš pravdu."

Zahlédl rudě nabarvený panel v kovové stěně koridoru, jasně označený jako INSPEKČNÍ BOD ŘÍZENÍ ATMOSFÉRY. *Nevstupovat bez povolení třídy 11. Nevstupovat, pokud loď není deaktivovaná.*

Rekrut přesto dvířka otevřel. Podél chodby vedlo silné potrubí.

„Oukej, to je ono," oznámil jim.

„Ty sis to nepřečet?" zeptal se Sten.

„No a co? Tahle loď je tak deaktivovaná, že už to ani víc nejde."

„Máš pravdu," souhlasil Bishop.

Sten se znovu podívil.

Rekrut se nacpal do potrubí. Dvířka se za ním zaklapla. Po několika vteřinách uslyšeli bolestné zavytí.

Démoni, kteří připravovali testy Selekce, byli na situaci dobře připraveni. V potrubí měla proudit superhorká pára. Toto ale byla maketa, takže dotyčného zasáhla pouze horká voda - na popáleniny prvního stupně to ovšem bohatě stačilo. V zápětí se dvířka otevřela a vysypala rekruta na druhé straně soustavy, kde mu Ferarri oznámil, že je mrtev a diskvalifikován.

Po „smrti" jednoho člena tým zdvojnásobil své úsilí, aby vypáčil i druhou traverzu.

Sten to posoudil z fyzikálního hlediska. Ani náhodou, řekl si a začal pátrat po jiném řešení. Vrátil se do lodi a nakonec vyšel ven, aby našel něco, z čeho by zhotovil svůj nástroj.

Našel to.

Když do chodby dovlekl čtyřicet metrů řídícího kabelu, který musel odlétnout z lodi do džungle, ostatní jen poráženecky hekali.

Zbývalo jim sedm minut.

Sten se nezdržoval vysvětlováním. Dotáhl 2 cm tlustý kabel k traverze, udělal smyčku a několikrát kabel omotal. Potom jej dotáhl k pevnému rámu na levoboku lodi, který se oddělil od stěny, a zpět k traverze.

Bishop ho zastavil. „Co to děláš, ty vole?"

„Posílám pozdrav podělanému Císaři," zavrčel Sten. „Pomoz mi."

„Prosím tě, Stene! Vždyť jen plýtváš časem."

„Jakým časem? Poslouchej, Pěšáku. Uděláme kladkostroj a vytrhneme tu traverzu ven."

„Stene, nejsem si jist, že se to povede. Proč si o tom nemůžeme promluvit?"

„Protože nám zbývá posledních pět minut.“

„Dobrá! Ale nechceme přece udělat nějakou chybu, nemám pravdu?“

V tu chvíli to Stenovi došlo.

„Ne.“

Jeho ruka s otevřenou dlaní vystřelila vpřed. Stenovy ruce dokázaly zabít, zmrzačit, nebo uspat jakoukoliv bytost, kterou imperiální bojové umění znalo.

Hranou dlaně zasáhl Bishopův krk těsně pod uchem. Bishop se svalil na zem jako pytel písku.

„Držte huby,“ mírnil Sten překvapené výkřiky. „Popadněte ten zatracenej kabel, provlečte ho ještě jednou kolem traverzy a táhněte jako o život. Bishop představoval sabotážní faktor. Viděl jsem, jak mu Mason dává rozkaz. No tak, lidi. Musíme se odtud dostat.“

Improvizovaný kladkostroj vyrval vzpříčenou traverzu, takže tým vytáhl své zásoby ze skladu a vyskákal z „lodi“ dobrou minutu před vypršením limitu.

Když se Bishop probрал z bezvědomí, prozradil Stenovi, že měl pravdu - Mason mu nakázal, aby dělal sabotéra.

Ferarri s nelibostí připustil, že jsou za posledních pět let jedním z mála týmů, které v testu uspěly.

ZNÁMKA: VÝBORNÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

STEN SE DOSTAL DO ÚZKÝCH.

Ne že by byl naprostý matematický idiot - to nebyl v imperiálních službách nikdo, počínaje kopiníkem druhé třídy - ale nedisponoval instinktivním smyslem pro čísla, jaký měl například pro objekty. Stejně tak neuměl převádět čísla do reality lodí a planet. To vše se ukázalo při základním navigačním kursu první fáze.

A tak dostal školení.

Od Victorie mu to nijak nevadilo, protože všichni věděli, že je jedinou zaručenou absolventkou. Ale od Bishopa?

Matematictí géniové mají být malí a hubení, mluvit vysokým hlasem a mít operativně upravovanou optiku.

Dost bylo stereotypu, pomyslel si Sten, když Bishop svými tlustými prsty mačkal klávesnici počítače, ukazoval Čísla na obrazovce a s pedantskou precizností a trpělivostí se pokoušel Stenovi vysvětlit, že čísla popisují vesmír mnohem výstižněji, než dokonce obrazy či slova, jakkoliv poeticky či inteligentně volená.

Sten znovu pohlédl na obrazovku, ale žádnou souvislost neviděl.

„Zatraceně," postěžoval si Bishop Victorii, „sežeňte laserovou pilu. Nějak mu to do tý hlavy musíme dostat."

Victoria našla řešení.

Trvalo necelý týden propojit Stenův miniholoprocessor s počítačem. Když do něj zadal čísla, holoprocessor vyprodukoval trojrozměrnou hvězdnou mapku.

Po mnoha potížích se Sten konečně přiblížil porozumění.

Jeho hodnocení:

MATEMATICKÉ VNÍMÁNÍ: NUTNO ZLEPŠIT

Z nějakého neznámého důvodu téměř každá škola, do které byl Sten poslán, testovala u žáků gravitační citlivost.

Sten sice chápal, že je nezbytné vědět, kolik g ten který jedinec snese, nebo kolikrát může člověk změnit směr fyzikálního pole, než se dotýčný pozvrací - jakmile však byly tyto údaje známy, nač testy opakovat?

Sten věděl, že může bez graviskafandru fungovat jako voják do 3.6 E-gravů. Mohl pracovat vsedě pod soustavným působením 11.6 E-gravů. Omdlel při krátkodobém zatížení 76.1 E-gravů nebo při okamžitém šoku 103 E-gravů.

To vše stálo na jeho medikartě.

Tak proč další zkoušky?

Usoudil, že to je jen součástí aplikovaného sadismu, kterému jej každá škola, počínaje továrním světem Vulkánu, podrobovala.

Avšak ze všech testovacích metod nejvíce nenáviděl centrifugu. Jeho mozek věděl, že neexistuje způsob, jakým by tělo poznalo, že rotuje za účelem získání gravitační akcelerace. Ale jeho tělo odpovídalo zvracením.

Samozřejmě, že se při Selekcí používala centrifuga.

Sten ohrnul ret při pohledu na chromovanou mašinerii tyčící se nad ním v obrovské místnosti.

„Vypadáš ustaraně, frekventante Stene." Byl to Mason.

Sten se napružil do přepjaté pozice, které pilotní instruktoři říkali pozor. „Ne, pane. Nejsem ustaraný, pane."

„Máš strach, rekrute?“

Samá otřepaná kliše. Sten si přál, aby tu byl Alex. Věděl, že podsaditý těžkosvět'an by našel patřičnou odpověď - pravděpodobně by dal Masonovi pěstí.

Sten si však uvědomil, že Kilgour již pilotní školou prošel. Vzhledem k tomu, že se nic nedoslechl, předpokládal, že Alex úspěšně absolvoval - aniž by Masona zabil.

Sten usoudil, že Kilgour musel nastoupit do jiné Selekce než do této, neurčitě Masonovi odpověděl a nastoupil po schodech do jedné z kabinek centrifugy.

Pozdě večer se Stenův žaludek dostatečně uklidnil na to, aby pocítil hlad.

Stále roztřesený opustil pokoj a namířil si to do společenské místnosti. Jeden z těch jídelních automatů bude určitě nabízet něco alespoň trochu podobného řídké ovesné kaši.

Sh'aarl't, Bishop a Lotor seděli u jednoho z herních stolků a mlčeli jako zařezaní. Sten si vzal z automatu plný pohárek a přisedl si k nim. Špatnou zprávu mu sdělil Lotor.

„Dneska vylili Victorii.“

Sten poskočil a kaše mu vyšplouchla do klína.

Bishop zodpověděl nevyřčenou otázku. „Neprošla gé-testem.“

„To není možné,“ řekl. „Vždyť to byla gymnastka. Tanečnice.“

„Podle všeho,“ spustila Sh'aarl't, „není závrať neobvyklá dokonce ani u sportovců.“

„Kolik gé?“

„Dvanáct celých něco,“ řekl Bishop.

„Do hajzlu,“ zaklel Sten. Dokonce i lehké bojové manévry s lodí při vypnutých McLeanových generátorech produkují mnohem víc.

Uvědomil si, že všichni mluví o Victorii v minulém čase. První fáze byla možná svým způsobem sadistická, ale jakmile nějaký rekrut vypadl, okamžitě jej odsunuli. Stena tak trochu překvapovalo, že ti tři vůbec vědí, za co ta holka vylítla.

Také vnímal, že teď, když Victoria, symbol možného postupu do další fáze, padla, nikdo z nich nepociťuje nejmenší naději na úspěch.

KAPITOLA DESÁTÁ

DISPLEJ VĚSTNÍKU v hale kasáren byl poměrně trefně přezdíván „Tabulí zkázy“. Sten si četl nejnovější rozkaz, který na sebe upozorňoval blikáním: dnes, 16:00 hodin se všichni frekventanti shromáždí na centrálním nádvoří. Zajímalo ho, jaké nové masové mučení jim PI vymysleli. Z První fáze koneckonců zbývalo jen několik dní a ve třídě zůstávala stále spousta přeživších, včetně Sh'aarl't, Bishopa a Lotoru.

Vtom ho trkl nápis:

PŘEDPISOVÁ UNIFORMA.

Sten byl po krk v maléru. Udělal sice dobře, že při nástupu do školy schoval všechny stužky. Všiml si, že těm, kteří měli více vyznamenání nebo vyšší hodnost, než PI považovali za vhodné, se dostávalo mnohem větší pozornosti a trýznění. Sten, navzdory Masonově evidentní nenávisti vůči němu, zatím proplouval výcvikem poměrně tiše a nepozorovaně.

Nu což. Nic netrvá věčně.

„No ne, my vypadáme skvěle, rekrute,“ rozplýval se Mason. „Všechny ty stužky a metály.“

Sten nejdřív zvažoval, že si medaile nevezme. Věděl však, že za stávající situace znamenalo prohřešek proti předpisům, když voják nenosil pocty a hodnost, k nimž je oprávněn. PI by si určitě vyhledali záznamy a zkontrolovali správnost výzdoby na hrudích i šerpách. Případné odlišnosti by pak využili k vyřazení dalšího kandidáta.

Sten Masonovi jen příkyvoval a užasle zíral na vrchního pilotního instruktora Ferarriho. Teorie, že tihle hulváti to nedotáhnou výš než na seržanty, padla. To mohla být jeho dočasná služební hodnost, ale momentálně měl na sobě Ferarri uniformu velkoadmirála s vyznamenáními sahajícími téměř až k náramníkům.

Přestože byl Sten velmi udiven, zaznamenal, že má Ferarri někde nad opaskem skvrnu od polévky.

„Kdybych věděl, že máš všechny tyhle metály, rekrute Stene,“ pokračoval Mason, „byl bych ti věnoval větší pozornost. Ale ještě nám zbejvá dost času.“

Fajn. Sten byl ztracen. Přemítal, jakým způsobem ho asi Mason odpálí.

Ferarri si vyžádal pozornost všech žáků a pogrataloval jim. Formální zkoušky jsou u konce. Všichni, co tu teď stojí, uspěli. Zbývá jen konečný test.

„Neobtěžujte se probíráním svých poznámek či pamětí,“ řekl Ferrari, „abyste se na něj připravili. Na tento konečný test jsme hrdí především proto, že nijak nesouvisí s dosavadním průběhem zkoušek. Máte čtyřadvacet hodin, abyste si rozmysleli, co taková zkouška může obnášet. Máme ověřeno, že napětí je pro duši velmi blahodárné. Mimochodem, tento test bude zadáván individuálně. Každý pilotní instruktor si vybere své rekruty a od té chvíle je vše v jeho moci.“

Stenovi už bylo jasné, jak ho chce Mason dostat.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

LETOUN - Sten alespoň doufal, že to je letoun - byla ta nejhorší hromada šrotu, jakou kdy viděl. Tvořila jej plochá kovová podesta zhruba dva metry v průměru, dvě křesla, dvě sady pravděpodobného ovládání a skleněná kopule. Podesta stála na dvou železných ližinách. Za ní byla nádrž s nějakým záhadným palivem a dlouhý kovový nosník, který končil do strany nasměrovanou vrtulí. Nad kopulí trčel horizontální ventilátor se dvěma lopatkami, každá nějakých šest metrů dlouhá. Přístroj stál uprostřed široké, naprosto rovné přistávací plochy. Dvě stě metrů před strojem z plochy čněla řada sloupů.

Sten a Mason byli jedinými lidmi na přistávací ploše. Sten se k Masonovi obrátil s prázdným, ale - doufal že - zaujatým výrazem.

„Tady v pilotní škole máme takovou teorii,“ pronesl Mason. „Víme, že existují přirození piloti - což není nikdo z vás idiotů - a také, že už jste skoro všichni s leccíms lítali.“

Nemá cenu testovat u někoho základní schopnosti, když je posadíme do jejich oblíbené hračky, no nemám pravdu? Takže jsme přišli s něčím, co aspoň pokud víme, už dobře tisíc let *nikdo* nepilotoval. Týchle hromadě harampádí se říkávalo helikoptéra. Za své éry zabila pěknou řádku pilotů. Když přišel antigrav, nestačili tyhle stařečky dost rychle sešrotovat. Poletíš s tím, rekrute. Nebo si budeš hledat nový pracovní zařazení. Slyšel jsem, že nabírají planetární meteorology do průkopnických sektorů.“

„Ano, pane.“

„Budeme ale féroví a trochu pomůžeme. Ze všeho nejdřív si musíš uvědomit dvě skutečnosti: Skutečnost číslo jedna je, že tahle helikoptéra, narozdíl od všeho ostatního, o čem jsem takový řeči slyšel, opravdu vůbec nechce létat. Nezvedne se, dokud jí pořádně nepotrápíš. Když nevíš, co děláš, plachtíš jako kámen a přistává přibližně stejně. Fakt číslo dvě je, že se s ní dá létat poměrně snadno, pokud patříš k těm vzácnějším jedincům, který se umí plácet na hlavě a zároveň se drbat na břicho.“

Sten se zarazil v domněnku, že je to Masonův druh humoru. Omyl - ten chlap to mínil naprosto vážně.

„Teď se ty i já připoutáme a já ti ukážu, jak funguje ovládání. Potom převezmeš řízení a budeš postupovat podle mých instrukcí. Začnu jednoduše.“

A opravdu. Ovládání se jevilo velmi jednoduše - zdánlivě. Páka vpředu ovládala úhel jednotlivých rotujících lopatek toho ventilátoru nad hlavou - to jest nosné plochy letounu. Pákou se dalo pohybovat všemi směry, a jak Mason vysvětlil, sloužila k manévrování helikoptéry. Druhou pákou na straně se pohybovalo nahoru a dolů a otočením držadla se upravovala rychlost motoru, tedy otáčky rotoru. Dva pedály směrovek ovládaly malou vrtuli na zádi lodi, což helikoptéře bránilo přirozeně reagovat na rotační moment lopatek, který by ji divoce roztočil.

Prvním úkolem bylo vznést se s lodí nad zem.

Mason stroj zvedl ze země, dosedl a zase se vznesl. Vypadalo to velmi jednoduše.

„Stačí, když jí udržíš metr nad zemí.“

Nařídil Stenovi, aby se chopil ovládání.

Helikoptéra najednou zcela změnila svůj postoj a navzdory Stenovu zápolení spadla předním koncem ližin na plochu, následně se po Stenově zákroku zhoupala dozadu... dopředu... a Mason se musel chopit řízení.

„Chceš to zkusit znovu?“

Sten přikývl.

„Bylo to lepší - ale ne o moc. Přidej plyn... drž tu kraksnu v klidu... s tou pákou jenom

jemně."

Tentokrát nespadli, ale požadovaná metrová výška se proměnila nejméně na tři.

Ze Stena se řinuly potoky potu.

Znovu.

Kolísavost se omezila na plus mínus metr.

Mason Stena upřeně pozoroval. „Dobrá. A teď se pohneme vpřed.“

Instruktor přelétl s helikoptérou zhruba padesát metrů, otočil se a letěl zpět. Celý manévr ještě jednou zopakoval.

„Chci, abys zachoval dvoumetrovou výšku a letěl přímo za nosem. Řeknu ti, kdy máš zastavit.“

Helikoptéra poskočila vpřed. Sten dvakrát zavadil ližinami o zem a jeho let směrem ke vzdáleným sloupům sledoval velmi klikatou dráhu. Mason převzal řízení a ještě třikrát nechal Stena provést to samé. Sten zatím neměl ponětí, jestli se stane pilotem nebo meteorologem.

Dalším krokem bylo doletět s helikoptérou ke sloupům a prokličkovat mezi nimi. Když to Sten zkoušel poprvé, zjistil, že si nějak zafixoval výšku a rovný směr letu, takže helikoptéra zavadila o každý jednotlivý kůl, který mījela. Při čtvrtém pokusu se mu však podařilo zavadit nanejvýš o čtyři.

Mason na něj stále civěl. Potom mu dal signál a převzal řízení.

Sten se opřel v křesle a podle řádu složil ruce do klína.

Mason přistál na stejném místě, odkud startovali, vypnul motor a odpoutal se. Sten ho následoval, sestoupil z plošiny a přikrčil se, když podlézal zpomalující lopatky vrtule.

Mason stál s kamennou tváří asi třicet metrů od helikoptéry. „To je všechno, frekventante. Ohlas se v kasárnách. S výsledkem budeš seznámen později.“

Sten zasalutoval. Do hajzlu. Tohle je konec s Císařovými ideály o válečném loďstvu.

„Rekrute!“

Sten se zastavil a otočil se.

„Už jsi někdy s něčím takovým létal?“

A Stenovi, který po pravdě odpověděl záporně, svítla jiskřička naděje.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE se Stenovo jméno spolu s Bishopovým, Sh'aarl'tiným a Lotorovým objevilo na seznamu: *První fáze. Přijetí. Přidělení do Druhé fáze imperiálního pilotního výcviku.* V druhé fázi se budou učit létat.

Měli by uspořádat nějaký večírek. Na nějaké flámování se však cítili příliš unaveni. Z pěti set kandidátů bylo vybráno pouhých čtyřicet. Podle zvyku by měla být jména absolventů oznámena pilotními instruktory táhnoucími bedny alku, kterým by přivítali rekruty za čarou namalovanou na podlaze. Namísto toho se Sh'aarl't, Sten a Bishop při balení podělili o čutoru bylinkového čaje. Nemohli se dočkat, až odtud vypadnou.

U saní, které měly absolventy odvézt k jejich lodím, stáli Ferarri s Masonem.

Podle zvyku by teď také měli být vlídní a přístupní. Ale Masonův výraz se od prvního dne nijak nelišil - vypadal, jako by ho mrzelo, že to vůbec někdo zvládl. A na Stena vrhal ještě nevraživější pohledy než tenkrát.

Sten pohled opětoval.

Žádné odpouštění se nekoná - rád by se někdy s Masonem potkal v uličce za hangárem a udělal mu ještě jednu takovou jizvu. Nejlépe na krku...

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NÁLEPKA „Periferní světy“ naznačovala jakousi geografickou nebo politickou soudržnost roztroušené hvězdokupy mezi Říší a Tahnskou soustavou. Téměř žádná však neexistovala.

Hvězdkupa byla pomalu osidlována imperiálními pionýry. Nebyli to ale takoví radikálové či dobrodruzi, jací prozkoumávali například Lupuskou soustavu. Byli to jen obyčejní lidé toužící po trochu prostším a klidnějším životě. Velké procento z nich tvořili bývalí armádní či státní zaměstnanci, kteří tu začínali druhou nebo dokonce třetí kariéru. Jiní hledali příležitost, jak se pohodlně usadit jako drobní výrobci nebo obchodníci.

Ale jestliže tu nebyli žádní průkopníci hrdinové, neexistovali tu ani žádní zlodušci, které takové pionýrství produkuje. Tedy alespoň do té doby, kdy sem expanze z Tahnské říše přivála nové a poněkud jiné emigranty.

Každá vláda na Periferních světech zrcadlově odrážela obraz samotných usedlíků. Ať již vládla jednomu světu nebo půl tuctu soustav, obvykle si zachovávala parlamentní rysy od liberálních až k těm mírně autoritativním. Vzhledem k tomu, že potencionální tyrani odešli jinam, místní ozbrojené složky sloužily jako něco mezi celní policií a přístavní stráží. Jedinou sjednocující politickou sílu hvězdokupy tak zastupovala vrcholná schůzka, která se každých pět let pokoušela vyžehlit problémy moderní doby. Tato stagnující hvězdkupa zkrátka a dobře netoužila po žádných změnách. Než přišli Tahnové.

Tahny, kteří emigrovali na Periferní světy, finančně podporovali jejich vůdci, neboť vysoká porodnost i politické ambice volaly po životním prostoru. Ti byli opravdovými průkopníky, kteří hledali něco víc. A protože je jejich kulturní kořeny vybízely ke komunální ekonomii, přirozeně si brzy získali výhodu nad eximperialisty. Situace vyústila v násilí - v nepokoje a pogromy.

Imperiální osadníci přišli jako první, takže měli lepší možnost ovlivňovat a pozměňovat vládu. Tahnům nebylo dovoleno zastávat příliš vysoké funkce. Vláda původních osadníků jim dokonce nepřiznala ani volební právo. Byli fyzicky ghetoizováni do enkláv na venkově nebo ve městech.

Nevoli tahnských osadníků ještě přizívovala samotná Tahnská říše, která chtěla hvězdkupu kolonizovat pro sebe.

Revoluční hnutí se tu těšilo nejen velké popularitě, ale i silné podpoře Tahnů. A Říše toho pro vyřešení problému příliš nepodnikala. Koneckonců, stagnujícím oblastem s drobnými problémy - nepokoje, jakkoliv krvavé, nejsou tak hrozné, jako aktivní genocida - se odjakživa dostávalo minimální pozornosti.

Vojáci imperiálních posádek přidělených na Periferní světy tloustli a lenošili. Namísto aby plnili roli mírotvorců, řadoví vojáci i důstojníci se přikláněli na stranu imperiálních osadníků. Koneckonců, Tahnové jsou přece jen *jiní* - což znamená „ne tak dobří jako oni“.

V nedávné historii nastalo krátké období, kdy bylo možno předejít přímé konfrontaci mezi Tahny a Říší.

Někteří prozíravější tahnští revolucionáři si včas uvědomili, že pokud ke konfrontaci dojde, oni se s největší pravděpodobností ocitnou uprostřed konfliktu. Ve velké tajnosti vyslali tedy na Původní svět hlavu celé své organizace. Godfrey Alain byl zavražděn při atentátu namířeném proti Věčnému Císaři. Dokonce i pozdější vyjednávání mezi Říší a smířlivou frakcí Tahnské rady zhatilo krvavé spiknutí.

Válečné tamtamy již nebylo čím utlumit, zvláště ne na Periferních světech.

Nikdo na hvězdkupě si však neuvědomoval, jak blízko celoříšské válce se ocitají.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ZAPRÁŠENÉ GRAVIAUTO si to pomalu šinulo po venkovské cestě. Byl to již starší model: dlouhý, hranatý, s prodlouženým nákladním prostorem. Ze zvuku jeho motoru bylo evidentní, že je neustále všemožně pronajímáno už od chvíle, kdy opustilo továrnu.

Obchodní cestující shrbený nad řízením vypadal stejně opotřebovaně a staře jako jeho dodávka. Byl to velký muž se Šírokou, přátelskou tváří a mohutnými rameny, která napínala jeho obstarožní kombinézu. Poklidně si pro sebe broukal nějakou falešnou melodii do rytmu supícího McLeanaova generátoru. Jak tak naoko v klidu a uvolněně projížděl neznámou krajinou, blýskal očima všemi směry jako šelma a nasával každý její detail.

Půda byla chudá a plná kamení. Tu a tam zahlédl větrem ohýbaný hlouček stromů. Krajina vypadala tak vysušeně, že jí nezbyvalo mnoho, aby se proměnila v poušť.

Během dne obchodní cestující minul půl tuctu pachtýřských farem, obdělávaných několika tahnskými emigranty se vpadlými očima. U každého místa se zastavil, zaznamenal extrémní chudobu a pokračoval v cestě. Na žádném z těchto míst by se normální smrtelník ani neodvážil požádat o sklenici vody. Ne snad kvůli stále zjevnější nehostinnosti kraje, ale spíš kvůli tomu, že kdyby mu ji dali, mohla by to být poslední voda, kterou na farmě mají.

V dáli zpozoroval nečekaný záblesk zeleně. Změnil směr a brzy narazil na velkou farmu. Půda vypadala poměrně úrodně - nebyla to sice klasická hlína, ale ani kamení - a hustěji křížovaly zavlažovací kanály. Uprostřed polí stály velké, zchátralé budovy obklopující malý artéský rybníček. Toto bude hlavním zdrojem bohatství. Několik lidí obdělávalo pole rezavými a skřípějícími stroji.

Muž, stále pobrukuje, zastavil s gravisaněmi vedle ohrady pro dobytek. Předstíral, že si nevšiml, jak lidé na poli okamžitě ztuhli. Před jejich ohnivými zraky nenuceně vystoupil z vozidla, zašel za keř a ulevil svému močovému měchýři. Zapálil si, líně se rozhlédl a kráčel k ohradě. Se zájmem pozoroval muže a ženy v poli jako profesionál, který posuzuje práci druhých. Hlasitě popotáhl. Kdyby měl knír, byl by se mu zvedl až k hustému obočí. Popotahování nebyl jen neurotický zlovyk, ale i komentář současného stavu věcí.

„Pěkné místo,“ promluvil konečně. Podařil se mu úplně stejný tón, jakým zemědělci komunikují s druhem mnoho brázd za ním.

Skupinka se nepatrně stáhla a z hloučku vykročil Tahn ve středním věku zhruba obchodníkovy postavy. Obchodní cestující se na něj vlídně usmál; záměrně si nevšímal toho, že ostatní zvedají zbraně a pomalu se rozestupují do stran.

„Nenapadlo by mě, že v těchhle končinách znáte kadeřavou kapustu,“ řekl obchodní cestující přibližujícímu se Tahnovi. „Až na to, že je dost zažloutlá a prořídla.“

Muž se zastavil přímo před ním na druhé straně plotu. Mezitím kolem něj jeho synové a dcery utvořili půlkruh. Zaslechl klapání odjišťovaných zbraní.

„Další město je asi čtyřicet kiláků cesty vocad,“ řekl farmář. V podstatě to znamenalo, aby dotyčný okamžitě nasedl do gravisaní a zmizel.

Postarší obchodní cestující znovu popotáhl. „Jo. To vim už z mapy. Ale jako příliš velký město to nevypadalo.“

„To taky není,“ odvětil Tahn. „Do nejbližšího imperiálního města sou to nějaký dva dny cesty.“

Obchodní cestující se rozesmál. „Prokouk jste mě, žejo? Ale co, já se za to nestydím. Navíc, jediný občanství, ke kterému se hlásím, je farmářství.“

Muž na něj užasle zíral. „Vy ste farmář? A jakto že nejste na svý půdě?“

„Před osmdesáti dny jsem toho nechal," odvětil obchodní cestující. „Dalo by se říct, že jsem odešel do důchodu. Akorát by to nebyla pravda. V podstatě teď zahajuju druhou kariéru."

Farmář pohnul očima, aby zkontroloval postavení svých dětí. Vzhlédl k obzoru, jestli nespátří nějaké imperiální posily. „Je to pravda?"

Smrt ševalila obchodníkovi v uších.

„Jo," ujistil ho klidně. „Je. Prodávám hnojivo. Vlastní patent. Možná byste o něj měl zájem."

Vytáhl hodně použitý kapesník a hlasitě se do něj vysmrkal. Znovu pohlédl na pole s kapustou. V povzdálí zaznamenal nějaká černá místa; toto je jen jedna z mnoha farem, kterou navštívily lupičské bandy imperiálních osadníků.

„No, na tu prořídlost by asi nepomohlo, ale ty žlutý fleky by stoprocentně odstranilo."

„Pane," promluvil znovu farmář. „Jste buďto naprostej cvok, nebo-"

Obchodník se rozesmál. „V mém pokročilém věku jsem zvyklý na mnohem horší tituly."

„Poslouchejte, člověče. Vy ste imperiální občan. To vás nenapadlo, že není moudrý přibližovat se k tahnský farmě?"

Obchodník popotáhl. „Tss, člověče. Proč hned mluvíte o politice. Mě politika nikdy nezajímala. Jediný, co mam s politikama společnýho, jsou mrvy, který prodávám. Ale hnojivo je vlastně mnohem užitečnější. A muj materiál se mi ani nelepí na boty."

Obrátil se k nákladnímu prostoru své gravidodávky. Všechny zbraně se okamžitě zvedly. Obchodník vytáhl z krabice pouze několik malých láhví. S naprosto bezelstným výrazem jednu podal farmáři.

„Tohle je má navštívenka."

Tahn opatrně natáhl ruku přes plot a jednu láhev si vzal. Zkoumavě si prohlédl etiketu. Obchodní cestující usoudil, že přišel čas, aby se představil.

„Ian Mahoney. Kvalitní mošt a hnojiva... Jen se nestyďte a ochutnejte. Osobně jsem ho lisoval. Je sice trochu drsný, ale ujde."

Farmář otevřel láhev a přičichl. Z hrdla se vylinula sladká vůně jablek, za kterou se dostavil silný zápach alkoholu.

„Není to nijak silné," ujistil muže Mahoney. „Nějakejch třicet procent. Jen si lokněte."

Farmář se napil a zhluboka se nadechl. Byl to opravdu dobrý materiál. Bez váhání vyzunkl zbytek v láhvi.

„To je zatraceně dobrej mošt," ohodnotil.

Mahoney popotáhl. „To byste měl teprve vidět mý hnojivo. Nejsou v něm žádný organický svinstva. Všechno jen samé čisté a voňavé chemikálie. Výborné pro rostliny, a nemusíte mít starost, že děti dostanou škrkavky -tedy když se nebudou přibližovat dobytku."

Farmář se rozesmál. Mahoney si všiml, že hlavně zbraní klesly k zemi. Potom s úlevou pozoroval, jak Tahn vlídně mává na děti, aby šly k němu.

„Poslyšte, pane," zeptal se farmář, „máte ještě nějaký ten mošt?"

„Jasná věc."

A tak generálmajor Mahoney, velitel První divize imperiální gardy popotáhl, ušklíbl se, podrbl se na zadnici a sáhl do gravidodávky, aby chlapcům podal pití.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BYL TO VENKOVSKÝ hostinec - velký, zářivě bílý, se silnými mořenými trámy z vzácného dřeva. Venku stála seřazena graviauta, všechna poměrně nová a v ceně mnoha kreditů. Na čtyři kilometry se rozprostírala kyprá a vlháká zemědělská půda. Restaurace se jmenovala Hostinec u imperiálního erbu.

Zatraceně výstižné, pomyslel si Mahoney, když sahal po klíče.

Zevnitř k němu doléhala vzrušená debata.

„Podělaná tahnská lůza. Pro mě za mě by je poldové mohli do jednoho vyhladit.“

„S poldama se di vycpat. Svý zájmy si musíme uhájit sami. Škodnou v revíru by si měl člověk zabít sám. Já říkám, abysme se všichni někdy v noci sebrali a-“

Muži Mahoneyho zmerčili, hned jak vstoupil do dveří. Místnost zahalilo ticho jako v kostele. Mahoney automaticky popotáhl - v duchu zaklel, jaký hloupý trik si to zase vymyslel - a zamířil k baru.

Usadil své mohutné tělo na stoličku. „Panáka a pivo, příteli,“ oznámil hostinskému.

Celé osazenstvo baru viselo na každém jeho slově. Hostinský mu natočil do půllitru a postavil ho před něj. Vteřinku nato přistál vedle sklenice i panák.

„Projíždíte?“ otázal se hostinský až příliš přátelsky.

„Jistě. Ano,“ odvětil Mahoney. „Ale dneska mi to nějak nevodsejpá. Mám hroznou kocovinu.“

Napil se piva a zazdil to celým panákem. Hostinský mu dolil.

„Nějaký dlouhý večírek, co?“

Mahoney vzdychl. „To si ani nedokážete představit. Nachomejt jsem se včera k McGregorovo farmě. Znáte jeho pozemky - možná třicet kiláků odtud?“

Hostinský spolu s osazenstvem přitakal. McGregorovy všichni dobře znali.

„Právě provdali svý poslední dítě,“ řekl Mahoney. To pro osazenstvo hostince nebyla žádná novina. „Nachomejt jsem se akorát k hostině. Okamžitě jsem se mezi ty báječný lidi zapad. Přemluvíli mě, abych zůstal, a nacpali do mě všechno, co jsem stačil vypít a sníst.“ Popotáhl a nos mu ještě víc zrudl. „Samozřejmě, že mě nemuseli dvakrát pobízet.“

Mahoney ucítil, jak se atmosféra v místnosti uvolnila. Vzápětí už zase všichni nevázaně žvanili. Hostinský mu dokonce přinesl dalšího panáka. Mahoney z něj usrkl a rozhlédl se po lokále, jako když jedna přátelská bytost hledá druhou.

Přistoupil k němu dobře oblečený zavalitý muž s půllitrem v ruce. Posadil se vedle Mahoneyho.

„Vypadáte, jako byste dělal do kšeftu,“ spustil muž.

Mahoney se rozesmál. „Sakra, že by to člověka tak rychle poznamenalo? Na farmě jsem dělal dvě třetiny svého života. Teď obchoduju. Svým způsobem.“

„Jak jako 'svým způsobem'?“

Mahoney si okamžitě získal mužovy sympatie. Začal vytahovat oběžníky a brožury.

„Má parketa jsou výrobní hnojiva,“ řekl. „Podívejte se na ty fešáky. Malí, levní s výkonem dostačujícím na cokoliv od zahrádky na dvorku až po obrovskou farmu.“

Zdálo se, že muž jeví skutečný zájem. „Řekněme, že by se nám tu něco takového hodilo.“

Mahoney na něj pohlédl skrze husté stařecké obočí. „Nechci vás nijak urazit, ale nepřipadáte mi jako farmářský typ.“

„Nic se nestalo,“ odvětil muž. „Já dělám do železářského zboží. Mám dvaatřicet prodejen a stále se rozrůstáme.“

„Řekněme, že *jste* trefa do černého. Dovolte mi, abych vám pověděl o těchhle malých robotech víc.“ A Mahoney zahájil svůj, jak sám říkal, divadelní výstup. Potřeboval k němu spoustu piv a skoro celou následující hodinu. Ostatní muži se zapojili do rozhovoru a Mahoney brzy začal rozdávat své „navštívenky“ v podobě láhví s alkoholickým moštem.

Doposud ho jeho mise zavedla na jedenáct či více Periferních světů na bezmála shodném počtu planet. Svůj krycí příběh již vypiloval do nejmenších podrobností. Nyní se potuloval po hlavní imperiální planetě Periferní soustavy jménem Cavite.

Mahoney se vydával za postaršího farmáře, který strávil většinu života obděláváním rozlehlých a úrodných pozemků na jedné z imperiálních zemědělských soustav. Působil také dojmem neúnavného vynálezce, který neustále pracuje na řešení drobných problémů, které ho neskonale iritují.

Hnojivo bylo jeho největším trhákem. Mahoney mohl mluvit celé hodiny o chabé kvalitě a cenové nedostupnosti běžných hnojiv - a k nevelké radosti obyčejných návštěvníků restaurací to i často dělal. Nicméně, farmář Mahoney vymyslel báječný vývojník na hnojivo a investoval všechno své jmění do založení malé společnosti.

Momentálně pracoval jako svůj vlastní obchodní předvoj. Cestoval po zemědělských oblastech a vynášel své zboží do nebe. Skutečnost, že nežádal žádné peníze předem, ale pouze se lidí ptal, zdali by je zhruba za měsíc mohl navštívit některý z jeho dealerů, zahнала podezření dokonce i těch nejnepřístupnějších osadníků Periferních světů.

Navíc byl přesvědčen, že jeho domácí mošt je výborný trik, stejně jako stařecké tlachy o detailní znalosti farmařiny, které dokázaly znudit naprosto každého. Mrzelo jej pouze to popotahování, které si pro svoji roli nacvičil. Teď s tím nemohl přestat, a obával se, aby se tohoto dobrovolně osvojeného zlovyku vůbec dokázal zbavit. Také hořekoval na to, že mu z toho neustálého popotahování začínal červenat nos.

„To zní opravdu skvěle,“ rozplýval se železář. „Dělá vám vláda nějaké problémy s licencí?“

Mahoney velmi nadřazeně popotáhl. „Licence? Vláda? Máte mě za blázna? S podělanýma vládama se potýkám celej svůj život. Udělají všechno, co je v jejich silách, aby vám zlikvidovali farmu - když jim to dovolíte.“

Z řad shromážděných farmářů se ozvalo souhlasné mumlání.

„Navíc mi zbejvá jen nějakých třicet let. Než bych se prodal všema schvalovacíma vobštrukcema, bylo by dávno po mně!“

Tento logický závěr mu nikdo nevyvracel.

„A co přeprava? Máte s ní nějaké problémy?“

„No, zatím ještě nic nepřeppravuju. Momentálně se pouze seznamuju s prostředím a předvádím svý zboží. Co? Myslíte, že budu mít v těchhle končinách nějaký problémy?“

Železář vybuchl. „To si pište! Beru objednávky ze širýho dalekýho okolí. Za hotový. A s tím všim, co tu ty zatracený Tahnové vyvádějí, jsem tak na pokraji krachu.“

Pustil se do dlouhé litanie stížností, které se částečně kryly s poznámkami pomalu narůstajícího hloučku s Mahoneym ve středu.

Vyprávěli mu o odporných, líných Tahnech, o útocích na jejich majetek a o vlastních protiútocích. Vyprávěli mu o téměř paralyzované ekonomice a o neschopnosti policie a ještě horších imperiálních posádkách.

Rozhovořili se o svých podezřeních: o záhadných světlech nad tahnskými enklávami, kde se pravděpodobně zásobují zbraněmi, a o profesionálních tahnských vojácích, kteří sem pronikají, aby posílili své nečisté bratry.

Imperiální osadníci byli samozřejmě bez viny. Velmi obětavě se snažili nést své těžké břímě. Každý v lokále podstoupil osobní oběť, nebo ne? Vždyť dokonce sáhli hluboko do svých bankovních účtů, aby zakoupili zbraně na ochranu svých farem a imperiálního majetku.

Po celý rozhovor se Mahoney stále více kabonil a projevoval jim sympatie. Jen

zřídka kdy je přerušoval, pouze když popotáhl nebo kupoval další rundu.

Na konci večera měl tolik informací, že by jimi zaplnil celou čipovou kartu.

Také si začínal uvědomovat, že situace v jednotkách Merkury je vážnější, než Císaři vylíčil. Zprávy, které tu získával, se významně rozcházely s tím, co se dozvídá Císař. Vojska na Periferních světech byla prohnílá, zkorumpovaná a zvrácená.

Takové zjištění by vzalo chuť na dalšího panáka dokonce i Irovi.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

.....A TAK JSME řekli tomuhle imperiálnímu volovi, aby si strčil své daňový nedoplatky tam, kde nesvítí hvězdy, a vypad z naší země."

Tělnatá tahnská žena se hřmotně smála Mahoneymu vyprávění a plácala ho po zádech.

„To je jedinej způsob, jak se s nima dá jednat," souhlasila. Hlasitě si řihla a zahleděla se do tmy. „Tady odboč."

Mahoney udělal, jak mu řekla, a brzy se přiblížili k vrcholku kopce. Přímo před nimi zářila světla Tahnské komunální farmy, kterou jeho spoléčnice řídila. Mahoney ji potkal v místní putyce. Frehda byla robustní žena ve středních letech, která strávila většinu svého života řízením jedné velké tahnské enklávy. Nejprve vypili obrovské množství piv a při dalším tuctu láhví moštu se spřátelili.

Mahoney neváhal a přijal její pozvání, aby strávil několik dní v její enklávě. „Abys viděl, jak to v těchhle končinách vedeme." Ujistila ho, že to pro něj bude zaručeně poučné. Mahoney měl i jiné důvody, proč jí věřit; tímto směrem jej zavedly různé zvěsti a hovory v barech.

Dokonce i v noci působila enkláva skvělým dojmem. Když se dostatečně přiblížili, Mahoney spatřil spoustu velkých ocelových domů oklopených čímsi, co vypadalo jako docela chytrý bezpečnostní systém a děsivý plot z žiletkového pletiva. Jakmile zastavil před hlavní bránou, ze tmy se vynořili dva po zuby ozbrojení tahnští farmáři.

Frehda jim namísto pozdravu adresovala několik přátelských oplzlostí.

„Co je to za maníka, šéfová?" chtěl vědět jeden z nich.

„Obchodní cestující, kámo," odvětila Frehda. „Dobřej člověk. Všechny kromě mě přepil, že se svalili pod stůl."

Muži se krátce zasmáli. Mahoney pochopil, že konzumace alkoholu je jednou z mnoha disciplín, v nichž Frehda vyniká. Během večera vypotřeboval téměř polovinu zásoby pilulek proti opilosti, aby zůstal jakžtakž při smyslech.

„Ubytuje se u mě," dodala Frehda. „Třeba byste ho tu zejtra někdo mohli provést."

„Chcete vidět něco určitého, pane?" zeptal se jeden z Tahnů. Mahoney postřehl náznak podezíravosti. Frehda tu možná šéfuje, ale je příliš opilá na to, aby dali jen na její slovo, zvlášť pokud jde o cizince.

„Máte tu nějaký prasata?" zeptal se.

„Samozřejmě, že máme prasata. Myslíte si snad, že jsme nějakí pachtýři, nebo co?"

Mahoney popotáhl. „Ne, to ne. Já jen, že mam pro prasata slabost. Studuju je celý život. Mohl bych o nich napsat celý svazky."

„A taky rozumí jejich řeči," dodala Frehda. „Už mě z toho bolely uši, takže jsem ho radši nalila, aby začal mluvit vo něčem jiným."

Oba tahnští strážci si oddychli. Jeden na druhého se uchichtli a mávnutím pustili graviauto dovnitř.

Mahoneyho probudila oslepující sluneční záře, která do jeho pokoje pronikala zamřížovanými okny spolu s hlasitými, úsečnými výkřiky. Hlava mu tepala ze včerejšího hýření - ještě mnoho hodin po příjezdu se nemohl odtrhnout od popíjení s Frehdou.

Ozvaly se další výkřiky. Zněly mu velmi podivně. Jako nějaké rozkazy? Automaticky popotáhl, až ho začaly pálit citlivé nosní membrány. Mahoney se vyhrabal z kavalce a začal se oblékat. Tak se na to podívejme, lane.

Mahoney vyhlédl z okna Frehdina kasárenského apartmá. A výhled, který se mu naskytl, ho velmi překvapil.

Několik mužů prohánělo dvacet nebo více mladistvých Tahnů po velmi vojensky

vyhlížejí překážkové dráze. Ho, hó, Mahoney, hochu. Ho, hó. Odvrátil zrak od jednoho z mužů a pozoroval cvičící adolescenty. Jakmile kterýkoliv z nich zpomalil nebo se zamotal do překážky, ozvaly se z řad dospělých posměšné výkřiky.

„Co se to tu děje, příteli?“

Muž na něj pohlédl. „Ach, vy jste ten obchodník, co bydlí u Frehdy, co?“

Mahoney souhlasně zabručel.

„Abych odpověděl na vaši otázku, pane, právě dáváme mladejm trochu do těla. Aby shodili trochu dětského sádla.“

Aha, řekl v duchu Mahoney.

„Dobrý nápad,“ odvětil. „Dnešní mládež je hrozně líná. Je třeba je honit.“

Pohlédl na plot z ostnatého drátu, přes který právě přeskakoval vysoký farmářský synek.

„Co je to za serepetičku?“ zeptal se.

„Á, to je ježek. Zhruba stejně vysoký jako všechny ploty tady.“

Mahoney se musel držet, aby zakryl přirozenou reakci. Takže tomu vy říkáte ježek, jo, kámo? Mahoney věděl, že muž, který stojí vedle něj, není žádný ubohý tahnský farmář. Byl to profesionál, kterého sem vyslala tahnská armáda, aby vycvičil mladé maso pro chystaná jatka.

„To musí být pro gatě peklo,“ zažertoval Mahoney a promnul si imaginární bolestivé místo na zadnici.

Muži to připadalo velmi humorné. „Zvlášť když člověk neumí zašívát,“ opáčil.

Následující dva dny strávil Mahoney prohlížením farmy, která si stála velmi dobře i podle standardů imperiálních osadníků. Nezávazně se vybavoval a hltal objemná jídla, která kuchyně komuny chrlila.

Až na toho evidentního vojáka, s nímž se setkal, mu všichni připadali takoví, jak vypadali. Bydlelo zde několik set pracovitých tahnských farmářů, jež už natolik nudila bída, kterou na ně sesílala imperiální většina, že spojili své schopnosti a fondy, aby z nich společnými silami vybudovali lepší živobytí.

Z některých příběhů, které vyslechl u stolu, byl jejich úspěch trnem v oku místní šlechty a bohatých imperiálních farmářů. Došlo ke spoustě útoků, některých poměrně nechutných.

Mahoney zcela chápal, že farmáři tak snadno propadli infiltrujiícím vojákům. Teď se alespoň budou moci bránit. Z jejich poznámek Mahoney vytušil, že momentální stav vnímají pouze jako krátkodobé řešení. Pokud by se běh událostí nezvrátil, komuna by dříve nebo později musela padnout. Mahoney to pochopil tak, že jim tahnsťí vojáci slibují osvobození. Jednoho krásného dne se nad obzorem objeví tahnské bojové lodě a osadníci všichni povstanou na podporu svých genetických spřízněnou.

Mahoney z vlastní zkušenosti věděl, že ve skutečnosti všechny ty děti i jejich otcové a matky pouze poslouží jako živé štíty pro tahnské profesionály.

Nedělával to snad u Kudlanek stejně?

Farmáři mu dali naprostou volnost. Mohl si jít, kam se mu zlíbilo - kromě jediného místa. Pokaždé, když se k němu přiblížil, byl nasměrován někam pryč. Asi půl kilometru od prasečáku stálo velké, na Periferii světy poměrně moderní silo. Bylo sice z prefabrikátů, ale i tak musely být import a stavba velmi nákladné.

Mahoney nejdříve předstíral zájem o budovu, jen aby dostal své roli. Ve skutečnosti ho vůbec nezajímala.

„Ach, tohle,“ řekl mu průvodce. „To je jen silo. Už jste viděl lepší věci. Tak jako tak nám spíš působí potíže. To by vás nezajímalo. Teď bych vám s dovolením ukázal inkubátory.“

Vsadím se, že tolik líhnoucích se kuřat jste ještě jaktěživ neviděl.“

Toto nebyla kuřecí farma. Ptáky konzumovali pouze obyvatelé enklávy. Tím pádem měl inkubátor daleko od stroje, který by potěšil oko starého unaveného farmáře.

Takže, co je s tím silem? Mahoney se na to občas někoho zeptal. Pokaždé však dotyčný odvedl řeč jinam. Iane, řekl si tedy, nadešel čas zariskovat svůj libovej irskej

zadek.

Poslední noc vyklouzl ze svého příbytku a za chrochtání praset jako duch proběhl farmou kolem překážkové dráhy. Bylo to jednoduché. Spatřil jednoho vojáka spícího v úkrytu na cestě k silu. Prachbídná disciplína.

Vyhnul se hlídce a zanedlouho pronikl do sila. Jako jediné zabezpečení sloužilo primitivní čidlo, které hravě vyřadil z činnosti.

Silo zelo podezřelou prázdnotu. Tahnové tam uskladnili jen několik málo tun zrna. Vzhledem k tomu, že ostatní sýpky a sklady na farmě byly nadité k prasknutí, museli tento prostor naléhavě potřebovat.

Sklad zbraní by bažant od Kudlanek našel za několik minut. Mahoney ho odhalil, jakmile si dovnitř posvítíl baterkou.

V jednom rohu stál obrovský rozbitý balíkovač. Zrno se nebalíkuje, a sotva by tu někdo zřídil improvizovanou opravářskou dílnu. Balíkovač byl samý rez, až na jednu nohu, která se leskla olejem. Mahoney za ni párkrát zkušebně zatahal a najednou musel rychle uskočit stranou, když se odsunula část podlahy.

Pod balíkovačem se rozprostírala místnost o skoro stejném půdorysu jako silo. Pečlivě naskládány v bednách tam ležely snad všechny druhy zbraní, jaké voják může potřebovat. Zhruba polovinu z nich by žádný farmář ani se současným výcvikem nemohl použít. Výzbroj tu čekala na profíky.

Nalevo za sebou uslyšel zašustění nějaké myši. Myši? V moderním silu?

Mahoney uskočil napravo, právě když se mu mohutný úder otřel o spánek. Překulil se nejdříve doleva, potom zpět doprava, a slyšel, jak něco hrozně těžkého a ostrého řinčí o beton vedle jeho hlavy. Když vstával, cítil, jak se na něj vrhá něco černého. Vytáhl malinký besterový granát, hodil ho před sebe a padl na zem, aby si skryl hlavu do náruče. Jeho ramena se připravila na úder; dostavil se téměř rentgenový záblesk, který mu prostoupil i rukama.

Mahoneymu trvalo několik roztřesených vteřin, než se mu znovu podařilo vstát. Zmateně se snažil rozpomenout na to, co se stalo. Besterový granát vyprodukoval časovou explozi, která vymazala bezprostřední minulost a několik následujících hodin. Mahoneymu osobně však chybělo jen několik vteřin.

Namířil paprskem svítilny na tmavé tělo vedle něj. Jasně. To je ten voják, co spal na stráži. Musí tu být ještě nějaký další poplašný systém kromě toho, který rozebral.

Mahoney ho našel a zneškodnil. Vytáhl svého zařezávajícího protivníka ven a zastrčil ho zpět do křoví.

Potom znovu zapnul oba bezpečnostní systémy a nepozorovaně se vrátil do svého pokoje.

Příštího dne se srdečně loučil se svými novými tahnskými přáteli. Vtipkoval, rozdával dárky a tam, kde se slušelo, i polibky.

Mahoney věnoval spícímu strážníkovi několik lahví svého moštu. Muž na něj rozjařeně hleděl, plácal ho po ramenou a říkal mu, aby se určitě zase někdy zastavil.

Jeho projev byl zcela upřímný.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

„JÁ VÍM, jak vyřešit celý tahnský problém," řekl farmář, „a nepotřebujeme k tomu žádnou zatracenou vládu!"

Farmář byl podsaditý muž s objemným pasem a měkkýma rukama. Vlastnil farmu o mnohem větší rozloze než měla tahnská komunální farma, kterou Mahoney nedávno navštívil, a podle toho, co lan postřehl, tento imperiální osadník strávil většinu času datlováním čísel do počítače nebo jednáním s bankéři.

Mahoney zvědavě naježil husté obočí. Seděl u večeře s mužem, jeho baculatou rudolící manželkou a početnou velkou smečkou zlobivých dětí.

Jedno z nich se pokoušelo získat jeho pozornost tím, že mu klepalo do rukávu lžící od omáčky.

„Moment, synku," chlácholil Mahoney dítě. „Nejdřív si poslechnu, co má tvůj otec na srdci." Ty jeden malej paňáre, pomyslel si. Zakrouťím ti krkem, jestli se mě tou hnusnou lžící ještě jednou dotkneš.

„Pokračujte," vybídl farmáře. „Tyhle věci se týkají nás všech."

„Svatá pravda," přitakal farmář. „Tahnové jsou líný hovna, který z nás jen chtějí ždímat."

„Prosím tě, drahý," kárala ho žena. „Jsou tu děti."

Obrátila se k Mahoneymu. „Doufám, že omluvíte manželův slovník."

Mahoney se jen chápavě usmál. „Slyšel jsem horší."

Žena se uchichtla. „Já také. Ale... kdybyste s těmi Tahny musel žít, pochopil byste, proč se manžel tak snadno rozohní. Oni jsou opravdu-" Naklonila se k Mahoneymu blíž, aby řekla, co má na srdci. „*Jiní*, víte."

„To si dokáží představit," odvětil Mahoney. Pohodlně se usadil se sklenkou portského po večeři, aby naslouchal farmáři, který se rozpovídal na dané téma. Z jeho slov by zamrazilo i tyрана.

Mahoney si byl naprosto jist, co bude stát v jeho zprávě pro Věčného Císaře. Měl z toho však smíšené pocity. Například si nebyl vůbec jist, kdo jsou ti hrdinové a kdo zloduchové?

„Ano, děkuji pěkně. Ještě sklenka portského by byla velmi milá."

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

DRUHÁ FÁZE imperiální pilotní školy začínala v hlubokém vesmíru. Sten a ostatní z jeho třídy, kteří byli nyní oslovováni „pane“ bez ohledu na pohlaví, či jsou-li vůbec lidé, začali na tlakových spítkotech - vesmírných taxi.

Učili se... kterým směrem aplikovat sílu. Vědět kdy brzdit. Vypočítávat základní orbitu z bodu A do (radarem pozorovaného) bodu B. A pak znovu.

Jakmile to zvládli, posadili je do skutečných lodí. Opět uběhla nějaká doba, než se - stále v prostoru - naučili používat sekundární motory Yukawa.

S jejich pomalým zdokonalováním se navigační dril stupňoval. Loď poháněná prostřednictvím AM₂ sotva našla svůj „kurz“ jinak než pomocí matematických výpočtů.

Sten to navzdory svým obavám zvládal docela dobře. Tu a tam sice ještě potřeboval extra lekce od Bishopa, ale už to přicházelo mnohem snadněji.

Sten se domníval, že mu hodně pomáhá skutečnost, že vlastně není opravdovým rekrutem. U Kudlanek prošel spoustou skutečných bojů, od masových invazí přes sólové výsadky až po souboje lodě s lodí. Měl objemný mentální spis plný osobních zkušeností, které mu usnadňovaly překládání holých čísel na zatracené velké asteroidy, jejichž orbitu by se rád vyhnul.

Na druhé straně mu zkušenosti v určitých situacích nedovolovaly mlčet.

Druhá fáze pilotního výcviku se od Selekce lišila tím, že PI působili dojmem, jako by nyní chtěli, aby všichni studenti uspěli. K dokonalosti však měla daleko.

Drtivou část taktické výuky tvořily jen teorie vyučované pilotními instruktory, kteří v životě nelétali v boji, či to byli záložníci povoláni do služby mobilizací.

Sten z osobních zkušeností věděl, že spousta toho, co je učí, jsou jen účinné způsoby, jak se zasebevraždit. Přemítal o výuce, kterou nemohl porovnat s vlastními zkušenostmi - je i ta stejně pochybená?

Byl to skvělý předmět pro diskusi, ale rozumně o tom mohl debatovat pouze s Bishopem; pro ostatní by to znamenalo jen záminku, jak okamžitě začít nadávat PI, který se toho týdne ocitl na čelním místě jejich seznamu „Nenáviděných“.

Výcvik pokračoval. Všichni studenti dostali z hlubokého vesmíru přinejmenším dostatečnou.

Potom přišlo to obtížnější: přistávání, starty, manévrování na světech s odlišnými atmosférami, počasím a gravitací. Výcvik doposud vyřadil pouze tucet kadetů a zabil jen tři.

Začínalo jít do tuhého.

Lotor měl jeden takový zlozvyk - a ten ho zabil.

Jako docela talentovaný pilot si stál někde nad průměrem třídy. Jeho selhání, jak se Sten později dozvěděl, nebylo neobvyklé.

Lotor měl pocit, že let skončil, když loď dovedl velmi blízko k přistávací fázi. Sh'aarl't mu neustále opakovala pradávné rčení, že let končí, teprve až když sedí v baru u druhé rundy.

V době, kdy existovala antigravitace, nemohlo být Lotorovo opomínání určitých pravidel považováno za nebezpečné. Soukromě nebo dokonce komerčně by tak mohl létat pravděpodobně po celý život a nic by se mu nestalo.

Imperiální výcvik však zahrnoval i stav nouze.

Situace: Bojový tým má provést výsadek na svět s téměř vakuovou atmosférou; přistání na motorech Yukawa by zvrátilo obrovský oblak prachu, který by je zajisté prozradil. Loď navíc musela přistát tak, aby po sobě v prachu nezanechala žádný trvalý otisk.

Řešení: Zvednout loď vertikálně asi padesát metrů nad povrchem. Vypnout pohon

Yukawa a sestoupit dolů na McLeanových generátorech. Zůstat viset několik centimetrů nad povrchem dostatečně dlouho, aby se mýtický tým vylodil, a poté odlétnout.

PI předal Lotorovi zadání, který je analyzoval a našel správné řešení.

Oba seděli v lehké útočné lodi třídy Connors s deltovitými křídly. Instruktoři nejenže vyučovali stavy nouze, ale občas používali i krajně nevhodné lodě. Sten souhlasil - strávil v bojích dost času na to, aby věděl, že když člověk zoufale potřebuje hasák, budou mu muset stačit obyčejné kombinačky.

Ale široká křídla znamenala hřebík do rakve.

Lotor zvedl čumák a ubral výkon Yukawy. Loď se propadla asi o metr, než ji zachytily McLeanovy generátory. Pomalinku omezoval jejich sílu a loď se ladně snášela k prachu pod nimi.

Past antigravitačního pláště však spočívá v tom, že „dolů“ znamená směrem ke generátoru a nijak nesouvisí se „skutečnou“ vertikálou.

Loď byla již tři metry nad zemí a podle Lotorova úsudku sestupovala docela vertikálně. Nebo hodně přibližně, pomyslel si, když otáčel knoflíky generátoru k nule.

Loď se propadla o další metr a jedno křídlo zavadilo o vystupující kámen. Okamžitě se začala hroutit.

Podle vzdáleného letového záznamu se PI chopil ovládání McLeanových generátorů přesně ve chvíli kdy Lotor zjistil, že něco není úplně v pořádku.

Zapnul motor Yukawa. Než však nabral sílu, loď se již zhroutila téměř do horizontální polohy. Výbuch energie spolu s McLeanovým tlakem loď roztočily.

Prachový cyklon neprůhledně zahalil konečnou fázi. Jediné, co kamery natočily, byl rudý výbuch, pravděpodobně způsoben tím, že se kabina otevřela jako plechovka a atmosféra lodi explodovala.

Trvalo téměř celý planetní den, než se prach usadil. Záchrané čety se do něj poslepu vydaly hledat ostatky posádky. Lotorovo tělo ani tělo PI nebylo nikdy objeveno.

Sten, Sh'aarl't a Bishop tedy pokračovali ve třech a snažili se vypít za Lotora všechna ta piva, ke kterým se před smrtí nedostal.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

DALŠÍ ZE TŘÍDY přišli o život, někteří hloupě, jiní nevyhnutelně. Přeživší se dozvěděli to, co Sten již dávno věděl: Ani sebevětší truchlení už je neoživí. Život - a pilotní výcvik - jde dál.

Kasárna Imperiální pilotní školy nebyla tak luxusní jako ta psychologicky naražčená v první fázi. Kadeti však již dostávali propustky a tlak na ně byl uvolněn do té míry, že zbýval čas i na nějakou tu úpravu vědomí a na kus řeči.

Oblíbeným námětem se stalo: Co bude následovat? Stenovy spolužáky tento námět fascinoval. Každý jednotlivec samozřejmě předpokládal, že úspěšně získá křídla pilota.

Obzvláště je zajímalo, co se stane se Stenem. Ostatní kadeti byli převážně armádní nováčci, nebo před nástupem do výcviku získali pouze nižší hodnosti -když absolvují, dostanou hodnost buďto praporčíků, nebo poručíků. Sten byl jedním z mála důstojníků v jejich řadách. Nejdiskutovanější otázkou se tak stalo, jak válečné loďstvo naloží s jeho poměrně vysokou vojenskou hodností.

„Náš milý Sten má problém," prohodila Sh'aarl't. „Komandér by měl velet přinejmenším torpédoborci.

Ale kapitán torpédoborce musí být velice zkušený pilot. Náš Sten je bez šance."

Sten namísto odpovědi uchopil jeden Sh'aarl'tin tesák a otevřel si s ním další pivo.

„Je ambiciózní," vložil se do hovoru Bishop. „Komandér Sten někde zaslechl, že admirálové dostávají při odchodu z aktivní služby lepší místa než zmrzačení pěšáci, což byla jediná budoucnost, kterou před sebou viděl. Takže přestoupil.

Špatná zpráva, komandéře. Už to vidím. V celé Říši jediný důstojník základního výcviku s pilotní kvalifikací."

Sten vyprskl pěnu. „Klidně si plácejte, co chcete. Vždycky jsem byl přesvědčen, že by budoucí důstojníci měli dostat prostor, aby se mohli projevit.

Ale pamatujte si... při absolventském dni chci vidět, jak mi vzorově salutujete! Všema osmi nohama!"

Sten objevil, že disponuje schopností, jejíž existenci vůbec netušil, ačkoliv s odstupem času si uvědomoval, že Ida, pilotka od Kudlanek, ji také musela mít. Tuto schopnost by bylo možno popsat jako automatické prostorové vnímání. Stejná podvědomá vlastnost, která Stenovi bránila v tom, aby například při chůzi narážel do stolů, se rozšířila na loď, s nimiž se učil létat. Nějakým způsobem „cítil", kde je čumák lodi a jak daleko na obě strany se rozprostírá její nosná plocha - pokud měla vůbec nějaká křídla.

Jak při startu, tak při přistávání Sten nikdy nezavadil o vstupní bránu přístaviště. Ale přišel den, kdy zjistil, že jeho nově objevená schopnost není nekonečná.

Třída právě začínala létat na těžkých útočných transportérech, obřích strojích, které nesly katapulty s kapslemi, používané při planetárních výsadcích. Esteticky vzato vypadaly tyto transportéry jako nějaká obchodní loď se smrtelným nadýmáním. Sten ty obludy nenáviděl. Situaci ještě komplikovalo umístění řídicí kabiny někam do prostřední části transportéru. Sten však skryl svůj odpor a poslušně se s bárkou vypořádal z přístavu.

Na konci dne dostali studenti za úkol, aby své loď zavezli do doků. Manévr to byl velmi jednoduchý: zvednout loď na antigrav, přepnout Yukawy na zpětný chod a zasunout transportér do stejně obludného hangáru. K dispozici měli poměrně přesné zpětné monitory a navigačního robota, který ukazoval střed hangáru.

Sten však z nějakého důvodu ztratil vládu nad strojem - a Říše ztratila hangár.

Velmi pomalu a majestátně se transportér opřel do stěny budovy. A stejně majestátně

se střecha hangáru zhroutila na vršek lodi.

Silně obrněný transportér neutrpěl žádnou újmu, ale Sten v něm musel sedět šest hodin, než byly z lodi odklizeny trosky, a vyslechnout si od pilotního instruktora úmornou disertaci o svých pilotních schopnostech. Spolužáci si pak dali záležet, aby trvalo velmi dlouho, než Sten na celou událost zapomene.

KAPITOLA DVACÁTÁ

STEN MILOVAL malé brutální taklodě. Evidentně však zůstával v menšině.

Taktické lodě, vyráběné v kategoriích od jednočlenné do dvacetičlenné posádky, byly mnohoúčelové stroje používané k průzkumům na kratší vzdálenosti, bleskové jednorázové útoky, pozemní útoky a v případě velké akce jako první vlna narušitelů - pro vojáka Stena vesměs přijatelné úkoly.

To ale logicky nevysvětlovalo, proč je měl rád. Byly to nadměrně silné, velmi obratné - téměř rozpustilé - nosiče zbraní.

Lod' může být konstruována se spoustou dobrých záměrů, ale nakonec vždy zákonitě dojde na nějaké kompromisy. To, že v rychlosti, manévrovatelnosti a výzbroji k žádným kompromisům nedošlo, znamenalo, že v taklodích prostě neexistovaly pancíře ani pohodlí.

Sten zbožňoval, když s touto lodí vplul do atmosféry s rukama a nohama tančícíma po pedálech a pákách, jak přeskakoval z AM₂ na Yukawy, aby lod' vymanil z děsivého pádu tak nízko nad povrchem, že mu při průletu pod elektronickým horizontem naskočila husí kůže. Líbilo se mu, když mohl viset v prostoru a pomalu manévrovat kolem objemné bojové lodi, aniž by byl zpozorován, aby následně zmáčkl tlačítko PAL a spatřil kolos „explodovat“ na obrazovce, jak simulátor zaznamenal a přetlumočil zkušební útok do „prožitku“. Skvěle se bavil, když s taklodí zaplouval před slídicími torpédoborci do nejmenšího možného úkrytu.

Jeho spolužáci to ale vnímali spíš jako dobrý způsob, jak si zaručit velmi krátkou, třebaže potenciálně slavnou vojenskou kariéru.

„Proč si sakra myslíš, že jsem vůbec nastoupil do pilotní školy?“ zeptal se jednou Bishop Stena. „Nejpozději při třetí invazi, kterou jsem s gardou absolvoval, mi došlo, že mě ty bastardi chtějí zabít. To jako myslím lidi na své straně. Učíš se příliš pomalu, komandéře. Není divu, že z tebe udělali důstojníka.“

Sten možná miloval taklodě až příliš. Několik týdnů před koncem výcviku byl pozván na pohovor s velitelem školy a půl tuctem starších instruktorů. V průběhu rozhovoru pojal podezření, že mají zájem, aby se stal pilotním instruktorem.

Sten zezelenal. O tuto týlovou mravenčí práci stál zhruba stejně jako o transplantaci genitálií. A dělat PI záložníkům, starcům a zelenáčům bylo navíc zatraceně nebezpečné. Vypadalo to však, že se nikdo nebude na nic ptát.

Sh'aarl't a Bishop po dlouhé době se Stenem upřímně soucítili, namísto aby si ho dobírali. Stát se PI je hrozný osud - ne sice horší než smrt, ale velmi podobný.

Stenovy obavy byly oprávněné. Vybrali ho, aby zůstal na pilotní škole jako instruktor. Rozkaz dokonce vydalo personální oddělení válečného loďstva.

Ale z nějakého důvodu byl zrušen dřív, než ke Stenovi dorazil. Následoval další, mnohem specifitější rozkaz - a jak prozrazoval tajný fax veliteli školy, byl to rozkaz z „nejvyšších míst“.

Velitel protestoval - dokud mu kdosi nevysvětlil, že ta „nejvyšší místa“ se nachází až na Původním světě!

Největší rozdíl mezi armádou a válečným loďstvem Sten spatřoval v tom, že u loďstva vládla větší slušnost.

V armádě prostě jen popadli bažanta pod krkem a řekli mu, kde má stát, co tam má dělat a kdy to má dělat.

Rozkazy u loďstva vypadaly naopak takto...

Komandéře Stene, z vůle Věčného Císaře jste žádán a je vám nařízeno, abyste se ujal

velení Taktické divize Y45L, která se momentálně nachází v Imperiálním přístavišti Sowardu.

Dále jste žádán a je vám nařízeno, abyste s Taktickou divizí Y471 pokračoval v cestě na Caltorskou soustavu, v jejíž oblasti se zhostíte plnění úkolů, které vám budou přiděleny na místě.

Ohlásíte se u velkoadmirála X.R.van Doormana, 23. flotila, pod kterým budete sloužit.

Detailní instrukce obdržíte později.

Sten byl spasen. Spasen bohem mnoha jmen.

Sten se na chvíli zarazil, ale jakmile si uvědomil, že Caltorská soustava je součástí Periferních světů, takže bude velmi blízko jakékoliv potenciální akci ze strany Tahnů, poskočil radostí a pospíchal za svými přáteli.

Chtěl políbit Sh'aarl't.

Sakra, cítil se dost dobře na to, aby políbil i Bishopa.

Zakončení druhé fáze se znatelně lišilo od posledního dne v Selekcii.

Absolventi hodili vrchního PI do školní kašny.

Když velitel školy vznesl mírnou námitku, hodili ho tam také.

Dva postarší důstojníci seděli v mělkém bazénku s fialově obarvenou vodou a pozorovali dovádění kolem. Nakonec se velitel obrátil k vrchnímu instruktorovi.

„Nemyslíš, že by po těch všech letech mohli vymyslet *něco* originálnějšího?“

Vrchní PI neodpověděl, neboť byl zaneprázdněn ždímáním své čepice.

Sh'aarl't, Bishop a Sten se rozloučili se slzami v očích a slibovali si, že si budou psát, že se budou každý rok scházet a všechny ty ostatní hlouposti, jaké lidé v podobných situacích slibují, ale nikdy nedodrží.

Sh'aarl't stále čekala na rozkaz. Bishop dostal přesně takový, jaký si přál - bude se plahočit s neozbrojeným transportérem po obloze od jedné neznámé a tudíž poklidné soustavy k druhé.

Stena se v duchu ptal, jestli se s nimi ještě někdy setká.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

ŽÁDNÁ SLÁVA se nekonala a záměrně bylo udržováno pod pokličkou, že madam Atago přesunula velení z bitevní lodi *Forez* na nekonečně menší *Zhenyu*.

Admirál Deska strávil značnou část vojenské kariéry studiem své nadřízené. Pohrdala parádkami a okázalostmi vojenské hierarchie. Žádala pouze, aby všichni okamžitě udělali, co žádá. Velmi pozorně zaznamenávala sebemenší zaváhání při plnění tohoto požadavku.

Navzdory své velikosti představovaly *Zhenya* a její sesterské lodi hlavní technický zázrak, jímž Tahnové disponovali. Konstrukce a vývoj těchto lodí by dokonce i Imperiální agenturu pro výzkum a vývoj válečného loďstva stál velké procento jejího rozpočtu.

Zhenya byla konstruována pro minový boj toho nejinteligentnějšího druhu, kterému Imperiální válečné loďstvo věnovalo jen malou pozornost.

Říše již velmi dlouho nebojovala proti rovnocennému soupeři. Dokonce i brutální Muelerské války znamenaly jen limitované povstání. Miny se používaly k pozičnímu boji, aby zabránily nepříteli v přístupu, či aby poskytly stacionární bezpečnost pro vlastní pozice. Také mohly být nakladeny tak, aby znehodnotily nepřátelské lodní linky. Stratégové válečného loďstva se minami prostě a jednoduše nezabývali.

Další důvod nezájmu válečného loďstva o minový boj pramenil z jeho neromantické podstaty. Taková mina pro ně představovala velký kus kovu, který jen seděl a čekal, až ho něco donutí vybuchnout, většinou dlouho poté, co se dotýčný, který minu položil, vzdálil. Experti na miny nenosili dlouhé bílé šerpy, ani nedostávali hrdinské medaile, ačkoliv miny ve vesmíru, na zemi nebo ve vodě, jsou jedním z nejvražednějších a finančně nejefektivnějších způsobů likvidace nepřítele.

Tahny však nezajímal sláva, ale jakýkoliv způsob, kterým by vyhráli válku. *Zhenyu* považovali za klíč k lepší budoucnosti.

S neuvěřitelnou rychlostí dokázala klást inteligentní vesmírné miny, jaké doposud nikdo nespasil. Každá mina byla v podstatě atomickým torpédem, které okamžitě zjišťovalo blízkost jakékoliv lodě. „Přátelské“ lodě vysílají na své IFF* komunikační lince, takže mina přečte její kód a loď ignoruje. Nepřátelská loď nebo loď, která nevysílá požadovaný kód, by se však setkala s docela jinou reakcí. Mina - a ostatní miny v okolí - by se aktivovaly a zacílily na nepřátelskou loď. Takovému minovému polí čítajícímu tisíce min, by musela podlehnout dokonce i silně vyzbrojená imperiální loď.

Tahnové vyřešili i další problém. Vesmírný boj, dokonce i takový, při němž jsou určeny bitevní linie, je velmi mobilní a jeho podmínky se rapidně mění. Ústup či útok skrze vlastní minové pole by se mohl stát osudným, dokonce i kdyby mina identifikovala blížící se loď jako vlastní. Stále znamenala poměrně velký kus šrotu,

* IFF - zkratka vojenského temínu *Identification-Frien or Foe*, identifikace - přítel nebo i nepřítel (pozn. překl)

kterému se v rychlosti jen stěží vyhýbalo. A kdyby se podmínky fronty změnily, minové pole by mohlo zůstat opuštěné - zamést takové pole a znovu jej položit stojí spoustu času a opatrnosti.

Zhenya dokázala sbírat a opětovně pokládat miny skoro stejně rychle, jako je pokládala. Tímto způsobem se dal velmi rychle vytvářet a modifikovat prostor, na němž bude nepřítel nucen bojovat - teoreticky. Ta opravdová zkouška lodě třídy *Zhenya* teprve čekala. Jak Tahnové spěchali se zařazením lodí do arzenálu svých bojových flotil, setkali se s mnohými nezdary - všechny skončily smrtí celé posádky.

Deska si byl tentokrát jist, že poslední problémy *Zheny* a jejích sesterských lodí jsou vyřešeny, ačkoliv ne natolik, aby se odvážil riskovat život madam Atago. Vysvětlil jí, jak se věci mají. Se zjevným zájmem jej vyslechla a na chvíli se zamyslela. „Svolejte posádku,” poručila nakonec. Ačkoliv posádka nečetla příliš mnoho lidí, její shromáždění členové zaplnili celou jídelnu lodi *Zhenya*. Madam Atago v klidu vyčkala, až se dostavili úplně všichni, a promluvila.

„Naším dnešním úkolem je dokázat, jakou má *Zhenya* cenu. Velmi záleží na tom, abychom uspěli. To jistě všichni chápete, že ano?”

Nikdo neřekl ani slovo. Publikum sotva dýchalo a všichni stáli zkoprnělí v pozoru.

„Předchozí pokusy skončily nezdarem,” pokračovala. „Proto jsem tu dnes s vámi. Jestli zemřete, zemřu i já. Je proto velmi důležité, abyste každý z vás plnil své úkoly s maximálním nasazením.”

Přelétla po místnosti svým obvyklým neutrálním výrazem v očích.

„Není snad ani třeba připomínat, že pokud dnes selžeme, modlete se, abyste nezůstali mezi hrstkou přeživších.”

Sklopila zrak a rukou smetla drobek z jinak důkladně vypulírovaného jídelního stolu před ní. Posádka dostala rozchod.

Makety taklodí směřovaly k *Zhenye* plnou rychlostí. Mezi roboty a kladečem min se nacházelo seskupení čerstvě položených min. Madam Atago stála před obrazovkou v řídicí kabině a pozorně sledovala situaci.

„Hlášení.”

„Všechny miny hlásí blížící se loď jako přátelskou.”

„Pozměnit rozlišovací kód.”

Jednomu techovi stékal po čele pot. Právě v tomto okamžiku docházelo k nehodám. Příliš často se stávalo, že po změně identifikačního kódu, miny buďto odmítaly zaútočit na nyní již nepřátelskou loď, nebo se pustily do všech lodí v dosahu, včetně kladeče min.

Tentokrát ovládací panel sotva stačil ohlásit změnu IFF a zaregistrovat, že mina hlásí nepřátelskou loď, a už bylo odpáleno šest minových střel.

Maketa taktické bojové lodě opětovala palbu protiraketovými střelami. Dvě z min byly zlikvidovány.

Třetí mina zasáhla maketu a roztrhla jí trup. Za necelou vteřinu nato začal tucet dalších honit její trosky. Ostatní zaznamenaly zničení nepřátelského cíle a vrátily se do klidu.

„Vykazovaly miny nějakou reakci na robotova elektronická protiopatření?” zeptala se Atago.

Tech pohlédl na nedaleký monitor. „Reakce na ECM negativní. Jakmile byl nepřítel identifikován, miny ignorovaly veškeré jím vysílané signály.”

Madam Atago odtrhla zraky od obrazovky a pohlédla na admirála Desku. Jedinou její reakcí bylo pozdvižení jednoho dokonale tvarovaného obočí.

„Admirále, můžete informovat radu, že zahájíme výrobu.”

O hodinu později už zase seděla na palubě své vlajkové lodi *Forez*.

Madam Atago se v tichosti vrátila ke svým mapám a bitevním plánům.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

STEN PŘISTÁL NA Cavite, centrálním světě Caltorské soustavy, jako velitel bez flotily.

Dalším nedostatkem taklodí byly malé zásobníky omezující dolet. Jejích křehké motory navíc vyžadovaly mnohem kratší intervaly údržby než většina imperiálních strojů. A tak byly všechny čtyři taklodě, kterým měl Sten velet, naloženy do transportéru a momentálně se nacházely někde mezi Sowardem a Cavite.

Sten zdolal vzdálenost mezi Původním světem a Cavite jako pasažér normální linkové lodi. Cestu strávil prohlížením obrázků, náčrtků, abstraktních a přesných projekcí, posedlý svým novým přidělením jako první láskou.

Část tohoto času věnoval rychlému, avšak důkladnému prostudování planety své budoucí základny. Cavite byla zhruba dvakrát větší než Původní svět a velmi řídko osídlená. Existoval zde jen velmi slabý průmysl - na planetě převládala zemědělská ekonomika kombinovaná s rybolovem a těžbou dřeva. Klima se velmi podobalo Původnímu světu - poměrně teplé s inklinací k častějšímu sněžení než na Původním světě.

Zbývajícím čas Sten strávil nad detaily o svých lodích. Vůbec mu nevadilo, že momentálně velí pouze čtyřem zbrusu novým lodím třídy Bulkeley a sobě. Posádku pro ně měl získat až po přeletu na Cavite.

Admirál Doorman dostal tajný fax, požadující jeho maximální spolupráci.

Sten dorazil do Sowardu těsně předtím, než byly jeho čtyři lodě „spuštěny na vodu“. Žádný obřad se nekonal - výrobce trupů převedl lodě na druhý dvůr, transportní jeřáb zdvihl lodě bez výzbroje, elektroniky, ovládání a kabiny pro posádku a nesl je přes obrovskou továrnu.

Přestože ještě nebyly hotové, Sten se do nich na první pohled zamiloval. Štíhlé jehly z lehké slitiny na něj udělaly skvělý dojem. Záznam v *Jane's** nejnovějším katalogu mu zněl jako poezie:

6406.795 TAKTICKÉ ÚTOČNÉ PLAVIDLO Dlouho se hovořilo o tom, že Říše chystá konstrukci nové třídy taktických lodí, ale vzhledem k tomu, že tyto zprávy nemohou být v současné době ničím doloženy, nutno považovat následující údaje za teoretické. Naše informace naznačují, že tyto lodi jsou zkonstruovány za účelem nahrazení a vylepšení několika stávajících tříd, které jsou považovány za zastaralé. Bylo navrženo, aby třída těchto lodí nesla rodové jméno BULKELEY. Výroba této třídy se nachází ve stádiu vývoje, bez jakýchkoliv informací o zadaném počtu, datech dokončení či zahájení provozu. Opakujeme, všechny informace musí být považovány za teoretické.

** Jane's - nejvýznamější vydavatelství encyklopedií o zbraních, které existuje i dnes. Jejich knihy kupují všechny armády na světě. Často poskytují přesnější informace než nejlepší špiónážní organizace, (pozn.překl.)*

Stenovi bylo jasné, že redaktor *Jane's* si jen kryje záda, protože všechny následující údaje byly zatraceně přesné:

CHARAKTERISTIKA:

TYP: flotilní hlídkový letoun

DÉLKA: odhad 90 metrů, (ve skutečnosti 97 metrů)

D: přibližně 1400 fl.

POSÁDKA: neznámo

VYZBROJ: neznámá, ale očekává se, že bude mnohem těžší než u jakékoliv lodě této kategorie.

Zbytek záznamu tvořil jen dlouhou řadu neznámých. Sten by klidně mohl doplnit všechny detaily.

Každá z lodí je schopna pojmout dvanáctičlennou posádku: tři důstojníky - velícího, palubního, strojního - a devět prostých mužů.

A stroje *byly* opravdu silně vyzbrojené.

Pro boj z blízka měly na palubě dva řetězové kulomety. Boj ze střední vzdálenosti obstarávalo osm raketometů používajících střely Goblin VI, nyní vylepšené o moderní „mozky“ a s kapacitou 10 kt. Každý raketomet disponoval třemi Goblíny.

Pro obranu byla k dispozici limitovaná protiraketová zásoba - pět střel třídy Fox - ale také velmi složitá zařízení elektronických protiopatření.

Lodě Bulkeley měly za účel nepozorovaně pronikat do zapovězených prostorů a v případě, že budou zasaženy, naopak prchnout. Ale předně všeho byly stroje třídy Bulkeley zkonstruovány jako lodě zabijáci.

Jejich hlavní zbraň tvořily Kali - výkonné, 60ti megatunové střely, jež měřily bezmála dvacet metrů. Uvnitř doutníkovitého pláště střel byl napěchovaný téměř stejně výkonný počítač, jaký řídil loď a exotický ECM systém. Raketa se vypouštěla z trubice, která se táhla osou lodě. Vedle trubice byly uskladněny tři záložní střely.

Posádce tak vzhledem k množství výbroje zbýval naprosto směšný prostor. Do kapitánské kajuty zhruba o velikosti šatníku se vešel pouze skládací stůl a lůžko. Byla to nejintimnější část lodi, protože posádka se nacházela až za zatahovací příčkou. Zbylí dva důstojníci se krčili v kabině o velikosti té kapitánovy. Lůžka pro posádku se tísnila po obou stranách největšího prostoru lodi, který sloužil jako společenská místnost, jídelna a kuchyň zároveň.

Nu což. Kdyby Sten toužil po pohodlí, byl by adoptoval Bishopův plán a létal s těmi velkými ošklivými hovady.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

STANDARDNĚ OBSCÉNNÍ PROCEDURA: Když důstojník dorazí na místo určení, musí se ohlásit u svého nového velícího důstojníka.

V gardě to znamenalo, že se dotyčný dostaví na služební místnost jednotky v běžné uniformě. Důstojník a jeho neohrožený nadřízený si jeden druhého změří; stařík oznámí nově příchozímu jeho nové povinnosti a předá mu všechny tipy a triky, které uzná za vhodné, a pošle ho do práce.

U válečného loďstva, jak Sten zjistil, to probíhalo jinak.

„Pozvánka“ na schůzku s admirálem Van Doormanem mu byla doručena osobně. A byla tištěná. Na skutečném papíře. To podle Stena znamenalo sváteční uniformu. Se všemi těmi bílými serepetičkami a rukavicemi. A sakra, dokonce i ostříhat vlasy.

Pobíháním po základně a uplácením Sten získal do svého dočasného pokoje na svobodárně pro důstojníky jednoho pucfleka, aby elektrostaticky vyžehlil jeho uniformu a vypůjčil si, nebo někde ukradl pár bílých rukavic. S ostříháním nebyl problém, protože Sten si na hlavě udržoval dvoucentimetrový porost.

Kartička si žádala jeho společnost na 14:00. Sten si dal hodinu na to, aby se jeho najaté civilní graviauto prodralo přečpanými ulicemi Cavite City. Přesto dorazil k hlavní bráně základny válečného loďstva pouze s dvacetiminutovým náskokem.

Stenovi spadla čelist, když stráž na bráně pouze zkontrolovala jeho ID a jako na nějakém hraničním přechodu znuděně mávla na řidiče, aby auto pokračovalo.

Báječné. Ocítáme se na pokraji války a taxikáři mohou jezdit, kam se jim zachce. Výborná bezpečnost.

V docích zaplatil řidiči, vystoupil a už jen zíral.

Vlajkovou lodí 23. flotily byl imperiální křižník *Swampscott*. Sten si loď pozorně prohlédl a zjistil, že byla postavena již téměř před pětasedmdesáti lety; pravidelně ji modernizovali, namísto aby ji dali do šrotu. Popis však nevyjadřoval ani náznak toho, v jakou hrůzu se *Swampscott* za ta léta proměnil.

Křižník byl evidentně postaven podle tehdejších limitů konstrukce trupu, síly a výzbroje. Modernizace začala rozpůlením trupu a přidáním dalších pěti set metrů prostřední části. Dalším krokem bylo dodatečné vyboulení trupu.

Konstruktéři přestavby se jistě zoufale snažili dostat novým požadavkům na vybavení, neboť současný *Swampscott* vypadal jako baculatý křižník, který velmi prudce narazil do nějakého masivního objektu, aniž by se zničil.

Korunu všemu nasazovaly dvě budky na vrcholu trupu, jež by zajisté připadaly povědomé každému čínskému císaři z dynastie Tang ze starověké Země.

Vzhledem k tomu, že se *Swampscott* nikdy neúčastnil války, na podobných drobnostech nezáleželo. Tato loď vycíděná do vysokého lesku byla využívána především pro ceremoniální návštěvy. Dokázala dosednout do atmosféry stejně majestátně jako kterákoliv královská vdova sestupující po schodech do sálu v plesových šatech. Kdyby po ní byl někdy žádán planetární útok, *Swampscott* by se buďto naprosto vymkla kontrole, nebo by se nezvladatelně zřítila. Co se týče aerodynamických vlastností, mohla být *Swampscott* přirovnána snad jedině k lustru.

Sten se vzpamatoval, zkontroloval čas a pospíšil si do výtahové šachty lodě.

Když vystoupil, spatřil ne jednu ale hned čtyři strážce ve slavnostních uniformách a jednoho velmi znuděného, ale velmi slavnostně oděného důstojníka u stolu.

Zasalutoval směrem k velitelskému můstku na přídi a obrátil se k dozorčímu důstojníkovi, aby mu předal pozvánku a svoji ID kartu.

„Dobrotivý bože,“ zděsil se poručík. „Pane komandéře, dopustil jste se obrovské chyby.“

„Jak to?“

„Velitelství admirála Doormana je v centru města.“

V centru města? A k čemu je tedy základna válečného loďstva? „Není toto snad jeho vlajková loď?“

„Je pane. Ale admirál Doorman dává přednost hotelu Carlton. Říká, že mu poskytuje více prostoru k přemýšlení.“

Sten s poručíkem na sebe pohlédli.

„Pane, přijdete na schůzku velmi pozdě. Dovolte mi, abych vám zavolał armádní gravisaně. Admirál van Doorman si velmi zakládá na dochvilnosti.“

Skvělý start do nové služby, pomyslel si Sten.

Admirál Doorman si možná velmi potrpěl na dochvilnosti, ale ta se vztahovala pouze na jeho podřízené.

Sten dorazil do hotelu zpocený a zmatený s téměř dvacetiminutovým zpožděním. Byl eskortován do nejnižšího z Doormanových tří hotelových apartmá, ohlášen u arogantní sekretářky za stolem a bylo mu řečeno, aby se posadil.

A tak čekal.

V žádném případě se však nenudil. Zděšený údiv by byl nejlepším výrazem pro popis Stenova emocionálního stavu, když naslouchal různým rozhovorům důstojníků, kteří přicházeli a odcházeli z velké předsíně:

„Samozřejmě se admirálovi pokusím vysvětlit, že anodizace se z povrchu odstraňuje jen velmi těžko. Ale sám víš, jak zbožňuje lesk kovu,“ vyprávěl tlustý personální důstojník ustaranému lodnímu kapitánovi.

„Fajn. Takže domluveno. Ty mi dáš boxera J'raka a já ti dám své trubače a bubeníky.“ Konverzace probíhala mezi dvěma komandéry.

„Mě žádné cvičení nezajímá, poručíku. Už jste překročil své kvóty pro raketový výcvik na toto čtvrtletí.“

„Ale pane, polovina mé posádky jsou naprostí nováčci a já-“

„Poručíku, já jsem se naučil poslouchat rozkazy. Není snad čas, abyste se to naučil i vy?“

Skutečný údiv v něm však vyvolalo, když z výťahu vystoupili dva mladí lidé.

Lodní kapitán byl mladý, vysoký a pohledný muž s blond vlasy. Bílá uniforma zářila na jeho atletickém těle a kopírovala pěstěné svaly.

Jeho společnice, stejně blondatá, měla na sobě sportovní šortky.

Bezstarostně se smáli na celé kolo.

Stenovi se jejich uvolněné mravy velmi přičily.

Zabrání do nevázaného hovoru procházeli chodbou kolem Stena. Žena se však najednou zastavila, zvedla nohu na opěrku křesla a upravila si zapínání na sportovní botě. Chladně si Stena změřila. Nato se rozesmála a zavěsila se do svého společníka. Neohlédnout se za její krásnou postavou by byl nadlidský výkon. A tak na ni Sten nepokrytě zíral.

„Jste bez šancí, komandéře,“ poznamenala admirálova sekretářka.

Ne že by mu na tom nějak záleželo, ale Sten tázavě zvedl obočí.

„Ta slečna je admirálovou dcerou.“

Sten už chtěl něco říci, ale zachránilo jej zabzučení interkomu. Byl předveden do admirálovy kanceláře.

Výraz „kancelář“ byl ovšem značně podhodnocený. Síně luxusnějšího vzezření Sten spatřil pouze v imperiálním paláci. Jako odvěký cynik se v duchu ptal, jestli si Doorman komnaty zařídil z vlastních fondů nebo nějakým švindlem.

Flotilní admirál Xavier Rijn van Doorman vypadal stejně zajímavě. Byl to muž, jehož

osobnost vyumělkovaným jménem počínaje přes neochvějný pohled, vystrčenou bradu a impresivní hrudí konče sršela velitelským respektem. Takového vůdce by vojáci následovali až k bránám do pekel. Po deseti minutách hovoru Sten nabyl opodstatněného dojmu, že přesně tam by pod jeho vedením většina z nich skončila.

O van Doormanovi, stejně jako o jistém jiném důstojníkovi o několik století dříve, bylo možno říci, že si nikdy nenechal zkazit náladu nějakou originální myšlenkou.

Přesto však působil výrazem vůdce schopného oslovit jakýkoliv parlament, uklidnit jakéhokoliv ustaraného politika, navštívit jakýkoliv banket nebo pozvednout jakoukoliv vlajku - ale totálně neschopného velet flotile, kterou možná jen dny dělí od chvíle, kdy se stane první obrannou linií v hrozící válce.

Van Doorman vystupoval velmi zdvořile a velmi obratně se uměl pohybovat v minovém poli společenské inkvizice. Krátce před Stenovým vstupem do síně si musel prohlédnout jeho mikrokartu, protože se velmi zajímal o jeho předchozí funkci - v samotném imperiálním paláci, jako velící důstojník Císařových osobních strážců, slavných Gurkhů.

Van Doorman byl pyšný na to, že měl to štěstí a několikrát se zúčastnil Dne Říše; jednou byl dokonce osobně představen samotnému Císaři, když mu při masovém obřadu udílel vyznamenání. „Jsem si jist, že budete přínosem pro náš společenský život, komandéře," spustil van Doorman. „Periferní světy jsou poněkud zaostalé."

„Vynasnažím se, pane... ale v obřadních funkcích jsem příliš času nestrávil."

„No, eh, jsem si jist, že má paní i dcera vám rády pomohou zjistit, že znáte mnohem víc, než si uvědomujete."

Zatraceně skvělé. Zjevně budu muset projevovat náklonnost celé rodině.

„Zjistíte, že služba je tu opravdu velice zajímavá. Už jen kvůli podnebí a faktu, že jsme tu všichni tak zoufale daleko od domova, si dopřáváme menší úlevy v pracovní době."

„Pane?"

„Sám zjistíte, že všechny své povinnosti dokážete splnit jen několika rychlými prohlídkami. Vzhledem k tomu, že nechci, aby mým důstojníkům připadala služba nudná - a nuda vytváří práci pro zahálčivé ruce - snažím se, aby byli kvalifikovaní důstojníci k dispozici pro veledůležité diplomatické funkce."

„Nejsem si jist, jestli vám rozumím."

„No, konají se tu plesy... cesty na některé menší světy... máme své vlastní sportovní kluby, které velmi úspěšně soupeří s nejlepšími mužstvy z řad osadníků. Také jsem přesvědčen, že všechny ty služební povinnosti činí z mých důstojníků velmi hloupé muže. Souhlasím proto s tím, aby si moji důstojníci brali dlouhé dovolenky - někteří místní tvorové slouží jako báječná lovná zvěř. Poskytujeme velkou podporu všem, které výše zmíněné činnosti zajímají."

„Eh... pane, vzhledem k tomu, že mám zbrusu nové lodě, nevím, kde na tyto aktivity vezmu čas."

„Byl jsem požádán, abych vám poskytl maximální spolupráci. To je bez debaty. Zajistím, abyste dostal pár kompetentních důstojníků, kteří vše povedou za vás a vaše letka bude jako ze škatulky."

Sten měl pravděpodobně vyjádřit vděčnost a souhlas, ale jeho ústa se jako obvykle sama rozhovořila a vypověděla mu poslušnost.

„Děkuji vám, pane, ale i tak budu muset odmítnout. Obávám se, že budu příliš zaneprázdněn svými loděmi."

Když spatřil, jak van Doormanovi tuhnou rysy, proklínal sám sebe.

Doorman vzal ze stolu kartu a strčil ji do prohlížeče. „Ano. Lodě. Mám-li být zcela upřímný, komandere, celá idea taktických lodí se mi vždy velmi přičila."

„Pane?"

„A to hned z několika důvodů. Za prvé, jejich provoz je velmi nákladný. Za druhé, k jejich řízení je zapotřebí velmi zkušených důstojníků i posádky. Tyto dvě okolnosti způsobují, že mužstvo, které by mělo sloužit na větších lodích, se dobrovolně hlásí na tyto

rychlostroje. Je to nefér vůči velitelům pravděpodobně mnohem méně romantických letounů, protože ti, kteří by se měli stát velícími důstojníky, zůstávají obyčejnými vojáky. Je to také nefér vůči samotným dobrovolníkům, neboť se jim tak nedostává náležité pozornosti ani hodnosti. Navíc je tu i bezpečnostní hledisko. Na celém světě není nikdo, kdo by mě přesvědčil, že služba na těch vašich, ehm, komářích strojích může být stejně bezpečná jako na *Swampscott*."

"Netušil jsem, že vstupujeme do služby proto, abychom si zajistili bezpečí a pohodlí, pane." Sten zuřil.

Stejně tak i Doorman, ačkoliv se to projevovalo pouze nepatrným ruměncem kolem prošedivělých skrání. "My dva jsme velmi odlišné typy, komandéře." Vstal. "Děkuji, že jste mi věnoval alespoň trochu svého drahocenného času, komandéře Stene. Tato konverzace pro mě byla velikým přínosem."

Přínosem? Konverzace? Sten vstal a postavil se do pozoru. "Smím vám položit jednu otázku, pane?"

"Samozřejmě, mladíku." Doormanův tón byl již naprosto chladný.

"Jaký bude váš postup v otázce posádek pro mé lodě? Předpokládám, že dodržíte nějaký standardní procedurální řád, který bych nerad narušoval."

"Děkuji. Drtivá většina vás mladých mužů postrádá smysl pro společenské kontakty.

Dostanete příležitost inzerovat své požadavky ve flotilním bulletinu. Samozřejmě, že každému důstojníkovi či vojákovi, který se tak rozhodne, bude umožněn přestup."

Do hajzlu. Do hajzlu. Do hajzlu.

Sten zasalutoval, udělat perfektní čelem vzad a odpochoval.

Poslední Van Doormanova slova v překladu znamenala, že si Sten sice může provádět nábor, jaký chce, ale žádný důstojník svým kompetentním podřízeným nedovolí, aby se k němu dobrovolně přihlásili.

Sten předem věděl, že dostane samá nemehla, průšviháře a trouby. Zoufale doufal, že je jich u 23. flotily dost.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

VESMÍR NENÍ ČERNÝ. Stejně tak se vesmírné lodě neumí plížit. Nicméně přesně to si komandér Lavonne myslel, že dělá jeho loď, imperiální torpédoborec *San Jacinto*, když se přibližovala soustavě Erebus.

Byl špiónem, který se pomalu přikrádal tmou.

San Jacinto pro tuto misi vybral velitel rozvědky. Lidé od válečného loďstva se pyšnil tím, že se sice nikdy nehlásili jako dobrovolníci, ale ani nikdy neodmítali svůj úkol, jakkoliv absurdní a sebevražedný mohl být.

Oficiálně toto pověření nepřinášelo nic neobvyklého. Imperiální torpédoborce byly vlastně pro výzvědné účely zkonstruovány.

Ovšem pouze v případě války a ne v situaci, kdy se po všech důstojnických klubech šeptalo, že každá speciálně zkonstruovaná špionážní loď, která vstoupila do Tahnského sektoru, beze stopy zmizela.

Ale rozkaz je rozkaz.

Než Lavonne zvolil kurz, dopřál si chvíli k naplánování své taktiky. Součástí příprav bylo i vypnutí každého jednotlivého přístroje, který mohl být zaznamenán nepřátelskými senzory - od klimatizace až po automaty v jídelně. Měl teorii, že ostatní špionážní lodě byly odhaleny proto, že se přibližovaly ze směru od Říše nebo z Periferních světů. A tak zvolil kurz, který *San Jacinto* vyslal nejdříve k levému rameni Tahnské říše. Z druhého výchozího bodu pak loď nasměroval dál do jedné Tahny ovládané hvězdokupy. Teprve třetí kurz poslal torpédoborec zpět k soustavě Erebus, který měl prozkoumat.

Z galaktického pohledu s nulovým časovým záběrem by se dal kurz *San Jacinta* označit za váhání směrem vpřed.

Na krátké časové úseky bude loď zapínat pohony AM₂. Později je vypne a setrvá na místě. V průběhu těchto zastávek budou všechny normální senzory i speciálně instalované systémy aktivní, aby zjišťovaly, jestli *San Jacinto* nebylo zpozorováno.

Lavonne si uvědomoval, že imperiální senzory jsou mnohem kvalitnější než cokoli, co mají Tahnové k dispozici. Vzhledem k tomu, že na svých obrazovkách žádné tahnské lodi nezaznamenal, měl pocit, že je stále ukryt ve stínu.

San Jacinto váhavě plulo k umírajícímu slunci soustavy Erebus.

A Lavonne našel, co hledal.

Informace se jen hrnuly. Soustava byla vlastně jedna obrovská napakovaná továrna a přístav. V tomto jediném sektoru se nacházel větší počet bojových lodí, než rozvědka odhadovala pro celou Tahnskou říši.

V tomto okamžiku měl Lavonne vypnout všechny senzory a zmizet. Měl mnohem více dat, než kolik jich zatím získala jakákoliv infiltrujiící imperiální loď. Kdyby býval prchl, jeho torpédoborec by pravděpodobně přežil.

Namísto toho se však Lavonne, hypnotizován scénou pod sebou, odvažoval stále blíže. Koneckonců, imperiální jednotky měly své tajemství - AM₂, jediný zdroj energie pro hvězdné motory, k němuž měla přístup výhradně a jediné Říše, byl před prodejem do dalších soustav modifikován. Lavonne věděl, že motor jakékoliv tahnské lodi by se na monitorech *San Jacinta* objevil jako fialová šmouha.

Netušil však, že některé lodě mají své motory zatlumené. Ztrátu na výkonu bohatě kompenzovala získaná nedetekovatelnost.

A tak když obrazovky zrudly a spustily se všechny alarmy, *San Jacinto* již bylo příliš blízko.

Za vrískotu sirény Lavonne vtrhl do řídicí kabiny a okamžitě vyhodnotil stávající situaci: na pravoboku zaznamenáno minové pole; před nimi ležel centrální svět Erebu a zleva se k

nim plnou rychlostí řítíla tahnská bitevní loď obklopená hejny křižníků a torpédoborců.

V plné rychlosti Lavonne navedl *San Jacinto* na jinou orbitu. Jejich jedinou šancí byl útěk - a Lavonnova mazanost. Nouzová úniková dráha nesměřovala ven z Erebu k Periferním světům, ale naopak do středu Tahnské říše. Jakmile své pronásledovatele ztratí, může změnit kurz zpět k domovu.

Lavonnovi zbývalo několik minut naděje - nový imperiální torpédoborec jako *San Jacinto* by měl být schopen předstihnout jakoukoliv bitevní loď i křižník. Nejhorší, s čím by se Lavonne mohl střetnout, byly asi tahnské torpédoborce.

Těchto několik minut skončilo, když analytik nezúčastněným hlasem oznámil, že bitevní loď se vzdaluje od své eskorty a přibližuje se k *San Jacintu*. Během pěti hodin a několika málo minut, pokračoval, se bitevní loď neznámého typu přiblíží na bojovou vzdálenost k *San Jacintu*.

Bitevní loď se jmenovala *Forez*. Admirál Deska přecházel po řídicí kabině, zatímco se jeho obrovská loď blížila k nepřátelskému torpédoborci. I on si vypočítával časovou sekvenci.

Stačí se *Forez* přiblížit k imperiálnímu torpédoborci na dostřel dříve, než unikne?

Jestli imperiální špionážní loď přežije, všechny složité plány Tahnů od vylepšené konstrukce lodi až po zjevnou změnu strategie budou vyzrazeny.

Přemýšlel jako tikající hodiny. Imperiální loď byla ztracena.

Za čtyři hodiny a čtyřicet minut si komandér Lavonne uvědomil vážnost situace.

Měl jen jedinou šanci.

Nařídil, aby byl vypnut motor AM₂, v naději, že je tahnská bitevní loď mine. Její reakce však byla okamžitá.

Dobrá tedy. Lavonne namířil svoji loď přímo na *Forez*.

I voříšek si někdy může vyšlápnout na bernardýna.

Lavonne nařídil, aby posádka libovolně pálila světlicemi a sekundárními zbraněmi. Doufal, že množství explozí a zmatek vyvolaný jeho ECM aparaturou, by mohl vytvořit jakousi kouřovou clonu.

Lavonne věděl, že *San Jacinto* je ztraceno. Mohl pouze doufat, že jeho loď způsobí bitevnímu kolosu, který teď zaplňoval hledí všech raketometů, co největší škodu.

Nacházeli se jen světelné vteřiny od okamžiku, kdy se dostanou na dostřel, když *Forez* vypustila svou hlavní baterii.

Šest tahnských střel protálo orbitu *San Jacinta*, právě když se Lavonnova ruka blížila k červenému odpalovacímu tlačítku.

Ze *San Jacinta* nezbylo nic než expandující bublina plynu a radioaktivity.

KNIHA DRUHÁ

VŠECHNY PLACHTY NAPNOUT

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

PO CELOU SVOU HISTORIÍ Tahnové představovali krvavou hrozbu pro každého, kdo měl tu smůlu a zkřížil jim cestu. Jejich civilizace se zrodila z pohromy a vyrostla živená nesčetnými bitvami.

Dokonce ani Věčný Císař si přesně nevzpomínal na osudný spor, který vše začal. Tahnská existence měla kořeny v obrovské občanské válce, k níž došlo na jedné hvězdokupě daleko od jejich současného domova. Dvě obrovské síly se postavily proti sobě a století a půl proti sobě bojovaly. Dotyčná hvězdokupa se nacházela na samém okraji Říše, takže pro Císaře bylo nejvýhodnější incident ignorovat a nechat oba protivníky, aby si to mezi sebou vyřídili sami.

Nakonec lidé, z nichž měl v budoucnu vzejít národ Tahnů, utrpěli drtivou porážku. Vítězové nabídli přeživším dvě možnosti: genocidu nebo exodus. Tahnové se rozhodli pro masový útek, jenž se stal nezapomenutelnou epizodou v jejich historii. Od té doby je zbabělost považována za největší národní hřích. Bylo to poprvé a naposledy, kdy Tahnové zvolili život namísto jisté smrti.

Téměř celá první vlna masivní migrace sestávala z bojovníků a jejich rodin. To z Tahnů činilo nevítanou skupinu lidí v každém usedlém společenství, ke kterému se přiblížili. Nikdo nebyl tak bláhový, aby se s nimi podělil o teplo svého krbu. To znamenalo další významný faktor v rasové paměti Tahnů. Začali se považovat za věčné vyvrhele a na to konto nakládali se všemi cizinci stejně.

Nakonec obsadili území všemi považované za jeden z nejnehostinnějších sektorů Říše. Tahnové zakořenili v této liduprázdné kotlině obklopené o něco bohatšími sousedy a začali vytvářet svoji uvědomělou společnost. A vzhledem k panujícímu vojenskému řádu nebylo divu, že tak jasně rozvrstvenou: rolnická třída byla vládnoucí vojenské radě stejně vzdálena jako nejmenší pozorovatelné slunce.

Tato zdánlivě největší slabina Tahnů se však brzy stala největším zdrojem jejich síly. Prosperovali a expandovali. Sousedé začali být nervózní, jak se Tahnové postupně blížili k různým hranicím. Většina z nich se snažila vyjednávat. Ve všech případech Tahnové využili vyjednávání pouze jako nástroj k získání potřebného času. Poté znenadání zaútočili. Do boje vkládali veškerou energii a zároveň ignorovali ztráty, které by jakoukoliv jinou bytost zastavily.

Tahnové bojovali soustavně po více než tři sta let. Nakonec eliminovali své sousedy a vytvořili vlastní říši. Nijak jim nevadilo, že v bojích ztratili osmdesát procent populace. Ze situace na pokraji vyhlazení se už jednou vzpamatovali a dokáží to znovu.

Nyní tedy Věčný Císař čelil revitalizované Tahnské říši, která byla mnohonásobně větší než původně. Explosivní expanze však Tahnům působila celou řadu problémů: ve svých řadách měli více disidentů než kdykoliv předtím a krvavá vyloučení z Nejvyšší tahnské rady byla neustále častější.

Tento problém za ně nevědomky vyřešil sám Věčný Císař. Díky němu se v Tahnech opět probudil jednotný cíl a zatrpklý pohled na svět.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

O NĚKOLIK TÝDNŮ později Sten přestal být velitelem bez flotily. Jeho čtyři imperiální taklodě *Claggett*, *Gamble*, *Kelly* a *Richards* dorazily na místo určení a byly převezeny na opravné plochy obrovských doků válečného loďstva na Cavite.

Zůstal však velitelem bez posádky. Pohovor s admirálem van Doormanem měl přesně takové následky, jaké očekával - počet hlásících se kvalifikovaných dobrovolníků se rovnal nule.

Ale i 23. flotila měla své rebely a odpadlíky. Po dvaceti pohovorech Stena napadla pointa z jednoho Alexova vtipu: „Báječná říše, téměř zpustlá.“

Kdyby Sten velel torpédoborci, mohl by tyto žadatele bez problémů zařadit do lodní divize. Ne však v případě, kdy potřeboval čtyři lodě po dvanácti mužích plus personál na údržbu trupů.

Času začínalo nebezpečně ubývat. Třikrát ho poctil „přátelskou“ návštěvou jeden z van Doormanových pobočníků.

Muž se Stenem sympatizoval v otázce jeho potíží a přislíbil, že udělá vše, co je v jeho silách, aby si van Doorman záležitosti nevšímal - pouze jako laskavost jednoho důstojníka k druhému. Sten tušil, že pobočník požene své graviauto plnou rychlostí za van Doormanem, aby mu sdělil, v jaké kaši se ten mladý zatracenec ocitl.

Nebo možná Sten začínal být paranoidní. To by celkem dávalo smysl, neboť veškerý svůj čas trávil na palubě taklodí. Když jej napadlo, že se má najíst, otevřel si balíček něčeho, ohřál to a nepřítomně zhltl, zatímco jeho mysl i prsty sledovaly obvody, hydrauliky a potrubí na čipových kartách s plány lodí.

Jednoho dne však vylezl z kombinézy od šmíru, v níž prakticky žil, oblékl si vycházkovou uniformu a vypravil se do války se zásobovací divizí 23. flotily.

Každá armáda má tabulky přesně udávající, který útvar a kolik lidí té které hodnosti je oprávněno k fasování určitého množství těch kterých položek, od bitevních lodí až po vidličku. Útvar s přílišným množstvím zásob a výstroje však může být zlikvidován stejně dobře jako ten, který ho má nedostatek.

Sten zjistil, že logistika 23. flotily mu přidělila základní jednodenní várku munice a raketových střel - maximální palebnou sílu lodi v boji. Dozásobení by pro Stenovy taklodě znamenalo opustit své hlídané teritorium a vrátit se do enormních zbrojních skladů na Cavite.

Sten se to zásobovacímu důstojníkovi pokoušel vysvětlit a začal s tím, že rušit hlídku, když dojde munice, je sotva efektivní, a skončil zřejmě nelogickým argumentem, že v případě války by navíc mohlo dojít k vybombardování skladišť.

Důstojníka problémy hlídkových lodí vůbec nezajímaly a při zmínce o možnosti nepřátelského útoku jen potřásl hlavou a nahlas se zasmál představě, že by obrana Cavite nedokázala zlikvidovat jakéhokoliv útočníka dávno předtím, než by stačil vypálit.

Vypadalo to na hodně špatný den.

Sten přistál se saněmi u bezpečnostního plotu, který obklopoval vstroj ovací plochu, a nepřítomně opětoval zasalutování strážníka u brány.

„Dobré odpoledne, veliteli.“ Strážník měl Stena rád. On a jeho kolegové strážníci uzavírali soukromé sázky na to, kdy van Doorman uvolní komandra ze služby a pošle jej zpět na Původní svět, kde mu přidělí novou misi. Strážník odhadoval, že to bude trvat už jen několik dní. Byla by to sice škoda, ale na druhé straně peníze na chlast jsou mnohem důležitější než osud nějakého důstojníka.

„Dobré odpoledne.“

„Pane, váš dělostřelecký důstojník je již na palubě.“ Sten se zděsil. „Vojáku, okamžitě tu

chci mít stráž." „Ale-"

„Pohni kostrou. Já totiž žádného dělostřeleckého důstojníka *nemám!*"

Muž zmáčkl tichý alarm a za chvíli kolem Stena stálo dalších pět strážníků nervózně svírajících nabitě willypušky.

Sten vytáhl svoji miniwillypušku, kterou neustále nosil v malém pouzdru u opasku, a vyrazil ke *Claggett*, jediné lodi s otevřeným poklopem.

Sabotér? Špión? Nebo jen zvědavý čmuchal? Na tom nezáleželo. Rozestavěl svých šest mužů po všech stranách poklopu a tiše vystoupal po žebříku.

Zastavil se a naslouchal u ústí malého uzávěru lodi. Ozývalo se klapání, bouchání a mumlání z přídě. Sten již chtěl mávnout na strážce, aby vyrazily za ním, když v tom začal mumlání rozeznávat:

„Ty jedna přitróblá bestie. Nehoupej mě, že nende odpálit dvě gule naraz."

Sten vystrčil hlavu z poklopu. „Pardon, pánové. Zmýlil jsem se. Tuším, že *mám* dělostřeleckého důstojníka. Napíšu pozměňovací zprávu pro dozorčího důstojníka."

Strážníci nechápavě zasalutovali, pokrčili rameny a odkráčeli.

Sten šel dál do lodi.

„Pane Kilgoure!" vykřikl u poklopu do řídicí kabiny a naskytl se mu radostný výjev, jak hlava překvapivě narazila do počítačové obrazovky. „Nevíte, jak se správně hlásit?"

Praporčík Alex Kilgour si zarmouceně mnul bolavé čelo. „Hochu, já myslel, že někde se svým admirálkem hraješ pólo."

Alex Kilgour byl podsaditý těžkosvětlan z planety Edinburgh. Byl Stenovým týmovým seržantem u oddílu Kudlanek a později jej Sten nechal převelet do imperiálního paláce, kde sám působil jako velitel Císařovy ochranky. Kilgour udělal tu chybu, že se zamiloval a požádal o svatební certifikát. Císař ho namísto toho poslal do pilotní školy ještě několik měsíců před Stenem a také jej povýšil do poddůstojnické hodnosti.

Sten neměl nejmenší ponětí, jak nebo proč se Kilgour ocitl na Cavite - ale přesto měl zatraceně velkou radost, že ho vidí.

„Zařídít, aby mě převekslovali ke tvý skvadroně, byla hračka, muj milej Steníku," vysvětloval Kilgour nad dvěma šálky kaffu v komůrce, která měla být důstojnickou jídelnou lodi *Claggett*.

„Nejdřív sem chvíli pauzíroval, páč sem čul, že se brzy dostaneš do nějaký šlamastiky, kterou nebudeš moct zvládnout. Potom už stačilo jen slovo tady, úsměv tam a šup, Kilgour byl na cestě. Takže to by stačilo, kámo. A teď mi dej, jako komandér, krátkej brífing ty. Kde máš svý nevhrožený mužstvo?"

Sten probral všechny současné problémy. Alex ho vyslechl a soucitně ho poplácal po zádech, až se pláty paluby prohýbaly.

„No, tejdě, když je tu Kilgour, můžeš bejt v klidu. Tvůj problém, synku, spočívá v tom, že si svý dobrovolníky nehledal na těch správnejch placech."

„Cože! Dělal jsem nábor všude kromě hřbitovů." „Snad nebude tak zle, abysme museli angažovat mrtvolý, komandére. Už si s tím nelam hlavu a nech to na mně."

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

„NO NENÍ TO báječná partia," prohlásil hrdě Kilgour.

Sten úkosem pohlédl na jedenatřicet vykulených bytostí, poté za sebe na pevně uzavřené brány vězení. „Kolik vrahů?"

„Ani jedinej. Se dvěma za zabití je to to nejlepší, co sem dal do kupy. Zbytek-"

Sten Kilgoura umlčel. Nad jejich kartami si později užije až dost. Najednou mu věžňové nastoupili před ním připadali - alespoň potenciálně - jako zářný příklad kosmoplavecké cti. Sten, který nebyl specialistou na povzbudivé proslovy, se snažil vymyslet, co řekne, aby tyto bytosti přiměl opustit relativní bezpečí trestného tábora 23. flotily.

Alex se k němu naklonil blíž a pošeptal mu. „Esli chceš, můžu je trochu rozhicovat. Řek bych jim třeba ňákej, vtip nebo rovnou tři."

„Žádné vtipy," zamítl rozhodně Sten.

Alex okamžitě posmutněl.

„Dokonce ani ten vo puntíkatejch hadech? Ten je pro takovoudle drsnou partiu jako stvořenej."

„Zvláště ne ten o puntíkatých hadech. Dokonce i tady platí zákony o krutých a neobvyklých trestech. A jestli na puntíkatý hady dokonce jen pomyslíš, za trest tě nechám protáhnout pod kýlem lodi."

Stále ještě s divokým pohledem Sten obrátil pozornost ke svému úkolu. Jeho pohled musel být velmi ohnivý, protože muži se okamžitě přestali vrtět a šoupat nohama.

No, alespoň, že mu věnují pozornost. Teď už stačí jen trocha poutavého přesvědčování. Základ všech proslovů - vždy oslovujte dav, jako by to byl jeden člověk, a vyberte si nějakého jednotlivce, k němuž budete promlouvat.

Sten si vybral muže, který vypadal méně špinavě, méně zuboženě a hlavně inteligentněji než ostatní, a přistoupil k němu.

„Mé jméno je Sten. Byl jsem pověřen velením čtyřem taktickým lodím. A potřebuji posádku."

„To už musíte bejt hodně zoufalej, když jste došel až sem," poznamenal jiný vězeň.

„Pane."

Vězeň si odplivl na zem. Sten na něj zíral. Muž odvrátil oči. „Pane," zamumlal s nevolí.

„Nechci urážet, pane." To byl vězeň, kterého si Sten vybral jako styčný bod. „Ale co bysme tím získali?"

„Dostanete se ven. Vaše záznamy budou zrevidovány. Když budu chtít, mohu vymazat vaše trestní rejstříky. Pokud budete dobře fungovat."

„A co frčky?" zeptal se další vězeň.

„Když splníte podmínky kvalifikace na hodnost, dostanete ji."

„A co budeme dělat?"

„Hlídkovat. Tam nahoře."

„Někde blízko Tahňáků?"

„Tak blízko, jak jen se k nim dostaneme."

„To zní jako zatraceně dobrej způsob sebevraždy."

„To také je," souhlasil Sten. „A navíc cely, který tu máte, vypadají proti vašemu budoucímu obydlí jako vily, z jídla by se zved žaludek i červu v odpadcích a moji důstojníci na vás budou viset jako špinavá lodní kombinéza. Tak, tak. Budete rádi, když jednou za cyklus dostanete opušťák. A když se to stane, bude to pravděpodobně na nějakém planetoidu, kde největší vzrůšo skýtá pozorování oxidace kovu."

„Nezdá se, že by to byla příliš lákavá nabídka." „To tedy ne, pane." To byl čtvrtý vězeň.

„Mohu se na něco zeptat? Na něco osobního?“ „Klidně se ptejte.“

„Proč to děláte vy? Taklodě sou přece jenom pro dobrovolníky. To tak pasete po řákym metálů, nebo co?“ „Kašlu na metály,“ odvětil zcela upřímně Sten. Krátce se odmlčel a přemítal, jak odpovědět na zbytek otázky. „Za to, co vám teď řeknu, by mi zřejmě někdo řádně provětral prdel - myslím, že se kvapem blíží začátek zatracené vošklivý války.“ „S Tahnama,“ přikývl Stenův terč. „Uh hmm. A osobně bych mnohem radši poletoval tam někde nahoře, až se to stane, než dřepěl na zadku tady na Cavite, nebo když teď nad tím přemýšlím, trčel v týhle ohradě.“

„Přesto si myslím, že bysme museli bejt zatracený cvoci, abysme se dobrovolně přihlásili.“

„Přesně to také hledám. Zatraceně bláznivé dobrovolníky. Do 16:00 čekám v kanceláři vrchního bachaře - pardon, dozorce - kdyby si někdo z vás náhodou začal připadat jako cvok.“

Ke svému velkému údivu Sten získal sedmnáct dobrovolníků. Nikdy si neuvědomil, že je ve skutečnosti přesvědčil až přeřeknutím na konci svého proslovu - pouze někdo, kdo byl sám v kriminále nebo se někdy ocitl na špatné straně zákona, může nazvat dozorce bachařem.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

„KOLIK GENERACÍ trvá již ve vaší rodině bojová tradice, poručíku Sekko?“ zeptal se Sten s jistou nedůvěřivostí.

„Přinejmenším dvě stě,“ odpověděl muž naproti němu. „Ale počítá se to teprve od dob, kdy klan Sonko emigroval ze Země. Předtím jsme my, Mandigos, alespoň podle legendy, byli bojovníky dalších sto generací. Tím ale nechci říci, že jsme všichni odjakživa jen bojovali. Byli jsme i armádními učenci, diplomaty, politiky... jeden z nás se dokonce stal hercem. Moc často o něm nemluvíme, ačkoliv byl údajně výtečný.“ Sekka se zasmál. Barytonové uchichtnutí znělo stejně příjemně jako mužův dokonalý hlas.

Sten si znovu prohlédl Sekkův spis. Vypadal velmi dobře - dostal stejný počet důtek a varování od vyšších důstojníků, jako měl pochval a vyznamenání.

„Vy asi rád riskujete, nemám pravdu?“

„Vůbec ne,“ odvětil Sekka. „Každý čin by měl být pečlivě vykalkulovaný, a když je koeficient selhání nižší než naděje na úspěch, rozhodnutí je jednoznačné.“

Sten vrátil čipovou kartu zpět do obálky a přes malinký skládací stolek podal muži ruku. „Poručíku Sekko, vítejte na palubě. Budete velet posádce *Kelly*. Druhá loď zleva.“

Sekka se postavil do pozoru a málem si rozbil hlavu o strop. „Děkuji, pane. Dvě otázky. Kdo jsou moji důstojníci?“

„Zatím žádní. Vy jste první, kterého jsem přijal.“

„Hmmm. A posádka?“

„Dostanete čtyři kriminálníky a jednoho horlivého nevinného. Zařaďte si je, jak chcete.“

„Provedu.“

„Poručíku Sekko? I já mám jednu otázku. Jak jste se dozvěděl o tomto místě?“

Sekka zvedl obočí. „No, přece z admirálova sloupku v posledním flotilním oběžníku, pane.“

To Stena zaskočilo. Ano. Zapomněl jsem,“ nedal své překvapení najevo. „Děkuji vám, poručíku. To je všechno. Až budete odcházet, požádal byste, prosím, pana Kilgoura, aby se u mě hlásil, až se mu to bude hodit?“

„Kilgoure. To snad ne.“

„Ale jo.“

„Jak?“

„Tiskárna, která zařizuje vydávání hentý publikace, není nijak zabezpečená.“

„Takže ses do ní naboural a zfalšoval admirálův osobní sloupek?“

„No, dalo by se to říct i trochu šetrnějc.“ Alex se od svého triku na Hawthornu a toho nedávného s vězni považoval za zkušeného verbíře.

Sten změnil téma. „Existuje nějaká šance, že by mohl vystopovat, kdo to udělal?“

„Vystopovat mě, hochu? Frajera, co vyřešil spiknutí proti samotnému Císaři?“

Sten si položil hlavu do dlaní. „Alexi. Víím, že válečné loďstvo je na suchu. Ale existuje nějaká náhodná šance...“

„Pokud de vo náhodnou šanci, tak nějaká existuje. Přinesu lahvinku.“

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

ALEX MĚL RÁD, když občas zapršelo, stejně jako si liboval v téměř soustavném mrhnutí jeho domovského světa. Ale ty tropické kbelíky vody, které padaly z nebe tady na Cavite, podrobovaly jeho trpělivost těžké zkoušce. Počítal neočíslované výklenky v uličce, našel ten správný a zaklepal na dveře zavřené na petlici. Zevnitř jeho klepání pravděpodobně vyznělo, jako kdyby do nich bušil palicí.

„Jaké je heslo?“ zašeptal synt-hlas.

„Tady venku je hodně mokro a já začínám ztrácet trpělivost,“ postěžoval si Alex. Ani nebyl nijak zvlášť rozzuřen, když ustoupil a okovanou botou kopl do dveří.

Dveře se rozlétly na kusy. Alex vstoupil a odstrčil jejich dvě zbylé poloviny z cesty.

Měl dost času na to, aby zaregistroval, že interiér nevěstince je docela útulný, pokud měl dotýkat se rudý samet a temné obrazy, než na něj chodbou přiběhl první strážník. Alex jej přirazil ke zdi jednou polovinou dveří. Objevil se jeho kolega a namířil si to rovnou k Alexovi. Ten ho však zvedl ze země a strážník se vzduchem vrátil zpět do chodby, a to poněkud rychleji, než přišel.

„Hledám pana Willieho Suttona*,“ oznámil.

„Máte povolení k prohlídce?“ zeptal se synt-hlas.

„Ne.“

„Jste ozbrojen?“

„Za jakýho vola mě to máte? To je snad jasný.“

„Prosím, dejte ruce před sebe. Jste zaměřován senzory. Na jakékoliv elektronické zařízení, které zaznamenají, se dostaví reakce. Soustavně se budete ocítat v palebném poli automaticky spouštěných zbraní. Na jakoukoliv nepřátelskou akci se dostaví reakce dříve, než budete schopni vykonat svůj záměr.“

Alex měl nutkání vyzkoušet své reflexy proti robotovi, ale snažil se vystupovat mírumilovně.

„Budete pokračovat až nakonec chodby kolem vchodu do podnikové kuchyně. Na konci chodby najdete schodiště. Pokračujte po něm a poté dál halou ke druhým dveřím. Vstupte do té místnosti a tam počkejte, než zjistíme, je-li Willie Sutton někomu v budově znám.“

Alex postupoval podle instrukcí. Když procházel kolem přijímacího sálu prostitutek, dvakrát se zamiloval; laskavě se na obě ženy usmál, ale pokračoval dál.

Byl přece ve službě.

V místnosti se ocitl obklopen dalším rudým sametem a starobylými obrazy slabě osvětlenými lampami se skleněnými korálky.

Zařízení bylo velmi neobvyklé a skládalo se ze čtyř širokých, silně vyztužených podušek. Kilgour se postavil zády k jedné ze zdí a čekal.

Dveře na protější straně místnosti se otevřely.

„Domnívám se správně, že chcete požádat o místo mého osobního strážce?“

** Willie Sutton - jeden z nejslavnějších bankovních lupičů v americké historii. Žil přibližně ve stejné době jako Al Capone. (pozn.překl.)*

„Willie Sutton“ se přikolébal do místnosti. Byl to spindar, dvoumetrové - vyberte si jakýkoliv směr - šupinaté stvoření, které vypadalo jako přerostlý pásovec s párem rukou navíc. Vzhledem k tomu, že jména spindarů byla pro *homo sapiens* nevyslovitelná, obvykle si osvojili nějaké lidské jméno, jméno prominentní v oboru, který si spindar vybral za vlastní.

Kilgour neměl ponětí, čím tento Willie Sutton býval, ale uvědomoval si, že jistě ne lidumilem.

„Praporčík Alex Kilgour,“ představil se, aniž by odpověděl na otázku.

„Jste tedy dezertér jako já?“

„Ne, náčelníku Sutton. Ale už sem o tom přemýšlel.“

„Vy nejste od vojenské policie. Podle vaší grimasy určitě ne. Čím vám můžeme být můj podnik a já nápomocni? Vzhledem k naší dosavadní debatě předpokládám, že mi nehodláte ublížit.“

„Chci, abyste se vrátil.“

Spindar zafuněl a opřel se o ocas. „K flotile? Velmi nepravděpodobné. Za ta léta služby jsem prošel tolika polními soudy, že tuto zkušenost shledávám za znepokojivě zbytečnou.“

Sutton mluvil pravdu. V celém imperiálním válečném loďstvu pravděpodobně neexistoval další zásobovací specialista, který by byl tolikrát souzen a téměř pokaždé za stejný přestupek: zcizení imperiálních zásob a zařízení.

Pravděpodobně však také neexistoval žádný zásobovací specialista, který by byl tolikrát povýšen zpět do své hodnosti, a opět téměř vždy ze stejného důvodu: za vynikající výkony (dosadte hodnotu toho času) Suttona, z (dosadte jednotku či jméno lodi) při plnění úkolu v zadaném termínu a vzorným způsobem.

„Potřebujeme zkušeného čorkaře,“ přiznal zcela otevřeně Kilgour.

Spindar znovu dvakrát zafuněl. Alex mu vyložil, s jakými problémy se on a Sten potýkají.

Jak se spindar zamyslel, vytasil drápy na předních tlapách a začal pod sebou cupovat koberec. Alex si všiml, že koberec je podobně rozcupovaný i v dalších částech místnosti.

„A co mé současné obvinění, které mi, řekněme, zadalo příčinu vytrátit se z mého posledního působiště?“

Kilgour vytáhl z košile dvě čipové karty a podal je Suttonovi. „Na té první je váš skutečný služební záznam. To je originál. Považujte to za dar.“

Spindar se podrbal.

„Na té druhé je nový záznam, který jsem, ne že bych se chtěl nějak vytahovat, pomáhal vytvořit. Čistější už být nemůžete. Stačí, když se u nás ohlásíte, a já ho v několika minutách zaregistruju.“

„Úplně nový začátek,“ rozplýval se spindar.

„Můj šéf ale vzkazuje, že má jistý podmínky. Jestli si myslíte, že na nás budete zkoušet stejný šmėčka, mohlo by se stát něco zlého. Nemam už, co bych k tomu dodal.“

„Způsoby pasáctví a prostituce,“ mumlal spindar víceméně pro sebe, „mi již stejně příliš zevšedněly. Vy lidé máte velmi omezenou sexuální představivost. Vraťte se do služby.“ Zafuněl. „Jaký podivný návrh.“ Další zafunění. „Vzkažte svému veliteli, že mu do zítřka tohoto času odpovím.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ

STEN se opíral v křesle. Nohy měl líně natažené, zkřížené u kotníků, a měřil jimi šířku svého stolu. Uvnitř byl napjatý a napružený, jako kdyby čekal na úder kladivem. Navenek se však ze všech sil snažil působit dojmem chladnokrevného, nezúčastněného velícího důstojníka válečného loďstva.

Osobně se domníval, že vypadá spíše jako naprostý cvok. Scházelo mu jen nějaké to naléhavé zaklepání na dveře, a bylo by po přetvářce.

Na dveře skutečně kdosi zaklepal. A znělo to velmi naléhavě. Stejně naléhavě se dveře rozlétly. Sten si téměř zamotal nohy, když je sundaval ze stolu. Zděšeně přemítal, jaký výraz má nasadit - znuřenou netečnost velícího důstojníka nebo chladnou zúčastněnost velícího důstojníka. Kdyby mohl někdo pozorovat ze záznamu jeho reakci, spatřil by zajímavou proměnu jeho výrazu, když dovnitř vtrhl Alex se spindarem Suttonem.

„Co se dě-" spustil Sten.

„Pane!" vyhrkl Sutton. „Dostali nás!" Sten se reflexivně rozhlédl. Nastoupila do *Gamble* posádka? Začala invaze na Cavite? Byla snad znásilněna velkoadmirálova dcera? Nebo byla unesena? Kým? Sten odložil všechna „proč" a „kde" a zajímal se pouze o „ted".

Momentálně Stenovi působilo největší starost, jak rozmotá nohy a vyskočí do nějakého přijatelného postoje. S jakýms takýms vysvětlením přišel Alex.

„Tady pan Sutton chce jen říct, komandéře, že nás přišli sbalit. Sice ani náhodou nečuju za co, ale trochu moc dlouho sme jim k tomu zavdávali příčinu."

Sten se musel přemáhat, aby se nerozesmál. Již mu došlo, co se děje. Alex i nadále spoléhal na své štěstí. Bylo na čase, aby ho Sten trochu zpražil. Nasadil ustaraný výraz. Téměř si *odkašlal*. S veškerou důstojností, které byl v prostoru dva krát tři metry schopen, Sten vstal.

„V čem, pánové, spočívá váš problém?" Mluvil velmi klidně a chladně.

„Pane. Chceme vám jen oznámit, že jsme obklíčeni policií," řekl Sutton.

Sten se naoko překvapeně vyklonil ze dveří.

Před *Gamble* v docích stála řada antonů s pěti policejními gravisaněmi po obou stranách a se dvěma policisty v každém stroji.

„Já vám to říkal, pane," dodal Sutton. „Lízli nás." Obrátil se k Alexovi s obviňujícím výrazem a rozechvělým hlasem řekl: „To vy jste mě do toho zavlékli."

„Vás? Kdo do háje vlastně ste? Dyk nás chtěj sbalit všechny!" Alex pohlédl na Stena. „Nepředpokládal sem, že tu máme nějakou přízeň, ale jestli jo, vážně bych uvažoval vo tom, že jí teď využijem, Stene!"

Sten zachovával převahu mlčením. Kupodivu to na ty dva tvory po jeho boku docela platilo. Rozhostilo se mučivé ticho. Krátce nato to zabzučelo v prvních saních v řadě. Dveře řidiče se otevřely a z nich se vymotal obrovský příslušník cavitské vojenské policie. V další chvíli si oprášil vestu a upravil si rozčuchané vlasy. Poté odměřenými kroky vykročil ke Stenovi. V napřažené ruce držel kus oficiálně vyhlížejího papíru.

„Vsadím se, že je to zatykač," špitl Alex.

Sten mlčel.

Policista dopochodoval před Stena, ukázkově zasalutoval a podal mu dokument. Alex na to zíral a tvář se mu krabatila údivem.

„Tos neudělal?" zvolal.

„Ale udělal," ujistil ho Sten. „Děkuji, konstáble Fossi," řekl formálně.

„Bylo mi potěšením, pane," odvětil Foss. „Omlouvám se, ale všichni jsme ve službě."

Dokážete probrat dvacet rekrutů za méně než hodinu? Nebo budou ti, na které se nedostane, muset přijít znovu?"

Alexovi to konečně doteklo. „Takže dvacet? Jen klidně pojdte, jen pojdte, řekla mucholapka mouchám."

Za chvíli už se Suttonem stavěli policisty do řady.

„To už to došlo takhle daleko?" špitl ke Stenovi. „Že musíme rekrutovat i podělaný fízly?"

Sten Alexe počastoval pečlivě nacvičeným pohledem velícího důstojníka. „Já myslel, že je válka? Do háje."

Nadporučík Ned Estill se projevil jako ojedinělý klenot. Vypadal ostře! Mluvil ostře! A byl ostrý! Jeho odhodlání skvělo stejnou čistotou jako jeho bílá uniforma. Prudce zasalutoval a klapl botami, jako kdyby někdo vystřelil.

„Jestli je to vše, pane!"

S takovou dokonalostí se Sten snad ještě nesetkal. Estill byl typem důstojníka, který ve svém veliteli vzbuzoval dojem, že cítí špínu na vlastním límci. A v případě Stena s Alexem to platilo dvojnásob, neboť měli na sobě špinavé pracovní kombinézy. Pohovor s Estillem probíhal spontánně. Stenovi činilo stejné potíže nařídít muži odchod, jako klást mu otázky.

Dokonce ani Alex neznal správný recept, jak naložit s dokonalým vojákem z náborového plakátu.

„Ozvěme se vám, poručíku," oznámil mu Alex, čímž Stena zachránil. Ten musel silou svírat čelisti, aby neotevřel ústa v němém úžasu, když se Estill otočil přesně o 180 stupňů a odpochoval chodbičkou.

Sten se s úlevou opřel o trup.

„Kdo ho poslal?" chtěl vědět. „Musí to být špión, nebo něco takového. Nikdo tak dobrý by se v životě nemohl dobrovolně přihlásit na naše trpasličí lodě."

„Todle není žádné zvěd," řekl Alex. „Celou svou kariéru odsloužil pod Doormanem. Náš spindárek už ho prověřil."

„Oukej," přijal s povděkem Sten, „ale podívej se na jeho záznamy. Pocty, vyznamenání, medaile, prestižní úkoly. Osobní pochvala od každého nadřízeného důstojníka."

„A všechno v době míru, hochu," připomněl Alex. „A navíc ani *jedno* dobrý slovo od jeho nejvyššího nadřízeného - Doormana samotného."

„Estill je až moc dobrý," uzavřel Sten. „Nevěřím mu."

„Máme sice dost lidí pro všechny čtyři lodě, ale chybí nám dva kapitáni," podotkl Alex.

Sten přemítal, zdali je poručík Estill odpovědí na jeho modlitby, či živnou půdou pro budoucí noční můry. A mimoto, má vůbec Estill...

„Šťěstí. Zajímalo by mě, jestli má ten hoch štěstí," dokončil Alex Stenovu myšlenku... „Někoho ale potřebujeme."

„Kdybych mu přidělil dobrého palubního důstojníka..." přemítal nahlas Sten.

Nad hlavou se jim ozval řev motorů a doky se rozléhal silný hlas z megafonů. „Hej, vy lemmry, zvedněte zadky a pomozte tady paní!"

Sten s Alexem zvedli hlavu. Spatřili rezavý trup lodi vznášející se nad nimi. Pilot tahače měl již jednu loď zavěšenou na nosných ramenech a pomalu se přesouval nad *Gamble*. Dlouhé robotické paže se natáhly dolů a začaly rozvazovat kotvící lana.

„Co to tady do hajzlu děláte?" vykřikl Sten směrem nahoru.

Ozval se ženský hlas. „Co asi? Převážím vaše lodě na testování motorů. Jste přece na řadě, nebo ne? Nebo vás snad kapitán neinformuje o tom, co se bude dít?"

„Nemůžete vozit dvě lodě najednou!" volal za ní Sten.

„Chcete se snad vsadit, nebo co? Když mam dobrej den, tak zvládnou klidně i tři. A pospěšte s tím lanem, pane!"

Tak trochu pobaveně oba muži uposlechli rozkazu. Potom už jen s údivem sledovali, jak žena během několika vteřin vmanévrovala *Gamble* do popruhů pod první lodí. Motory tahače zaburácely a stroj se začal zvedat.

„V týhle holce je pořádný kus pilota, Steníku," komentoval to obdivně Alex. „Něco podobného se jen tak nevidí."

Ale Sten mu nevěnoval pozornost; dávno totiž klusal doky za tahačem, který se sunul k testovacímu stanovišti. Než tam doběhl, pilotka již přesouvala *Gamble* do pracovního prostoru.

„Jo, jdu na palubu!" zvolal, a aniž by čekal na povolení, vyšplhal po pletivu do tažné lodi.

Chvíli nato už se tísnil v malé kabině. Žena na něj zapůsobila ještě silněji než její pilotní schopnosti. Byla štíhlá a vysoká, měla obrovské tmavé oči a dlouhé černé vlasy zastrčené pod pilotskou čapkou. Spiklenecky na Stena pohlédla.

„Jestli je tohle způsob, jakým zveš ženský na pivo, tak obdivuji tvou drzost, vole. Končím za dvě hodiny."

„O to mi bohužel nejde," odpověděl Sten.

„Vážně? No, tak to mi teda pověz, co jsi za lodníka?"

„Komandér, nebo chcete-li, fregatní kapitán Sten," představil se suše.

Žena záúpěla a jen na něj chvíli vyděšeně civěla. „No to snad ne. Ta má huba nevymáchaná. Tuším správně, že jsem právě přišla o místo? Ale co! Vlastně jsem s tím dávno chtěla seknout."

„V tom případě se u mě hlase zítřka v 8:00," oznámil jí Sten. „Mám volné místo prvního palubního důstojníka."

„Vy si děláte srandu." Žena byla v šoku.

„Negativní. Máte zájem?"

„Prostě jen tak, jo? První palubní?"

„Ano. Prostě jen tak. Až na to, že odedávna mi musíte říkat 'pane'!"

Zamyslela se a přikývla. „Na to si snad zvyknu."

„Pane," připomněl Sten.

„Pane," dodala.

„Mimochodem, jak se jmenujete?"

„Luz, Luz Tapiová. Tedy chci říct, Luz Tapiová, 'pane'."

Jednou ranou tak Sten vyřešil problém s *Richards* a své pochybnosti o Estillovi.

Zbývalo už jen najít kapitána pro *Claggett*. Tato poslední překážka jim však zatím připadala nezdolatelná. Alex se Stenem bloumali nad několika zbývajícími jmény na seznamu.

„Bídná chasa," posteskl si Alex. „Žádný z těch volů by nemoh kapitánovat ani gravisaním."

Sten musel pouze souhlasit. Cítil, že jim nezbyvá mnoho času. Navíc Doorman mu jeho snažení nijak neusnadňoval. Jeho pobočníci poctili Stena pravidelnými návštěvami, žádali hlášení o stavu a vyjadřovali různě maskované výhrůžky.

Teprve poněkolikáté v životě na Stena dolehl pocit, že uvízl v mrtvém bodě.

Ozvalo se hlasité škrábání na dveře.

„Dále," zvolal Sten.

Následovala pauza a po chvíli se škrábání ozvalo znovu a hlasitěji než předtím.

Vyskočil od stolu. „Kdo to zas do hajzlu..." zmáčkl tlačítko a dveře se otevřely. Vzápětí stanul tváří v tvář nefalšované hrůze. Sten zavýskal radostí.

„Kde se tu do háje bereš?" zvolal.

„Slyšela jsem, že hledáš kapitána," odpověděla ta hrůza.

Byla to Sh'aarl't. Bez váhání se vrhl do její trojnásobné náruče.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KDYŽ STEN vcházel barokní bránou do areálu důstojnického klubu, začal si nadávat do idiotů. Naproti přes rozlehlou vyplanou zahradu - o níž si byl jist, že ji udržují ubozí řadoví vojáci nuceni do práce svými nadřízenými - uviděl palácovou stavbu, ve které se klub nacházel.

Dokonce i na Původním světě by budova vypadala přepychově. Pyšnila se mnoha sloupy a zářila bělostí. Osvětlovaly ji neustále poblikávající reflektory. Centrální stavba se honosila kovově žlutou kopulí, která vypadala jako pozlacená. Sten zaskřípal zuby, když si pomyslel, kolik lodí by za ni mohlo být vybaveno.

Slyšel vřiskot bavících se bratrů a sester důstojníků. Jejich smích mu připadal poněkud nezvykle hlasitý a radostné jásání příliš ječivé.

Už se málem otočil na podpatku. Nakonec si to přece jen rozmyslel. Do háje s tím, řekl si. Přišel oslavovat při dobré večeři a větším množství nápojů. Kráčel dál s odhodláním dobře se bavit. Mimoto, všichni van Doormanovi lidé snad nemohou být totální pitomci, nebo ano? Určitě tam potká nějaké zajímavé bytosti.

Po jeho levici stál velký strom zahalený do tmy. Když ho minul, ze stínu se vynořila nějaká postava a namířila si to přímo k němu. Sten se otočil a do dlaně mu vklouzl jeho krystalový nůž. Vypadalo to, jako by po něm chtěl dotýčný skočit a ve chvíli, kdy se Sten chystal zaútočit, ucítil podivný závan tvrdého alkoholu a omamného parfému. Zastavil úder - a jeho náruč náhle naplnilo cosi překvapivě měkkého.

Mladá žena na něj zamžourala a poněkud přiblížila se usmála, když ho poznala. „Ale. To si ty," uchichtla se. „Pod se se mnou pomazlit."

Byla to Brijit van Doormanová, admirálova dcera. A úplně opilá.

Sten se ji zoufale snažil odtlačit od sebe, ale nedařilo se mu nedotýkat se zapovězených míst. V hlavě mu tančila představa popravní čety.

„Co se ti děje?" protestovala Brijit. „Tos ještě nikdy neviděl holku, která se trochu připitoměla, tedy připila?"

„Prosím, slečno van Doormanová..." Sten byl zoufalý.

Znovu na něj spadla; když ji chtěl zachytit, vyklouzla mu z náruče, jako kdyby byla namazaná, myšleno vazelínou nebo tak něco, a svalila se do trávy. Okamžitě dostala záchvat smíchu a škytavky zároveň.

„Měli sme škyt sou-sou-soutěž. Sou-škyt-těžily sme, kdo vypije víc. Vyhrála sem."

„To vidím," přitakal vážně.

„Kdo je ten muž, se kterým jsem vás viděl?" zeptal se Sten.

Brijit spustila velmi formálně. „On je můj snoubenec. Rey, jak se zase jmenuje. Jo. Rey Hall - eh, Halldor. Má opravdová, nefalšovaná láska."

Obraz popravní čety v jeho mysli vystřídala představa malé postavy, protahované pod kýlem. Ta postava se mu velmi podobala.

„Proč tedy nevyhledáte svého Reye?"

„Ne, ne, to nechci. On je tam s tátou. Táta taky nesnáší, když piju."

To bylo opravdu báječné. Sten zuřil, ale Brijit se zničehonic rozplakala. Nebylo to však tiché ženské vzlykání, ale hlasitý brekot. Všiml si, že několik lidí vyhlédlo z okna.

„Slečno Doormanová, dovolte mi, abych vás odvezl domů."

Okamžitě přestala plakat. Spiklenecky na něj pohlédla. „Ano. Ke mně domů. Aby se to nikdo nedozvěděl."

„Ano," ujistil ji Sten. „Nikdo se to nedozví. Takže vztyk a jdeme."

Trvalo mu dobrých pět minut, než ji postavil na nohy. Ale moc to nepomohlo, protože se

pokaždé začala kácet k zemi. Nakonec ji vzal do náruče a odnesl ji do svého graviauta.

Sotva se odlepili od země, upadla do totálního bezvědomí. Sten se ocital na pokraji zoufalství. Já bych se na to... Ale co. On to nějak najde. Naťukal dívčino jméno do seznamu graviauta, našel adresu a zapnul autopilota.

Jak se prodírali městem, dobře si ji prohlédl. Až na lehký ruměnec v tváři a opuchlá ústa by nikdo nepoznal, že je na mraky.

No a co. Tak je na mraky. Sten si dokázal představit, že být van Doormanovou dcerou asi není dvakrát příjemné. Prostě si chtěla trochu vyhodit z kopýtka. Na to má snad právo, ne?

Spící Brijit vypadala velmi mírumilovně, jako malá nevinná dívka a... a... Drž se, Stene. Je sice KO. Ale je to také admirálova dcera, na to nezapomínej. Pusť ty své myšlenky z hlavy. Raději na to vůbec nemysli.

Když dorazili k Brijitině domovu, ani se neprobudila a Sten ji musel zanést dovnitř a uložit do postele.

Ploskou dlaně zmáčkl tlačítko, aby vypnul světlo, vzdychl a odešel.

U jeho gravisaní na něj čekal rozružený mladý blondýn. Měl na sobě uniformu s hodností komandéra. Naposledy jej Sten viděl před van Doormanovou kanceláří - to měl na sobě šortky a doprovázel Brijit. Sten nemusel nikterak namáhat mozkové závity, aby mu došlo, kdo tento mladík je.

„Tak tady jsi, ty hajzle. Já ti dám-“

Muž se ohnal po Stenovi spodním hákem. Sten ladně ustoupil a muž silou vlastního úderu téměř upadl.

„Vy musíte být Rey Halldor,“ řekl Sten. „Brijitin snoubenec.“

„To máš zatracenou pravdu,“ odsekl Halldor a zaútočil znovu.

Sten mu uhnul a zvedl obě ruce v marném pokusu o smír. „Poslyšte, Halldore. Já s tím nemám nic společného. Opila se. Našel jsem ji. Odvezl ji domů. Tečka. K ničemu jinému nedošlo.“

Halldor zaútočil máchaje rukama jako větrný mlýn. Sten se pokusil odtančit stranou, ale jedna rána jej zasáhla do ucha. Hrozně to zabořilo.

„Tak dobrá, ty vole,“ řekl Sten.

Vymrštil ruku a zasáhl Halldora, který se svalil na záda a nechápavě na něj hleděl.

„Tys mě... uhodil,“ pronesl ohromeně Halldor.

„To máte proklatou pravdu, komandéře,“ řekl Sten. „A jestli vstanete, nebude to naposledy.“

„Chci tvoje jméno. A to hned, ty hajzle.“

„Hajzl, se kterým mluvíte, se jmenuje komandér Sten. K vašim službám.“

„Pamatujte si, že tímhle to nekončí,“ pohrozil Halldor.

„Jistě.“

Sten skočil do svého graviauta. Téměř rozbil ovládací panel, když do něj vyťukával kód, který ho měl odvézt zpět na základnu.

Umíš se báječně seznamovat s lidmi. Stene. Je neuvěřitelné, jaké vybrané způsoby jsi to na Původním světě pochytil.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

„HEJ, ŠÉFE. Myslím, že něco mám," oznámil Foss.

Praporčík Kilgour byl navzdory letům stráveným u velmi nevojenských Kudlanek pobouřen. „Říká se komandéře nebo Stene, synku. A navíc, takhle se hlášení nepodává."

Pobavený Sten neměl náladu čekat, až Foss změní žargon. Okamžitě přispěchal k ovládacímu pultu lodi *Gamble* - což bylo snadné, protože kabina neměřila ani čtyři metry - a upřeně se podíval na obrazovku.

„No," poznamenal, když čekal, až mu lodní počítač poskytne podrobnější analýzu než jen sektor a přibližnou vzdálenost, „něco tu vidím. A mám takový dojem, že ptáci to nejsou."

Foss se začervenal.

Stenova flotila už byla na hlídce třetí týden. Ani na minutu to nebyla žádná legrace.

Představte si drsné zločince s výcvikem u válečného loďstva, policisty bez jakýchkoliv vojenských zkušeností, dychtivé dobrovolníky, poměrně nezkušené důstojníky a čtyři supermoderní hlídkové stroje. Nutno podotknout, že všichni zkušení mechanici definují slovo supermoderní jako: Slíbí vám, na cokoli si vzpomenete, ale nedá vám z toho ani polovinu. V zátěži, nebo když to opravdu potřebujete, se stroj rozbije. Takloď třídy Bulkeley tyto požadavky splňovaly naprosto dokonale.

Stenovi a Alexovi se každému podařilo nasbírat dvacet hodin spánku, od chvíle, kdy *Gamble*, *Claggett*, *Kelly* a *Richards* odstartovaly ze základny na Cavite. Start, který být ladným letem atmosférou, vypadal spíše jako nějaké belhání se do prostoru. Pohon AM₂ na Sh'aarl'tině lodi, *Claggett*, odmítl naskočit, a tak se formace odplížila na orbitu za pomoci motorů Yukawa. Strávili mnoho hodin testováním obvodů, než objevili, že někdo v docích zapomněl svůj oblíbený bulvární plátek - titulky: „Ožení se konečně Císař? Doprovází krásku z Nirvány na ples" - mezi dvěma filtry.

Stenova poznámka o ptácích nebyla zcela od věci -lodní počítač identifikoval jeden z měsíců Cavite jako hejno vodních kachen a identifikaci potvrdil i palubní katalog *Jane's*. Co horší, jako adekvátní reakci navrhl dělostřelecký počítač, luky a šípy. Samozřejmě, že profesionálně paranoidní rekruti z cavitského policejního oddělení v tom spatřovali náznaky sabotáže a tahnské sympatizanty mezi výrobními dělníky. Sten však za ta léta věděl své - čím inteligentnější počítač, tím více se zvyšuje pravděpodobnost, že si zcela nezávisle vyvine cosi, co lidé nazývají smyslem pro humor. Přesněji pro černý humor. Foss naštěstí problém odhalil a ani ne za den obvody opravil.

Eric Foss byl ojedinělým objevem. Kdyby se nestal hlavním iniciátorem náboru v policejních řadách. Sten s Alexem by ho pravděpodobně bývali úplně vynechali. Tento velký rudolící mladík měl sotva věk na to, aby mohl nastoupit do armády, natož pak k policii. Svých několik krátkých měsíců ve službě strávil jako dopravní strážník na Cavite.

Navzdory své objemnosti to byl tichý a klidný mladík, který vypadal, jako by neustále spal. Ale jeho výsledky v testech komunikace jakéhokoli druhu byly natolik ohromující, že se jim snad ani nedalo věřit. Sten ho osobně přezkoušel - jeho bodování se ještě zlepšilo. Kdyby Sten věřil v zázraky, myslel by si, že Foss umí číst myšlenky. Namísto toho jej však pověřil řízením komunikace celé letky.

V morbidním slova smyslu hlídka probíhala velmi zajímavě. Špatně seřízené hubice požárního systému zaplnily palební posty pěnou; kanálky pro přívod paliva se zkroutily; k porozumění sporákům v lodní kuchyni bylo zapotřebí doktorátu a s toaletami to bylo ještě horší.

Na druhé straně měly všechny lodě větší sílu, než výrobce udával; zaměřování cíle bylo superrychlé a testování střelby probíhalo bez zádrhelů.

Muži i ženy na jednotlivých palubách se překvapivě bezbolestně spřátelili. K jedinému incidentu došlo, když jeden bývalý kriminálník vytáhl nůž na bývalého policistu, protože se pohádali o poslední kus sojového steaku. Ale bývalý policajt na šestkrát zlomil muži ruku, přerazil nůž vejpůl a sdělil dozorčímu důstojníkovi, že ten ubožák musel o něco zakopnout.

Dokonce i velící důstojníci se začínali dostávat do formy. Sh'aarl't na *Claggett* nezklamala Stenova očekávání. Lamine Sekka si na *Kelly* vedl báječně a Sten již chápal, jak jeho předkové dokázali po tolik generací přežít jako válečníci. Poručík Estill podpořen praporčíkem Tapiovou na *Richards* se také zlepšil. Stále měl sice sklony otrocky plnit všechny rozkazy, ale Sten tušil naději na obrát k lepšímu.

Alespoň, že se nikdo nevlámá do zásobníků energie a nikdo nic nerozbil. Jak Sten, tak Alex, kteří své svěřence hodnotili pouze větami typu „ještě to není úplně ono, zkuste to znovu, lidi," byli spokojeni.

Ze spánku se však stávala čím dál tím přitažlivější budoucnost.

Ještě sedm palubních dní, sliboval si Sten. Potom si nacvičíme přistání a ukrytí na nejkrásnějším a nejopuštěnějším světě na dosah a budeme tam praktikovat hluboké zenové dýchání.

V tu chvíli se ozval kontaktní alarm. Blikání obrazovky se proměnilo ve změť slov:

OBJEKT IDENTIFIKOVÁN JAKO NEPŘÍRODNÍ. OBJEKT IDENTIFIKOVÁN JAKO VESMÍRNÝ STROJ POHÁNĚNÝ PALIVEM AM₂ OBJEKT NA PROJEKTOVANÉ ORBITĚ... (BEZ KOLIZE)... ŽÁDNÝ ZÁZNAM V JANE'S NESOUHLASÍ S PROFILEM STROJE... LOĎ NEVYSÍLÁ NA ŽÁDNÉ IDENTIFIKOVATELNÉ VLNOVÉ DÉLCE... TEORETICKY... TEORETICKY... LOĎ OPERUJE V PODMÍNKÁCH TICHÉHO PROVOZU...

Popis se proměnil v obrys blížící se lodi. Sten s Alexem zkoumali obrazovku.

„Ošklivý hovado, žejo?" poznamenal Alex.

„Skoro stejně odporná jako *Cinfuegos*." Sten narážel na špiónážní loď maskovanou za těžařské průzkumné plavidlo, na které se ještě u Kudlanek málem zabili.

Alex dostal nápad. „Hej, Fossi. Brnkni jim na pohotovostním kanálu."

Než se Fossovi podařilo naťukat frekvenci, na obrazovce došlo k další změně:

DOKONČENÍ ANALÝZY ZÁŘENÍ MOTORŮ -KÓDOVÁNÍ PALIVA ODPOVÍDÁ LODI Z TAHNSKÝCH SVĚTŮ.

Sten zapnul mikrofon. „Volám neznámou loď... volám neznámou loď... tady je imperiální taktická loď *Gamble*. Operujete v uzavřeném sektoru. Opakuji, operujete v uzavřeném sektoru. Připravte se na inspekci."

Aniž by čekal na odpověď, natáhl se Fossovi přes rameno a zapnul obvod pro komunikaci mezi všemi loděmi. „Lodím *Claggett*, *Kelly*, *Richards*, tady je *Gamble*. Posádka na své posty. Všechny palební systémy do nejvyšší pohotovosti. Všichni velitelé se připraví na individuální jednání. Toto nemusí být rutinní kontrola. Když na vás bude vystřeleno, opětujte palbu. Opakuji, toto nemusí být rutinní kontrola. *Gamble*, končím."

Reproduktor zachrčel. „Imperiální loď *Gamble*, tady je *Baka*. Nerozuměli jsme vaší poslední větě, přepínám."

Znovu změnili frekvenci. „*Bako*, tady *Gamble*. Opakuji svoji poslední větu. Připravte se, že se nalodíme a provedeme inspekci."

„Tady *Baka*. Chceme protestovat. Jsme civilní průzkumná loď s platnou licencí. Jestli z naší strany došlo k nějakému pochybení v kurzu, přijímáme eskortu z omezeného sektoru. Nepřejeme si, abyste vstupovali na naši palubu."

„Tady *Gamble*. Naše loď se chystá do paralelní orbity. Během... osmi E-minut vstoupíme na vaši palubu. Jakýkoliv pokus uniknout kontrole či odpor se setká s odpovídajícím protiopatřením. Tady *Gamble*. Končím."

Sten se obrátil k Alexovi. „Kilgoure. Ty a já ruční zbraně. Čtyři další muži willypušky.

Pohyb!"

Členové Stenovy posádky sice nebyli vycvičení kosmoplavci, ale zato měli dost zkušeností se vstupováním do objektů proti přání majitele. Násilí však nebylo zapotřebí - *Baka* již vysunula svůj uzávěr do pohotovostní polohy. Vchod se rozevřel. Na každé straně vchodu stál jeden muž s willypuškou napůl ve střehu. Další dva se postavili vedle Stena a Alexe. Vykročili trubicí a trochu jim poskočily žaludky, když přestoupili z umělého gravitačního pole *Gamble* do pole *Baky*.

Vnitřní poklop *Baky* se otevřel.

Sten očekával, že se setká s křikem a zlobou. Namísto toho zaznamenal jen němou zuřivost.

Velící důstojník lodi se představil jako kapitán Deska. Tento muž se sice ovládal, ale ve skutečnosti jím cloumal vztek. „Kapitáne... Stene, toto je naprosto neoprávněný zásah. Okamžitě podám stížnost své vládě.“

„A z jakého důvodu?“ zeptal se mírně Sten.

„Zmocnili jste se nás pouze proto, že jsme Tahnové. To je společenská diskriminace - moje firma nemá s politikou nic společného.“

Moje firma? Kapitán lodi, který pro někoho pracuje, by sotva použil výrazu „moje“. Sten usoudil, že tenhle Deska není moc dobrý podvodník. „Nacházíte se v zakázaném sektoru,“ řekl.

„To se mýlíte. Máme odpovídající licenci i povolení. Mám je ve své kajutě.“

Sten se zdvořile usmál. Velmi rád zmíněná povolení prověří.

Deska je vedl do kajuty. Chodby lodi byly narozdíl od normálních lodí vypulírované a čerstvě anodizované. Stejně neobvyklým dojmem působila i posádka - žádní vousatí vlci samotáři a technici, kteří obvykle tvoří personál meziplanetárních průzkumných lodí, ale čistě oholení, nakrátko ostříhaní muži v naprosto stejných kombinézách.

Prohlídka licencí Stenovi netrvala dlouho. Vypnul záznam na čipové kartě a vstal od malého pultu v Deskově spartánské kajutě.

„Vidíte,“ ohradil se Deska. „Toto povolení si vyžádal a osobně jej prověřil váš vlastní člověk, Tanz Sullamora. Jestli jste o něm neslyšel-“

„Vím, kdo to je. Jeden z našich imperiálních magnátů,“ odvětil Sten. „Shodou okolností ho znám osobně.“

Zalekl se teď Deska?

„Výborně,“ reagoval Deska srdečně.

„Velíte zajímavé lodi, jen co je pravda,“ pokračoval Sten. „Opravdu velmi čistá.“

„Nedostatek čistoty nelze ničím omluvit.“

„Zastávám stejnou teorii. Ovšem já nejsem civilista.“ Sten změnil téma. „Vaše posádka je spořádanější než ty mé. Je vidět, že svoji loď vedete pevnou rukou, kapitáne.“

„Děkuji vám, fregatní kapitáne.“

„Není zapotřebí, abyste mi projevovat jakoukoliv vděčnost. Z moci důstojníka Říše totiž přebírám tuto loď do ochranné péče. Na jakýkoliv pokus o odpor nebo neuposlechnutí mých rozkazů budeme v případě nutnosti reagovat silou zbraní. Nařizuji vám, abyste nadále pokračovali pod mým velením k nejbližší imperiální základně, v tomto případě na Cavite. Po celou tuto dobu máte právo na veškerou ochranu a podporu Říše poskytovanou Imperiálními zákony.“

„Ale proč?“

Sten zmáčkl tlačítka na dvou malých kapsičkách u svého opasku. „Opravdu to chcete vědět, kapitáne Desko?“

„Ano, chci.“

„Fajn. Mimochodem, právě jsem vypnul svůj záznamník a zapnul rušičku. Předpokládám, že tuto místnost monitorujete. Nic z toho, co teď řekneme, nebude snímáno, to vám garantuji.“

Kapitáne, jste zajati, protože si myslím, že jste špionážní loď. Ano, kapitáne. Zeptal jste se mě a já vám to povím. Vaši muži do jednoho vypadají jako důstojníci - a vy také. Tahnští důstojníci. Kdybych to chtěl rozvádět dál, odhadoval bych, že jste nějaký hodně vysoký velitel. Přilétli jste sem s poměrně zdařilými krycími falzifikáty, abyste prověřili přístup ke Cavite. Nebo se mýlím, kapitáne?"

„Toto je nehoráznost!"

„Jistě. Ale to na skutečnosti, že jste zatčeni, nic nemění. Mimochodem, i kdyby se prokázalo, že jste nevinní, nevinní, nevinní, všechny čerstvé záznamy z vašich skenerů budou vymazány, než vás propustíme."

Admirál Deska, druhý nejvyšší velitel kombinované flotily madam Atago na Stena nestačil zírat. „Velmi, velmi se mýlíte, fregatní kapitáne. A velmi, velmi dlouho si vás budu pamatovat."

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

„CO ŽE JSTE UDĚLAL?“ zablekotal Sten. Ani nezpozoroval, že zapomněl dodat „pane“. Ne že by van Doorman potřeboval nějakou záminku, aby se na něj mohl rozzlobit.

„Nežádal jsem vás o komentář, komandére. Pouze jsem vám prokázal laskavost, že jsem vás informoval o svém rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jste asi nahluchlý, zopakuji to:

Po podrobném vyšetření záležitosti mým personálem jsme usoudili, že zajetí tahnské vědecké lodi *Baka* byl omyl. Nepochybně nevědomky vstoupili do zapovězeného sektoru vesmíru. Jejich velící důstojník, kapitán Deska, mi sdělil, že tahnské letové mapy jsou zastaralé a mylné.”

„Pane, prozkoumal jste ty mapy osobně?”

„Mlčte, komandére! Kapitán Deska je džentlmen. Nevidím důvod, proč bych měl o jeho slovech pochybovat.”

Sten srazil paty a nepřítomně zíral na Doormanův stůl.

„Také jsem osobně zaslal omluvu jeho nadřízeným a na ředitelství jeho společnosti na Heath, což je hlavní město Tahnské soustavy.”

Sten opět jednou nedokázal udržet svůj jazyk na uzdě.

„Pane. Mám jedinou otázku. Nařídil jste alespoň techům, aby vymazali všechny záznamy ze systému lodi?”

„Ne. Kdybych to učinil, postrádali by navigaci na cestu domů.”

„Děkuji vám, pane.”

„A ještě jedna věc. Měl byste si uvědomit, jaké máte štěstí.”

„Pane?”

„Vzhledem k tomu, že by bylo ostudou pro mužstvo a důstojnictvo 23. flotily, kdyby se o tomto debaklu dozvěděli na imperiálním velitelství, neexistuje způsob, jak vám udělit důtku a zanést ji do vašich osobních záznamů.”

Překlad: van Doorman neohlásil incident na Původní svět.

„Ale povím vám ještě něco, mladíku. Když jste byl přidělen pod mé velení, měl jsem jisté pochybnosti.

Válečné loďstvo je královnou branné moci. Institucí džentlmenů. Vás ale zformovala armáda. Zajisté potřební lidé. Ale sotva odpovídající požadavkům válečného loďstva.

Myslel jsem, že vás pobyt tady na Cavite změní. Velmi jsem se mýlil. Nejen že jste se izoloval od svých kolegů, ale rozhodl jste se pro společnost, a to nepřeháním, Špinavců z těch nejnižších vrstev naší komunity.

Budiž. Přišel jste z kanálu... a rozhodl se v něm plavat. Pamatujte si, že vás při první příležitosti - jakmile uděláte první sebemenší chybu - zlomím, milý komandére Stene. Rozpustím celou vaši jednotku, postavím vás před vojenský soud, a jak pevně doufám, v železech poputujete na trestní planetu. To je vše!”

Sten zasalutoval, udělal čelem vzad a vypochoďoval z van Doormanovy kanceláře, ven z hotelu a daleko do parku, kde se za stromem chechtal tak dlouho, dokud ho nepřešla zlost. Admirál van Doorman si pravděpodobně myslel, že právě nabodl Stenovy vnitřnosti na kůl a mává jimi vysoko nad hlavou. Potřeboval lekci třeba jen od nejkultivovanějšího instruktora z řad Kudlanek. Špinavec Sten si to namířil zpět ke svým lodím. Nejenže se potřeboval něčeho napít, ale chtěl se Alexe zeptat, co jsou to „železa”.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

„ŠÉFE, VYPADÁTE, že potřebujete panáka.“

„A ne jednoho,“ dodal Císař. „Přitáhni židle a láhev, Mahoney.“

Připravít nápoje bylo snadné - znamenalo to vyndat láhev čehosi, co Císař nazýval skotskou, ze starého stolu s dřevěnou roletou a zpola naplnit dvě sklenky.

„Co toho Sullamoru může tak žrát?“ zeptal se Mahoney, jakmile do sebe hodil první sklenku a okamžitě si naléval další. „Přechází po předsíni, jako kdyby měl být nabodnut na rožeň.“

„Je to vůl,“ ulevil si Věčný Císař. „Už nejmiň šestkrát jsem mu řekl, že vím, že to není jeho vina. Samozřejmě, že *Baka* měla zfalšovaný papíry. Řek jsem mu to naprosto jasně - to mám snad skládat básně?“

Mahoney na něj pouze tázavě pohlédl.

Císař si povzdychl. „Ale toho si nevšímej. Hádám, že až odejdeš, budu ho muset znovu poplácat po zádech a uklidnit ho.“

„Když už jsme u toho, pane.“

„Ano. Já vím.“

Probíranou záležitostí bylo zajetí a následné propuštění *Baky*. Van Doorman sice žádné hlášení nepodal, ale jeden z agentů, které tam Mahoney nasadil, ještě když velel imperiální rozvědce, ano.

„Ze všeho nejdřív, pane, musíme dostat toho idiotského Doormana do vězení třetí třídy.“

„Nikdy jsem nepřišel na to, jestli se různá stvoření stávají vojáky proto, že jsou hloupí, nebo z nich ty hlupáky udělá až uniforma,“ poznamenal Císař. Odmlčel se a přihnul si. „Van Doorman má plnou podporu šesti mých dementních parlamentníků, kteří ho považují za nejlepšího vojáka od dob Nelsona.“

„Vy chcete dopustit, aby prostě dál bláznil u 23. flotily?“

„Samozřejmě, že ne. Velmi opatrně si na něj nasbírám velký kbelík kamení. A v pravou chvíli pošlu nějaké své oblíbené politikos na Periferní světy na kontrolní návštěvu. Vráti se a sdělí mi, v jak hrůzném stavu se vše nachází. Poté, budu, ač velmi nerad, nucen udělit Doormanovi další hvězdu a pověřit ho dohlížením na nějaké hodně vzdálené ledovce.“

„Pane, pochybuji, že máme tolik času. Můj agent i Sten se shodují, že všichni ti chlapi na *Bace* byli tahnští důstojníci. Připravují se k útoku.“

„Teď na chvíli zapomeň na Doormana, doplň sklenici a pověz mi, co chceš ksakru dělat. Podotýkám, že ti nehodlám dát svolení k preventivnímu útoku na Heath.“

„To *měl* být jeden z mých návrhů,“ opáčil generál Mahoney.

„Pamatuj si, lane. Já války nezačínám. Já je pouze končím.“

Mahoney zvedl ruku. Už mnohokrát slyšel o Císařově přesvědčení, že v žádné válce neexistuje vítěze a že k čím většímu množství válek dojde, tím více se oslabuje struktura společnosti, která se jich účastní. „A co tohle, pane? Co kdyby.“

„To už jsi zkoušel, generále. Ani *nadále* nehodlám vyslat první divizi gardy na Periferní světy. Momentálně se ocitáme na pokraji války s Tahny. A já dělám všechno, co je v mých silách, abych tomu zabránil. Kdybych tam poslal ty tvý hrdlořezy, bylo by po všem.“ Mahoney velmi opatrně formoval svoji následující větu. Císař sice považoval Mahoneyho za důvěrníka a možná dokonce i za přítele - ale stále do byl Věčný Císař. Stačí jediný neopatrný krok a Mahoney bude dohlížet na ledovce spolu s Doormanem. „Nechci vás urazit, pane. Ale představte si, že třeba Tahny nedokážete zastavit? Znovu připomínám, že to nemyslím zle.“ Císař zavrčel a už se chtěl rozkřičet, ale namísto toho se rozhodl

dopít svoji whiskey. Vstal a upřeně hleděl z okna na palácové zahrady pod nimi. „Takové nebezpečí samozřejmě existuje," odpověděl konečně. „Možná že mé postupy začínají být až příliš usedlé." „Pak mohu-"

„Negativní, generále. Žádní gardisté." Císař se na chvíli zamyslel. „Jak je to dlouho, co první divize gardy podstoupila kondiční výcvik v džungli?" „Šest měsíců, pane."

„Příliš dlouho. Je to hanba, Mahoney, když necháváte své vojáky lenivět a tloustnout."

Mahoney se ani neobtěžoval cokoliv namítat - Císař nasadil svůj známý spiklenecký výraz.

„Teď mě napadá, že v té části vesmíru vlastním nějaký bezvýznamný močálový svět. Ještě za Muelerských válek sloužil jako základna."

Mahoney přistoupil ke klávesnici jednoho z Císařových počítačů a pustil se do vyhledávání. „Ano, pane. Isby XIII. Momentálně neobydlená planeta až na velmi nebezpečné primitivy a personál údržby hlavní základny. A máte pravdu. Je to velmi blízko Periferních světů. Odtud by přesun mohl trvat tak nanejvýš týden."

„Přestaneš už konečně myslet na Periferní světy? Řešení konfliktu s těmi milými a sympatickými Tahny bude zajisté diplomatické. Jediný důvod, proč tě tam posílám, je zjistit, jestli mají moskyti rádi irskou krev." Najednou ale Císař zvažněl. „Bože, Mahoney. To je to nejlepší, co mě momentálně napadá. Arzenál mých císařských tahů se začíná nebezpečně zmenšovat."

Generálmajora Iana Mahoneyho napadlo, že by se měl raději přesvědčit, jestli mu stále běží životní pojistka.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

SEDMADVACET ČLENŮ Tahnské rady sedělo a pozorně naslouchalo detailnímu hlášení madam Atago o progresu na Erebu. Dokonce i na obrazovce její výkonnost zářila na stovky světelných let, které ji dělily od tahnského domovského světa Heath. Jestli v jejím chování vůči nadřízeným existovala nějaká úcta, bylo to pouze k jejímu mentorovi, lordu Fehrlemu, nejmocnějšímu členu Tahnské rady.

„... Takže, když to milí pánové a dámy shrnu," pokračovala, „naše flotila momentálně disponuje šedesáti procenty svých sil; paliva a ostatních zásob je čtyřicet tři procent; zbraní a munice sedmdesát jedna procent."

Fehrle zvedl prst na znamení, že se hlásí do diskuse. „Mám jedinou otázku, madam. Někteří členové rady vyjádřili své obavy ohledně obsazení lodí posádkou. Buďte tak laskavá a obeznamte nás se současným stavem."

„Velmi nerada to říkám, drahý lorde," odvětila Atago, „ale mohu posloužit pouze přibližnými údaji. Abych byla upřímná, početní stav zatím nedosáhl tahnských standardů."

„Odhad nám zcela postačí."

„V tom případě bych řekla, že máme dostatek mužstva, abychom obsadili základní posádkou všechny momentálně funkční lodě. Samozřejmě, že na klíčových postech budou nějaké skuliny, ale věřím, že jsme schopni překonat i tyto nedostatky."

„Pokud dovolíte, měl bych také jednu otázku, madam." Byl to plukovník Pastour, nejnovější člen rady. Fehrle potlačil netrpělivé zaupění a blýskl okem po lordu Wichmanovi, který zareagoval nepatrným přikývnutím.

„Ano, milorde?"

„Jak dlouho bude trvat, než dosáhneme plné síly?"

„Minimálně dva roky," odvětila madam Atago bez zaváhání.

„V tom případě," pokračoval Pastour, „by třeba ostatním členům prospěla vaše rada. Doporučujete nám pokračovat v navrhovaném postupu?"

„To nespadá do mé kompetence, milorde."

„Ale prosím vás. Musíte mít přece nějaký vlastní názor."

Madam Atago jej probodla ostrým pohledem. Výborně, pomyslel si Fehrle. Nenechá se nachytat Pastourovou zdánlivě nevinnou otázkou.

„Omlouvám se, milorde, ale nemám. Mou povinností je plnit vaše rozkazy a ne pochybovat o rozhodnutích rady."

Pastour se však nehodlal jen tak vzdát. „Velmi obdivuhodné, madam. Nicméně jako vrchní velitel flotily musíte mít alespoň nějakou představu, jaké jsou naše šance na úspěch, pokud budeme jednat okamžitě."

„Přiměřené, milorde."

„Pouze přiměřené?"

„Není snad přiměřené pro každého Tahna dostačující, milorde?"

Pastour se začervenal a kolem stolu se ozývalo souhlasné mumlání. Fehrle se rozhodl zakročit. Ačkoliv se starý plukovník znemožnil vlastní nerozhodností, nebylo by dobré nechávat jednomyslnost rady v ohrožení.

„Myslím, že to nám prozatím stačí, madam. A nyní kdybyste nás prosím omluvila, za hodinu se vám ozve s rozhodnutím."

„Děkuji vám, milorde."

Fehrle zmáčkl tlačítko a obraz madam Atago zmizel.

„Musím vám oznámit, milorde," ozval se Wichman,

„že sdílím pocity ostatních členů rady a vyjadřuji své potěšení nad tím, že jste velením

flotily pověřil právě madam Atago."

Ozvalo se další souhlasné mumlání, až na Pastoura, který se už vzpamatoval a uchichtl se.

„Máte pravdu," řekl. „Až na to, že kdybych byl vámi, lorde Fehrle, měl bych se před tou dámou na pozoru. Je až příliš dobrá, než aby mě to nechávalo klidným."

Fehrle jeho slova ignoroval. Pastour občas říkal velmi podivné věci. Momentálně Fehrle litoval vlastního rozhodnutí pozvednout tohoto muže do rady. Ale teď už o tom nemělo cenu přemýšlet. Faktem zůstávalo, že Pastour je jedním z klíčových průmyslníků Tahnské říše. A navíc disponuje nevídanou schopností zformovat obrovské jednotky gardistů - které financoval z vlastní kapsy - v oblastech, kde již skoro všichni padli.

Na druhou stranu, svrchovaná militantnost - dokonce i na Tahna - lorda Wichmana posloužila jako protiváha k Pastourovi. Wichman byl Fehrleho skvělým objevem. Tento muž vystoupal nahoru po vojenském hodnostním žebříčku a mohl se pochlubit téměř všemi vyznamenáními za hrdinství, co jich Tahnská říše měla. Mnohem důležitější však byl fakt, že uměl jednat s masami a ve své roli ministra sociálních věcí si počínal tak skvěle, že by snad dokázal vymámit z dělnické třídy jakoukoliv potřebnou oběť. Jak si tuto jejich spolupráci získával, nikoho nezajímalo.

V jiných dobách by podstatu Tahnské rady nejvýstižněji popsal výraz politbyro. Každý člen zastupoval klíčové obory společnosti. Rozdílné názory byly nejprve důkladně prodiskutovány, a kdykoliv se to hodilo, byly použity k přihřívání politické polívičky. Veškerá rozhodnutí tak byla jednohlasná a konečná. Nikdy se nevolilo, nikdy nedocházelo k veřejnému nesouhlasu. O každé záležitosti se jednalo v soukromí, pokud by to bylo zapotřebí, lordové dosáhli kompromisu a plán byl odsouhlasen. Schůzka samotné rady pak byla již spíše nutnou formalitou.

A tak když Fehrle oslovil své kolegy lordy a dámy, bylo to bez jakéhokoliv vzrušení.

„Předpokládám tedy, že všichni souhlasíme. Budeme pokračovat v přípravách útoku na Věčného Císaře tak, jak je plánováno?"

Všichni souhlasně kývali - až na jednoho. „Nejsem si jist," ozval se Pastour. „Stále si myslím, že bychom měli počkat, dokud se plně nepřipravíme. Za dva roky budeme mít Říši v hrsti."

V síni to okamžitě zašumělo. Všichni pohlédli na Fehrleho plni očekávání, jak zareaguje.

Fehrle měl co dělat, aby nedal najevo svůj vztek. „To jsme přece již dávno probrali, milorde. Čím déle budeme čekat, tím více času poskytneme Císaři ke stavbě dalších lodí. A výrobní válku s Říší nemůžeme vyhrát. To byste měl vědět lépe než kdokoliv jiný." „Ano, ano. Ale co když naše operace neuspěje? Riskujeme tím celou naši flotilu! Co si počneme, když o ni přijdeme? Ocitneme se v Císařově moci, to vám povídám!"

Wichman okamžitě vyskočil z křesla s vyvalenýma očima a tváří fialovou vzteky. „Nebudu v jedné místnosti se zbabělcem!" zvolal.

Celá síň explodovala, jak se Wichman začal prodírat k východu. Fehrle udeřil rukou do stolu. Wichman se zastavil s nakročenou nohou. V místnosti opět zavládlo ticho.

„Milí lordové! Milé dámy! Zapomínáte, kde jste?"

Fehrle upřeně pohlédl na každého z nich. Všichni se nepohodlně ošivali ve svých křeslech. Obrátil se k Pastourovi a zmrazil jej přísným pohledem.

„Jsem si jist, že tady pan plukovník se přeřekl. Všichni přece víme, že žádný zbabělec není." Pohlédl na Wichmana. „Nebo se mnou nesouhlasíte, můj lorde?"

Wichman sklopil ramena a mlčky se vrátil na své místo. „Omlouvám se za svou nezdvořilost," obrátil se k Pastourovi.

„A já za svou. Prosím vás o odpuštění. Musím se ještě hodně učit o způsobu fungování rady."

Napětí zmizelo a lord Fehrle se jal pokračovat v programu zasedání.

„Takže jsme domluveni. Zaútočíme okamžitě!"

Všichni souhlasně vykřikli. A Pastour ze všech nejhlasitěji.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

„PANE KILGOURE," oslovil Alexe Foss zahleděný na displej před sebou, „mohu se vás na něco zeptat?"

„Jen do toho, hochu." Kilgour zkontroloval čas. Do střídání směn zbývala ještě hodina a půl, takže trochu nezávazné konverzace mohlo přijít vhod.

„Vidíte všechny ty nákladáky tam dole. Když jste byl mladý, také jste chtěl být pirátem?"

Kilgour se uchichtl. „Tak teď ti povím něco zajímavého, milej hošo. Já totiž za mlada pirátem byl. Pocházím z rozvětveného klanu darebáků, na to vem jed."

Foss nevěřícně pohlédl na Kilgoura. Ještě pořád přesně nerozeznával, kdy ho jeho velící důstojník vodí za nos a kdy mluví pravdu. Obrátil se zpět k obrazovce.

Stenovy čtyři lodě právě prováděly přidělenou eskortní službu. Ačkoliv stoupající napětí mezi Říší a Tahny zredukovalo vzájemný obchodní ruch, některé náklady tímto prostorem přesto musely prolétnout. Lodě však byly vysílány v konvojích a cestoval s nimi nezbytný doprovod. Po čas průletu kolem tahnského sektoru se pak ke konvoji přidávaly imperiální lodě. Pod Stenovými takloděmi „viselo" pět obřích obchodních lodí z flotily Tanze Sullamory, jeden kontejner se čtyřmi tahači, dva narychlo vyzbrojené pomocné křižníky a jeden archaický torpédoborec *Neosho* z van Doormanovy flotily.

Sten nedokázal rozluštit způsob van Doormanova uvažování - jestli se však admirál něčeho takového vůbec dopouštěl. Zdálo se, že má zájem spíše na tom, aby jeho lodě seděly na zemi, než létaly v prostoru. Možná měl strach, že by na ně zapomněl, kdyby je neměl na očích. Van Doorman se řídil heslem, co je doma, to se počítá.

To se ovšem nevztahovalo na Stenovu malou flotilu. Van Doorman dokázal, že umí držet slovo. Rozhodl se Stenovi pěkně zatopit. Evidentně se domníval, že nejlepší způsob, jak mladého komandéra ukřižovat, je nenechat ho vydechnout. *Claggett*, *Gamble*, *Kelly* a *Richards* plnily funkci čehokoliv od poselských lodí přes zaměřovače map až po eskortu tohoto obchodního procesí. Stena van Doormanův plán nijak netrápil - kdyby Sten toužil zruinovat něčí kariéru, naordinoval by dotyčnému spíše permanentní nečinnost. Stenovi nevadila ani skutečnost, že jeho lodě byly pořád v provozu - ještě stále se pokoušel zjistit, co v jeho poněkud nesourodé posádce vlastně dřímá.

Jediný problém představovalo opotřebení citlivých motorů. Kdyby nebylo Suttonových dovedností, který tajně získal mnohem více dílů, než na kolik měli nárok, a dokonce i náhradní motory, lodě by byly dávno odepsány.

A tak čtyři taklodě dřímaly v doprovodu obchodního konvoje. Kapitán lodě *Neosho* souhlasil se Stenovým návrhem, že jeho skvadrona poletí přímo nad nákladními loděmi, aby výkonná elektronika lodí třídy Bulkeley mohla rozvinout nad konvojem jakýsi ochranný deštník. Kapitán bez váhání vystrčil *Neosho* na čelo a podle mezipalubního vysílání Sten soudil, že tráví většinu času právě na lodi v čele obchodního průvodu.

Sten mu tak trochu záviděl - o Sullamorových lodích se povídalo, že jsou velmi pohodlné - ale ne příliš.

Svým posádkám nařídil držet jen minimální služby. Avšak elektronická suita byla v plné pohotovosti a neustále ve střehu. Od lodí proplouvajících tímto sektorem přicházelo podezřele mnoho nic neříkajících hlášení. Existovala spousta možných vysvětlení: obchodní lodě byly nechvalně proslulé svou liknavostí k podávání hlášení o opuštění sektoru; k nehodám opravdu docházelo; přepadali je piráti; nebo otazník.

Piráti nedávali smysl. Navzdory živobijákovým fantaziím nebylo možné, aby soukromý jedinec v podmínkách imperiální distribuce AM₂, mohl provozovat loď příliš dlouho. Stena ze všeho nejvíce zajímal ten otazník.

Čtyři dny po zahájení mise dostali odpověď na svoji otázku.

Sten byl ze své kóje přivolán do řídicí kabiny, kde vyplňoval další z van Doormanových nekonečných hlášení o stavu.

Konvoj se nacházel pod loděmi a před nimi - Sten si všiml, že jeden nákladník se stejně jako dosud loudá na chvostu formace. Ale na obrazovce se k němu „zezadu zdola“ blížily tři neznámé lodě. Sten pohlédl na monitor předvídaného vývoje situace. Jejich dráhy se za několik minut střetnou s nákladní lodí na chvostu.

Elektronika nemusí nezbytně usnadňovat velení. Sten téměř simultánně nařídil, aby byly všechny zbraně na *Gamble* uvedeny do bojové pohotovosti; uvědomil své zbývající tři lodě; napojil se na údajně otevřené spojení mezi komunikací eskorty a komunikací konvoje, ale nedostal žádnou odpověď; spojil se tedy s loděmi na společném vysílacím pásmu konvoje a odvrátil zrak od obrazovky s konvojem.

Pod ním okamžitě propukl chaos. *Neosho* a velitelská obchodní loď pokračovaly, jako kdyby nic neslyšely - Sten odhadoval, že se tam musí konat zatraceně veselé párty. Dva nákladníky okamžitě zahájily únikový manévř a málem se srazily. Třetí nákladní loď si našla orbitu mimo konvoj. Spojnice kontejneru se začala krabatit jako obrovská žížala, když se kapitáni všech tahačů náhle rozhodli letět každý jiným směrem. Loudavá obchodní loď znenadání a zcela zbytečně přepnula na plný pohon a dva pomocné křížníky začaly chrlít otázky.

Sten měl příliš napilno, aby jim mohl věnovat pozornost.

„Všem taklodím, tady je *Gamble*. Přijměte nezávislé velení. Zaměřit cíl. Prosím, monitorujte mé pokusy komunikovat s neznámými loděmi. Střelba závisí na rozvaze velitele, přepínám.“

Znovu se přepnul na nouzové pásmo, které by teoreticky měly monitorovat všechny lodě.

„Neznámým lodím... tady je imperiální loď *Gamble*. Identifikujte se... pozměňte dráhu... nebo se připravte, že budete napadeni.“

Komunikační obrazovka zůstávala prázdná. Kilgour ukázal na další monitor, na němž se za všemi třemi loděmi táhl fialový závoj.

„Nejdřív ta přiblblá *Baka*... a teď tyhle šašci. Řek bych, že nás ty Tahňáci ňák moc hecujou.“

Další obrazovka znázorňovala projekci tří blížících se útočníků.

„Spitkity,“ zamumlal Kilgour. „Vsadím botky, že tyhle útočný lodě sou ňáký překopaný hlídkový pixly. Útočný stroje, kerý by stačily na zlikvidování civilní lodi a pojaly dostatečně početnou posádku, aby mohla účinně vstupovat na palubu svý oběti.“

Foss u ovládacího pultu si Kilgoura zkoumavě prohlížel. Možná že ten člověk z Edinburghu opravdu býval pirátem.

„Všem taklodím,“ zahlásil Sten. „Zaútočte na blížící se lodě a zničte je!“

Kilgour navedl *Gamble* na orbitu křížující dráhu útočníků a snesl se „dolů“ k blížícím se letounům. Evidentně měly v plánu zaútočit na obchodní loď. „Jaký střelivo, pane?“

„Kali na ně plýtvat nebudeme. Odpočítejte odpálení jedné střely typu Goblin.“

Kilgour měl na sobě ovládací kuklu. „Šest... pět... čtyři... tři...jedna. Goblin je na cestě, kámo.“

První útočník se nikdy nedozvěděl, co se stalo. Prostě a jednoduše zmizel. Druhá a třetí loď zrušily formaci - jedna provedla obrát o 180 stupňů na návratovou orbitu. Sten zkontroloval indikátor - nejvyšší rychlost útočných lodí byla o něco málo méně než dvě třetiny rychlosti jakékoliv z taklodí. Třetí loď, pravděpodobně s inteligentnějším kapitánem, se pokusila o jiný druh akrobacie. Vystřelila dvě střely loď - loď a v plné rychlosti se pokusila o únikovou orbitu, která by ji navedla do vzdálenosti několika světelných vteřin od zaostávající obchodní lodi. Útočník si možná myslel, že se ztratí v povrchovém ruchu nákladníku.

„*Claggett... Kelly... Richards*,“ nařídil Sten. „Zastavte mi loď, která se vydala na útěk. Já si vezmu tu úskočnou mrchu.“

„*Gamble*, tady *Kelly*,” ozval se Sekkův kultivovaný hlas. „Zdá se, že si všechno zábavné necháváte pro sebe.”

„Negativní, *Kelly*. Jo a teď mi došlo, že by se mi hodilo pár zajatců. A taky se podívejte, jestli ze záznamu nezjistíte, odkud se ti chlapi vzali.”

„Pokusíme se. *Kelly*, končím.”

Zatímco Sten hovořil, Alex již vystřelil tři protiraketové střely Fox a způsobil jimi dvě uspokojivé exploze útočnickových střel.

„Blížíme se... blížíme se... blížíme se...” ozývalo se Fossovo monotónní odříkávání.

„Neznámé lodě, tady je imperiální loď *Gamble*. Okamžitě vypněte motory!”

Na obrazovkách se nic neukazovalo.

„Nebožák,” okomentoval situaci Alex. „Idiotskej nebožák. Měl by vypálit na ten nákladník a doufat, že sme dostatečně blbý, abysme začali sbírat raněný... střela Goblin odpálena. Pokusím se zasáhnout pohonný trubice toho idiota... blížím se... zásah... nic moc.” Další útočník se proměnil v expandující plynovou kouli.

„*Gamble*, tady je *Claggett*. Útočník explodoval. Žádné přeživší nevidím.”

„Všem taklodím, tady je *Gamble*. Vraťte se na původní orbity.”

„*Gamble*, tady je *Neosho*. Co se děje, přepínám?” ozval se žalostně kapitán nákladní lodi.

Foss zcela správně ponechal otázku nezodpovězenou, zatímco Sten s Kilgourem vymýšleli odpověď, která by je nepřivedla před vojenský soud, až se vrátí na Cavite.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

STEN SI UKLIDIL malý prostor, který používal jako stůl, zapnul svůj miniholoprocessor a přitáhl si židli blíž. Rozhodl se, že si udělá báječný večer. Tuto vzácnou chvíli, kdy bude po dlouhé době úplně sám, věnuje svému koníčku.

Posádkám všech svých lodí udělil dvanáctihodinové volno, čímž se relativně zbavil odpovědnosti. Nalil si sklenici streggu, zavířil křišťálovou tekutinou ve sklenice a usrkl. Oheň mu pronikl až k prstům na nohou.

Vzdychl blahem, vzal do ruky černou krabičku a otevřel ji. Obsahovala tučt či více čipových kartiček, napěchovaných počítačovými rovnicemi a daty. Sten byl vášnivým milovníkem holografických modelů starodávných průmyslových provozů a panoramat. Jedna karta ve svých mikroobvodech například skrývala kompletní pozemskou mlýnskou pilu z počátku dvacátého století se všemi převody a pásy. Každý stroj na pile ovládal miniaturní dělník, který prováděl individuální činnost - jak nejlépe ji Sten dokázal vyobrazit - přesně jako před mnoha staletími. Sten pilu dokončil během své poslední služby na Původním světě.

Na nejnovějším modelu začal pracovat už na pilotní škole. Představoval jeho doposud nejsložitější holografický obraz. Zasunul kartu do mechaniky a zapnul počítač. Na stůl vyskočily malé postavičky lopotící se na rozlehlém poli. Sten se pokoušel zrekonstruovat scénu z chmelového pole ve starověké Británii. Z předchozího průzkumu se dozvěděl, že chmel - používaný při výrobě piva - se pěstoval na vysokých trojitých sloupcích. Když přišla doba sklizně, byli naverbováni muži a ženy z celé země. Rostliny dosahovaly takové výšky, přičemž se nejplodnější šlahouny nacházely právě na vrcholu, že sběrači museli chodit po polích na chůdách, aby mohli šišky chmelu sbírat.

Stenův model se zatím skládal z chmelových polí, většiny dělníků a voly tažených vozů, které sklizeň odvážely. Měl před sebou ještě dlouhé měsíce práce, než dokončí celou farmu. Zmáčkl několik kláves počítače, aby vyvolal obrázek zpola hotového volského povozu, vytáhl světelné pero a začal dokreslovat další detaily.

Ozvalo se váhavé zaškrabání na dveře jeho kajuty. Sten ucítil, jak v něm kypí zlost. Zatraceně, vydal přece přísný rozkaz, že nemá být nikým vyrušován. Ach jo. „Dále!“ zvolal.

Dveře tiše zasyčely, jak se rozestoupily, a odhalily velmi vylekaného strážníka. „Moc se omlouvám, pane, ale...“ Muži docházela slova. „Ale... eh, je tu jistá dáma.“

„Nezajímá mě, i kdyby to byla samotná královna celé - no, na tom nesejde. Kdo je to?“

„Myslím, že je to admirálova dcera, pane.“

A sakra! Přesně to potřeboval. Nějakou zlískanou společnici. „Sdělte jí, že tu nejsem.“

Strážník už chtěl vycouvat ze dveří, ale zastavil se a napřáhl ruku s jednou růží a malým balíčkem.

„Řekla mi, abych vám to předal, pane,“ vysvětloval strážník. „Máte to přijmout jako její omluvu. Eh... eh... myslím, že by jí došlo, že lžu, kdybych jí oznámil, co jste mi nařídil.“

Sten se nad mužem slitoval, přijal dárek a mávl na znamení, že může odejít. „Za chvíli za ní přijdu.“

Odložil růži na stůl, notně si přihnul streggu na kuráž a rozbalil balíček. Uvnitř se skrývala čipová mikrokarta - stejná jako ty, které používal na holografiku. Co na ní asi je... Zasunul kartu do jedné mechaniky. Na stůl mu vyskočil trojrozměrný model nějaké věže. Byla to dokonalá replika stodoly, jakou používali starověcí pěstitelé na skladování chmele! Jak se to mohla dozvědět?

Každopádně to byl zatraceně báječný způsob omluvy.

Zašli na půlnoční večeri v piknikovém stylu do jedné z nejmódnějších restaurací na Cavite. Brijit van Doormanová trvala na tom, že platí ona.

Sten dívku málem nepoznal, když se s ní setkal na palubě *Gamble*. Naposledy ji viděl nádherně opilou a s ošklivě našpuhlenými rty. Tentokrát se nijak nekabonila. Sten vnímal jen velké dychtivé oči a nervózní úsměv.

„Skoro jsem doufala, že tu nejsi,“ špitla. „Neumím dost dobře říkat promiň - zvláště ne osobně.“

„Já bych řekl, že to zvládáš mistrovsky,“ polichotil jí Sten.

„Ach, ty myslíš tu malou stodolu.“ Mávla nad dárkem rukou. „To nic nebylo. Zeptala jsem se tvého kamaráda Alexe. Několikrát jsme spolu mluvili.“

Tak proto šel ten baculatý těžkosvět'an dnes večer ven. Tak proto se tak záhadně usmíval a šťouchal své druhy do žeber.

„Předpokládám, že ti také prozradil, že budu dnes večer na palubě sám.“

Brijit se kouzelně zahihňala. „Je to od něj velká zrada?“ zeptala se.

Sten si prohlédl její dlouhé vlnité vlasy a stejně krásné tělo. „Ne. Myslím, že ne.“

Když ji pomalounku doprovázel zpět ke graviautu, zapředli nevázaný hovor, který žádný z nich nechtěl ukončit slovy „díky a sbohem“, takže zákonitě následovalo pozvání na večeři. A to je dovedlo do restaurace, jejíž návštěvu by mu mohli závidět i Marr se Sennem.

Luxusní exotická kavárna pod širým nebem se nacházela na jednom konci přistávací dráhy. Uprostřed byla pivní zahrada, kde hosté seděli, popíjeli a konverzovali, zatímco číšníci plnili jejich noční piknikové košíky objednanými jídly a nápoji. Kolem pivní zahrady se vznášely malé čluny, každý dostatečně velký na to, aby se do nich pohodlně vešli dva lidé a piknikový košík.

Stena nijak nepřekvapilo zjištění, že Brijit předem jeden rezervovala. Asi hodinu čekali v tiché zahradě, povídali si, popíjeli lahodné nápoje a pozorovali čluny, jak se tiše pohupují na noční obloze, a jako nějaké světlušky v soustředných kruzích proplouvají nad restaurací.

Vyprávěl jí o sobě vše, co mohl, a mrzelo ho, že musí vynechat roky u oddílu Kudlanek. To byl pro něj nový pocit. Vždyť měl ty lži tak nabířované, že už jim sám skoro začínal věřit. Ale ten podivný pocit možná způsobila jen vlahá noc a chlazené víno.

Brijit štěbetala o sobě a o svém dětství důstojnického mazánka od válečného loďstva, což s sebou neslo i stěhování z jedné soustavy na druhou, jak otec stoupal po hodnotním žebříčku. Ačkoliv to Brijit nevyslovila nahlas, Sten měl dojem, že dívka není nikterak nadšená z toho, s jakou pompou van Doorman užívá své hodnosti. Zjevně jí to nebylo příjemné a cítila se provinile.

Konečně byli přivoláni ke svému člunu. Nastoupili, levobok ve tvaru racčího křídla se za nimi tiše zaklapl a stroj se zvedl.

V košíku muselo být nejméně sto položek, všechny o velikosti jednoho sousta, přičemž každé mělo úplně jinou chuť než to předchozí.

Brijit vyložila Stenovi zbytek svého příběhu nad sklenkou brandy. Kdysi měla tajnou lásku.

„Byl to ten nejkrásnější muž, jakého jsem kdy poznala,“ vyprávěla. „Ale nemysli si, že to byl nějaký svalnatý typ. Svým způsobem byl drobný. Šlachovitý a drobný.“ Odmlčela se. „Byl to Tahn.“

Stenovi bylo rázem všechno jasné. Admirálova dceruška a její tahnský milenec. Dovedl si dobře představit, jak by se van Doorman s podobnou situací vyrovnal. Pro obě strany jistě velmi bolestivě. Navíc by to své dceři určitě nikdy neodpustil.

„Chci se zeptat jen na jedno,“ řekl Sten.

„Ach, Rey?“

„Ano, Rey. Já myslel, že jste zasnoubeni.“

„Rey si myslí, že jsme zasnoubeni. Otec si *je jistý*, že jsme zasnoubeni. Ale co se mě

týče-" Odmlčela se a zahleděla se na světla Cavite.

„Ano?"

Brijit se rozesmála. „Rey je idiot!"

„A co s tím hodláš dělat?"

Brijit se zaklonila na měkké pohovce, která kopírovala jeden bok člunu. „To nevím. Asi tu šaškárnu budu hrát dál. Dokud nepřijde nic lepšího."

Sten měl pocit, že podobné řeči už někdy slyšel. „A nezdá se ti, že rytíři už tak trochu vyšli z módy?"

Brijit se zvedla z pohovky a schoulila se mu pod ramenem. Pohlédla na něj a schválně zamrkala velkýma průzračnýma očima. „Ach, můj pane," pronesla tiše a pozvedla k němu rty. „Vždyť já na rytíře vůbec nevěřím."

Políbil ji a chvíli na to už se Brijit pokládala zpět na pohovku. Sklouzly z ní šaty a odhalily slonovinově bílé tělo pouze s malým kouskem hedvábí mezi stehny, upevněným tenkým zlatým řetízkem kolem dívčina pasu.

Sten chvíli přejížděl rty po sametové kůži na krásném měkkém břiše, než řetízek rozepnul.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

„TADY JE IMPERIÁLNÍ taktická loď *Gamble*. Žádáme o povolení k přistání.”

Sten sice na obrazovce neměl žádný obraz, ale cítil, jak na ně z planetoidu pod nimi zírá hlídka.

„Tady je Romney. Opakujte svoji zprávu.”

„Toto je *Gamble*,” opakoval Sten trpělivě. „Chci přistát na vašem malém podvodném světě.”

„Zůstaňte ve spojení.”

Následovalo velmi dlouhé ticho.

„Mam takovej dojem, Steníku, že těm pašerákům dovoluješ víc, než je zdrávo.”

„Možná.”

Ve vysílačce to konečně zapraskalo. „Zdravím imperiální loď... tady je Jon Wild. Domnívám se, že chcete *pokyny k přistání*.”

„Správně.”

„Odkdy klepe Říše na dveře podobné těm našim?”

Kilgour se uklidnil. „Měls recht, hochu. Takhle se dostaneme dál.”

„Tady je *Gamble*. Když chce uzavřít obchod.”

„Obchod? Vždyť tam nahoře vidím jen jedinou loď?”

„Správně, pane Wilde.”

„Máte prostor k přistání. Následujte paprsek pozemní navigace přistání. Kéž bych vás tak mohl nějak zastrašit pro případ, že mi lžete. Nicméně... vím, že tento rozhovor je zaznamenáván a já mám právo na obhájce, právního poradce a tak podobně...” Hlas teď zněl trochu tklivě.

„Jestli mluvíte pravdu, pak mám samozřejmě zájem,” pokračoval Wild. „Bude na vás čekat vozidlo, které vás převezde do mého apartmá. Romney. Končím.”

Jon Wild byl povedený ptáček - stejně jako jeho planetka. Romney se nacházela mimo dosah jakékoliv známé jurisdikce. Před mnoha generacemi sloužila jako předávací stanice komunikačních signálů, ale technologie učinila planetu nepotřebnou, a tak byla opuštěna.

Stenovi nějaký čas trvalo, než Romney našel. Otcem myšlenky byl vlastně Kilgour.

„Jo, hochu, já to vidím takhle,” spustil. „Když máš diktaturu jako sou Tahnové, musí se zákonitě najít někdo, kdo jí podkopává. Taková už je lidská nátura. No nemam pravdu?”

„Zárný důkaz nám poskytla naše cesta na Heath,” souhlasil Sten.

„Sem rád, že se shodneme. Když tam máš pasáky a zloděje, není dost pravděpodobný, že tam budou i nějaký pašeráci?”

Stenovi okamžitě zapálilo a pověřil Kilgoura akcí. Takloď opustily periferní sektory a ze svých pozic v prostoru nepozorovaně monitorovaly pohyb jednotlivých lodí. Žádné hlášení zpravodajské službě 23. flotily o tom ale nepodali - Sten si uvědomoval, že by bylo okamžitě zahájeno vyšetřování. Po čase nasbírali dostatek dat k provádění různých prognóz. A skutečně, do tahnských světů a zpět létali pašeráci. A skutečně, měli v prostoru základnu - vlastně to spíš bylo překladiště zboží pocházející z imperiálních světů, které mělo být importováno do Tahnské říše.

Jsou však pašeráci a pašeráci. Sten přepadl spoustu lodí směřujících k Romney, zkontroloval náklad a vyslechl posádky. Uspokojen pak vysadil pašeráky se zásobami pro přežití na výhodně odlehlé planetě bez jakékoliv komunikace.

Měl dost materiálu, aby mohl vyjednávat s kýmkoliv, kdo pašeráky vedl nebo jim dělal mluvčího. Tímto člověkem byl evidentně Jon Wild. Sten si dokázal vybavit mnoho pravděpodobných obrazů takového pašeráckého bose, od blazeovaného, vypaseného

požitkáře až po vyzábělého narkomana. V žádném případě však nečekal muže, který vypadal, jako by velmi spokojeně pracoval v dávno mrtvém statistickém úřadě Říše.

Stejně tak nepředpokládal, že Wildovo obydlí bude připomínat dispečink. Pašerácký šéf by byl podle všeho ideálním nástupcem majitele obchodního impéria Tanze Sullamory.

Wild nabídl Stenovi s Alexem alk a netvářil se nikterak překvapeně, když odmítli. Sám usrkával cosi, co byla podle Stena voda, a s jakýmikoliv úsudky si dával na čas.

„Tak vy byste chtěli uzavřít obchod," řekl konečně. „A jaký?"

„Viděl jste moji loď."

„Samozřejmě. Vypadá opravdu výkonně."

„Výkonná je, ale také velmi nepohodlná."

„Admirál van Doorman vás snad dostatečně nezásobuje?" zeptal se Wild s potutelným úsměvem. Sten se ani nenamáhal odpovídat.

„Jak jste došli k závěru," pokračoval Wild, „že právě já vám mohu pomoci?"

Sten neměl zájem o obchod s kradeným zbožím.

Podal tedy Wildovi čipové karty průkazně z pašeráckých lodí, které polapil. Wild je zastrčil do prohlížečky a opět nespíchal s odpovědí.

„Dejme tomu, že jsem měl s těmi zásilkami něco společného," připustil Wild. „A předpokládejme i, že bych nějakým způsobem mohl získat odpovídající zásoby pro vaše lodě, komandéře. Takže abychom to zkrátili - jak vysokou provizi žádáte?"

Kilgour se naježil. Sten mu položil ruku na rameno.

„Omyl, Wilde. Mě vaše pašování nezajímá."

„Eh, oh."

„Takže teď já. Zabavil jsem ten náklad, jen abych se ujistil, jestli nepasujete AM₂ do Tahnských světů. K tomu podle všeho nedochází."

Wild se nefalšovaně zděsil, „Jediné, na co jsem opravdu pyšný, komandéře, je, že nemám žádné svazky s válkou ani jejími pastmi. Ale pokud mohu lidem disponujícím dostatkem finančních prostředků poskytnout nějaké ty drobnosti, které by jim zpříjemnily život, aniž bych své zákazníky podroboval absurditě celního řízení a všeho toho, co se nesmí... jdu za svým cílem."

„Děkuji vám, pane Wilde. Budeme k vám stejně upřímní."

Stenův a Alexův plán byl poměrně prostý. Monitorovali pohyb lodí dostatečně dlouho na to, aby věděli, že tam i zpět putují jedny a ty samé stroje. To znamená, že pašeráci mají orbity, které se vyhýbají intenzivním tahnským hlídkám. Vzhledem k tomu, že neobchodují se zbraněmi ani s palivem. Stena to nezajímá - samozřejmě, že Tahnové budou nuceni zaplatit za zboží tvrdými kredity, kredity, které nebudou utraceny na jejich světech. Toto, třebaže jen okrajově, oslabuje tahnskou měnu.

Stenův návrh byl jasný - má zájem o jakoukoliv vojenskou informaci, kterou mu Wildovi lidé mohou poskytnout. Na oplátku je nechá na pokoji - ovšem za předpokladu, že se budou vyhýbat pašování válečného materiálu.

Wild potřásl hlavou a nalil si další sklenku vody. „To se mi vůbec nelíbí."

„Proč ne?"

„Takhle poctivý nikdo není."

Sten se uculil. „Já jsem ale předem oznamoval, že chceme obchodovat s dobrým zbožím, pane Wilde. Ale v žádném případě jsem netvrdil, že obchod, který uzavřeme, bude poctivý."

Wildovi se zjevně ulevilo. „Samozřejmě, že to prodiskutuji se svými kapitány."

„A měl byste to udělat hodně diskrétně, Wilde," dodal Alex Kilgour. „Esli se přiblížíme k Tahnům a voni nás sejmou..."

„S diskrétností můžete počítat, praporčíku," ujistil ho Wild. „Už pašuji půl století a dosud se ke mně nikdo nedostal blíž než vy dva." Vstal. „Ze strany svých důstojníků nepředpokládám žádné problémy," uzavřel. „A nyní bychom mohli prozkoumat plány mých

orbit, abychom se dohodli na nejlogičtějších styčných bodech.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

„ČUJU, ŽE sme se tak trochu ztratili, milej Steníku." „To je směšný. Jsme oba navigační esa z pilotní školy. Jak jsme se mohli ztratit tři kiláky od základny. Ukaž mi tu mapu."

Sten s Alexem ještě jednou zamžourali do mapy Cavite City. Ostatní členové posádky lodi *Gamble* postávali opodál a museli se přemáhat, aby se svým nadřazeným nesmáli.

„Dobrá, tak ještě jednou," řekl Sten. „Jižně na Imperiální bulvár."

„Tam už sme byli!"

„Doleva na Desslerovu."

„Jo."

„A potom rovnou na Garretovu."

„Ale dyk to už sme taky prubli."

„Teď by někde v půlce Garretovy měla být úzká ulička, která vede na Burnsovu třídu. Tedy aspoň teoreticky."

„Zatraceně blbá teorie. Taková ulice tady není!"

Problém spočíval v tom, že systém ulic na Cavite tvořil jeden velký propletenec králíčích nor jako starodávné Tokio. A aby se to nepletlo, polovina nápisů se jmény ulic byla buďto zastíněna, nebo strhána pouličními loupežnými gangy.

Jejich cesta začala velmi nevinně. Sten se rozhodl odměnit své lidi za všechnu dřinu, a tak je pozval na pořádnou večeři. Navrhl jim, aby si vybrali jakoukoliv restauraci a nekoukali na ceny. Když hlasování skončilo, byl poněkud překvapen. Téměř celé mužstvo hlasovalo pro večeři v tahnské restauraci. Převážná většina volila Prales. Byla to malá zapadlá hospůdka proslulá nejostřejším tahnským jídlem ve městě.

Sten nic nenamítal, i když ho to dost překvapilo. „Proč tahnské jídlo? Co je na imperiální kuchyni špatného?"

Byl odměněn chórem vzdechů, což pochopil tak, že většina z nich považuje domácí jídlo za nemastné neslané. A tak se vydali do Pralesa. Stenovi a jeho posádce zbývalo jen něco dodělat na *Gamble*, a tak poslali ostatní napřed s tím, že za nimi přijdou. Když dorazili do centra města, Sten byl šokován. Imperiální začínala jako široká, čistá ulice, která se vinula kolem luxusních obchodů, hotelů a zářících obchodních kanceláří. Poté se však proměnila v cosi, co lze nejlépe popsat slovy válečná zóna. Ulice byla děravá jako řešeto. Polovina obchodů buďto zabedněna, nebo vypálena. Trosky opuštěných vozidel lemovaly oba okraje ulice. Těch pár lidí, které spatřili - až na sedmičlenné policejní oddíly v plné zbroji - byly jen kradmé stíny, které záhy mizely za rohem, jakmile posádku *Gamble* spatřili.

„Co se to tu sakra děje?" chtěl vědět Sten.

Foss, který znal ulice Cavite o mnoho lépe, jim to vysvětlil. Když Tahnové začali bubnovat na válečné tamtamy, místní lidi posedla hrozná nervozita. Nejprve prchlo jen několik málo Tahnů, potom celé hordy. Nechali za sebou opuštěné domy i obchody. Nezaměstnanost začala prudce stoupat, což logicky vyústilo v expanzi členské základny pouličních gangů. Tahnská část města se více méně proměnila v chudinské gheto vydané napospas gangům pronásledujícím Tahny.

„Chceš říct, že někde tam je ta naše restaurace? Rovnou uprostřed divokého okrsku?"

„Tak nějak, pane."

„To je vážně skvělé. Příště si dáme radši něco nemastného neslaného."

Nezbývalo jim však nic jiného než kráčet dál podle mapy - podle hlídače na bráně nejnovější vydání. Sten nyní vážně uvažoval o tom, že využije svého vlivu, a nechá toho idiota degradovat na astronauta druhé třídy.

Vrazil mapu do rukou Alexovi. „Museli jsme někde Špatně zabočit. Zbývá nám jediné. Vrátit se zpátky až na Desslerovu a začít úplně od začátku.“

Všichni zavrčeli.

„Dorazíme tam, až bude všechno snědený," utrl se Foss, Potom si uvědomil, v čí společnosti se nachází. „Promiňte, pane.“

„Má snad někdo lepší návrh?"

„No, vždycky ještě můžu říct ten fór vo puntíkatejch hadech," nabídl se Kilgour, „abysme nepropadli nějakejm chmurám.“

Dřív než Sten stačil skočit Alexovi po krku, zpoza rohu vystoupila potěšitelka. Její tělo halil jeden z nejnestoudnějších a nejúspornějších kostýmů, jaké kdy Sten viděl. Narozdíl od ostatních, které té noci potkali, neměla v krvi ani kapičku strachu. Její chůze působila klidně a uvolněně. Sten si také všiml, že má u opasku obrovskou pistoli.

„Ehm, omluvte mě slečno?"

Potěšitelka si Stena změřila od hlavy k patě. Poté si prohlédla ostatní posádku. „Vy ste se snad zbláznili," zvolala. „Všechny vás v žádném případě nevezmu. Nejmiň tejden bych nemohla chodit.“

„Ne, ne," uklidňoval ji Sten. „Špatně jste mě pochopila. Já jen potřebuji pomoci.“

„Vo tom nepochybuju.“

Zamával na ni hrstí kreditů a konečně si získal její pozornost. Vysvětlil jí, jaký mají problém. Slečna zavrtěla hlavou a znechuceně ukázala na svěšenou branku, zpola zakrytou zrezivělými gravisaněmi.

„Přímo brankou, potom doleva, znovu doleva a narazíte na to svýma vypatlanýma palicema.“

Za dvě minuty již pozvedávali pěnící püllitry v Pralese, odhodláni dohnat své kolegy.

Restaurace měla opravdu výstižné jméno. Pod její malou kopulí se skrýval *les*. Stoly byly rozmístěny mezi stromy a vedle mírných vodopádů. Odněkud se linul něžný vánek. Pestrobarevní ptáci a obří hmyz s krajkovitými křídly poletovali nad stolujícími. Majitelem byl jistý pan Tige, postarší milý Tahn, který měl, jak se zdálo, upřímnou radost z blaženého výrazu svých hostů, když se pustili do jeho jídla.

Menu bylo stejně exotické jako prostředí a nabízelo více než třicet chodů. Pokrmy byly nabízeny v rozsahu mírně pálivých až po ty, které lze podávat pouze s hasícím přístrojem v podobě tupláků lahodného tahnského piva. Většina jídel byla servírována v rodinném stylu ve velkých kameninových mísách. Sten vzdychl, poplácal si malou bouli nad opaskem a opřel se na židli.

„Ještě jedno sousto a proměním se v pátrací balón." „Co je to s vámi, komandéře? Nejste ve formě, nebo co?" usmála se na něj Luz a naložila si na talíř další úctyhodnou porci.

„Kam to dáváte?" Sten nežertoval. Nemohl uvěřit, že se všechno to jídlo do její štíhlé postavy vejde. „Uvěřil byste, že do dřevěné nohy, pane?" Luz šla dnes v civilu. Kostým se skládal z jakési podprsenky, která jí zakrývala malá, pěkně tvarovaná ňadra, a z nejkratší čistě bílé sukýnky, jakou Sten v těchto končinách vesmíru spatřil. Spočinul očima na jejích nohách -bylo to něco nádherného - a zavrtěl hlavou.

„Ne. Tomu nevěřím ani náhodou!"

Vtom se ale zarazil a začervenel se. Pozor, Stene, varoval sám sebe. Nemůžeš dělat všechno, co bys dělat chtěl! Luz zpozorovala, že zčervenel a usmála se. Věděla, na co myslí. Něžně ho poplácala po ruce, otočila se k Sekkovi a zapředla s ním nesmyslný hovor. Sten si uvědomil, že ho tím vlastně vysvobodila, a měl ji za to ještě raději.

Najednou se ozval nějaký rachot a křik. Vylekaný Sten vzhlédl a spatřil vyděšený pár mladých lidí, třesoucích se ve dveřích. Muž měl zakrvácenou tvář a žena roztrhané šaty. Muž byl Tahn. Ozvalo se praskání plastu, jak něco těžkého narazilo do dveří.

Lidé venku křičeli. „Vyhoďte ho ven... Ty tahnský hajzlové voblbujou naše ženský..."

Pan Tige pokynul k zadním dveřím a mladý pár se k nim rozběhl. Ale vtom hlavní dveře povolily a dovnitř vtrhli čtyři svalnatí hoši. Spatřili oba milence, radostně zahulákali a namířili si to k nim. Pan Tige se je pokusil zastavit zvednutou paží, ale jeden z nich s ním okamžitě praštil o zem. Ostatní, vedeni vyčouhlým rabiátem mávajícím těžkou baseballovou pálkou, postupovali k mladé dvojici.

„Nejdřív tebe, ty jeden prasáku," řekl k mladému Tahnovi. „A potom tebe, děvko."

„Zkazili ste nám věc," ozvalo se syknutí se skotským přízvukem.

Drsní hoši se otočili a přímo za sebou spatřili Stena s Alexem.

„Když uhradíte způsobenou škodu, budete moci odejít," oznámil Sten.

Muž s pálkou se rozesmál na celé kolo. „Další, co se kamarádíčkují s Tahňákama."

Sten viděl své lidi na druhém konci místnosti, jak pomalu vstávají ze židlí, ale mávl na ně, aby zůstali na svých místech.

„Myslím, že nás chce urazit," otočil se Sten k Alexovi.

„Jo. Tohodle hocha doma totiž mizerně vychovali."

Obrovitý muž okamžitě zaútočil pálkou na Alexe. Ten se ani nepokoušel shýbnout nebo ustoupit stranou. Zachytil pátku ve vzduchu a vyrval ji výrostkovi z ruky. Síla úderu však mladíka přihrála Alexovi do náruče. Těžkosvětlan jej popadl za paži, otočil ho a botou poslal zpět ke dveřím. Mladík však narazil hlavou do zdi a sesunul se k zemi.

Ostatní zuřivě zaútočili. Sten se skrčil pod ránu nožem a téměř nepozorovatelným chvatem poslal muže na zem se zlomeným zápěstím; druhého zasáhl třemi prsty do krku. V posledním zlomku vteřiny zmírnil úder natolik, aby mu nerozdrtil hrtan. Otočil se na patě, aby se vypořádal s posledním útočníkem. To ale nebylo zapotřebí, Alex ho již za opasek zvedl a něžně k němu promlouval.

„Heleď se, hošo. Chápu, že ste všichni trochu nacamraný. Takže toho nebudem zneužívat. Vyplázněte kredity za zničený zařízení a můžete v klidu vodkráčet."

Zděšený útočník nebyl schopen žádné reakce. Alex začínal být dost netrpělivý, takže ho zvedl za nohy a třásl s ním, až z něj padaly kredity. Poté docela jednoduše prohodil muže dveřmi. Spolu se Stenem pak prohledali ostatní, odlehčili jejich peněženkám a vykopli je ze dveří.

Sten přistoupil k panu Tigemu, který utěšoval vyděšený milenecký pár. Podal starému Tahnovi kredity.

„Jestli to nebude stačit, pane, já a má posádka rádi uspořádáme sbírku na to, co bude chybět."

„Tisíceré díky, mladý muži," děkoval Tahn. „Ale musíte rychle odejít. Než se vrátí s ostatními."

Sten pokrčil rameny. „Je nás tu víc než dost, abychom si s nimi poradili."

Stařík zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. Vy nevíte, jak to tu chodí..."

Zvenčí se ozvalo zuřivé harašení. Sten přispěchal ke dveřím. Pochopil, o čem staříčkový Tahn mluví.

Zakrátko se venku shromáždil zástup více než stovky imperiálních usedlíků. Všichni volali po krvi. Sten viděl, že ulicí se k Pralesu ženou další a další. Nejpodivnější součástí celého výjevu byl policejní anton stojící těsně na okraji šikujícího se davu. Tucet policistů dav pošťuchovalo a popohánělo vpřed.

Sten ucítil, jak jej někdo uchopil za rameno.

„Na tohle jsme tu zařízení," oznámil mu stařík.

Vypínačem na jedné straně dveří spustil silnou mříž, která zajela do děr vyvrtaných v podlaze. Po celé restauraci se ozývalo další řinčení oceli, jak mříže uzavíraly okna.

„Ven. Ven, prosím," pobízel je muž. „Jsme sice v bezpečí, ale pokud zůstanete, všechny vás zatknou."

Sten se i se svou posádkou nepřítomně vyplížil zadními dveřmi.

„Víš, hochu," svěřil se mu Alex tichým hlasem. „Nejsem si jistej, estli sme se přidali na správnou stranu."

Sten nevěděl co na to odpovédět.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

NÁSLEDUJÍCÍ TÝDNY byly pro Stena a ostatní paradoxní. *Věděli*, že válka je prakticky za dveřmi. Každé hlášení od Wildových pašeráků je jen utvrzovalo v tomto úsudku - Tahnové denně uváděli do provozu nové tahnské lodě a rozdělovali je mezi bojové flotily. Civilisté na Heath si již zvykali na prodlouženou pracovní dobu a stravu na příděl.

Na Cavite tomu bylo docela naopak. Stenovi připadalo, že admirál van Doorman, jeho důstojníci a mužstvo ustupují hlouběji a hlouběji do svého fantaskního světa. Van Doormanovy večírky pro důstojníky byly čím dál tím okázalejší. Stenovým mužům ostatní kosmoplavci připadali stále baculatější a flegmatictější.

Dokonce i zpětně to však byly zlaté časy.

Ve Stenově případě v tom zřejmě jistou roli hrál i jeho milostný vztah s Brijit. Ale to byl jen jeden aspekt.

Hned ten další znamenalo spojení s Wildem. Pašeráci velmi zodpovědně plnili svoji část dohody. Sten si uvědomoval, že se on i ostatní stravují lépe, než když sloužil u císařského dvora. Vlastně měl poprvé v životě obavy, že začíná tloustnout.

Další roli možná hrála i skutečnost, že v nesourodém mužstvu zatím nenastaly žádné problémy, které on i Alex očekávali. Dokonce i poručík Estill bez problémů zapadl do party. A těch pár malicherných nedorozumění citlivě zvládl Alex se svou vyřídilkou, který na sebe ochotně vzal roli velitele lodní policie.

Skutečným důvodem však bylo, že čtyři takloď i lidé, kteří se ke službě na nich dobrovolně přihlásili, dělali přesně to, co dělat chtěli a přesně tak, jak se po nich žádalo - aniž by po nich někdo střílel.

Sten se snažil zůstat s loděmi pokud možno co nejvíce mimo Cavite. Při generálce dokonce nacpal své pozemní posádky do lodí jako sardinky a společně odletěli na zcela osamělý plážový svět. Generálky a podrobné prohlídky strojů byly všeobecně vnímány jako zlý sen a nikdo v cavitských docích nedokázal pochopit, proč se motoroví a trupoví specialisté vracejí opálení a se šťastným úsměvem ve tváři.

Sten byl instinktivní letec - ze všeho nejvíce jej uchvacovala rychlost a průlety nízko nad zemí, mezi spoustou objektů. Při současných dlouhých hlídkách však objevil další rozkoš.

Posádky taklodí trávily mnoho času pouhým pozorováním, poletováním nad elipsami planetárních soustav, občas poopravily nějakou hvězdnou mapu, občas zaznamenaly pohyb tahnských lodí a možná je identifikovaly jako předsunutou hlídku. Podle všeho by se Sten měl nudit.

Ale nikdy se nenudil. Alex mu upravil jednu střelu typu Goblin tak, že odstranil jadernou hlavici a vzniklý prostor vyplnil dalšími energetickými jednotkami.

Sten si po službě s rozkoší nasazoval náhradní řídicí kuklu a létal se „svou“ raketou hlubokým vesmírem. Věděl, že pohled na hvězdu „nad“ ním či na planetu „pod“ ním, je ve skutečnosti jen analogický obraz zprostředkovaný palubním počítačem. Uvědomoval si i, že pocit tepla z nedalekého slunce je naprosto subjektivní. Přesto se v něm vyžíval. Znamenalo to pro něj splnění nejtajnějšího lidského snu o létání. Navíc měl jistotu, že kdyby se něco přihodilo, nemůže se mu nic stát, protože ve skutečnosti sedí na palubě *Gamble*. Směny a dny plynuly jako voda. Co je za den, věděl jen z palubního deníku. Měl dojem, že kdyby jim vydržely zásoby, mohl by ve vesmíru zůstat navždy. A právě v tomto rozpoložení poprvé narazili na *Forez* a podruhé na admirála Desku.

Kelly a *Gamble* se pokoušely vypracovat mapu proudění meteorů. Poručík Sekka trval na tom, že meteory pocházejí z jediné vybuchlé planety. Sten namítl, že velikost jednotlivých balvanů sama o sobě ještě nic nenaznačuje. Přesto svolil stopovat dráhu těchto kamenů.

Všechny alarmy a sirény ve vesmíru však tuto zábavu ukončily. Alex se Stenem na palubě *Gamble* a poručík Sekka na *Kelly* zírali na obrazovku.

„To, co právě vidíte," prohlásil nakonec Kilgour, „je největší bitevní vagón, jaký jsem kdy viděl. Ať už imperiální nebo tahnskej, na kartě vod *Jane's* vo něm není ani zmínka."

„Nouzové pohony do pohotovosti," rozkázal Sten. Zkontroloval jejich pozici. Pravděpodobně se nacházejí v neutrálním sektoru, ačkoliv Sten měl dojem, že pokud jsou Tahnové bojovně naladěni, nijak jim to nepomůže.

V komu to zarachotilo a displeje vylétly do červeného. „Voláme neznámou loď. Identifikujte se, nebo budete sestřeleni."

„Nezdvořilý hovada," zamumlal Kilgour. Sten se v uzavřeném kanálu spojil se Sekkou. „*Kelly*, kdyby začali střílet, zmizte odtud." „Ale-

„Rozkaz."

Změnil kanál.

„Imperiální loď *Gamble*, příjem."

Obrazovka se vyjasnila. Stenovi chvíli trvalo, než poznal tahnského důstojníka ve slavnostní uniformě stojícího za komunikačním specialistou. Ale nakonec mu to došlo.

„Kapitáne Desko. Vidím, že vás povýšili."

Desku to zmátlo - ale i on si po chvíli vzpomněl. Nepůsobil dojmem, že by ho ta vzpomínka nějak zvlášť potěšila. Krásně to však zamaskoval. „Voláme imperiální loď... zatím jsme nezachytili vaše vysílání. Tady tahnská bitevní loď *Forez*- Narušili jste tahnský vesmírný prostor. Připravte se. Vstoupíme k vám na palubu. Budete internováni."

„Škoda, že s sebou nemáme Idu," posteskl si Sten.

Alex se zazubil. Jejich cikánská pilotka od oddílu Kudlanek na podobnou výzvu jednou zareagovala tak, že si vykasala sukně, pod kterými nic neměla.

Sten nebyl expertem na pohotovostní odpovědi, a tak komunikační kanál raději vypnul. „*Kelly*. Maximální rychlostí se vraťte na Cavite. Po osmačtyřicet E-hodin nebo do mého návratu nic neohlašujte."

„Nepřijal jsem tuto službu, abych - provedu."

Tím Sten odstranil z cesty jeden problém - *Kelly* se nacházela několik světelných minut za Stenovou lodí a Sten si byl jist, že neexistuje nejmenší šance, že Sekka bude polapen.

Na chvíli se zamyslel. „Kilgoure."

„Zde."

„Nastavit dráhu kolize s tahnskou bitevní lodí *Forez*"

„Provedu."

„Tři čtvrtiny výkonu."

Někdo na *Forez* musel vypočítat jeho dráhu, protože se rozvřeštěl bezpečnostní obvod. Sten to ignoroval.

„To je báječněj taktickej manévr. Ale zvažil si, že už je možná válka? V takovém případě by to Tahnové věděli dřív než my."

S tím Sten kupodivu nepočítal. Bylo však příliš pozdě, aby tento faktor zařadil do rovnice.

„Nová dráha... nasměruj to světelnou minutu od toho hovada... počítám...tři... dva...jedna...ted'!"

Kdyby měl někdo pohled na celou soustavu, zpozoroval by, že *Gamble* zatáčí.

„Zbraňové systémy tahnské lodi nás podle všeho stále zaměřují," oznámil Foss.

„Zatraceně. Fossi, chci tu tvůj nepravidelnou orbitu... počítám... tři...dva...jedna ted'!"

Foss zapnul vzorec náhodné útočné orbity, na které Sten trénoval protiraketové střelce své posádky. Foss přísahal, že střelu sledující tuto dráhu není možné zaměřit dokonce ani za pomoci superpočítače.

Zůstávaly však dva aspekty: Jakkoliv byla *Gamble* rychlá, nemohla se poměřovat s

raketovou střelou. Dopad na posádku byl dokonce i za použití McLeanových generátorů velmi neblahý.

Sten vydržel, jak nejdéle mohl. Najednou dostal nápad. „Nová dráha... připravte se... chci se s tou lodí setkat!”

„Pane.”

„Zatraceně, slyšel jste snad dobře!”

„Provedu. Měním dráhu.”

Obě lodi se znovu řítily k sobě.

„Alexi, jakou úctu chováš k tahnským lodím?”

„Nemam tušení, kápo. Ale myslím, že o nic větší než ke Campellům.”

Sten v duchu zaklel. Z výhrůžek, že budou sestřeleni, si hlavu nelámал. Alespoň ne příliš. Za prvé se domníval, že pokud byla vyhlášena válka - nebo dokonce začala bez vyhlášení - admirál Deska bude chtít Stenovi vymáchat nos. Za druhé předpokládal, že střely *Forez* jsou větší než *Gamble* samotná. A za třetí, nikdo nebude očekávat útok takloď na bojovou loď.

Forez a *Gamble* minuly jedna druhou sotva tři světelné vteřiny od sebe. Navzdory Kilgourovu tvrzení to ale nebylo dostatečně blízko na to, aby byla odrušena anodizace na trupu *Gamble*.

Pro loď se zapnutými McLeanovými generátory v prostoru neexistuje žádné „nahore” ani „dole”, a tak se o reakci *Forez* na těsný průlet takloď dozvěděli pouze důstojníci a muži v její kapitánské kabině a v navigačním středisku. Stena, který vše pozoroval ve zpětné obrazovce, velmi potěšil pohled na to, jak se obří tahnská loď tnkrát obrátila vzhůru nohama, než stabilizovala svoji polohu.

„Nouzový pohon, Kilgoure,” řekl a ani se nestyděl, že to znělo trochu pyšně.

„Hej hošo,” ohradil se Alex. „Nemysli si, že si tak mazanej, aby ses nad nás mohl povyšovat.”

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

STEN STÁL před van Doormanem se sraženými patami a přemítal, který z jeho bezpočetných hříchů na něj admirál vytáhne. Van Doorman však z nějakého důvodu téměř zářil radostí. Sten se domýšlel, že způsobil zástup malířů a truhlářů, kterými se prodíral do admirálova apartmá v hotelu Carlton.

„Komandéře, zjišťuji, že obřadnost pro vás příliš neznamená. Uvědomujete si vůbec, že do Dne Říše zbývá pouhých dvaasedmdesát hodin?“

Sten si to uvědomoval. Den Říše byl osobním výmyslem Věčného Císaře. Jednou za E-rok se všechny imperiální síly, které nebyly momentálně zapojeny v boji, shromáždily k velkolepé přehlídce. Sloužil jako něco mezi komunikací s veřejností a způsobem, jak dát najevo vražednost imperiální šavle, která po většinu času spočívá ukrytá v pochvě., Ano, uvědomuji, pane.”

„To mě překvapuje. Hodlám vám nařídít, abyste předvedl své lodě i posádky.”

„Při přehlídce, pane?“

„Samozřejmě,” potvrdil van Doorman trochu popuzeně. „Všechny stroje 23. flotily budou jako obvykle zpřístupněny všem návštěvníkům.”

„Eh... omlouvám se, pane, ale něco takového bohužel nelze uskutečnit.”

Van Doorman se zamračil, ale vzápětí se rozzářil. Třeba se mu konečně nabízí záminka, kterou potřebuje, aby se Stena zbavil. „To nebyla žádost, komandéře. Můžete to chápat jako přímý rozkaz.”

„Přesto tento rozkaz nemohu splnit, pane.” Sten chtěl nechat admirála trochu vycukat, ale raději si to rozmyslel. „Pane, podle imperiálního rozkazu R-278-XN-SPIS: BULKELEY podléhají všechny mé lodě bezpečnostnímu výnosu. Z Původního světa, pane. Ve svých operačních spisech musíte mít jeho kopii, pane.” Číslo si sice vymyslel - ale takový rozkaz skutečně existoval.

Van Doorman zavrhl několik pohotových odpovědí a sesunul se do křesla. „Takže vy a vaši hrdlořezové si o Dni Říše budete válet šunky. To je opravdu báječné.”

A Sten, inspirován Dnem Říše i dvousečnými plány Věčného Císaře, dostal nápad. „To ne, pane. To bychom neradi, pokud to ovšem není váš výslovný rozkaz.”

Dříve než van Doorman mohl odpovědět, Sten pokračoval. „Vlastně jsem měl v plánu sjednat si dnes schůzku s vaším sekretářem, abych mu předložil jistý návrh.”

Van Doorman byl plný očekávání.

„Pane, přestože nesmíme dopustit, aby se k našim lodím přiblížil někdo nepovolaný, nevidím důvodu, proč by je lidé nemohli vidět ve vzduchu. Všichni na Cavite nás již viděli vzlétat i přistávat.”

„Měl jste nějaký nápad,” poznamenal van Doorman.

„Ano, pane. Je vám znám nějaký pádný důvod, proč bychom nemohli provést průlet? Například poté, co přednesete svůj zahajovací projev?”

„Hmm,” zapřemítal van Doorman. „*Pozoroval* jsem některé vaše manévry. Docela pěkná podívaná - ačkoliv, jak jsem již jednou řekl, ve vašich strojích spatřuji velmi malou bojovou hodnotu. Vypadají však velmi, velmi efektně.”

„Ano, pane. A moji piloti jsou velmi zkušení v atmosférické akrobacii.”

Van Doorman se nefalšovaně pousmál. „Možná jsem vás, komandéře, podcenil. Měl jsem dojem, že vám na válečném loďstvu vůbec nezáleží. Třeba jsem se pletl.”

„Děkuji vám, pane. Ale ještě jsem neskončil.”

„Pokračujte.”

„Pokud byste nám dal svolení, mohli bychom jako součást průletu zorganizovat docela

pěkný ohňostroj."

„Ohňostroj nemáme ve výzbroji."

„Já vím, pane. Ale mohli bychom do řetězových samopalů nafasovat slepé náboje a sundat hlavice z nějakých zastaralých střel, které jsou ve skladu."

„Myslíte? To by bylo velmi vzrušující. Mohli bychom se tak zbavit některých starých krámů a při příští inspekci bychom alespoň neměli průšvih, že je pořád skladujeme."

Sten si uvědomil, že van Doorman žertuje. Zasmál se.

„Výborně. Výborně. Ještě dnes vám dám pověření. Komandéře, mám dojem, že vy a já začínáme uvažovat stejným způsobem."

Chraň bůh, jestli ano, pomyslel si Sten. „A ještě jedna taková maličkost, pane."

„Další nápad?"

„Ne, pane. Otázka. Říkal jste, že bude vystavena celá flotila?"

„S výjimkou dvou hlídkových lodí - jak je mým zvykem."

Sten zasalutoval a odešel.

Válečná rada sestávající ze Stena, Alexe, Sh'aarl't, Estilla, Sekky a Suttona se konala v jedné flotilní opravně motorů.

„Považujte to za pouhou informaci, lidi," spustil Sten. Sdělil jim, co se odehrálo na schůzce s van Doormanem. Důstojníci si dali několik minut na to, aby vše vstřebali a záhy všichni nasadili výraz pěkně-blbej -nápad-ale-ty-jsi-tu-šéf.

„Možná vám mé dedukce připadají šílené. Napadlo mě, že kdybych byl Tahn a potřeboval nejlepší chvíli, kdy udeřit se vší parádou, určitě bych si k tomu vybral Den Říše.

Všechny lodě, které náš admirál má, budou sedět na zemi. Bezpečnost budou zajišťovat dvě taklodě a pěší strážníci."

„To není zas špatnej nápad," poznamenal Alex. „Tahnové na mě nezapůsobili dojmem, že by si ňák zakládali na ceremoniích typu vyhlášení války."

„A jestliže nás napadnou," dodala Sh'aarl't, „nebudeme aspoň sedět na zemi a čekat, co přijde."

„Asi jsem trochu pomalejší, komandéře," ozval se Estill. „Ale řekněme, že máte pravdu a my budeme ve vzduchu, až - nebo když - Tahnové zaútočí. Ale vždyť budeme, s prominutím, dělat ten podělaný ohňostroj?"

Alex obdivně pohlédl na poručíka. „Podělaný" bylo možná nejsprostější slovo, které od svého jmenování důstojníkem použil. Pobyt u komárí letky Estillově osobnosti zjevně prospíval.

„Přesně tak, poručíku," potvrdil Sten. „Ale tento obrovský ohňostroj se bude skládat ze střel typu Goblin, Fox a Kali. Van Doorman nám dal povolení vyrabovat jeho zbrojnici - a my toho hodláme náležitě využít."

Luz Tapiová se rozesmála. „A co se stane, jestli se pletete a starej Doorman bude volat po ohňostroji?"

„Byla by to zatraceně skvělá podívaná, a *všichni* bychom si hledali nová místa. Budeme hlasovat."

Van Doorman by Stena pravděpodobně na místě propustil, za to, že svoji letku řídí byť jen s náznakem demokracie.

Alex Kilgour byl samozřejmě bezvýhradně pro. Stejně jako Tapiová. Sekka a Sh'aarl't to krátce zvážili, než také souhlasili. Estill se usmál. „Paranoici by měli držet při sobě," a zvedl ruku.

„Fajn. Sežeňte tedy pracovní čety a pár gravisaní, pane Suttone."

„Provedu. Mimochodem, nebudete mít žádné námitky, když někteří z mých hochů prokáží obrovské mezery v matematice a vezmou nějaké ty zbraně navíc?"

„Pane Suttone, ujišťuji vás, že ani já neumím napočítat do dvaceti, pokud si nesundám boty. A teď do práce."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

PAN ECU SE VZNÁŠEL nad pískem vyběleným sluncem a z křídel mu trčely miniaturní senzory. Sněhl se níž k pozemku zahrady, otrásl se odporem a lehce plácl jedním křídlem. Z písku se zvedl oblak prachu a on se vrátil na své místo.

Lord Fehrle jej nechával čekat už téměř dvě hodiny. Netrpělivost, kterou pociťoval, měla však jen pramálo společného s délkou jeho čekání. Pan Ecu patřil k rase, která drobné průtahy přímo zbožňovala. Ale ne nyní a ne v tomto prostředí.

Předpokládal, že jej lord Fehrle nechal uvést do písečné zahrady proto, aby jej ohromil svým vkusem a smyslem pro umění. Krom trpělivosti Manabiové sluli vysokou citlivostí na vizuální stimulaci.

Písečná zahrada byla dokonalá mísa o průměru zhruba jednoho kilometru. V tomto prostoru leželo přesně deset kamenů ve velikostech od pěti do půl metru. Každý kámen měl jinou barvu, od sytě černé až po naoranžovělou. Všechny byly matematicky přesně rozmístěny po ploše. Pan Ecu to považoval za nejchladnější umělecké dílo, jaké za svých více než sto let existence viděl. Během dvouhodinového čekání přemítal, co se asi lordu Fehrlemu honilo hlavou, když dílo vytvářel.

Přemýšlení nebylo příjemné. Kdyby byl jeden kámen umístěn alespoň trochu excentricky, nebo kdyby jedna písečná skvrna nebyla naprosto stejná jako druhá, měl by z toho mnohem lepší pocit. Snažil se tedy celkové vyznění díla dotvořit alespoň svojí přítomností.

Tělo pana Ecu bylo celé černé; jen naspodu křídel prostupovalo trochu rudé. Jeho ocas se tyčil do třímetrové délky a zužoval se do bodu, jenž v dávné minulosti skrýval žihadlo. Snažil se přemisťovat z místa na místo a dlouhé minuty se vznášel ve vzduchu, jak se pokoušel fyzicky zlomit chladnou dokonalost písečné zahrady. Z nějakého důvodu se ale vždy ocitl ve stejném bodu. Když už nic jiného, tak přítomnost živé bytosti umocňovala psychologickou ošklivost tohoto místa.

Dokonce i na Tahna, to jest v měřítku jedna ku deseti, lord Fehrle jako diplomat dosahoval záporného hodnocení. K takovému závěru došel pan Ecu bez jakékoliv pomoci zmocněných úřadů. Jeho rasa proslula svými diplomatickými způsoby - což byl důvod, proč si Fehrle vyžádal jeho přítomnost.

Za jiných okolností by pan Ecu odešel diplomaticky ponížen již po první půlhodině. Zlost a urážlivost mohou být cenným nástrojem v udržování mezisoustavních vztahů. Ale ne za *těchto* okolností. Nebyl si jist, budou-li Manabiové schopni zachovat svoji tradiční neutralitu, pokud budou Tahnové i Říše pokračovat v tomto kolizním kurzu.

Takže si v této obscénní zahradě, která dokonale ilustruje tahnskou mysl, počká, pohovoří a uvidí.

Trvalo ještě další půl hodinu, než se lord Fehrle objevil. Byl zdvořilý, ale úsečný. Choval se, jako kdyby nebyl nucen čekat Manabi, ale on. Fehrle mu v krátkosti nastínil současný stav vztahů mezi Říší a Tahny. Až na pár drobností Manabi vše věděl. Fehrleho netrpělivost otestoval tím, že mu to jemně naznačil.

„Věru vzorové shrnutí současné situace, milorde,“ řekl. „Skutečně obdivuhodné. Téměř elegantní ve své strohosti. Stále však nespátřuji svoji roli.“

„Upřímně řečeno,“ odvětil Fehrle, „plánujeme zahájit přímý útok.“

Panu Ecu se zvedly všechny tři žaludky. Jejich stěny byly v poslední době tak krutě zkoušeny, že si myslel, že jeho zažívání již nikdy nebude schopno zpracovat oblíbené mikroorganismy. Toto však znamenalo naprostou katastrofu.

„Snažně vás prosím, abyste to zvážil, milorde. Jsou vaše postoje opravdu natolik

vzdálené? Jste si jist, že je *opravdu* příliš pozdě se nějak dohodnout? Ze své zkušenosti..."

„Proto jsem vás sem zavolaal," oznámil Fehrle. „Jedno východisko existuje. Způsob, jak se vyhnout totální válce."

Pan Ecu věděl, že muž před ním lže, jako když tiskne. Těžko mu to však mohl dát najevo. „To rád slyším. Předpokládám, že máte v záloze nějaké podmínky. Možná i kompromis? Požadujete výměnou za pevnou dohodu nějaké důležité oblasti?"

Fehrle se ušklíbl. „Vůbec ne. Nespokojíme se s ničím jiným než s totální kapitulací."

„Musím říci, že to není zrovna dobrý způsob zahájení vyjednávání, milorde," zamumlal pan Ecu.

„Ale já přesně takto hodlám začít," odvětil Fehrle. „Mám kartu, která vyjadřuje náš postoj. Bude vám předána, než se vydáte na Původní svět."

„A kolik času mají Císařovi vyslanci na odpověď?"

„Sedmdesát dvě E-hodiny," prohlásil rezolutně lord Fehrle.

„Ale milorde, to je nemožné. Byl by přinejmenším zázrak, abych za tak krátkou dobu vůbec dorazil na Původní svět, natož pak vyhledal patřičné osoby."

„Je to dvaasedmdesát hodin a basta."

„Vyslechněte prosím moji námitku, milorde!"

„Takže odmítáte?"

Až teprve teď pan Ecu pochopil. Fehrle chce, aby odmítl. Později pak bude moci tvrdit, že pro odvrácení válečného konfliktu udělal, co bylo v jeho silách, ale že Manabiové nebyli ochotni misi podstoupit. Jeho plán byl vsutku obdivuhodný, stejně jako dokonalá ošklivost lordovy zahrady. Protože už jen vzhledem ke schopnostem jeho rasy nebylo možné, že by takovou misi zvládl.

„Ano, milorde. Bohužel jsem nucen odmítnout."

„Výborně."

Lord Fehrle se otočil na patě a bez jakýchkoliv dalších řečí odkráčel po bílém písku. Pan Ecu zavlnil křídly a za chvíli už se vznášel pryč. Jeho osobní hrdost a neutralita Manabiů byly otřeseny.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

PŘEDPOVĚĎ POČASÍ na Den Říše přinesla velké zklamání: zataženo s občasnými silnými přeháňkami. Ztraceně bídné počasí pro takový sváteční den -ale zachrání životy několika tisícům bytostí na Cavite a možná pomůže přežít i Stenovi.

Sten své mužstvo soustředil v areálu flotily již dvacet čtyři hodin předem. Někteří hudrovali - Den Říše pro 23. flotilu neznamenal jen předvádění a povídání o strojích, ale i pádný důvod k bujarým oslavám. Ne že by na protesty zbývalo příliš času - měli spoustu práce s nakládáním a zásobením lodí. Když posádky viděly, jak pozemní mužstvo nejen nakládá ostré střely, ale že je i nabíjí do raketometů, došlo jim, že ve vzduchu visí něco velmi neobvyklého.

V 19:00 byly lodě připraveny ke startu. Stena pobavilo, že posledním, co nakládali, byl opravdický ohňostroj, který Sutton získal prostřednictvím svých kontraktů na černém trhu. Sten všem nařídil lehký hypnospánek a sám se pokusil nalézt trochu odpočinku - marně.

V příplášti proti občasným přeháňkám trávil půlnoc přecházením kolem svých lodí a přemítáním, jestli vlastně chtěl někomu velet.

V 01:00 vzbudil své lidi.

Ve 02:30 se *Kelly, Claggett, Gamble a Richards* na motorech Yukawa téměř bezhlučně odlepily od země. Úsvit přijde v 04:45 - Admirál van Doorman zahájí oslavy v 08:00.

I Tahnové měli svůj časový plán. Podobal se tomu 23. flotily.

O měsíc dříve jistý Tahn, který pracoval na velitelství flotily, okopíroval kartu s časovým plánem pro Den Říše a okamžitě ji poslal na místo určení. Záznam zobrazoval malý monitor na jedné straně kapitánského můstku lodi *Forez*. Ani madam Atago, ani admirál Deska jej nepotřebovali.

Poblíž se vnášela druhá, nově dostavěná válečná loď - *Kiso* - stejné třídy jako *Forez*. Tahnská bitevní flotila vyčkávala na okraji cavitské hvězdné soustavy. Flotilu tvořil bezpočet křižníků, torpédoborců, útočných lodí a transportérů s vojáky.

Ostatním stejně masivním flotilám byly přiděleny další cíle na Periferních světech. Madam Atago měla za úkol zničit 23. flotilu a její základnu na Cavite.

S vteřinovou přesností nařídila Atago útok.

Dálkové senzory rozmístěné v prostoru byly zničeny, zablokovány, nebo dostaly falešná data, která pak vysílaly. Aby si Tahnové mohli být jisti, že nedojde k žádnému varování, v 05:00 pět komand tahnských specialistů, z nichž někteří byli vycvičení na Frehdině farmě, přepadlo zpravodajské středisko flotily. Jiní Tahnové, oděni do příslušných uniforem imperiálních kosmoplavců, převzali řízení střediska.

V 07:30 se hlavní složky flotily madam Atago ocitly na okraji cavitské atmosféry. Dvě hlídkové lodě, jejichž posádka proti rozkazu zaměřila své monitory na scénu pod sebou, neměly ani čas zaregistrovat, co se děje, než byly zničeny.

Dole na prostranství admirál van Doorman s manželkou a dcerou Brijit po boku zkontroloval čas - deset minut - a vykročil po schůdcích na tribunu.

Důstojnický sbor a civilní hodnostáři tam již čekali.

Tahnské útočné lodě v ionosféře právě otevíraly bombardovací poklopy a malé útočné stroje se střemhlav řítily dolů.

Sten měl starost pouze s tím, kde se po startu ukrýt. Jestli se nemýlí a Cavite má být každou chvíli zasaženo, bude to těžké. Svým taklodím bezvýhradně důvěřoval -ale ne v orbitální situaci, kde by se mohly střetnout ne s jednou, ale třeba hned se šesti bitevními loděmi.

Úkryt nenabízela ani příkryvka mraků, protože jakákoliv loď útočící z vesmíru bude

používat elektroniku. Mraky se na většině palubních obrazovek dokonce ani nezobrazí.

Nejlepším řešením pro Stena bylo přeletět se svou letkou nad oceán nějakých dvacet kilometrů od Cavite a držet se tak padesát metrů nad mořem. Usuzoval, že se tak velmi pravděpodobně ztratí v chaosu na pevnině a budou jen stěží zaznamenatelní.

Foss byl první, který útočící lodě zaregistroval.

„Všem lodím," zavelel Sten. „Útočit nezávisle. Neplýtvat municí a mít se na pozoru. Vstoupili jsme do války!"

Kilgour přepnul motory *Gamble* na plný výkon a nasměroval loď zpět ke Cavite.

První tahnská V-letka v 1000 metrech vypustila střely vzduch-země, které vyhledávají velké kovové předměty. Na chvíli udržovala stabilizovanou výšku a pouze sypala bomby po celé délce základny.

Přehlídková plocha se proměnila v explodující peklo.

Van Doorman spatřil střely, ještě stačil jednou otevřít ústa a vrhnout se na dceru a na manželku, než jej opustil rozum a obě je stáhl k otřásající se zemi.

Tahnské lodě se zvedaly, otáčely a vracely se za střelby z kulometů. Většina hodnostářů a důstojnického štábu, které nezabily bomby, byla rozmetána dávkami z řetězových kulometů.

Van Doorman zvedl hlavu a skrze potůčky krve spatřil, že se lodě vrací. Víc si nepamatoval.

Neviděl tedy *Claggetí* a *Richards*, které se přibližovaly ze strany se zuřivě rachotícími samopaly, ani křehké tahnské lodě padající na plochu, přičemž jejich rotující trosky napáchaly na 23. flotile stejnou škodu jako řízené střely.

Když před sebou Sten spatřil *Richards* a *Claggett*, rozhodl se změnit svoji taktiku. Nařídil *Kelly*, aby ho následovala a začal stoupat.

Tahnská útočná loď nečekala, že by z chumlu pod nimi mohla přijít nějaká reakce, a stala se tudíž snadným terčem. Raketový systém na *Gamble* přepnul z Kali na Gobliny a Kilgour vypálil, trup lodi se rozšklebil a z otvoru vyšlehl rudý plamen.

Sekka na *Kelly* sebral svému raketometčíkovi řídicí kuklu - *on* je přece již stou generací bojovníků. Modlitba, kterou si mumlal, když hledím spočinul na mohutném trupu *Forez*, byla stará nějaké 2000 let. Bez rozkazu vyslal jednu Kali.

Dokonce i za maximálního výkonu AM₂ motoru se *Kelly* otřásla, jak obrovská střela vylétla z centrální odpalovací trubice poháněna vlastním AM₂ motorem.

Jakmile se Sekka proměnil v Kali, přestal pro něj existovat celý svět kromě zprohýbaného trupu tahnské válečné lodi.

Střelu navedl na cíl znamenitě. Zasáhla kabinu raketometčíků na *Forez*. Dvě stě padesát tahnských vojáků zemřelo při prvním zásahu a další byli zabiti sekundární explozí.

Když si Sekka stahoval přilbu a na obrazovce spatřil čtyři útočící tahnské torpédoborce, strnule se pousmál. To nic není. A i kdyby ho zabili, co znamená smrt pro bojovníka z rodu Mandigo?

Ani jeden z tahnských křižníků velmi pravděpodobně neočekával útok od tak malé lodi, jakou byla *Gamble*. Každopádně křižníky nepodnikly žádné významné únikové manévry a stačily vypustit pouze hrstku protiraketových střel, než Kilgour zacílil Gobliny řítící se plnou rychlostí vpřed.

Sten věděl, že Gobliny mohou křižníku ublížit, ale v žádném případě neočekával téměř simultánní exploze; spatřil, jak obrazovka začala blikat ŽÁDNÝ CÍL V DOHLEDNU a jak si Alex sundává střeleckou kuklu.

„Co je s těma podělanejma křižníkama, hochu?"

Sten, který spatřil smečku torpédoborců, které už nemohly zachránit své svěřence, měl plné ruce práce s únikovým manévrem.

Madam Atago se zapřela na můstku *Forez*, jak se válečná loď otřásla pod další explozí. Část jejího mozku byla potěšena - navzdory katastrofě, muži a ženy, které vycvičila, reagovali efektně a bez paniky.

„Váš rozkaz?“

Atago zvážila možnosti. Měli jen jednu. „Admirále Desko, zrušte vylodění na Cavite. Nemůžeme pokračovat pouze s jednou bojovou lodí. Ostatní invaze na sekundárních soustavách mohou pokračovat. Vy a já přesuneme své velení na *Kiso*. *Forez* nařídte, ať pokračuje na servisní základnu.“ „Rozkaz, madam.“

Když se Stenovy lodě vracely na základnu, viděl, že tahnská flotila zahájila ústup.

Nebylo to příliš velké vítězství. 23. flotila tam dole na Cavite, jediná imperiální jednotka na Periferních světech, byla téměř kompletně zničena.

Válka s Tahny právě začala.

KNIHA TŘETÍ

PO VĚTRU

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

ÚTOK NA Caltorskou soustavu a Cavite nebyl vlastním začátkem války. K tomu došlo o E-hodinu dříve při útoku na Původní svět a Císaře samotného.

Říši téměř simultánně napadly tisíce tahnských lodí. Mise připomínala něco mezi invazí a kompletní likvidací. Na konci počáteční fáze odhadovali Tahnové svoji úspěšnost zhruba na 85 procent. Říše zažila jeden z nejčernějších dnů ve své historii.

Koordinace útoku byla přehnaně složitá, protože Tahnové chtěli maximálně využít výhody Dne Říše. Technicky se minuta pomsty - kterou by prozaičtější kultura nazvala den D - dostavila ve stejnou vteřinu ammonio-maserových hodin, které měla na palubě každá posádka.

Nějaký časový posun byl samozřejmě nezbytný, neboť každý imperiální svět se nalézal v jiném časovém pásmu. Hlavním záměrem však zůstávalo, aby se útoky odehrály v co možná nejužším časovém rozpětí, aby se Říše nestačila vzpamatovat.

Snad ještě důležitějším faktorem bylo „morální“ přeorientování Tahnů. Z nějakého důvodu jim připadalo naprosto oprávněné zahájit válku bez obvyklých vytáček a stupňujících se diplomatických výhrůžek a naopak jim připadalo nečestné - podle jejich vlastní fráze - neskočit tygrovi po krku.

To jest Věčnému Císaři.

A celému Původnímu světu.

Rozhodnutí zahájit válku v Den Říše padlo hned z několika důvodů. Tahnové správně předpokládali, že imperiální vojska budou seřazena a vojáci v klidu; za předpokladu úspěšnosti počátečního útoku, tak zcela naruší imperiální morálku a integritu; a konečně proto, že to je jediný den v roce, kdy všichni ví, kde se Věčný Císař nachází - doma, kde očekává své návštěvníky.

Domovem mu byl obrovský duplikát pozemského hradu Arundelu se šestkrát čtyři kilometry dlouhými hradbami kolem, obklopenými pětapadesáti kilometry střeženého parku. Uvnitř svažujících se hradeb s průřezem ve tvaru písmen V se nacházela veškerá administrativa Říše. Hrad samotný nebyl základnou pouze pro Císaře, jeho osobní stráž a značné množství služebnictva, ale i pro velící a řídící středisko celé Říše. Většina nezbytné technologie byla pohřbena hluboko pod Arundelem společně se zásobami vzduchu, vody a jídla, které by vystačily na stoleté obléhání.

Hosté, které Císař očekával, byli jeho poddaní. Jednou za rok byly jinak neprodyšně uzavřené prostory hradu otevřeny pro veřejnou vojenskou přehlídku, vystoupení různých skupin a pořádání všemožných her. Získat pozvání nebo nějak vyšamonit lístek na Den Říše bylo důkazem jistého úspěchu či přinejmenším úspěšné koupě.

Příprava útoku na Arundel trvala Tahnům celé čtyři roky. Jediným možným postupem byl chirurgický zákrok - neexistoval způsob, jak propašovat flotilu nebo dokonce skvadronu torpédoorců mezi vesmírnými bezpečnostními hlídkami Říše.

S výjimkou Dne Říše byl prostor nad Arundelem uzavřen. Jakémukoliv narušení vzdušného prostoru následovala elektronická výzva a následně hned napadení. Stejně nemožné bylo přiblížit se paláci po zemi - jediné spojení mezi Arundelem a nejbližším městem Fowlerem zprostředkovávala vysokorychlostní pneumopodzemka.

Opět s výjimkou Dne Říše...

O Dni Říše velké vojenské gravičluny přivázely turisty z Fowleru do paláce. Bezpečnostní opatření byla minimální, ale všichni pasažéři byli samozřejmě důkladně prověřeni a prohledáni. Čluny samotné létaly po stále stejné trase a navíc byly vybaveny IFF skříňkou k identifikaci nepřítele napojenou na sekci protivzdušné obrany paláce.

Překonat tato bezpečnostní opatření bylo až směšně jednoduché.

Tahnům kupodivu připadalo nečestné na Císaře nezaútočit - ale na druhé straně dělali špinavou práci nejraději přes nějakého prostředníka. Slovo „čest“ mívá v militantní společnosti velmi často ironický význam.

Tři vysoce postavení tahnští přistěhovalci - revolucionáři z Godfrey Alainovo hnutí na Periferních světech - byli před dvěma roky vybráni tahnskou rozvědkou a přemístěni na Původní svět. Jeden dostal rozkaz najít si zaměstnání ve fowlerském přístavu Sowardu. Druhý si našel místo hospodského. Třetí byl najat jako zahradník nájemníky jednoho luxusního sídliště, které leželo v těsné blízkosti imperiálního areálu. Byl to velmi pracovitý člověk - kupecký princ, který jej zaměstnal a mohl přísahat, že v životě neměl lepšího a svědomitějšího zahradníka.

Útok měl být proveden speciálně zkonstruovanou řízenou střelou. Tahnové správně usoudili, že Arundel je vybaven nukleárním pláštěm, takže konvenční jaderná hlavice s praktickými limity nemohla dosáhnout celkového zničení. Střela vypadala velmi podivně. Měřila přibližně deset metrů na délku a byla nakonfigurována tak, aby vysílala specifický senzorový profil, který se velmi podobal mnohem většímu gardistickému gravičlunu.

Střela nesla dvě jaderné hlavice. Tahnští vědci přišli na to, jak aplikovat efekt starodávné plastické trhaviny - tzv. Munro efekt - na atomové zbraně. K výrobě pláště a kónusu použili impérium, jež se obyčejně používalo jako obal pro antihmotu dvě, primární energetický zdroj Říše. Za první hlavicí byl umístěn vodící mechanismus a za ním další hlavice. Čumák rakety se zužoval do ostré špičky; ani ne tak kvůli aerodynamice jako kvůli účinnosti výbuchu.

Kromě navigačního systému střela obsahovala i IFF skříňku, jaké se o Dni Říše používaly na palubách gravičunů.

Raketa byla týmem tahnských vědců ve třech částech propašována na Původní svět o měsíc dříve, přepravena do najatého skladiště, sestavena a usazena do raketometu.

Tahnům z Periferních světů nebyla lokalita, kde se střela nachází, známa; dostali pouze instrukce, aby v určitou dobu a s určitými nástroji čekali na určitém místě.

Čtyřicet osm hodin před Dnem Říše nainstaloval Tahn, který pracoval jako přístavní krysa, do McLeanova generátoru jednoho gravičlunu malou časovanou nálož.

Den před velkou slávou nasedl koordinátor těchto tří mužů na loď směřující do vesmíru a zmizel.

V 11:00 o Dni Říše čekali všichni tři na určeném místě.

Zahradník seděl za řídicím pultem gravisaní jednoho ze svých zaměstnavatelů. Nikdo ve vile si toho nevšiml - to zajistily dva kanystry binárního krevního plynu.

Zbylí dva stáli na střeše jedné sowardské budovy, poblíž odpalovací rampy. Jeden sledoval časovač, druhý počítal gravičluny, které se vydávaly na cestu k Arundelu.

Číslo sedm bylo „jejich“.

Pilot gravičlunu na němž Tahnové provedli sabotáž, zapnul pohon. Člun se zvedl, škytl a znovu se posadil. Dispečer zaklel a nařídil, aby si pasažéři přestoupili do záložního stroje.

Časovač odpočítal stanovenou dobu a první z mužů na střeše budovy zmáčkl tlačítko svého ovladače. Po výbušné náloži zůstala ve střeše skladiště nepravidelná díra. Pomocné McLeanovy jednotky vyzvedly střelu do vzduchu a poté odpadly, když se automaticky zapnuly motory Yukawa a raketa se plnou rychlostí vyřítla vpřed.

Několik kilometrů odtud zahájil akci i třetí muž. V přesně stanoveném okamžiku se zvedl s gravisanými kolmo do vzduchu. V ústech mu vyschlo; doufal, že palácové radary budou mít alespoň malé zpoždění.

Jeho vlastní řídicí panel na něj zapípal - raketa se již ocitla na dostřel. Přístrojem podobným pušce namířil na Arundel rozmazaný v ranní mlze a zmáčkl tlačítko. Nízkonapěťový laser osvětlil bránu Arundelu. Druhé pípnutí jej informovalo, že střela zaměřila cíl.

V tuto chvíli mise pro všechny tři Tahny skončila. Nyní jim rozkaz velel vyhnout se zajetí a přemístit se do styčného bodu za Sowardem. Samozřejmě, že tahnská rozvědka nechtěla být vyzrazena ani za sebou nechtěla nechat žádné stopy. Jak ovládací tak zaměřovači systémy v sobě měly sekundární časovače s náložemi. Explodovaly několik vteřin poté, co střela předala svůj signál.

Výbuch, po němž se Tahnové vypařili, právě když spěchali k žebříku vedoucímu ze střechy, nikdo nepozoroval. Ale důstojník hlídky na Arundelu viděl nějaké gravisaně, jak se proměnily v ohnivou kouli a zřítily se k zemi. Už natahoval ruku k poplašnému zařízení, když automatické senzory správně oznámily, že se graviauto mířící k paláci pohybuje nerozumnou rychlostí, a varovně zapištěly.

Věčný Císař se právě nacházel ve svém apartmá, kde střídavě spílal veliteli Gurkhů, že je nezbytně nutné, aby o Dni Říše nosil sváteční uniformu a připínal si různá vyznamenání. Kapitán Chittahang Limbu ho poslouchal jen na půl ucha a souhlasně se usmíval. Limbu ještě nestačil vyjít z údivu nad svým současným postavením. Zastával nejvyšší post ze všech Gurkhů, co jich v imperiální historii bylo.

S příjemným pocitem v duši vzpomínal na oslavu, kterou uspořádali v rodné vísce při jeho poslední dovolené, když zaslechl zavýt poplašné zařízení.

Císař sebou trhl a bodl se špendlíkem nějaké medaile. Limbu se jen mihl místností jako nějaký podsaditý hnědý duch, zmáčkl ovládací tlačítko panelu ve výši pasu a už nesl Císaře směrem k otvoru, který se náhle objevil ve zdi.

Ať se dělo cokoliv, měl jasný rozkaz, který mu v žádném případě nedovoloval propadat gurkhovským bojovým vášním.

Střela byla zacílena téměř dokonale. Ostrý čumák se podle plánu rozmáčkl a umožnil hlavici na mikrosekundu setrvat ve vzduchu. První jaderná nálož explodovala a její směrový výbuch roztrhl opláštění. Střela se ještě bortila, když explodovala druhá nálož.

A Arundel, srdce Říše, zmizel v ohnisku nově zrozeného slunce.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

STEN SUMARIZOVAL CHAOS pod sebou, jak se pomalu vznášel se svým graviautem nad sutí, která kdysi bývala hlavní ulicí Cavite City. Nebylo to poprvé, co se ocitl na nějakém světě ve chvíli, kdy se skončilo vyjednávání a začalo se střílet. Ale podle všeho se poprvé v životě ocitl v „přízemí“ celoříšské války.

Je to cenná zkušenost, připomínal si, aby na chvíli zapomněl na svůj strach o Brijit.

Komandér Sten přistál se svými zázračně nepoškozenými loděmi na cavitské základně za soumraku. Nepoctivost se občas vyplácí - svůj tajný zbrojní sklad umístil do nepoužívaného skladiště ve zkušebním areálu. Tento krok měl za výsledek, že zbraně a proviant, který Sutton získal, nebyly tahnským útokem vůbec dotčeny.

Nařídil svým lodím, aby doplnily zásoby a okamžitě se vrátily na nízkou orbitu. On se na velitelství flotily pokusí zjistit, jak moc zlá je ve skutečnosti současná situace.

Cavitská základna se proměnila v jednu velkou změť dýmu a plamenů.

Sten zrekvíroval bojové auto a namířil si to k hotelu Carlton. Předpokládal, že jestli stále stojí, zbývající van Doormanův štáb se bude nacházet právě tam.

Samotné město Cavite neutrpělo žádné rozsáhlejší škody, usoudil Sten. Imperiální bulvár - centrální ulice - pohltila spousta zápalných a protipěchotních bomb nebo raket, ale většina budov nadále stála. Kromě záchranných a hasičských týmů nebyli na ulicích zahalených nocí žádní civilisté. Navzdory legendám, katastrofy lidi většinou sjednocují, nebo je zaženou do jejich obydlí - výtržnosti a rabování v ulicích jsou jen odvěkým mýtem.

Sten musel se svým vozidlem rychle uhnout na stranu, když kolem prosvištěly gravisaně s červenými kříži narychlo namalovanými na dosedacích ploškách. V dálce se ozýval třeskot boje. Přicházel ze zpravodajského střediska - protože se tahnská invaze nakonec nevydařila, revolucionáři, kteří středisko obsadili, zemřeli do posledního muže.

Sten nevěděl, co ta střelba znamená, ale ani ho to příliš nezajímalo - už takhle se nacházel v pěkně svízelné situaci. Dosedl s bojovým vozidlem před Carltonem a namířil si to ke vchodu.

Bezpečnost, zaznamenal ironicky, se trochu zlepšila - než se dostal k hlavním dveřím, kontrolovaly ho tři skupiny vojenských policistů. Ale některé věci se nezměnily. Dvě hlídky ve slavnostních uniformách i nyní pozvedly pušky na pozdrav, když vystoupal po schodech. Stena napadlo, jestli si některý z nich alespoň uvědomuje, že jejich uniformy jsou nyní poskvrněny bahnem, krví a čímsi co vypadá jako zvratky.

Jestliže teď město Cavite představovalo jeden velký zmatek, velitelství admirála van Doormana bylo horší. Sten zoufale potřeboval zjistit rozsah všech škod a jaký bude jeho rozkaz. Nejprve vykročil k operační kanceláři flotily. Byla temnější a opuštěná. Pouze obrazovky počítačů blikaly a analyzovaly tragédii uplynulého dne. Procházející tech jej informoval, že všechen operační personál při útoku zahynul.

Fajn. Zkusí tedy rozvědku.

Stenovi mělo dojít, co se děje, když spatřil, že dveře do výzvědného střediska jsou doširoka otevřené a u nich nestojí žádné strážce.

Uvnitř se setkal pouze se šílenstvím - a to doslova.

Lodní kapitán Ladislav seděl u pultu a cosi programoval. Šťastně Stena pozdravil a poté mu ukázal, jaká opatření budou ráno podniknuta. Pohyboval přitom po hvězdné mapě na jedné stěně puntíky různých velikostí, což měly být lodě 23. flotily.

Dodal, že Tahnové budou co nevidět zahrnání. Sten věděl, že většina lodí, se kterými hrál ty šachy, jsou zničené a v lepším případě z nich stoupá dým někde na přistávací ploše základny.

Usmál se, souhlasně Ladislavovi odpověděl, přičemž ustoupil za něj, jednou rukou

vytáhl ze svého medibálíčku u opasku uspávací injekci a zapíchl ji lodnímu kapitánovi do páteře. Ladislaw se okamžitě skácel na výtisky všech svých nesmyslů a Sten si to namířil do van Doormanovy kanceláře.

Admirál Xavier Rijn van Doorman působil docela vyrovnaně a duchapřítomně. Jeho velitelské středisko vypadalo jako oáza klidu.

Sten zahlédl Brijit, jak vykoukla z pootevřených dveří vedoucích do van Doormanova soukromého apartmá, a děkoval Bohu, že je dívka stále naživu.

Van Doorman za svým stolem studoval hlášení o stavu. Sten na něj pohlédl a zalekl se - situace je dokonce ještě horší, než očekával. Z pohledu svého poslání 23. flotila vlastně přestala existovat.

Za úsvitu toho rána se síla 23. flotily skládala z jednoho těžkého křižníku, *Swampscott*, dvou lehkých křižníků, nějakých třinácti torpédoborců, šestapadesáti zastaralých hlídkových lodí, kladečů a odklízečů min, Stenovy taktické divize, jedné nemocniční lodi a obvyklé spousty strojů zásobování a údržby.

Výčet hlášení oznamoval jeden lehký křižník zničený a jeden silně poškozený, Šest torpédoborců bylo v akci, stejně jako zhruba polovina bojových lodí a podpůrných jednotek.

Podiv vzbuzovala hlavně nedotčenost lodi *Swampscott*. Přežila jen díky Stenovu útoku na *Forez*. *Swampscott* byla primárním cílem madam Atago.

Sten dostal velmi prostý rozkaz - zůstat s takloděmi v prostoru. Van Doorman mu poskytne jakoukoliv nutnou podporu, dokud se situace neurovná. Sten dostal naprostou volnost velení. Výborně, má k dispozici veškerou pomoc rozvědky i operačního střediska - tedy jednoho šílence a hromady mrtvol. Ano, pane admirále, pomyslel si Sten. Jeho prudké zasalutování bylo opětováno se stejnou vervou. Náhle spatřil ve van Doormanových očích podivnou prázdnotu.

Na chodbě mu do náruče vpadla Brijit s vysvětlením. Při náletu zemřela její matka. Nic z ní nezbylo. Vůbec nic.

Té noci měl Sten pravděpodobně zůstat s ní. Bránila mu v tom však citová chladnost, která Stenovi sloužila jako obrana. Tato chladnost pramenila ze smrti jeho rodičů před mnoha lety na Vulkánu a z toho, že viděl zemřít příliš mnoho těch, s nimiž popíjel. A tak Brijit pouze objal a pospíchal do komunikačního střediska. Chtěl, aby ho *Gamble* urychleně vyzvedla.

Než se *Gamble* přihnala a dosedala uprostřed bulváru před Carltonem, Sten přemítal nad van Doormanovým obdivuhodným sebeovládáním.

To je další záhada. Ale taková, před níž je nutno zůstat na pozoru, dodal v duchu, když se otevřely dveře *Gamble* a Sten se k ní rozběhl.

Již zapomněl na van Doormana, na Brijit a na pravděpodobnost, že on i jeho lidé na Caltorské soustavě zahynou.

V duchu slyšel jen slova „nezávislé velení...“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

VĚČNÝ CÍSAŘ něco zahlédl, když se ve svém radiačním skafandru prodíral nukleárními ruinami v místech, kde bývala jedna z jeho růžových zahrad. Za ním se s willypuškami ve střehu sunuli dva Gurkhové ve skafandrech - kapitán Limbu a jeden řadový naik. Kousek za nimi se vznášel bojový vůz, jehož kulometné hlavně přejížděly sem a tam.

Limbovi se úspěšně podařilo strčit Císaře do McLeanové klouzací trubice, která vedla 2000 metrů do podzemí hradu a vrhnout se za ním. Jak padali, zaklaply se za nimi antiradiační uzávěry.

Velmi málo z těch, co zůstali nad zemí, přežilo - zbyla jen hrstka Gurkhů, ani ne jedna četa nově zreformované pretoriánské gardy a méně než tucet lidí z personálu imperiální domácnosti. Arundel a jeho bezprostřední okolí byly srovnány se zemí. Zdi vnějšího opevnění byly oprýskané, ale administrativní kanceláře uvnitř utrpěly jen nepatrné škody.

Jediná stavba na palácových pozemcích, která stála, byla budova imperiálního parlamentu, vzdálená asi deset kilometrů od epicentra. Ironií osudu bylo, že stavba vlastně vděčila za přežití Císaři, který si nepřál mít výhled na sídlo svých politiků a nechal tedy uměle zbudovat kilometr vysokou horu, která úspěšně odvrátila účinek dvojí exploze.

Obětí v řadách civilistů bylo poskrovnu, neboť většina destrukce se soustředila na palácové pozemky o rozloze pětapadesát čtverečních kilometrů.

Císař se nemotorně sklonil, zvedl cosi ze země a ukázal to Gurkhům. Nějakým způsobem byla jedna růže spálena na popel, ale stále držela pohromadě. Gurkhové pohlédli na růži s prázdnými výrazy za svými obličejovými štíty a otočili se, když zaslechli vrčení McLeanova generátoru. Okamžitě pozvedli zbraně a zamířili.

„Ne!“ zvolal Císař a vojáci spustili své willypušky k zemi.

K Císařovi se blížila vznášející se slza. Skrze její průhledný čumák Císař rozeznával černé tělo nějakého Manabie. Vzhledem k okolnostem to mohl být pouze pan Ecu.

Slza se zastavila v diplomatické vzdálenosti tří metrů.

„Žijete.“ Konstatování vyznělo velmi klidně.

„Žiji,“ souhlasil Císař.

„Obrovská škoda. Arundel byl překrásný.“

„Paláce se snadno staví znovu,“ řekl stroze Císař. Slza se lehce zhoupla ve vánku.

„Mluvíte za Tahny?“ zeptal se Císař.

„To si původně přáli. Odmítl jsem. Chtěli po mně, abych vám doručil ultimátum - ale neposkytli mi ani dostatek času, kterého je zapotřebí ke zdolání vzdálenosti mezi Heath a Původním světem.“

„To jsou celí oni.“

„Nyní mluvím jak za Manabie, tak za sebe sama.“

Velice zajímavé, pomyslel si Císař. Manabiové téměř nikdy nepromlouvají jako samostatná kultura. „Smím vám nejprve položit několik otázek?“ dodal Manabi.

„Smíte. Ale může se stát, že odmítnu odpovědět.“

Ecu pozměnil svůj postoj, takže to vypadalo, jako kdyby se díval na Gurkhy.

„Nic se nebojte,“ ujistil jej Císař. „Ti neprozradí o nic více než vy sám.“

To byla naprostá pravda - ani Gurkhové ani Manabiové neprozradili žádné informace, pokud jim to nebylo výslovně nařízeno. A obě rasy byly odolné vůči mučení, drogám či psychologickým výslechům.

„Právě jsem dorazil na Původní svět. Jaká je podle vašeho odhadu stávající situace?“

„Mizerná,“ odvětil po pravdě Císař. „Ztratil jsem přinejmenším půl tuctu svých flotilních jednotek; minimálně čtyřicet soustav buďto připadlo nebo připadne Tahnům; mé

gardistické divize jsou zdecimovány a bude ještě mnohem hůř."

Ecu to zvážil. „A vaši spojenci?"

„Ještě stále situaci analyzuji," odvětil stroze Věčný Císař. „Odhaduji, že alespoň polovina mých předpokládaných přátel vyhlásí Tahnům válku. Ti ostatní si počkají na další vývoj."

„Jaký je váš nejextrémnější odhad?"

Císař se dlouze zahleděl na zpopelněnou růži. „Na tuto otázku odmítám odpovědět."

„Chápu. A nyní," prohlásil obřadně pan Ecu, „promlouvám za své dědy, druhy a za generace těch, kteří budou teprve počati a vysezeni."

Císař zamrkal. Ecu opravdu hovořil za všechny Manabie.

„My nejsme bojovní tvorové. V tomto souboji však vyhlášíme bezvýhradnou podporu Říši. I nadále se budeme snažit budit dojem neutrality, ale vy budete mít přístup k veškerým informacím, které jsme získali nebo teprve získáme."

Císař se téměř usmál. To byla jediná dobrá zpráva v jinak tragickém vesmíru.

„Proč?" zeptal se. „Vypadá to, že Tahnové vyhrají."

„Nemožné," prohlásil suše Ecu. „Nemohli bychom hovořit soukromě?"

„Již jsem řekl-"

„Opakuji svoji otázku."

Císař přikývl. Ze skafandru pana Ecu se vysunula metaloidní trubice - Císař znovu pokynul Gurkhům, aby dali zbraně dolů - a dotkla se Císařovy helmy.

„Myslím," rezonoval Ecův hlas, „že následující věty by neměli slyšet dokonce ani vaši nejvěrnější."

Souhlasil byste s tvrzením Tahnů, že antihmota dvě je duplikovatelná, nebo že pokud Tahnové zvítězí, jsou schopni zjistit její zdroj?"

Opět následovalo dlouhé ticho. Kde a jak vešla AM₂, v existenci, bylo nejpřísněji střeženým tajemstvím Říše, neboť pouze AM₂, třebaže chabě, držela Říši pohromadě.

„To si možná myslí," připustil Císař.

„Mylí se. Neobtěžujte se odpovídat. My věříme, že jediným - a tím myslím jediným - zdrojem AM₂ jste vy sám. Nedisponujeme vědomostí ani zprávami o tom, jak je to možné, ale je to výsledkem naší syntézy."

Z tohoto důvodu předpokládáme, že tato válka může mít pouze dva výsledky: buďto zvítězí vy, nebo Tahnové. A jejich vítězství bude znamenat totální destrukci existující civilizace."

Sonda se začala zasouvat a její konec se dotkl růže.

Císařův oděv zasypal suchý prach.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

„JAK DŮSLEDNĚ hodláte splnit rozkazy admirála van Doormana, komandéře?"

Sten čekal, až to Sutton zpracuje. Čtyři kapitáni taklodí plus Sutton a Kilgour se pokoušeli načrtnout svoji strategii v následujících týdnech, ačkoliv nikdo z nich nevěřil, že Tahnové hodlají ponechat trosky 23. flotily přežívat tak dlouho.

Sešli se v napěchovaném skladišti, které Sutton podvodně získal k uschování zásob jejich divize.

„Začínám být na ty naše lodě... ehmm... velmi pyšný," pokračoval spindar. „Připomínají mi mláďata našeho živočišného druhu. Dokonce i když už nejsou biologicky spojeni s vakem, musí se držet v jeho blízkosti, nebo zahynou."

Sten jeho příměr okamžitě pochopil. Jeho takloď mají vzhledem ke stísněnosti interiéru a limitovaným zásobám munice, jídla a vzduchu velmi krátký dolet.

„Tahnové udeří na Cavite znovu," prohlásila Sh'aarl't. „Možná jen provedou kobercové bombardování, možná invazi. Byla bych klidnější, kdyby tady na ně nečekaly všechny naše zásoby."

„Nemluvě o tom," připojil se Sekka a pohlédl na šílenou změť výbušnin, munice, proviantu a náhradních dílů, „co by se stalo, kdyby nějaká ta bomba prošla střechou."

„Právě k tomu jsem chtěl dojít," zafuněl spindar. „Cavite určitě nenaplňuje moji představu bezpečného přístavu."

„První problém," spustil Sten. „Van Doorman nám ani náhodou neschválí, abychom lodě, zásoby i pozemní tým přemístili mimo planetu."

„Je opravdu nutné, abyste mu to oznamoval?"

„Pochybuji, že si toho vůbec všimne," vložil se do hovoru Estill.

„Souhlasím. Druhý problém - jak můžeme všechen ten bordel přesunout jinam? Nemáme takový nákladní prostor, jako jiné lodě."

„Vaše dilema jsem předjímal," ujistil ho Sutton. „Existuje jistý civilista, který mi dluží laskavost. Poněkud velkou laskavost."

„Samozřejmě vlastní loď."

„Samozřejmě."

„Jak mohl zabránit jejímu zabavení?" otázala se s neskryvanou skepsí Sh'aarl't.

„Loď, o níž je řeč, kdysi převážela, ehm, odpad."

„Popelářský vůz?"

„Ještě něco horšího. Vozila lidský odpad."

Sten tiše hvízdal. „Vojáci budou radostí bez sebe, až zjistí, že cestují hovnocucem."

„Nemělo by jim to nijak vadit, kápo," ozval se Kilgour. „Páč už teď sou až po uši ve sračkách."

„Velmi vtipné, Alexi. Myslím, že jim to oznámíš ty."

„V pohodě, hochu. Jo, ještě něco. Má někdo ponětí, kam to vlastně pofrčíme?"

„Ubohé stvoření," soucítila s Alexem Sh'aarl't a poplácala jej makadlem po rameni. Těžkosvěťan si na to již zvykl, takže sebou ani necukl. „Kam jinam než mezi obyčejné zločince?"

„Zatroleně! Máš recht, Sh'aarl't. To štýmuje."

„Romney!" prohlásil Sten.

„Přesně tak," potvrdila Sh'aarl't. „Jestliže existuje někdo, kdo dokáže zůstat před Tahny neviditelný, tak jsou to pašeráci."

„Wild musel vycouvat dřív, než na něj stačili vlítnout," zhodnotil Alex střízlivě.

Sten neodpovídal. Snášel se s *Gamble* níž nad roztržitou centrální kopuli Romney. Ostatní tři lodě a transportér čekaly na planetárním obvodě.

„Radioelektronický průzkum negativní, pane," hlásil Foss.

Kdyby Tahnové čekali někde ukryti, Fossovy přístroje by něco určitě objevily. Sten snížil výkon motorů Yukawa a *Gamble* pomalu propadla dírou v kopuli.

Romney byl jeden velký hřbitov.

Sten kolem přistávací plochy napočítal šest - ne, sedm - rozbitých lodí. Tam, kde kdysi stávalo Wildovo velitelství, nyní zel pouze obrovský kráter. Ostatní budovy -komunikace, obytné prostory, hangáry a obrovská skladiště - ležely v troskách.

„Přivolejte ostatní lodě," nařídil. „Ať se rozestaví po přistávací ploše. Chci, aby do hodiny stáli všichni ve skafandrech před prvním hangárem."

„Shlukněte se blíž, lidi," řekl Sten.

Formace se zavlnila a utvořila kolem svého velícího důstojníka nepravidelný půlkruh.

„Fossi... Kilgoure. Co jste zjistili?"

„Vypadá to," spustil opatrně elektronický těch, „že Wilda a jeho pašeráky někdo šeredně překvapil."

„Ten někdo byli Tahnové," upřesnil Alex. „Našli sme tři nevybuchlý střely."

„Nějaká těla?"

„Ne, to je na tom to divný. Ani jediný. A skladiště sou dočista prázdný."

„Není možné, že Tahnové přistáli později a vyrabovali to tu?"

„Aniž by si odnesli Wildovo zbraně?" Kilgour ukázal směrem, kde seděla zdánlivě nedotčená baterie poloautomatických raket. Sten přitakal. Fossova elektronická analýza i Kilgourův kudlankovský úsudek potvrdily jeho domněnky.

„Dobrá. Vojáci, toto bude náš detašovaný domov. Pane Suttone, chci, aby byl transportér vyložen. Pomůžou vám všichni. Následně plnou rychlostí zpět na Cavite. Bude vás doprovázet loď *Richards*. Chci, abyste tam posbírali všechny nafukovací přístřešky, které najdete. Fossi, nadiktujte panu Suttonovi, co budete z Cavite potřebovat ke zřízení detekční stanice a kolik Wildovy elektroniky můžete zachránit.

Tady je náš plán, přátelé. Zde bude přese všechny nevýhody situovaná naše předsunutá základna. Přístřešky postavíme *uvnitř* skladišť a hangárů. Některé menší budovy přemístíme a trochu je poničíme, aby to shora vypadalo, že je všechno v troskách. Dokonce i kdyby se Tahnové rozhodli Romney zkontrolovat, najdou jen mrtvý svět."

Za předpokladu, pokračoval Sten již v duchu, když jednotku rozpouštěl, že dají pouze na to, co uvidí a na vlastní sebevědomí. Když do kopule nasadí slídiče nebo tepelné senzory - bude s nimi amen.

Přesto jim to skýtalo větší naději než Cavite.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

NEJČASTĚJŠÍ OTÁZKOU, kterou si osazenstvo 23. flotily kladlo, bylo, proč Tahnové nezaútočili na Cavite znovu.

Újmy způsobené Stenovými takloděmi - poškození dvou křižníků a různých lodí pro boj v atmosféře, plus škoda na *Forez* a na jedné útočné lodi - mohla Tahny jen stěží odradit. To by pravděpodobně mohlo dokázat pouze vyhlazení celé flotily madam Atago.

S jistotou se dalo říci, že 23. flotila již nepředstavuje žádné nebezpečí. S výjimkou Stenovy taktické divize byla van Doormanova roztríštěná jednotka víceméně impotentní.

Stejnou otázku si kladli i členové posádky madam Atago.

Mimosoustavní vylodění byla velmi úspěšná. Madam Atago s admirálem Deskou pozměnili své útočné plány na Cavite, když se dostavil rozkaz. Madam Atago měla okamžitě předstoupit před Tahnskou radu, aby obdržela další instrukce. Její flotile bylo nařízeno, aby konsolidovala své síly, ale aby nepodnikala žádné větší útoky na imperiální síly.

Admirál Deska trávil čekání na návrat madam Atago tím, že poháněl opravné skupiny do práce na *Forez* ještě více než doposud a díval se na nástěnnou obrazovku znázorňující rozsah tahnských vítězství - alespoň těch, která se buďto Říše, nebo Tahnové rozhodli ohlásit.

Na obrazovce přiřadil Deska oranžovou tahnským galaxiím, modrou Říši a červenou územím dobytým Tahny. Bylo velice zajímavé pozorovat v časovém sledu, jak Tahnové roztahují svá chapadla dál a dál hluboko do imperiálního prostoru. Pouze hrstka soustav ještě vykazovala svou původní blankytnou modř a na spodním okraji Deskovy obrazovky se nacházely světy, které mají být teprve napadeny.

Modrá záře, která reprezentovala Caltorskou soustavu, znamenala pro Desku velkou hanbu. Selhal. A Tahnové žádné selhání netolerují.

Zběžný průzkum jejich jazyka je toho adekvátním důkazem, stejně jako ilustruje problémy, před nimiž stane jakákoliv nemilitantní kultura, která se s Tahny pokouší dohodnout. Vzhledem k tomu, že tahnská „rasa“ nebo „kultura“ je sbírkou všemožných bojových společenstev, jejich jazyk tvoří stejná směska vojenského žargonu a módních slov. První tahnská rada usoudila, že jejich rasa potřebuje patřičně vojenský způsob komunikace. A tak zkušení lingvisté vytvořili jakýsi polojazyk, v němž má každé slovo mnohačetné definice. Tím bylo automaticky definováno emotivní cítění Tahnů.

Tři příklady:

Slovo *akomita* znamená jak „vzdát se“, tak i „přestat existovat“; význam slovesa *meltah* je „zničit“ a zároveň „uspět“; slovo *verlah* vyjadřuje „vítězství“ a současně „zostuzení“.

Admirál Deska si dobře uvědomoval možnost, že madam Atago bude navzdory ochraně lorda Fehrleho požádána, aby rituální sebevraždou odčinila ostudu své flotily. Pochyboval, že by vzhledem ke své hodnotě mohla dostat vyšší trest. V tomto případě by admirál Deska sdílel její osud.

Uvedl se do čtvrté úrovně stavu dhyana - nemyslet, nebát se, nepochybovat - a čekal, než se bitevní křižník, který nesl buďto madam Atago, nebo nového velitele flotily, přiblíží natolik, aby se jejich uzávěry spojily s uzávěry *Kiso*.

Uzávěr se rozevřel a madam Atago vstoupila na palubu lodi *Kiso*. Deskovi svítla jiskřička naděje. Zvětšoval záběr na monitoru, až celou obrazovku zaplnila tvář madam Atago. Zračil se v ní její klasický, neutrální výraz. Deska monitor vypnul. Až přijde čas, madam Atago mu vše poví sama.

A když ten čas přišel, madam Atago mu to pověděla.

Samozřejmě, že Tahnská rada nebyla jejich selháním nadšena. Ostatní admirálové,

kterým se nepodařilo beze zbytku splnit rozkaz, byli již degradováni, odveleni nebo odstraněni. Deska tušil, že i madam Atago je kandidátkou na uvolnění z funkce. Ale přetrvávající existence imperiální přítomnosti v caltorských světech naznačovala alternativní plán. Desku velmi překvapilo, že původcem tohoto plánu nebyl lord Fehrle, ochránce madam Atago, ale lord Pastour.

„Situace není sice taková, jakou jsme očekávali," řekl průmyslník, ačkoliv madam Atago se admirálu Deskovi o tomto rozhovoru nezmínila, „ale mezi tímto plevem se dost možná skrývají zárodky brzké sklizně."

„Pokračujte."

„Mám takový pocit," rozhovořil se Pastour, zíraje na nástěnnou obrazovku, která byla větší a modernější verzí té, jakou používal Deska, „že stav na Caltorské soustavě je nakloněn Císaři jako nám."

„Pravděpodobně," souhlasil lord Fehrle.

„Shodujeme se tedy, že hlavním faktorem našeho eventuálního úspěchu zůstává, že Císař hodnotí situaci nejen logicky, ale i citem?"

„Zbytečně omíláte, co bylo již dávno řečeno. Samozřejmě."

„Prosím o trpělivost. Jsem nejčerstvějším členem rady, takže v tomto směru nemám tolik zkušeností a někdy musím rozvažovat nahlas."

Na jednom faktu se tedy shodujeme. Faktem B zůstává, že Císař se možná bude pokoušet o nějaký dílčí úspěch, jímž hodlá přesvědčit bytosti, které se s námi zatím nespojily, aby mu zůstaly věrné."

„To bychom měli považovat za pevný fakt," prohlásil lord Wichman.

Vzhledem k těmto skutečnostem navrhuji, abychom do Říše nechali prosáknout alespoň tři - ne, čtyři - spolehlivé informace o tom, že příčinou selhání v Caltorské soustavě bylo neschopné velení a nasazení druhořadé jednotky."

„Ano," přikývl Wichman.

„Ano. Možná bychom tím Císaře donutili, aby tam poslal silnější flotilu, než jsou trosky, které tam zbyly po našem útoku. Jakmile tyto posily přistanou - uzavřeme past."

„Váš nápad zní rozumně," řekl lord Fehrle. „Další fakt. Víme, že-" zmáčkl tlačítko paměťového kódu „-23. flotila má velmi špatné velení a rozvědka nám o něm v minulosti podávala vskutku peprné zprávy. Takže samozřejmě nesmíme provádět žádné změny v našich řadách, abychom van Doormana nepolekali. Tento plán je báječný. Obdivuji lorda Pastoura za jeho bojovou vychytralost."

Očima přeběhl po dalších sedmadvaceti členech rady. Hlasovat nebylo třeba.

„Pouze bych něco doplnil," přihlásil se lord Wichman. „Nebylo by rozumné, abychom jednotku madam Atago posílili některou z našich záložních invazních flotil? S tou bychom imperiální síly nejen porazili, ale i kompletně zlikvidovali." Pohlédl přes síň, zdali Lord Fehrle souhlasí.

„Takže odsouhlaseno. A zpečetěno," prohlásil lord Fehrle. Obrátil se k monitoru zobrazujícímu ženskou tvář. „To je vše, madam Atago. Plné znění operačního rozkazu vám bude doručeno, jakmile se vrátíte ke své flotile."

Obrazovka s tvář zhasla. Fehrle zíral na souvislou šedou plochu. A tentokrát budeš děvče potřebovat, aby se válečná štěstěna přiklonila na tvoji stranu, pomyslel si. Protože jestli ještě jednou zklameš, nebudu už tě moci ochránit.

Rozkaz byl vydán dřív, než se bitevní křižník s madam Atago na palubě odlepil z povrchu Heath -tři celé tahnské invazní jednotky se zásobami, podpůrnými a útočnými stroji budou přiřazeny k její flotile a okamžitě budou vypracovány zprávy k podvržení imperiální rozvědce.

Nic z toho nebylo zapotřebí. Věčný Císař již nařídil generálu lanu Mahoneymu a jeho Prvnímu útoku gardy, aby na planetě Cavite zřídil předsunutou operační základnu.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

STEN A jeho čtyři taklodě měly jedinou šanci na přežití, která znamenala nikdy nebýt tam, kde a kdy se to očekávalo. Jakákoliv tahnská korveta měla na palubě více než dost arzenálu, aby vymazala z vesmíru loď třídy Bulkeley. Sten svým posádkám neustále radil, aby si počínaly jako střevle v hejnu žraloků.

Po nalezení zpola ukryté operační základny následovalo vyhledání terče, na který by lodě mohly zaútočit a s alespoň nějakou nadějí na přežití se opět stáhnout.

Tři soustavy nejbližší Caltorské se hemžily hlídkujícími tahnskými loděmi toužícími po slávě. Stenovy lodě však musely zaútočit tam, kde to nikdo nečekal - a tam, kde mohou napáchat největší škodu.

To znamenalo na tahnských zásobovacích trasách. Samozřejmě, že Tahnové budou své zásobovací trasy chránit hlavně poblíž Caltorské soustavy. Ale co někde dál, blíž jejich vlastním soustavám? Stenovi připadalo velmi nepravděpodobné, že by Tahnové plýtvali palivem, loděmi nebo lidmi za situace, kdy jedinými imperiálními složkami na dosah jsou trosky van Doormanovy flotily. Navíc si určitě myslí, že taklodě operující pod cavitskou flotilou disponují velmi krátkým doletem na to, aby zasáhly až do jejich vlastní říše.

Taklodě měly skutečně krátký dosah - ve smyslu proviantu a výzbroje, ne však pokud jde o palivo. Každá z nich byla tak napěchovaná trubicemi s AM₂, že by jim vystačily na půl roku letu.

Sten jen doufal, že Tahnové uvažují stejně logicky jako on.

A tak se z jeho čtyř lodí stali paraziti. Vypůjčili si průzkumnou loď, jejíž pohonný mechanismus byl zničen při prvním tahnském útoku, takloděmi ji zvedli z Cavite - zkušenost s tahači přišla Tapiové vhod - a na Romney ji napěchovali zásobami. Poté, se Stenovými loděmi stále spojenými s průzkumnou lodí, vzlétli.

Jejich původní kurz je donesl daleko od světů okupovaných Tahny. Někde mezi nikde a ještě dál kurz pozměnili směrem k srdci Tahnských světů. Postupovali velmi pomalu a jejich senzory se hodinu za hodinou natahovaly všemi směry. Věděli - napůl tušili a napůl doufali - že jakoukoliv tahnskou loď dokáží zaznamenat dřív, než se sami objeví na jejích obrazovkách. Nehledali naslepo. Sten předpokládal, že alespoň jedna zásobovací trasa povede z Heath, hlavního tahnského světa, směrem k nově okupovaným soustavám poblíž Cavite. Tuto trasu si v duchu načrtl jako čáru směřující k těmto světům.

Po dvou týdnech provedli poslední dozásobení z průzkumné lodě, uvedli ji na pevnou oběžnou dráhu kolem neobydleného světa a plížili se dál. V tu dobu už přetížené osvěžovače vzduchu v taklodích volaly po odpočinku, takže lodě i celá posádka páchla jako použité ponožky. Sten přemítal, proč se z živobijáků nikdy nedozvěděl, že vojáci tak páchnou: čpí strachem, únavou a špínou.

A vtom se rozezněly dva alarmy. Všechny čtyři posádky se shlukly ve společenských místnostech a čekaly na rozkaz.

Stenovy obrazovky znázorňovaly čtyři transportéry. Samozřejmě měly nechráněné motory, takže fialová záře prozrazovala, že jsou tahnské. Mnohem zajímavější však byla řada blikajících bodů na jiné obrazovce.

„Máme na ně zaútočit?“ otázala se Sh'aarl't z *Claggett*. „Negativní. Vyčkejte.“

Sten, Kilgour a Foss tyto záblesky pozorně studovali. „Sou moc prťavý, aby to mohly bejt lodě,“ poznamenal Alex.

„Navigační podpora,“ navrhl Foss. „Takhle daleko těžko,“ zamítl domněnku Sten. „Vysílají něco?“

Foss pohlédl na svůj pult. „Negativní, pane. Zaznamenali jsme jen jakési nízkonapěťové statické výboje. Možná aktivované přijímače v pohotovosti?“ „Jakési transpondéry? Nebo superantény?“ „Zatraceně nepravděpodobný,“ ozval se znovu Kilgour.

Sten potřeboval bližší pohled. Vklouzl za Alexův dělostřelecký pult a nasadil si ovládací kuklu. „Chci vystřelit jednu foxku. Hlavici nech zajištěnou.“

Kilgour se mu natáhl přes rameno a zmáčkl nějaké tlačítko.

Prostřednictvím protiraketového radaru Sten „pozoroval“ prostor před sebou a nasměroval střelu k mihotavému světlu, přičemž s raketou letěl téměř minimální rychlostí. Blikání sílilo a perspektiva se změnila, jak se „zorné pole“ proměnilo v radarové. Nyní již tucty objektů vnímal jako jasné body. Sten zreversoval pohon rakety a nechal jej běžet naplno, dokud se nezastavil. Čekal na nějakou analýzu z lodi, která se nyní nacházela zdánlivě daleko za ním, ačkoliv seděl nehybně u jejího dělostřeleckého pultu.

„Nejsou mezi sebou nijak propojeny,“ oznámil Foss. „Mechanicky ani elektronicky. Alespoň ne v současném stavu.“

„Podle mě to je něco jako minové pole,“ prohlásil Sten. „Šíbe ti, člověče? Pročpak by si Tahnové zaminovávali prostor, kde je tutová šance, že do ní zabloudí nákej nešťastník z vlastních řad?“ „Musí být miny vždycky pasivní?“ „Hmm. Dobrý postřeh.“

Sten si sňal kuklu a obrátil se ke dvěma mužům za řídícím pultem. Foss o něčem usilovně přemýšlel a špičkami prstů si poklepával na zuby.

„Třeba ten statický výboj vychází z jejich přijímačů. Víte, že sestrojít něco takového by nebylo vůbec těžké? Vlastně by se to dalo zbastlit i na koleni.“

Elektronický žargon se po mnoho staletí příliš nezměnil... a přesto nechal Stena s Kilgourem nechápavě zírat. „Tím chci nci, že výroba něčeho takového je v podstatě jednoduchá. Dáte tam raketu s přijímačem a vysílačkou. Vaše vlastní lodě vysílají nějaký IFF, takže střela ví, že na ně nemá útočit. Jakmile se k nim kdokoliv přiblíží, střela se aktivuje a vydá se za ním. A kdybyste to chtěl ještě zamotanější, mohl byste dokonce naprogramovat své střely, aby se pohybovaly nebo procesávaly okolí. V takovém případě by jejich obvody velmi pravděpodobně vypadaly nějak takhle...“ Foss vymazal obrazovku před sebou a chopil se světelného pera. „Své plány si nech na pozdějc, hochu,“ zastavil ho Kilgour. „Otázkou zůstává, co si s nima počneme?“ „Možná nejsou naprogramovány, aby útočily na něco tak malého, jako jsou taklodě,“ řekl Sten. „Vsadil by sis na to?“ „Moje máma nevychovala žádný blbce.“ „Takže je ti jasný, že do toho konvoje nemůžeme vlítnout jako ovce do vohrady.“

„No, to není tak jisté. Koneckonců to možná ani nebude zapotřebí. Kilgoure, ať nám palubní důstojník připraví tři skafandry.“

„Tohle by jednoho mohlo i zabít,“ vrčel Alex. Tři muži se vznášeli jen centimetry od jedné tahnské miny. Jakmile opustili *Gamble*, poté, co svěřili velení inženýru Hawkinsovi, Sten, Kilgour a Foss se přiblížili k mině pomocí goblinové střely bez hlavice a jejího AM₂, pohonu. Sten si byl poměrně jist, že malá raketa typu Goblin nedisponuje dostatečným množstvím hmoty, aby minu aktivovala. Uvědomoval si však, že tato poměrná jistota by ho také mohla poměrně jistě zabít.

Sten zaparkoval střelu půl kilometru od jedné z min a dál už se všichni tři přibližovali pouze za pomoci samostatných motůrků svých skafandrů.

Mina měřila zhruba pět metrů na délku. Její válcovitý trup byl na jednom konci vybaven pohonnými trubicemi. Hověla si v odpalovacím (monitorovacím) řídícím prstenci o průměru zhruba šest metrů.

Všichni tři kroužili kolem miny, dokud si nebyli jisti, že nevidí žádnou evidentní past. Poté se přesunuli k čemusi, co podle nich musel být inspekční panel. Foss od opasku odepnul šroubovák. „Můžu to zkusit, pane?“ „Proč ne?“

Sten zapnul spojení s *Gamble* a začal popisovat vše, co se děje. Kdyby se Foss zmýlil a mina by explodovala, příští tým, který by to zkusil - jestli by nějaký zůstal - by neudělal

stejnou chybu.

Foss přiložil nástroj ke šroubu a zmáčkl tlačítko. „Vytahujeme první šroub na spodní pravé straně... vypadá standardně. Nějaký odpor? První šroub je venku. Druhý šroub vpravo nahoře. Je volný. Třetí šroub vlevo dole také venku. Všechny šrouby jsou venku. Panel je volný. Nadzvedáme ho o dva centimetry. Mezi panelem a minou není žádné spojení.“

Všichni tři muži hleděli do úzkého přístupového okénka, zatímco Foss sondoval útroby bodovým světlem své přilby.

„Tak co tam máme?“

„Odfláknutou práci, pane.“

„Fossi, nejste tu, abyste známkoval práci tahnských elektroniku!“

„Odpusťte, pane. Jestli se nepletu... jejich desky jsou propojeny... ano. Velice jednoduše.“

„Tady je komandér Sten. Na chvíli se odmlčím. Končím.“ Vypnul spojení s *Gamble* a pokynul ostatním, aby odstoupili od miny. „Dokážeme tu potvoru odzbrojit?“

„Snadno. Stačí odstříhnout jakýkoliv ze tří obvodů, o nichž jsem mluvil, a z min zbudou jen pěkně velké popelnice.“

„Takže nám teď stačí pouze zjistit, jaký dosah miny mají a odpojit jich dostatečné množství, abychom získali nějaký operační prostor, a můžeme pokračovat.“

Kilgour Stenovi třikrát poklepal na kuklu. Tato zjevně přátelsky míněná poklepání je oba roztočila jako vrtuli. Skončili oba vzhůru nohama a hleděli si do očí.

„Ubohej hochu,“ projevili Alex svůj soucit. „To dělaj ty velitelský frčky. Takhle mladej a už má docela vymletou mozkovnu.“

„Máš lepší nápad?“

„Jo. Mam *d'ábelskéj* plán hodnej Campbella. A nejlepší na něm je, že tu ani nebudeme muset bejt, abysme mohli působit zmatek a zkázu.“

„Ven s tím.“

„A když do toho pudeš, můžu pak hochům povědět ten vtip vo puntíkatejch hadech?“

„Ne, dokonce ani kdyby ten tvůj nápad měl vyhrát celou válku. Tak povídej, Alexi, přestaň si dělat šoufky a vyklop to.“

Kilgour to vyklopil.

Tahnský konvoj se skládal z osmi transportérů s vojáky, z nichž každý vezl elitní batalion výsadkové jednotky, který měl posílit plánovanou past Tahnské rady v Calstorské soustavě, plus tři zbrojní lodě a jednu eskortní. Doprovod dělал jen malý hlídkový stroj, který měl sloužit spíše jako navigátor než ochránce.

Kurz je dovedl do vzdálenosti světelné vteřiny od jistého minového pole. Velitel konvoje, teprve nedávno povoláný záložník, měl velmi nepříjemný pocit.

Už jako kapitán na jedné obchodní lodi pojal přesvědčení, že ho ta technika jednou dostane. Čím větší stroj, tím sebevražednější myšlenky jej přepadaly. A tak se snažil vyhýbat všemu, co obsahovalo výbušiny.

Nebyl tedy nikterak překvapen, když hlídka ohlásila aktivitu nedalekého minového pole. A hlášení se rychle množila - miny se aktivovaly a začínaly se přibližovat.

Přesvědčen, že jeho IFF přestalo fungovat, nařídil velitel konvoje svým lodím, aby se co nejtěsněji semkly k sobě.

Tento krok však neúčinkoval.

A tak na společném kanále všech lodí hystericky vyhlásil poplach. Posádky pospíchaly na svá místa a kolizní panely transportérů se uzavřely.

Střely pádily ke konvoji a jejich rychlost se s každou vteřinou zvyšovala.

Patnáct z nich narazilo do jedenácti transportérů. Speciální konstrukce dávala minovým raketám dost síly na to, aby udělaly plechovku od sardinek i z bitevní lodě, a tak se tenkostěnné transportéry jednoduše proměnily v plameny, poté v plyn a pak už pouze v

energii unikající do prostoru.

Stenova posádka totiž podle Kilgourova a Fossova ďábelského nápadu miny nejen odzbrojila, ale analyzovala požadovaný IFF vysílaný tahnskými loděmi a přeprogramovala miny tak, že tento identifikační kód považovaly za signál k zacílení a střelbě.

Konvoj až na malou hlídkovou loď zmizel. Sten ke své opatrnosti tedy neměl důvod; miny opravdu ignorovaly malé letouny.

Bylo vystřeleno šest raket, které svůj terč nenašly včas. Bezcílně pak kroužily postrádaje jakékoliv další instrukce.

Kapitán hlídkového letounu měl zařadit plnou rychlost a zmizet, aby mohl podat hlášení. Namísto toho však zahájil proti střelám palbu - což aktivovalo jejich sekundární program: bude-li po vás střílet loď jakékoliv velikosti, vyhledejte tento cíl.

Dostavila se poslední exploze a s ní začátek velké záhady. Jak je možné, že v bezpečně střeženém sektoru beze stopy zmizel celý konvoj?

Kosmoplavci záhady příliš nemilují, ale hrozně rádi si o nich vyprávějí. Zakrátko se rozkřiklo, že Periferní světy přinášejí smůlu. Do těch míst raději nelétat, kamaráde.

Zmizení konvoje donutilo Tahny stáhnout velmi potřebné eskorty z čelních sektorů, aby zde poskytovaly doprovod a hlavně polapily cosi, co Tahnská rada považovala za Q-loď, to jest imperiální špionážní loď, která se vydává za tahnské plavidlo.

Sten odminoval čtyři další pole, než dal svým taklodím rozkaz k návratu na Romney.

Začínali se aktivně bránit.

KAPITOLA PADESÁTÁ

„KOMANDÉRE STENE," řekl admirál van Doorman, odvrátil zraky od obrazovky a ukázal na Stenovo hlášení o uskutečněné akci, „gratuluji."

„Děkuji, pane."

„Víte," pokračoval van Doorman, když vstal a kráčel k jednomu oknu svého admirálského apartmá. „Bohužel u válečného loďstva se člověku snadno stane, že přestane myslet. Ustrnete i ve svých způsobech. Usoudíte, že existuje jen jediný okruh standardů. Myslíte si, že čím menší loď, tím menší schopnosti. Myslíte si, že ukázka síly je vše, co je zapotřebí k udržení imperiální bezpečnosti. Myslíte si - sakra, myslíte velkou spoustu věcí. A pak jednoho krásného dne zjistíte, že jste se celou tu dobu pletl."

Sten si uvědomil, že je to poměrně upřímné, výstižné zhodnocení situace i obžaloba admirála. Možná jen přidat smysl pro buzeraci, vojenskou okázalost a trochu umíněné hlouposti. Pochyboval však, že to van Doormana přiměje k nějakému moudrému kroku, jako například rezignovat nebo vzít si jed, jak to dělají Tahnové, když něco zbabrají.

„Rozhodl jsem se vás odměnit Řádem za zásluhy a dát vám zmocnění k udělení čtyř imperiálních medailí kterémukoliv členům vaší divize, kteří podle vašeho úsudku podávají vynikající výkony."

„Děkuji vám, pane." Sten by byl mnohem vděčnější za dva náhradní motory pro své takloďe a celou várku nových střel.

„Chci, abyste se vy a ti čtyři vámi vybraní ve 14:00 hodin dostavili na toto velitelství. Samozřejmě, že ve slavnostních uniformách."

„Provedu, pane. Ale mohu se zeptat proč?"

„Ke slavnostnímu předávání vašich vyznamenání. Zařídím živografový přenos do celé Říše. A poté konferenci pro média."

„Pane...já, eh... nemyslím si, že by to byl příliš dobrý nápad."

„Nač ta skromnost, komandéře? Zařídil jste důležité vítězství. A právě teď Cavite - a nejen Cavite, ale i celá Říše - potřebují nějaké dobré zprávy."

„To není skromnost, pane. Pane... jsou tam ještě čtyři další přeprogramovaná minová pole. Když prozradíme, co se stalo, pokazí to celou naši operaci."

Van Doorman Stenova slova věcně zvážil. Sedl si zpět za stůl a zamyšleně si mnul bradu. „Bylo by možné, že bychom, řekněme, poskytli jiné vysvětlení?" Překlad: Můžeme lhát?

„Snad, pane. Ale... v případě, že budou chtít lidé od vidu mluvit s mou posádkou, pochybují, že by to zvládla. V oboru dezinformací nejsou vyškoleni."

Kdyby Kilgour slyšel, co Sten právě vypustil z úst, byl by ho na místě zabil - Alex byl jedním z nejlepších lhářů, jaké Sten za celý výkon služby poznal.

„To je příliš riskantní," souhlasil van Doorman. „Asi máte pravdu. Mediální konferenci tedy raději odložíme." Změnil téma. „Komandéře, ještě jedna věc. Nehodlám měnit vaše pověření - jako nezávislý dosahujete obdivuhodných výsledků. Ale přál bych si, abyste pro své budoucí akce zvážil nějaké bezprostřednější cíle."

„Jako například?"

„Kdykoliv to bude možné, velmi bych ocenil, kdyby vaše taktická divize udeřila na sousední soustavy okupované Tahny."

„To může být dost obtížné, pane. Jejich obrany jsou poměrně neprostupné."

„Je to velice důležité."

„Otázka, pane. Proč tato změna?"

„Připravuji operaci, která by měla započít během několika následujících týdnů, a bude k ní zapotřebí plné flotilní podpory. Bohužel momentálně nemohu být sdílnější - pracujeme v

naprosté tajnosti."

Van Doormanovo krátké nahlédnutí do reality skončilo. Sten se mohl zmínit, že má pravděpodobně vyšší bezpečnostní pověření než kdokoli u 23. flotily, včetně jejího admirála. Nebo, že je zatraceně těžké podporovat útok - či ústup? - když člověk neví, co se děje. Nebo, že naprostá tajnost pro ty blby z van Doormanova štábu znamená, že už se o tom šušká ve všech důstojnických klubech.

„Provedu," souhlasil Sten. „Můj štáb a já připravíme nějaké životaschopné scénáře."

„Výtečně, komandéře. A ještě jednou vám gratuluji."

Sten admirálovi zasalutoval a opustil místnost. Bezděčně ho napadlo, jestli van Doormanova choroba není nakažlivá. Použil slovo scénář? A mluvil o štábu skládajícím se ze čtyř důstojníků, jednoho poddůstojníka a spindara, kteří své plány spřádají nad otevřenou láhví. Raději půjde najít Brijit.

Sten doufal, že ji objeví v nějakém romantickém prostředí - možná v rozkvetlém údolíčku mimo dosah téhle války. Také doufal, že už se Brijit dostatečně vzpamatovala z matčiny smrti, aby v jejím srdci probudil trochu milostné touhy.

Nalezl ji devadesát metrů pod zemí, jak v kombinéze potřísněné krví tlačí vozík kolem drtiče kamene.

Někomu z van Doormanova štábu zbýval ještě kousek mozku a špetka mazanosti. Po útoku o Dni Říše byly cavitské nemocnice přeplněné k prasknutí a tento neznámý plánovač pravděpodobně věděl své o způsobu, jakým Tahnové vedou války, aby si uvědomil, že umístění starodávného červeného kříže na střechu nemocnice skýtá báječný zaměřovací bod. A tak se nemocnice základny přestěhovala pod zem do pevné skály. Navíc byla situována pod budovu, která před lety sloužila jako tahnský konzulát pro Periferní světy.

Sten pomohl Brijit zasunout raněného do diagnostického přístroje a zeptal se jí, kdy má volno. Brijit se unaveně usmála a oznámila mu, že zítra. To už bude Sten dávno v kosmu. Žádná romantika se tedy nekoná.

Brijit se pokusila o další úsměv, tentokrát soucitný. Měla poměrně jasnou představu, o co Stenovi jde. Namísto toho jej vzala do přeplněné nemocniční jídelny a přinesla mu neskutečně odporný šálek kaffu.

Den po matčině pohřbu se dobrovolně přihlásila do služby v nemocnici. Předválečný svět luxusu, nudy a zahradních slavností byl ten tam.

Stena to velmi udivilo a chtěl na to téma něco poznamenat, když začal opravdu naslouchat Brijitině vyčerpanému brebentění.

Bylo to jen Dr. Morrison tohle a Dr. Morrison tamto, a jak tvrdě Dr. Morrison pracuje a kolik že životů již bylo zachráněno. Sten si to přeložil tak, že Brijit je vrchní operační sestrou nějakého Dr. Morrisona. A uvědomil si, že i kdyby se s Brijit ocitl v tom vysněném rozkvetlém údolí, pravděpodobně by ho požádala, aby jí pomohl udělat girlandu pro Dr. Morrisona.

Nu což. Sten se samozřejmě nemohl považovat za ideální partii, nehledě na její délku života kapitána takloďe.

Brijitiny rysy náhle zjihly a rozjasnily se. Sten si uvědomil, že ještě nedávno se takhle dívala na něj.

„Támhle je! Podívej se na ni. Komandér Dr. Morrison."

Brijitino ultravojenské vyjadřování Stena, co se týče pohlaví jejího milovaného lékaře, docela zmátlo, nicméně musel uznat, že komandér Ellen Morrisonová z imperiální zdravotní jednotky byla téměř stejně krásná jako Brijit. Chladně si Stena změřila jako nějakého potenciálního pacienta a posadila se. Brijit téměř reflexivně uchopila Morrisonovou za ruku.

Sten si s nimi ještě několik minut povídal o nesmyslech, dopil svůj kaff, omluvil se a odešel.

Válka mění vše, čeho se dotkne. Někdy dokonce k lepšímu.

O několik dní později se van Doorman dočkal svého slavného vítězství. A to díky imperiální taklodi *Richards*, poručíku Estillovi a praporčíku Tapiové. Alespoň si to všichni, kromě Tapiové, mysleli.

Už týden se vzdalovali od Cavite, když našli svůj terč. Jednu z monstrózních tahnských válečných lodí, která sloužila jako startovací a přistávací základna pro útočné atmosférické letouny. Loď podle záznamu v *Jane's* disponovala jen slabou výzbrojí, a pokud je zasažena dříve, než stačí zavřít pancéře, které rozdělují hangárovou palubu, promění se v docela dobrou pochodeň.

Problém spočíval v tom, že loď doprovázel jeden křižník spolu s půl tuctem torpédoborců a nikdo na *Richarda* toho dne neměl sebevražednou náladu.

Tapiová nechala Estilla, aby si na počítači v klidu probral a vzápětí zavrhl nějakých pět způsobů útoku, než přišla se svým návrhem. Ačkoliv to bylo extrémně neobvyklé, Estill si ze svých zkušeností u taktické divize bral dobré ponaučení. Předal jí tedy řízení a oznámil, že pokud její nápad zabere, „poletí“ s útočící Kali sám.

Richards plnou rychlostí předhonila tahnskou loď, lehce upravila kurz a „zastavila“ v prostoru přímo na styčném bodě s dráhou tahnské lodi, kterou Tapiová vypočítala. Vypnula všechny přístroje, včetně McLeanova generátoru umělé gravitace. Poté vyházeli z lodi do prostoru všechno kromě zbraní - židle, proviant, metaloidní fólii, která skýtala báječný radarový odraz, a dokonce i dva náhradní lodní skafandry.

Pak už jen čekali. S vypnutými ventilátory vzduch zakrátko velmi zhoustl.

Jejich pasivní detektory zaznamenaly tahnské senzorické paprsky.

Čekali dál.

Ze smečky se oddělil jeden tahnský torpédoborec a udělal v prostoru osmičku, přičemž jeho palubní počítač evidentně analyzoval, co je to před nimi za trosku.

„Tohle bude zajímavý,“ pošeptala Tapiová Estillovi.

Zajímavé, ale i krajně nebezpečné. Kdyby jejich kamufláž vraku nezabrala, dívali by se teď na útočící torpédoborec. Tapiová nevěděla, jestli by jim vlastní reflexy a síla *Richards* pomohly k dostatečně rychlému útěku.

Pasivní obrazovka jejich lodi potemněla a Tapiové se vrátil dech. Kdyby jejich léčka selhala, obrazovka by jí prozradila, že takloď je zaměřována radarem. „Buďte připraven, poručíku.“

Estill přikývl. Tapiová zapnula napájení jeho pultu. Estill zaměřil úzký paprsek na tahnskou útočnou loď Přibližuje se... přibližuje... už je na dosah.

Tapiová zapnula svůj pult... zabzučela na technika, který učinil to samé... a taktická loď *Richards* ožila.

V rozmezí několika vteřin Estill vystřelil svoji Kali. Na tahnské lodi se rozezněly alarmy. Torpédoborce se seřadily do útočné formace a křižník zařadil plný pohon, aby ochránil svého svěřence. Útočná loď přepnula na nouzový únikový režim.

Tapiová byla příliš zaneprázdněna, aby sledovala, co se děje. S lodí na plný výkon zapnula excentrickou únikovou orbitu a momentálně jí ze všeho nejvíce zajímalo vlastní přežití.

Střele Kali už do zásahu chybělo jen několik vteřin, když tahnská loď vypálila dávku svých protiraketových střel.

Toto úsilí však vyšlo vniveč.

Standardní doktrína nařizovala jakémukoliv dělostřeleckému důstojníkovi používajícímu řídicí kuklu, aby do posledního okamžiku setrval v kontaktu se střelou. Pro Estilla to ale znamenalo určitý druh smrti.

V posledním okamžiku tedy zmáčkl odpalovací tlačítko a strhl si přilbu z hlavy.

Exploze vymazala zpětnou obrazovku lodi *Richards*.

„Dostali jsme je!“ vykřikl Estill. Znovu si nasadil kuklu a vyslal za zád letku střel Goblin.

Tapiová pohlédla na indikátor přiblížení - řítily se na ně tahnské střely. Přibližovaly se... negativní. *Richards* jim unikala.

Tapiová měla jen chvíli na to, aby mrknutím oka zkontrolovala hlavní obrazovku. Toto mrknutí odhalilo stejný počet tahnských bodů, jako před deseti minutami.

Nikdo jí nevěřil - kromě Tahnů. Kali explodovala po střetu s protiraketovou střelou a ne po Estillově odpálení. Čtyři základní rámy útočné lodi byly zdeformovány, ale nedaleké tahnské doky během několika dní pošlou loď zpět do služby.

Tapiová to zkoušela - ale nikdo nechtěl slyšet pravdu.

Z poručíka Neda Estilla se rázem stal hrdina. Van Doorman mu udělil Galaktický kříž, ačkoliv technicky směřlo být toto vyznamenání uděleno pouze na základě přímého Císařova zmocnění. Lidé od vidu šleli - lepšího hrdinu než poručíka Estilla by nesehnali, ani kdyby si ho sami vyrobili. Jeho tvář a zprávy o jeho činech byly během několika málo hodin rozšířeny po celé Říši.

Tapiová podala Stenovi soukromé hlášení o tom, co se podle ní ve skutečnosti přihodilo. Sten to zvážil a doporučil jí, aby na celou věc zapomněla s tím, že on sám na metály vůbec nedá, Říše teď nějakého hrdinského týpka potřebuje a Estill upřímně věří, že útočnou loď zlikvidoval on.

Nařídil však, aby všichni důstojníci a dělostřelečtí specialisté soustavně cvičili své schopnosti na simulátorech. Kdyby Estill udělal stejnou chybu podruhé, mohlo by ho to stát život.

A Sten si nemohl dovolit ztratit ani jednu ze svých lodí.

Poručík Lamine Sekka supěl. Rozhovor se Stenem začal příkře a od té doby panovalo v místnosti napětí. O to horší však bylo, že původní nápad byl Sekkův.

Sten se pokoušel splnit van Doormanův vágní rozkaz co nejvíce pustošit nedaleké světy. Ovšem k pustošení bylo zapotřebí jistých informací. Jako například, které světy jsou obsazeny jakými složkami a v jakém stavu se tyto nacházejí.

Taktická divize strávila příliš mnoho hodin v roli výzvědných lodí, než mohl někdo začít s určováním cílů.

Sekka našel jeden z nejučinnějších.

Významným rysem jedné z planet byla řeka dlouhá mnoho tisíc kilometrů. Nad jejím ústím, které vypadalo spíše jako přítok do moře, se nacházela obrovská naplavená planina. Byla to bezvadná základna pro tahnskou pěchotu. Tahnové na planinu umístili odhadem dvě divize vojáků a použili ji jako dočasnou základnu až do vylovení v Caltorské soustavě.

Sekkovi se dokonce podařilo určit, kde se s největší pravděpodobností nachází velitelství jednotlivých divizí.

Sten mu pogratoval. „Tak poručíku, teď jděte a všechny je pobijte.“

„Pane?“

Sten se cítil velmi unavený a mluvil trochu úsečně. „Řekl jsem - vezměte loď. Vyzbrojte ji. Zničte Tahny.“

„Nejsem žádné dítě, komandéře!“

Sten se zhluboka nadechl. „Promiňte, Sekko. Ale v čem je problém? Objevil jste spoustu zloduchů lidí. Tak se o ně postarejte.“

„Třeba si nejsem jist, co přesně po mne žádáte.“

„No, tak se na to podíváme.“ Sten se v duchu probíral svým arzenálem. „Já bych navrhol toto. Nejprve vytrhejte goblinové raketomety. Na jejich místo dejte dalších osm řetězových kulometů. Nechte si jen dvě foxky a ostatních se zbavte. Budete potřebovat extra zásobníky s projektily.“

Vydejte Kali. Na vrakovišti leží jedna zasažená loď pro těsnou ochranu. Stále by v ní

mělo být nějaké pásové Y-dělo. Obráťte ho a zasad'te hlavní napřed do trubice pro Kali.

Použijete dvou, možná tříkilotunové miniatomovky. Až se tam dostanete, doporučuji vám, abyste dělo nastavil na pětivteřinové intervaly."

„Ještě něco, komandére?" Sekkovi se chvěl hlas.

„Kdybych věděl, kde sehnat nějaký penetrační nervový plyn... ale nevím. Hádám, že to je všechno." Sten si Sekkovy reakce záměrně nevšímal. Doufal, že už na nic nebude muset odpovídat. To se však pletl.

Sekka stál na nohou. „Komandére, já nejsem žádný vrah!"

Sten také vstal. „Poručíku Sekko, chci, abyste se postavil do pozoru. A abyste nastražil uši a zavřel ústa.

Ale ano. Vy jste vrah. Vaší prací je zabíjet nepřátelské vojáky a kosmoplavce - a to jakýmkoliv možným způsobem. To znamená, že kdyby někdo dokázal zkonstruovat stroj času, budete je rdousit hned při narození! Myslíte si snad, že lodě, na které denně střílíte, řídí nějakí roboti?"

„To je něco jiného."

„Řekl jsem mlčte, poručíku! Hovno jiného! Co jste si myslel. Že vám řeknu? Počkejte si, až ti vojáci nastoupí do těch svých popelnic a potom na ně zaútočte? Nebo snad chcete čekat, až přistanou tady na Cavite?"

Vaše rodina žije z legend asi již příliš mnoho generací, poručíku Sekko. Měl byste si konečně uvědomit, že kdyby nebyly války, všichni *bojovníci* by se ocitli v usmrcovacích komorách za předem promyšlenou vraždu.

To je vše. Svůj rozkaz máte. Chci, abyste do čtyřiceti E-hodin opustil planetu. Odchod!"

„Smím jen něco říci, pane?"

„Nesmíte! Řekl jsem odchod!"

Sekka předvedl dokonalé zaslutování, otočil se na patě a odkráčel. Sten se sesunul zpět do svého křesla. Od druhého vchodu do jídelny *Gamble* uslyšel tichý smích.

Alex vstoupil dovnitř a našel si druhou židli.

„Já nevelím bojové jednotce," zaúpěl Sten. „Připadá mi to spíš jako nějaká podělaná škola duchovenstva!"

„Ubohý pacholík," zželelo se hocha Alexovi. „Příště to bude považovat za pravidla války. Možná by ti zlepšilo náladu, kdybych zvopáknul ten příběh vo puntíkatejch hadech."

Sten se zazubil. „Nechal bych tě protáhnout pod kýlem, Alexi. Kdybych měl nějaký kýl. Tak pojď. Uložíme naše potulné hlídky do postele."

Sekka uposlechl rozkaz a odstartoval. Plán průniku na planetu vyšel báječně - a jeho dokonalost měla chuť popela. Svoji loď *Kelly* navedl do atmosféry v noci a pod rouškou bouře. Vybral si místo daleko za horizontem nad mořem. Ponořil se s taklodí do ústí řeky a poté ji opatrně navigoval proti proudu, dokud loď nedosedla na dno přesně vedle tahnské základny. Tahnové se neobtěžovali zaváděním nějakých mořských nebo říčních hlídek na světě, který se nacházel ve velmi primitivním stádiu vývoje.

Členové jeho posádky byli stejně zachmuření a zaražení jako on.

Sekka byl sice přesvědčen, že rozkaz, který dostal, není správný - ale on ho přesto splní, jak nejlépe dokáže. Vzpomněl si na dny v základním výcviku a usoudil, že čas, kdy je armáda nejzranitelnější, připadá někdy na hodinu po úsvitu. Dokonce i jestli jednotka praktikuje ranní a večerní nástupy, budou všichni o hodinu později zaneprázdnění osobní očišťovnou, snídaní a vyhýbáním se roťákům, kteří hledají oběti pro rajóny na latrínách.

Na vteřinu přesně se *Kelly* vynořila z vody a s yukawou na plno prokličkovala těsně nad velitelství obou divizí. Autopilota nastavil na kopírovací let ve výši čtyř metrů.

Když prořal obvod opevnění, nařídil členům posádky, kteří ovládali manuální řetězové kulomety, aby zahájili palbu. On osobně spustil Y-dělo, jež fungovalo spíš jako minomet, a pozoroval malé nukleární bomby, jak velkými oblouky vylétají do vzduchu, než začnou

padat k zemi. V okamžiku, kdy dopadnou a explodují, bude již mnoho kilometrů od základny.

Sekka měl všechny zpětné obrazovky vypnuté. Je vrah. Třeba má komandér Sten pravdu a *všichni* bojovníci jsou vrazi, ale určitě se v tom ještě nebude utvrzovat pohledem na spoušť, kterou za sebou zanechá.

Útok jedné malé lodi trval dvacet minut. Na jeho konci, to jest ve chvíli, kdy *Kelly* vystoupala do prostoru a přepnula na AM₂, byla celá jedna divize naprosto zničená a druhá zaznamenala čtyřicetiprocentní ztráty. Z pětadvaceti tisíc a něco tahnských vojáků jich téměř jedenáct set zemřelo, utrpělo kritická zranění. Jako bojové útvary obě divize přestaly existovat.

Poručík Lamine Sekka odmítl nabízenou medaili, požádal o třídní dovolenku a po celé tři dny setrval o drogách a alkoholu ve stavu duševního strnutí.

Před koncem volna si vyléčil kocovinu, oholil se, osprchoval a vrátil se do služby.

Sh'aarl't objevila skvělý terč. Problém spočíval v tom, že nikdo nevěděl, jak ho zlikvidovat, aniž by přitom sám sebe nesmazal z oblohy.

Byl to tahnský zbrojní sklad. Tahnové si našli široké údolí obklopené skalami. Jeho okraj prošpikovali protiraketovými střelami i lasery a udržovali nad ním stálé hlídky, stejně jako to dělal ozbrojený satelit na synchronní oběžné dráze těsně nad atmosférou. A aby to bylo ještě komplikovanější, svět - Orangent - se nacházel pod téměř naprostým a konstantním závojem mraků.

Sh'aarl't k tomuto světu stopovala tahnské zásobovací lodě a spočítala si pravděpodobný bod jejich přistání. Bylo tam více než rušno, což vzbudilo její zájem.

Přepokládala, že půjde o nějaké proviantní skladiště, neboť to málo lodí, které na Orangentu přistávalo nebo z něj vzlétalo, byly všechno bojové letouny.

Aby ještě zúžila pole výběru, vystopovala jednu loď bez eskorty, vyřítla se na ni a vystřelila po ní jedinou střelu, kterou pečlivě navigovala tak, aby zničila pohonnou jednotku lodi. Poté měla v plánu rozřezat loď střelami Fox, dokud nezjistí, co veze.

Střela explodovala - a tahnská loď byla vymazána z prostoru.

„Z toho můžeme vyvodit,“ oznámila Sh'aarl't svému dělostřeleckému důstojníkovi, „že loď nevezla žádný proviant.“

„To nevím, madam. Tahnové si potrpí na pěkně vostrý jídla.“

„Špatný vtip, pane. Ale když už jste dneska tak chytřej, jak se do toho skladu zbraní dostaneme?“

To byla dobrá otázka. Pokus o zjištění, co se pod těmi mračny skrývá, by se pro posádku průzkumné lodi mohl nakrásně stát osudným. Jakékoliv jiné získávání informací musí být provedeno způsobem, který by nevzbudil pozornost Tahnů.

Sh'aarl't dosedla s *Claggett* na jeden z měsíců Orangentu a přemýšlela o nastalém problému.

Prvním krokem byla instalace velmi stabilizované kamery s velmi silným objektivem. Infračervená technika a počítače pomohly jen trochu. Nyní viděla zhruba kruhovitý areál, který sloužil jako skladiště. Vystřelila několik laserových paprsků a získala dostatek údajů, aby usoudila, že skladiště se nachází v údolí. Série infračervených snímků znázorněných v čase také vykazovala rudé skvrny tepla stoupajícího ze dna údolí - což byla pravděpodobně přistávací plocha - a tu a tam i skvrnky ze skalních stěn. Velmi pravděpodobně protivzdušné lasery.

V tomto stádiu se rozhodla vrátit na Romney a prokonzultovat svůj objev se Stenem a Kilgourem.

Velmi snadno a rychle se shodli na tom, co *nebude* možno podniknout. Pustit do muničního skladu raketu by velmi pravděpodobně neuspělo. Dokonce ani MIRV Kali - a

nikdo nevěděl, je-li možno střelu modifikovat na nezávislé a opakované cílení - by neprošla přes satelit, natož pak okruhem protiraketových baterií.

Snad jen specializovaná loď Divoká lasice by dokázala ošálit zaměřovači systém na tak dlouho, aby mohla zaútočit - ale Divoká lasice byla jedním z mnoha strojů, o které 23. flotila nedávno přišla.

„Problém je v tom," spustila Sh'aarl't, „že neexistuje způsob, jak se dostat dovnitř."

„Korekce, dívče," zarazil ji Alex. „Neexistuje způsob, jak se tam dostat s technikou. A seknu botky, že Tahnové čujou to samý co ty."

Stenovi okamžitě došlo, kam Alex míří. „Možná, možná," prohodil pochybovačně. „Předně všeho nevěřím, že by nám van Doorblb půjčil nějaké své mariňáky k výsadku. A dokonce i kdyby to udělal, nelze předpokládat, že budou o moc schopnější než jeho ostatní lidi."

„Ani sem nezvažoval, že bych si pučoval nějakou chátou, když na to stačíme enem my dva."

„My," zafuněla Sh'aarl't. „Kdo my?"

„Tož, přece já a tady nebojácnej komandýr Sten."

„Předpokládejme, že to není další z tvých špatných vtipů-"

„Ne. Myslim to smrtelně vážně."

„To je volovina, Kilgoure," prohlásila Sh'aarl't. „Vy dva nejste žádní elitní supervojáci. Nevim, co jsi dělal předtím, Kilgoure, ale náš neohrožený vůdce byl jen obyčejný důstojník gardy. Nebo to nevíš?"

Ano. To byl krycí příběh, který měli jak Sten tak Alex zanesený ve svých služebních záznamech, aby zahladili stopy po letech strávených u Kudlanek.

„Snad nechceš couvnout, komandýre? Máš bobky pustit se do čehosi s takovým volem jako su já? Všim sem si, že ti poslední dobou nějak roste pivní mozol."

Sh'aarl't to považovala za porušení poslušnosti vůči vyšší šarži. Čekala hromobití. Namísto toho Sten vypadal ublíženě.

„Já netloustnu, Kilgoure."

„Jo, to máš recht, hochu. Ale enem proto, že nosíš hodně plandavů kombinézu."

„Vy to myslíte vážně!"

„Třeba je to jediný způsob, který nám zbývá," řekl Sten.

„Víte, že v imperiálním řádu stojí článek, jenž říká, že důstojník je povinován vystřídat velitele v případě, a teď cituji: 'zranění, které znemožňuje výkon jeho služby, selhání při výkonu nařízeného úkolu, nebo' - a to zdůrazňuji - 'mentálního zranění,' konec citace?"

„Kdo bude soudcem v týhle flotile zatracenců, šílenců a vypálených mozků, poručíku?"

„Dobrá. Tak tedy ještě jednou. Neexistuje způsob, jakým byste vy dva dokázali zlikvidovat celé armádní skladiště. To je možný jenom v živobijákách."

Sten s Alexem se na sebe podívali. Jedno podělaný skladiště zbraní? Ale kdež, z přičinění dvojice operátorů od Kudlanek se už ocitlo v nesnázích několik celosoustavních vlád.

„Předpokládám, že máš nějaký plán, jiný než že tam vlezeme a budeme řezat a montovat?" zeptal se Sten.

„Ne, plán zatím nemam," připustil Alex, „ale něco mě určitě napadne."

„Zbytečně se neštenkuj, Kilgoure. Právě mě něco napadlo."

„To mi nák neštýmuje. Zdá se, že sme v řiti."

„Až budeš odcházet, mohla bys prosím tě říct Fossovi, aby se sem dovalil?"

Sh'aarl't na ně analyticky pohlédla. Nebyla hloupá. „Velmi zajímavé," poznamenala. „Buď jste se oba právě zbláznili - nebo mi tu někdo lže."

„Pardon?"

„Jednou mi někdo vyprávěl, že když někoho vylejou od imperiálních čmuchalů, pozmění

mu služební záznam. Nějaké komentáře?"

„Skvělý vtip, Sh'aarl't. Někdy si o tom musíme popovídat. Takže, Kilgoure? Neplýtvějme časem."

Stenův plán měl být uskutečněn bez techniky, ale způsob útoku byl více než technický. Nebo spíš protitechnický.

Jeho podstatou se mělo stát rčení 'Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá' - ovšem v tomto bodě šlo spíš o to, že Tahnové naopak za pomoci vlastních náloží vyletí do vzduchu.

Možné řešení spočívalo v inteligenci jejich odstřelovacích a protivzdušných systémů.

Dny ostrozrakých střelců příkrčených za svými samopaly, jak střílí na stroje nad sebou, byly dávno ty tam. Vypouštění střel nebo laserová střelba se odehrává daleko od centrálního řízení střelby. Toto středisko - Sten se domníval, že v tomto případě se nachází někde v údolí - bude dostávat aktuální hlášení o vzdušném provozu prostřednictvím radaru, orbitálního satelitu a dalších senzorů vzduch-země.

Pokud by byl sledovaný vzdušný prostor narušen, palebný systém vyhodnotí hrozbu, zalarmuje protiletadlový komplex pro případ potřeby, přiřadí terče různým zbraním a zahájí palbu.

Jednotlivé zbraně mohly či nemusely disponovat schopností lokálního ovládnutí pro případ destrukce střediska. Ale maximální posádku každé jednotlivé zbraně mohli tvořit dva střelci, pár servisních techů a možná několik stráží pozemní bezpečnosti.

Vzhledem k tomu, že zbraně jsou určité zaměřovány a spouštěny na dálku, jejich instalace si vyžádala trochu více práce než pouhé geografické umístění. Každá zbraň nezbytně musí mít také individuálně naprogramovanou zónu, do které nesmí za žádnou cenu pálit, aby bez ohledu na to, co útočící loď podniká, žádná zbraň nemohla například vypálit do údolí, pokud se v její palebné linii nachází jiná zbraň. Navíc, poněvadž zbraně dohlížely na vysoce výbušný muniční sklad, nebylo za žádných okolností možné, aby kterákoliv z nich střílela do údolí.

Stenův návrh předpokládal zásadní změnu v těchto omezeních.

Nabourat se do systému lokálního řízení střely je podle Fosse stejně snadné jako usnout při jednom z Kilgourových příběhů. Problémem bude zjistit, jak na něj zbraň přepojit.

Naštěstí ne všechny tahnské lodě sestřelené o Dni Říše byly totálně zničeny. Sten s Fossem se probrali jejich troskami, opatrně prozkoumali všechna možná zapojení, která Tahnové používají. Také prozkoumali odložené zbraně na Romney - Sten předpokládal, že pocházejí z tahnských zdrojů.

Naštěstí neexistovalo více než dvanáct kombinací. Foss také předpokládal, že mezi imperiálními řídicími systémy zbraní a těmi tahnskými existují četné podobnosti.

Konečný přístroj, Fossem přejmenovaný na „dábelskou hračku", se skládal z ovládací skříňky, anodizované na stejnou barvu jako elektronické skříňky nalezené v troskách, spousty volných kabelů a nezávislého napájecího zdroje. Vše se vešlo do dvou ruksaků, z nichž každý vážil pětadvacet kilo.

Suttonovi se v nějakém skladu podařilo objevit dvě soupravy fototropních maskovacích uniforem kudlankovského typu, které Stenovi a Alexovi jakžtakž padly. Bojový vůz byl vybaven anodizací pohlcující radarový signál a senzory s odrážejícím vrchním opláštěním. Ani jedno sice nefunguje dokonale, ale Sten vycházel z Alexova původního předpokladu, že Tahnové se nebudou příliš dívat jejich směrem. Pevně v to doufal.

Sh'aarl't trvala na tom, že průnik provede *Claggett* - ona našla terč a přesto, že neprovede samotný útok, je to stále její vak s vajíčky. Sten nevěděl, jestli její naježené chlupy znamenají, že se zlobí, či si myslí, že její velící důstojník zešílel, nebo má prostě jenom starost.

Sh'aarl't vstoupila s *Claggett* do atmosféry na vzdáleném konci planetoidu a odtud pokračovala v letu kopírujíc krajinu, dokud nezačala zaznamenávat signál z tahnského muničního skladu. Opět počítala s mnohem vyšší citlivostí imperiálních senzorů.

Sten s Alexem se vylodili a vytáhli bojové vozidlo z nákladní kapsle zavěšené pod trupem *Claggett*. Za dva planetární dny je vyzvednou právě na tomto místě.

Sh'aarl't na ně smutně zamávala, závěry zasyčely a *Claggett* se tiše vzdálila.

Sten s Alexem nasedli do vozidla a velmi pomalu se sotva metr nad zemí sunuli směrem k muničnímu skladu. Nenastavili však přímý kurz, ale naopak na cestě k údolí kličkovali. Kdyby byl neznámý objekt - jejich bojové auto - zaznamenán Tahny, skutečnost, že jejich dráha nesměruje přímo do údolí, by pravděpodobně oslabila jejich podezíravost.

Oba muži se vyzbrojili jen lehce. Kdyby došlo k nejhoršímu, měli v plánu zahájit pouze krycí palbu a padnout k zemi.

Měli miniwillypušky a čtyři besterové granáty. Sten s Alexem si oba nesli v pochvě na zádech svůj kukri - zahnutý bojový nůž, který začali používat a obdivovat, když sloužili s Gurkhy - a Sten měl svůj vlastní malý nůž zabudovaný v podkožním pouzdře pravého předloktí.

Sten zaparkoval bojové graviauto zhruba deset kilometrů od údolí, kde si počkali na tmu. V přitmě viděl až na horský prstenec obklopující údolí. Pohled dalekohledem prozrazoval, že údolí může být starý vulkanický kráter. Úbočí hory bylo jednoznačně velmi strmé. To jim hrálo do karet - s velkou pravděpodobností nebude nikdo čekat návštěvu z tohoto směru.

Když se úplně setmělo, Sten se s vozem začal plížit vpřed a nakonec s ním přistál na úpatí stěny kráteru. Natáhli si kukly opatřené brýlemi zesilujícími světlo, na záda si nasadili batohy a vyrazili.

Stoupání bylo obtížné, ale jištění lany nepotřebovali. Největší problém představoval volný štěrk pod nohama. Kdyby uklouzli, nejenže by se svezli zpět dolů, ale pravděpodobně by také spustili nějaké alarmy. Jejich předem naplánovaná trasa je vedla směrem k jednomu z laserových děl poblíž ústí kaňonu.

Zdálo se, že Kilgourovo taktické uvažování bylo správné - nikdo z Tahnů nebude hlídkovat, jestli se na jejich území nesnaží proniknout dva hloupí vojáci.

První alarm byl naprosto primitivní - prosté přerušení paprsku umístěného zhruba metr nad zemí. Všechna menší stvoření obývající tento svět mohla pod paprskem projít, aniž by narušila klid některé z hlídek.

Sten s Alexem se na chvíli stali těmito malými tvory a udělali to samé.

Ošálení druhé signální linie mohlo trvat trochu déle, neboť se skládala z řady malých hemisférických senzorů, které byly s největší pravděpodobností nastaveny na narušitele určitého fyzického typu - tedy na zaznamenaný pohyb objektu určité velikosti, určité tělesné teploty, nebo dokonce na lehké zemní otřesy způsobené určitou tělesnou váhou. Kilgour byl připraven zlikvidovat tento senzor standardním kudlankovským klamoboxem, jakýmsi neviditelným radiovým banditou. To se však ukázalo jako zbytečné - systém nebyl dokonce ani zapnut. Ale jen aby se ujistili, že se nezapne, ani až projdou, vysunul Sten nůž z pouzdra v ruce, prořízl metaloidní skříňku senzoru a důkladně mu zamíchal vnitřností.

Zatím mise probíhala velmi standardně - prostor by dokázal infiltrovat i absolvent základního výcviku gardy.

Předpokládali, že jako další bude následovat sada kontaktních drátů. Nepletli se. Byly tam a oba muži jimi opatrně prošli.

Vypnuli napájení svých kukel, v nichž viděli i ve tmě, lehli si na zem pod dráty a hledali nějakou hlídku. Před nimi se rozprostíral okraj útesu a přímo nad ním laserové dělo, vedle kterého parkovaly dvě pohyblivé dodávky, v nichž nepochybně seděla posádka.

Sten přehlédl prostor svým dalekohledem nastaveným k zesílení světla v pasivním režimu.

Kdyby se na něj někdo díval podobným zařízením, jeho triedr by to zaznamenal jako první. Negativní. Přepnul tedy na aktivní režim.

Nalezl strážníka. Seděl na schodech jedné dodávky s projektiivou zbraní opřenou o stěnu vozu. Svoji pozornost podle všeho upíral někam mezi boty.

Sten si představoval, jak Alex v duchu mumlá: „Žádný stres.“ Znovu zapnuli kukly a sunuli se k laseru.

Kilgour našel vstupní kabel ze střediska řízení střelby do laseru, když se přesvědčil, že na něj není napojen nějaký alarm, odpojil ho. Probírali se špagetami kabelů na jejich klamoboxu. Měli štěstí - jeden z Fossových konektorů pasoval perfektně.

Nová šňůra byla zavedena do děla a pod její základní panel. Klamobox a záložní zdroj byly propojeny se základním panelem. Alex vypnul jistění externího displeje klamoboxu a ten slabě zazářil. Jestli byl údaj správný, bylo všechno na správné cestě a zápalná šňůra ohňostroje již začínala syčet.

Sten s Alexem se opět stali součástí noci a klouzali po svahu zpět k bojovému vozu. Sten pochyboval, že to zabere - takové mazané triky nikdy nesplní své očekávání.

Pokud je *Claggett* vyzvedne včas, může být další fáze docela zajímavá.

Ve velící kabině lodi *Claggett* seděla hlava na hlavě, protože Sten s Alexem trvali na tom, že chtějí pozorovat účinnost svého kousku.

Sh'aarl't vstoupila se svou lodí do atmosféry ve vzdálenosti pečlivě vypočítané tak, aby se dostala na dosah satelitních senzorů a poté se spustila k zemi.

Doufali, že to uvede systém protivzdušné obrany do plné pohotovosti.

Poté Sh'aarl't vypustila dvě dálkově řízené makety lodí modifikované tak, aby je senzory vnímaly jako taklodě. Sh'aarl't a její dělostřelečtí důstojníci seděli s pilotními kuklami na hlavě - ta Sh'aarl'tina vypadala spíše jako nějaká maska ve tvaru čísla osm, kterou měla posazenou těsně nad očima - a navigovali své rakety dolů do údolí.

Když se přiblížili na pouhé čtyři kilometry, Sh'aarl't zamumlala: „Mají nás.“ Při třech kilometrech vydal systém řízení střelby pokyn, aby všechny zacílené zbraně zahájily palbu.

Jednou z těch zaměřených zbraní bylo samozřejmě i laserové dělo, zmasakrované Stenem a Alexem tak, že se neotáčelo směrem ven z údolí, ale přímo do jeho středu. Jeho hlaveň se nepozorovaně vysunula ke dnu údolí. Dálkově řízené rakety už byly dva kilometry od údolí, když stěny útesu vzplály fialovým ohněm a záblesky, stejně jako pětasedmdesát metrů vysoká skládka kontejnerů s raketovými střelami o dvou stech čtverečních kilometrech. Ohnivá koule se rozkutálela po planině a do povětří vylétly dvě další skládky munice.

Systém řízení střelby se nijak nezajímal o to, co se děje v údolí. Pokračoval v palbě. Jednu dálkově řízenou střelu zasáhly dva výstřely z laserového děla a tři rakety. Tato maketa taklodi v mžiku zmizela z dohledu. Sh'aarl't na palubě *Claggett* zaklela a strhla si ovládací přílbu.

Analytický počítač - součást zálohy systému řízení střelby - si uvědomil, že laserové dělo je nefunkční a odpojilo ho z obvodu. To spustilo vlastní napájecí zdroj klamoboxu a zaktivovalo druhý program. Laser vysílal rychlopalné paprsky tam a zpět přes celé údolí.

Alarmy v mobilních dodávkách se rozdrnčely. Techové vyskákali ven a spatřili, že jejich dělo systematicky likviduje to, co má ochraňovat.

Doběhli k nouzovému ovládnutí, právě když se druhý dálkově řízený letoun dostal téměř do ústí údolí, v plamenech narazil do skalní stěny a celý muniční sklad explodoval.

Sh'aarl't pohnala sténající *Claggett* do prostoru, přičemž jedním párem očí přejížděla po obrazovkách a hledala případné tahnské protivníky, ale většinu pozornosti upínala k monitoru, který zobrazoval obrovskou změť kouře a plamenů na horizontu, jež šlehal

skoro až k okraji atmosféry.

Sten s Alexem na sebe pohlédli.

„Zabralo to," shrnul příjemně překvapený Sten.

„Vo tom neštuduj. Chceš snad naznačit, že báká Zoja lest *někdy* nevyšla?"

„Tvá?"

„No dobrá, přece se nebudeme škorpit. Tak *naša*."

„Ale což," povzdychl rezignovaně Sten. „Asi bych měl být rád, že mi přiznáváš alespoň nějakou zásluhu."

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

PLÁN VELKOADMIRÁLA Xaviera Rijn van Doormana čekal na uvedení do života. Nazval jej „Operace Riposta“. Podle Stena by mu mnohem lépe slušela přezdívka „Poslední vzdech“, ale hádal, že není přístojné brát hrdinům iluze, ještě než vstoupí do údolí smrti.

Ne že by van Doorman na brífinku sršel přehnaným optimismem.

V místnosti bylo osm lidí: van Doorman; Stenův nový nepřítel, komandér Rey Halldor; čtyři kapitáni; dva poručíci a Sten. Kapitáni veleli torpédoborcům, poručíci řídili odklízeče min.

Van Doorman všechny představil. Poté je upozornil, že jeho slovní zhodnocení situace za žádných okolností nesmí opustit místo konání brífinku. Pravděpodobně velmi správné rozhodnutí, protože to, co právě řekl, bylo naprosto zdrcující. Velmi přesné, ale stále zdrcující.

Začal s tím, že do druhého pokusu Tahnů o vylovení na Cavite může zbývat nanejvýše tak několik dní. Kdyby k takovému útoku došlo, přiznal van Doorman upřímně, 23. flotila by jej nedokázala odvrátit.

Je však netolerovatelné pouze sedět a čekat na útok.

Van Doormanova strategie se příliš nelišila od Stenových operací - chtěl zaútočit na Tahny hned a zastihnout je nepřipravené. Dost možná, že to málo, co z 23. flotily zbývalo, by dokázalo udržet Tahny nepřipravené, dokud Říše neposkytne Cavite nějakou pomoc, aby Tahny vytlačili z Periferních světů.

Podle výzvědných operací, kterých byl Sten svědkem, by něco takového mohlo trvat hodně dlouho.

Sten však musel přiznat, že je dobře, že má van Doorman alespoň nějaký plán. Koneckonců nezněl zdaleka tak špatně - alespoň při brífinku.

„Navrhuji,“ spustil van Doorman, „vyčlenit čtyři z mých torpédoborců jako hlavní útočnou složku, kterou jsem nazval Bojová jednotka Halldor.“ Kývl ke komandérovi, jenž stál po jeho boku. „Komandér převezme vrchní velení nad válečnými manévry. Komandér Sten a jeho taktická divize zjistili, že Tahnové přesouvají své planetární útočné síly do následujících soustav.“ Rozsvítila se nástěnná obrazovka a na ní se objevil bezprostřední vesmírný prostor kolem Cavite. Čtyři soustavy zářily. „Tahnové neponechávají nic náhodě - své vojsko a útočné lodě systematicky přemísťují, přičemž ke krycím manévrum používají eliptické orbity a pohybují se blízko u planet, což jim skýtá částečné krytí. Zatímco těmto konvojm poskytují silně vyzbrojené eskorty, komandér Sten hlásí, že eskortní složky mezi konvoji a planetami samotnými jsou velmi slabé. Což mě přivedlo na jistou myšlenku.“

Jeho plán spočíval v tom, že bojová jednotka počká těsně u atmosféry jedné z planet, které leží na trase tahnských konvojů. Předpokládaný chaos na planetě by měl posloužit jako obrana proti zaregistrování bojové jednotky blížícími se tahnskými eskortami.

„Toto,“ pokračoval van Doorman, „bude naše útočná konfigurace.“

Rozsvítila se další obrazovka.

Dva adminovávací stroje budou postupovat na čele formace torpédoborců. Van Doorman sám připustil, že konfigurace není ideální, ale jen se šesti nepoškozenými torpédoborci, z nichž čtyři budou přiřazeny do bojové jednotky, nebyl ochoten ztratit jakýkoliv z nich v tahnských minových polích.

Stenovy takloď budou torpédoborce zabezpečovat z boku. Van Doorman doufal, že se bojové jednotce podaří vniknout do eskortního zákrytu dříve, než budou odhaleni.

„Tak to ovšem bude, pokud budeme mít štěstí,“ dodal. „V takové situaci, komandéře

Stene, vám vyvstane další úkol. A to spustit poplach v případě, že tahnské lodě zaútočí."

Alespoň že nedostal rozkaz Tahny zastavit, pomyslel si Sten. Tahnský torpédoborec dokáže vymazat takloď z prostoru i sekundární výzbrojí. Těžší lodě... Tuto eventualitu Sten raději ani nechtěl domýšlet.

Torpédoborce dostaly rozkaz útočit na transportéry a vyhýbat se střetům s bojovými loděmi.

„Vlítněte mezi ně," vysvětloval van Doorman se zjevným vzrušením v hlase, „jako Xypaky do hejna drůbeže."

Torpédoborce měly provést dva průniky konvojem a ustoupit. Stenovy lodě měly využít jakýchkoliv naskýtajících se terčů, dřív než se stáhnou. Sten dostal nařízeno, aby sledoval kurz ustupujících torpédoborců a při vlastním ústupu se jim vyhnul - minovači za nimi budou klást svá vejce.

„Nakonec," řekl van Doorman závěrem, „budu se *Swampscott* čekat jednu astronomickou jednotku od ohniska střetu a krýt vám záda. Raději bych vás vedl do útoku, ale *Swampscott*-" Zarazil se. Sten v duchu dokončil větu za něj: se nikdy neúčastnila boje; má pavouky v trubicích raketometů, a kdyby přepnula na plný bojový výkon, pravděpodobně by explodovala. Přinejmenším ale nikdo nemohl říci, že van Doormanovi chybí kuráž.

Van Doorman ukončil svůj brífink a rozdal karty s operačním rozkazem. Poté se velmi emotivně postavil do pozoru a zasalutoval svým důstojníkům.

„Lovu zdar. Šťastně se vraťte i s kořistí."

Sten se raději pomodlil.

Na chodbě zastavil Halldora. „Až zaútočíte," spustil diplomaticky, „jakou použijete dráhu?"

„Sdělím vaší divizi své záměry," odvětil velmi chladně Halldor.

To je opravdu skvělé, pomyslel si Sten. Brijit už dávno visí v náruči Morrisonové a ty toho nenecháš. „Na to jsem se neptal," pokračoval. „Vzhledem k tomu, že mé lodi budou vystrčeny na bocích, a hádám, že budete vystřelovat rakety všemi směry, chtěl jsem jen zabránit tomu, aby se některá z mých lodí stala součástí nějakého velkého třesku."

Halldor se zamyslel. „Až do toho půjdeme, můžete si zapnout vaše IFF... a já svým střelám naprogramuji vaše orbity."

„To nepomůže, komandéře. Když si velcí hoši hrají, jsme velmi zranitelní. A zapálení pochodně ve tmě nám na neviditelnosti také nepřidá. Možná byste do nich mohl načíst velikostní filtr, aby neměly zájem hrát si s našimi robátky."

Halldor si Stena změřil od hlavy až k patě. „Jste velmi opatrný, nemám pravdu, komandéře?"

Jen si popichuj. Nechceš náhodou také popíchnout - třeba do oka? Sten se jen usmál. „To není opatrnost, komandéře Halldore. Ale zbabělost."

Zasalutoval Halldorovi a odešel vyrozumět své lidi.

Bitva o planetu Badung pravděpodobně mohla vstoupit do imperiální historie nebo alespoň do instruktážních brožur flotily jako klasická komářá akce.

To se však nestalo.

Když měl jeden z Napoleonových generálů převzít maršálskou hůl, velký vojevůdce poté, co vyslechl seznam jeho vítězství, řekl: „Do háje se zásluhami! Ale přeje mu štěstí?"

Van Doormanovi v žádném případě nepřálo.

Bitva začala skvěle. Bojové jednotce se podařilo nepozorovaně se přiblížit Badungu.

Objevil se tahnský konvoj - pět tučných a spokojených transportérů doprovázených šesti torpédoborci, křižníkem a rozličnými hlídkovými stroji.

Halldor nařídil útok.

A tím všechno pokazil.

Halldorův vlastní torpédoborec byl čímsi zasažen - zdali minou nebo vesmírným šrotem,

to už nikdo nikdy nezjistil - což mu způsobilo obrovskou díru v boku. Předal tedy velení druhému torpédoborci, zatímco jeho vlastní loď se belhala do úkrytu za *Swampscott*. Zbýlé tři torpédoborce pokračovaly v útoku.

Sten se zalekl, když pohlédl na obrazovku *Gamble*. Ani se nemusel dívat na bojový počítač, aby mu došlo, co se stalo a co se má - nebo v tomto případě nemá - stát.

Tři torpédoborce vyslaly protilodní střely z extrémní vzdálenosti. Důvodů bylo mnoho - s výjimkou Stenových lidí nikdo z dělostřelců 23. flotily neokusil příliš mnoho bojových střetů. V době míru jim možná bylo dovoleno vypálit jednu ostrou střelu za rok a navzdory tvrzení výrobců simulátory nesimulují tak, jak by měly.

Dalším důvodem mohly být zvěsti o tahnských protilodních střelách. Údajně disponovaly těžšími hlavicemi, báječným naváděním na cíl a vyšší rychlostí než většina existujících válečných lodí. Nic z těchto zvěstí nebyla pravda, ačkoliv tahnské střely byly velmi, velmi rychlé. Tahnské lodě představovaly nebezpečí jednoduše proto, že jejich muži a ženy začali s důkladným výcvikem již několik let předtím, než válka začala.

Třetím důvodem byla rychle se šířící zvěst, že s imperiálními střelami je cosi v nepořádku. Neletěly tam, kam byly nasměrovány, nepočítávaly správně dráhu a neexplodovaly, kdy nebo kde měly. Tato zvěst byla naprosto pravdivá.

Tři imperiální torpédoborce tudíž prolétly pouze polovinou tahnského konvoje, než zreverzovaly svoji akci. Několik vteřin nato byl zasažen a zničen další torpédoborec. V hlášení po skončení operace se tvrdilo, že torpédoborec zasáhla protilodní raketa vystřelená křižníkem. Sten však ze své výhodné pozorovací pozice viděl záblesk střely s krátkým doletem, vypuštěné z jednoho z transportérů. Posádka elektronických protiopatření na imperiálním křižníku evidentně nedávala pozor nebo dostatečně rychle nezaměřila cíl. To už byly dvě lodě.

Zbývající dva torpédoborce přepnuly na plný výkon a daly se na ústup. Když prchly do sotva utěšujícího úkrytu, jež jim skýtala *Swampscott*, každý z nich vypálil tři střely - nezaměřené, alespoň podle palubních počítačů Stenových taklodí.

Později se chlubilí zásahy nepřátelských plavidel. Podle jejich hlášení zlikvidovali jeden tahnský torpédoborec, vážně poškodili křižník, zničili dva transportéry a další tahnský torpédoborec utrpěl lehký zásah. To je pět úspěšných střel ze šesti.

Bohužel, všechna tato tvrzení byla mylná.

Žádný z imperiálních vojáků hlásících zásah nelhal - doopravdy na svých obrazovkách spatřili exploze raket poměrně blízko teček představujících tahnské lodě a předpokládali to nejlepší. Tak je tomu v bitvách vždycky - lidé vidí to, čemu chtějí věřit.

Došlo pouze k jedinému zásahu.

Halldor pravděpodobně zapomněl vydat rozkaz, aby byly do střel zavedeny velikostní filtry, ačkoliv prohlašoval opak. Nebo možná jedna ze střel program trátila.

Avšak tato zmíněná střela přesně zasáhla *Kelly*.

Poručík Lamine Sekka, bojovník dvousté generace, zemřel s celou svou posádkou dříve, než se hrot jeho oštěpu vůbec stačil zakrvácet. Tento jediný oslepující záblesk Stena připravil o čtvrtinu jeho divize.

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

NÁVRAT NA Cavite provázela skleslá ponurá nálada. Nejenže bojová jednotka naprosto ztroskotala, ale Stenovo mužstvo se ještě nevzpamatovalo z šoku. Posádky na taklodích nebyly nepodobny týmům Kudlanek - obvykle u nich velmi zřídka docházelo ke ztrátám, protože to byli specialisté na únik před těžkou dělostřeleckou palbou nepřítele. Ale nakonec je přece jen opustilo štěstí, a když k tomu došlo, do bezpečí se dostala jen hrstka přátel.

Bojová jednotka se trmácela domů, protože jen chvíli poté, co se přeživší setkali se *Swampscott* a byl zahájen ústup, staříčkému křižníku vypověděla službu jedna z pohonných trubic. Nakonec musely takloď a torpédoborce eskortovat křižník zpět na Cavite.

K jejich velkému překvapení se vzdušný prostor nad Cavite jen hemžil kosmickými loděmi. Velké stroje - transportéry, útočné invazní lodě, bojové letky -křížovaly oblohu a řadily se na přistávacích plochách 23. flotily. Dvě velké bojové lodě visely ve vnějších oblastech atmosféry.

Sten si v první chvíli myslel, že Tahnové učinili poslední krok a vylodili se na Cavite, zatímco imperiální jednotky číhaly na bezvýznamný konvoj. Vtom na něj ale zahulákal jeho počítač a začal identifikovat jednotlivé lodě.

Byla to celá imperiální flotila plus výsadkové a podpůrné lodě pro celou divizi gardy.

Sten s Alexem na sebe úkosem pohlédli. Neříkali nic - Foss a jeho uši byli momentálně přítomni ve velitelské kabině. Ale jejich myšlenky byly shodné -možná že nejsou všichni ztraceni. Možná se situace nakonec nevyvíjí tak špatně, jak si mysleli. S těmito posilami by mohli Tahny přinejmenším zastavit.

Třešničkou na dortu pak bylo zjištění, že se jedná o První útok gardy, možná nejelitnější jednotku Říše, kterou řídí sám generálmajor Mahoney, Stenův a Alexův bývalý šéf od Kudlanek.

Přistáli a nařídili Suttonovi, aby za pomoci pozemního mužstva naplnil všechny tři lodě palivem, zásobami a vyzbrojil je pro okamžitý start. Kilgour provedl menší změnu. Pozemní posádky se odjakživa cítily být součástí svého přiděleného stroje, stejně jako mužstvo na palubě. Alex věděl, že vojáci od pozemní posádky *Kelly* budou nejen truchlit, ale i přemítat, jestli ke zničení lodě nepřispěli nějakým svým omylem či nedbalostí. Pozemní mužstvo *Kelly* dostalo volno a šestihodinovou vycházku.

Vycházka v rozbitém Cavite City neznamenal mnoho. Velká část města, stále okupovaná tahnskými usedlíky, se nacházela za hranicemi sektoru a vstup s čímkoliv jiným než s pancéřovanými gravisanými byl krajně riskantní. Polovina obchodů vlastněných imperiálními imigranty byla zabedněná nebo vypálená a jejich majitelé utekli.

Převozní cena na jakékoliv obchodní lodi, jejíž posádka měla dost odvahy, aby se vypravila na Cavite a dost šikovnosti, aby se vyhnula tahnským hlídkám, byla stanovena velmi snadno. Podle toho, kolik likvidních aktiv dotýční vlastnili. Jen ti opravdu bohatí se mohli pokusit získat kousek prostoru v páchnoucím nákladním prostoru...

Sten vyplnil formulář hlášení po akci. Poté se s Kilgourem umyli, oblékli si nejméně ušmudlané kombinézy a vydali se hledat velitelství gardy.

Generála Mahoneyho našli v chumlu překřikujících se důstojníků. Velitelství divize si gardisté zřídili v hloučku opancéřovaných kontejnerů, asi půl kilometru od přistávací plochy. Sten se podívil, proč Mahoney neoperuje ze své útočné lodi.

Mahoney je zahlédl stát před svým soukromým kontejnerem. Čtyři gesta znakovým jazykem: Počkat. Deset minut. Jsem ve sračkách.

Trvalo dvacet minut, než poslední důstojník dostal rozkaz a odcupital. Mahoney je

neprodleně informoval o současném stavu.

Třešnička na dortu možná existuje, ale ten dort ne, sdělil jim generál poněkud zarmouceně.

„Docela solidní flotila," řekl a ukázal na monitor. „Rychle si ji prohlédněte, pánové. Protože tu bude tak nanejvýš čtrnáct hodin. Neznám terminologii, jakou pro takovou operaci používají na štábní škole, ale já bych to nazval 'Vylož a Vypadni'."

„Mají k tomu nějaký důvod?" zeptal se Alex. „Nebo se milí hoši vod našeho válečného loďstva bojí, že by si ušpinili mundúry?"

„Do hajzlu, samozřejmě, že mají zatraceně pádný důvod," odvětil Mahoney. „A kdybych za dvacet minut nepořádal štábní konferenci... vytáhl bych láhev a obeznámil vás se všemi krvavými detaily. Ale řeknu vám to alespoň v kostce.

Tak předně všeho, Říše je v loji. Až po krk. Předpokládám, že vy dva jste se dostali k van Doormanově přísně tajné zprávě z Původního světa?"

Nemýlil se - Sten přes počítač a Alex prostřednictvím docela milého šifrovacího úředníka na *Swampscott*. Údaje byly naprosto zdrcující.

„Skutečná situace je dokonce ještě horší," dodal Mahoney. „Vidíte všude kolem tu mohutnou flotilu? Možná by vám vyrazilo dech, kdyby vám teď někdo řekl, že je to jediná nedotčená bojová jednotka v této čtvrtině galaxie?"

Sten zamrkal.

Mahoney se trpce usmál. „Tahnové a jejich noví spojenci, kteří naskakují do rozjetého vlaku, toho moc neztratili. Je dost možné, že vás bude zajímat i toto: doposud jsme nebyli schopni zahájit jedinou ofenzívu. Ani proti Tahnským soustavám, ani za účelem osvobození kterékoliv soustavy z těch, co jsme ztratili. Flotila pouze poskytla mým transportérům ochranu - a jakmile bude vyloženo, hodlají naložit všechny závislé jedince a imperiální osadníky, kteří mají dost rozumu na to, aby přistoupil na evakuaci. Poté všechno, až na pár útočných a hlídkových lodí, odtáhne do bezpečí."

Sten se ušklíbl.

„Nenaskytá se příliš mnoho možností," vysvětloval Mahoney. „Říše nemůže riskovat, že tuto flotilu ztratí."

„Vím, že to není má starost, pane. Ale proč jste tady vy?" otázal se Sten. „Mám z toho všeho pocit, že nejlepší, co vás tu může potkat, je, že První útok gardy skončí spolu s námi v kanálu."

„Vy velící důstojníci ale umíte potěšit," zavrčel Mahoney.

„Jo, šéfe. Náš Steník má kanály rád."

„Oukej. Tohle - stejně jako všechny ostatní kraviny, co jsem vám řek - je přísně tajné. Naším předpokládaným úkolem je udržet Cavite. Dříve nebo později se stane, co se má stát. A Říše bude potřebovat odrazový můstek."

„Která dutá hlava s *tím* přišla?"

„Váš bývalý šéf," prozradil pohotově Mahoney.

Stenovi se zamotala hlava - ačkoliv jejich schůzka měla zcela neformální charakter, nepovažoval za moudré urážet Věčného Císaře. „Odpusťte, pane. Ale přesto nevěřím, že to vyjde."

Přestože v kontejneru byli sami, Mahoney ztišil hlas. „Já taky ne, komandére. Podle mého se Císař velmi mylně domnívá, že stále může hrát o čas. Protože dříve nebo později vyhrájeme. On sází na to dříve."

„Osobní otázka, pane. Jaký je váš názor?"

„Mám takový pocit, že vy, já a celá van Doormanova flotila se máme stát špičkovými mučedníky pro imperiální nábor," odpověděl upřímně Mahoney. „Nu což. Myslím, že horší už to nebude."

Mahoney se mýlil.

O tři hodiny později, dokonce ještě než flotila skončila s vykládkou Mahoneyho proviantu, na cavitskou základnu zaútočily dva tahnské torpédoborce. Jeden z nich

zlikvidovala řízená střela a druhý byl zahrán na ústup jedním z bitevních vagónů.

Admirál flotily měl však absolutní rozkaz. Kdyby Tahnové zahájili jakýkoliv druh útoku, má ustat v činnosti a okamžitě se stáhnout, bez ohledu na to, v jakém stádiu se nachází jeho mise na Cavite.

Ozval se sykot, poklopy se uzavřely a imperiální flotila se vznesla do vzduchu, kde zmizela poháněna AM₂. Nechala za sebou Cavite takové, jaké bylo před jejím přistáním - s více než 7000 civilistů napospas válce.

Dva dny poté se na Cavite sesypaly tahnské bomby. Začalo invazní bombardování.

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

PRVNÍ ÚTOK byl úspěšný. Příliš úspěšný.

Tahnské lodě pouze zapluly do vrchních vrstev cavitské ionosféry, bleskově shodily čtyřicet nenukleárních bomb a rychle letěly pryč. Všechny měly jednotný cíl - imperiální komunikační a/nebo počítačová střediska. Jednatřicet bomb zasáhlo cíl nebo dopadlo dost blízko něj, aby způsobilo vážné škody. Šest dalších nejméně na hodinu vyřadilo z činnosti komunikační střediska. Dvě byly zničeny duchapřítomným týmem raketometčíků střelami planeta-vzduch a tu poslední sestřelila z oblohy hlídková loď.

Samozřejmě že bomby musely být nějak navigovány. Mahoney a jeho superzkušeni gardističtí technici měli necelé tři hodiny na to, aby je důkladně analyzovali.

Mohly být bomby na dálku řízeny operátory z tahnských lodí? Velmi nepravděpodobné, protože zasaženy nebyly pouze fixní body 23. flotily - včetně dvou zásahů signalizačního a výzvědného střediska -ale i tři Mahoneyho mobilní stanice. Bylo téměř nemožné, aby se našel člověk s takovými reflexy, že by dokázal nějak významně ovlivnit dráhu padající bomby, aby došlo k zásahu.

Mahoneyho experti na ECM navíc v žádném pásmu nezaznamenali sebemenší signál směřující k bombám. Van Doorman, jehož elektronické schopnosti končily nepochopením, jak může elektrický proud protékat kabelem, měl vlastní teorii: Tahnové vyvinuli tajnou zbraň.

Nikoho nepřekvapilo, když techové flotily podpořili jeho teorii. Dobře si uvědomovali, na které straně jsou jejich tištěné spoje namazané.

Mahoney shovívavě vyslechl admirálovu teorii, neurčitě něco zamumlal a vypnul kom. Nalezl vlastní řešení - a již uvedl do pohybu týmy specialistů.

Jakákoliv armáda je nebezpečná i v jiných směrech, než kterými vyvíjí své úsilí. Má také sklony zůstávat u plánů, které jednou či dvakrát vyšly, dokud se neprokáže, že je nepřítel prohlédl. To může způsobit až neuvěřitelně vysoké ztráty na životech; a dokonce ani to někdy nepřinese dostatečné ponaučení.

Například během jedné periodické války pozemského data 1914-1918 n. 1. bojová situace sama sebe odsoudila k zákopové válce, kdy obě strany bojovaly z fixních pozic zahrabáni v zemi. Velitel na jedné straně, jistý Haig, nařídil svým vojákům, aby napadli frontového spojence a to seřazení do přehlídkové formace. Jen za první den bylo zabito šedesát tisíc jeho mužů.

Od té doby kdokoliv, kdo nebyl naprosto dementní, si buďto odpustil podobné smrtelné stupidity, nebo vymyslel jinou taktiku. Ale až na několik světlých výjimek byl stejný bitevní plán používán až do doby, než se válka vyčerpáním zastavila sama - pokaždé s téměř stejně katastrofickým množstvím padlých.

Tuto mentální lenost prokazovali i Tahnové. Systém využívající agentů v místě útoku, kteří laserem navedou bombu nebo střelu na cíl, veleúspěšně použili již nejméně na stovce světů. V případě útoku, jenž předcházela invazi na Cavite, tedy nebylo nutno vymýšlet žádnou novou metodu, zvláště když navzdory ztrátám utrpěným o Dni Říše, měli k dispozici vlastní agenty i spoustu vycvičených, odhodlaných členů všemožných revolučních skupin.

V rozhodnutí o použití řízených bomb tedy jednoznačně hrál svoji roli i zvyk madam Atago a admirála Desky. Další faktor mohlo tvořit jejich docela oprávněné pohrdání imperiální armádou. Mezi lenochy a nemotory 23. flotily a drsnými muži od První divize gardy byl ale propastný rozdíl. Říše sice již mnoho let nevedla žádnou velkou válku - ale elitní gardisté z První divize odjakživa plnili funkci „hasičů“ Říše. Byli to naprostí

profesionálové a téměř polovina z nich měla více než dvacetileté bojové zkušenosti.

Mezi jejich specialisty se našla i městská bezpečnostní komanda. Po celém Cavite City bylo rozmísteno více než padesát tahnských navigátorů bomb, poschovávaných po půdách a opuštěných budovách, nebo operujících z dávno připravených nor v kancelářích a soukromých bytech.

Po městě se rozběhly dva prapory gardistů. Pracovali v pětičlenných skupinách jako pětiprsté ruce zákona. První se vždy postavil stranou ode dveří a buďto na ně zaklepal, nebo zazvonil. Další dva se s připravenými zbraněmi přikrčili po obou stranách dveří. Zbylí dva vyčkali v ústraní, aby v případě potřeby zajistili krycí palbu, nebo zabránili ostřelování z oken. Při sebemenším odporu či odmítnutí otevřít byly dveře vyraženy. Jakékoliv námitky, že generál Mahoney má sklony projevovat neúctu k občanským svobodám, když se mu to hodí, byly naprosto oprávněné. Nicméně, jakákoliv vyšetřovací komise mohla být ustavena pouze v případě, že armáda v čele s Mahoneym Cavite udrží a dovede válku do vítězného konce.

Radarové gravisaně pročesávaly ulice města a přelétaly i nad jednotlivými budovami.

Dříve než se přiblížila další vlna tahnských taklodí, bylo objeveno sedmačtyřicet naváděcích míst. Komanda tyto posty buďto eliminovala i s operátory, nebo Tahnové prchli a přístroje nechali na místě. Zhruba tucet těch, které zůstaly, specialisté identifikovali a odstranili, až když se přístroje pokusily navigovat další várku bomb.

Bomby byly - z vojenského hlediska - neškodně roztroušeny po celém městě. Došlo ke zničení pouze tří významných cílů. Zbytek Cavite City však bomby naprosto zdemolovaly. Při útoku zahynulo 6000 civilistů. Některé armádní termíny mají velmi sobecký význam.

Tahnové však neunikli bez újmy. Stenovy tři taklodě a letka hlídkových letounů vyčkali na předpokládané orbitě. Miniflotila tak zlikvidovala dvanáct tahnských taklodí. Tahnové, kteří předpokládali, že jejich akce již znatelně narušily obranné síly Cavite, poslali do akce lodě druhé a třetí třídy.

Dostavily se další tři vlny; opět v tříhodinových intervalech. Všechny tři útoky byly zlikvidovány. Všechny tři várky bomb se snesly nekontrolovatelně na město. A zemřeli další imperiální osadníci i cavitští Tahnové.

Tehdy změnila madam Atago svoji taktiku.

A stejně učinil i Sten.

* * *

*„Potkala mě, poznala mě,
červenééé jablůčkóó dávala mně.
Jak sem jedl, tak sem bléédl,
už ťa dom děvčícóó, nedovééédu.”*

Alex si přestal broukat a pohlédl na Fosse. „Co vejráš, vojáku?”

„Nevěděl jsem, že mluvíte cizími jazyky, pane.”

„Z mý mluvy si švandu nedělej. Nebo budu muset raportovat změny zdravotního stavu posádky.”

„Vážně? 'A já se tak těšil na tu medaili, daj-li mi ji, nebo nedaj-li,” přispěl Foss svou troškou veršů do mlýna.

Člověk, kterého chtěl Sten nachytat, však nebyl žádný šohajek, ale tahnský velitel. A už vůbec k tomu nehodlal použít žádné „jablůčko”, ať už červené nebo zelené. Namísto toho pod každou ze tří taklodí visel dlouhý aerodynamický tubus. Tvořil celou soustavu elektronických protiopatření, původně určenou pro torpédoorbce, avšak mnohem výkonnější a možná stejně inteligentní jako ECM systémy na taklodích třídy Bulkeley.

Signál z tubusů a z elektroniky taklodí putoval po půlkilometrovém kabelu do podivných mnohostěnných seskupených do krásných obrazců. Taklodě se pohybovaly ve výšce zhruba 200 metrů nad hlavní přistávací plochou.

„Ty vážně myslíš, že to zabere?“ otázal se Alex.

„Proč by nemělo?“ odpověděl Sten.

„Tož tedy, prubnu to jinak. Co kdyby to fungovalo zatraceně dobře?“

„Tak vybuchneme.“

„Nevadí mi bejt postradatelněj - ale představa, že budu seškrábnutelněj, mě ani za mák netankuje.“

Sten správně usoudil, že když bombardování s použitím pozemních agentů selhalo, bude další krok mnohem konvenčnější.

Čtyři tahnské torpédoborce zhruba 1000 metrů nad zemí a 400 kilometrů od Cavite City soustavně odpalovaly střely, řízené operátory z atmosféry.

„Zaměřil jsem střely... Mnoho střel...“ oznámil lakonicky Foss s očima fixovanými na obrazovku.

Stejné hlášení se ozvalo z *Claggett* a *Richards*.

„Všechny lodě... připravit,“ nařídil Sten. „Na můj povel aktivovat... teď!“

Foss zmáčkl spínač a v ECM tubusech to zahučelo.

Tahnští operátoři navigovali své střely jak v radarovém tak ve vizuálním režimu prostřednictvím ovládacích přileb. Omezit rozsah jejich zorného pole bylo velmi snadné. Tahnští navigátoři nevzrušeně přešli na radarové řízení.

Jejich senzory zkoumaly ruiny Cavite a hledaly své cíle: velké kovové předměty. Útok se zaměřil na to málo, co ještě zbývalo z 23. flotily a na hrstku Mahoneyho lodí.

Zruční tahnští navigátoři našli své cíle... jejich palubní počítače nedovolily střelám, aby se vrhly všechny na jeden terč... a cíle se v očích operátorů začaly zvětšovat.

Omezovací paprsky jim zabraňovaly fyzicky pozorovat, že lodě, které se na radar jeví jako stacionární, se ve skutečnosti pohybují.

„Poloviční rychlost,“ nařídil Sten.

Taklodě vystoupaly výš.

„Máte je?“

„Eh... ano. Všechny střely směřují k plánovaným cílům.“

„A nyní plný výkon! Zvýšit výkon... teď!“

Taklodě vystřelily do prostoru.

Střely se imperiálním lodím již velmi přiblížily -nebo si to alespoň jejich operátoři mysleli. Ve skutečnosti však mířili k maketám, které ošálily radary a ne k zaparkovaným strojům tříadvacítky. Téměř všechny střely měly aktivní zaměřovací mechanismus, a tudíž se snažily lodě následovat.

Stabilizační naváděcí systémy se zhroutily a střely se vymknuly kontrole. Těch pár, které ještě zůstávaly v moci operátorů, ztratily své cíle a snažily se pokračovat v misi, zatímco navigátoři se snažili rozluštit, co se stalo. Bojová loď přece nemůže jen tak beze stopy zmizet.

Šesti střelám se podařilo nějaký čas sledovat falešné cíle, dokud jim nedošlo palivo a střely provedly automatickou sebedestrukci.

Několik astronomických jednotek odtud Sten nařídil vypnout motory, spočítal nosy a s povděkem přijal skutečnost, že akce se vydařila. Věděl však, že tento trik je použitelný pouze jednou.

Přemítal, co se asi bude dít příště.

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

STENOVÍ a jeho posádkám začínal splývat čas. Jejich kalendářní dny se proměnily v události pro únavu zpola zapomnělé: To bylo toho dne, kdy jsme byli na té hlídce. Ne. Doprovázeli jsme ty zametače min. Pamatuješ, to bylo, když *Swampscott* vybuchla. To je blbost. To jsme připravovali ten náš trik.

Nikdo si nebyl jist. Kdokoliv z nich by vyměnil své šance na posmrtný život za dvě směny ničím nerušeného spánku, jídlo, které nezhltnou studené z konzervy nebo - raději ani nemyslet - koupel.

Lodě páchly zplodinami z paliva a přehřátou izolací, tak jako kosmoplavci čpěli strachem a potem. Taklodě se navíc začínaly opotřebovávat. Raketomet pro Kali na lodi *Richards* byl kaput. To ani tak nevadilo -zbývaly už jen tři tyto obří střely. Oba řetězové kulomety na *Claggett* byly schopny pouze přerušované střelby a jejich bojový počítač přišel o rozum. Na Stenově lodi *Gamble* fungovalo už jen pouhých šest goblinových raketometů.

Všechny motory Yukawa potřebovaly generálku -o mnoho, mnoho hodin již překročily doporučený servisní interval. Pohony AM₂, stále fungovaly, což nebylo nikterak překvapivé, protože ty obsahují zhruba stejné množství pohyblivých částí jako cihla. Ale navigační počítače neustále působily problémy - projektovaný kurz musel být čtyřikrát kontrolován a přepočítáván. Tedy alespoň pokud byl čas.

Na druhé straně tahnské jednotky sílily a jejich troufalost rostla. Sten si skoro přál, aby konečně přišla invaze.

Mezitím se věnovali plnění všemožných úkolů. Eskortovali X lodí... hlídali Y sektorů... eskortovali Z detašovaných jednotek gardy a poskytli jim ochranu, dokud se nezabezpečily předsunutou palebnou základnou...

Všechno rutinní úkoly.

A právě na jedné takové „rutinní“ misi se střetli s přízračnou lodí.

Stacionární senzor ohlásil transportér, který k nim směřoval, sleduje velmi neobvyklý kurz. Transportér nereagoval na jakékoliv pokusy o komunikaci, stejně jako jeho IFF nedávalo automatické odpovědi v předepsaných časových intervalech. Avšak jak radar, tak i zábleskový vizuál loď identifikovaly jako standardní imperiální stroj pro ochranu flotil.

Sten v tom okamžité tušil nějakou tahnskou past.

Navedl *Gamble* a *Claggett* na styčný bod s orbitou transportéru a čekal. *Richards* zůstala částečně rozebraná na Romney. Sutton a jeho tým byli přesvědčeni, že tentokrát přišli na to, co je v nepořádku s jejími yukawami, a slíbili, že to rychle napraví.

O několik hodin později transportér vstoupil do detektorové sítě. Obě taklodě čekaly. Sten předpokládal, že někde za lodí budou číhat dva tahnské torpédoborce. Ale nebylo tam nic. Palubní katalog lodi *Gamble* identifikoval stroj jako obránáře třídy Atrek, IBT Galkin.

Sten zariskoval a vyslal k transportéru elektronickou výzvu. Automatická odpověď byla velmi slabá a IFF kód již mnoho týdnů zastaralý. Jinou odpověď nedostali a stejně tak transportér nevysílal na žádné vlnové délce, kterou by *Gamble* dokázala přijmout.

Sten vypustil svoji modifikovanou střelu Goblin, aby si transportér prohlédl zblízka. Možná je to jen maketa.

Nedostavila se žádná reakce.

Sten sesynchronizoval svoji orbitu s transportérem, zapnul záznamník a začal kroužit kolem neznámé lodi. Oba uzávěry a nakládací otvory byly uzamčeny. Neviděl žádné známky toho, že by byly vypuštěny záchranné čluny. Ve finále se Sten s goblinovou střelou přiblížil natolik, že se jedna její letka dotkla vstupního uzávěru. Jestli je na tom

transportéru narafičená nějaká past, tohle by ji mělo spustit.

Detektory ani nadále nehlásily přítomnost nějakých dalších lodí. Stena však neopustilo neblahé tušení, že *Galkin* je předzvěstí nějakého ošklivého překvapení ze strany tahnských lovců.

Otevřel pevný paprsek mezi *Gamble* a *Claggett*, aby situaci prodiskutoval s Sh'aarl't. Ta s ním bezvýhradně souhlasila. I jí to zavánělo nějakou Istí. Existoval však jen jediný způsob, jak to zjistit. Někdo musí vstoupit na palubu transportéru.

„Sh'aarl't... Kilgour a já vstoupíme na palubu. Chci, abyste zůstali ve vzdálenosti asi jedné světelné vteřiny od orbity transportéru.”

Sh'aarl't okamžitě odpověděla. „To mi nepřipadá moc rozumné, Stene. Kdyby na nás Tahnové vyrazili, zpacifikují moji *Claggett* čímkoliv - možná i pouhým záchranným člunem.”

Měla pravdu. Transportér tedy prověří Sh'aarl't a její dělostřelecký důstojník, podporučík Dejean. *Gamble* jim bude krýt záda. Kilgour navedl loď do nařízené pozice a spolu se Stenem sledoval obrazovku, jak se z AM₂ motorů na *Claggett* zablesklo. Chvilí na to už *Claggett* kotvila u *Galkina*.

Dokonce ani zblízka nezaznamenali Sh'aarl't ani Dejean nic podivného. Rovněž senzory jejich skafandru nevykazovaly žádné abnormality. Sh'aarl't si zapnula mikrofon. „Vstupujeme na palubu.”

Sten se zdržel jakýchkoliv hloupých rad typu „buďte opatrní”. Namísto toho se předklonil blíž ke zvukovému monitoru a poslouchal prskající signál.

Dejean se dotkl vnějšího ovládání uzávěru v očekávání, že mezi lodí a rukavicí jeho skafandru přeskočí jiskra. Kruhový lamelový zámek se poslušně rozestoupil. Sh'aarl't s Dejeanem chvíli váhali, ale nakonec vstoupili. Sh'aarl'tino vidění se přetočilo, jak jí McLeanovy gravitační generátory poskytly nové „dole”. Jejich nohy se dotkly vnitřku uzávěru - ani tentokrát se nedostavila žádná nečekaná exploze.

„Můj skafandr signalizuje normální atmosféru,” zahlásil Dejean. „Nemám však v úmyslu tomu uvěřit.”

Průzorové štíty svých skafandru ponechali utěsněné. Sh'aarl't zmáčkla ovládání vnitřního uzávěru. I ten se otevřel.

Zesílila výstup vysílání natolik, aby prostoupilo atmosférou lodi a vnějším trupem. Jako nosorožci se ve svých obrněných skafandrech přikolébali do interiéru *Galkina*.

Nenašli nic. Od strojovny až po motorové komory byla loď prázdná. Do prostoru nebyl vypuštěn jediný záchranný člun. Všechny vesmírné skafandry, od záchranných až po malé pracovní kapsle pro dvě osoby, visely na svých místech.

Obě bytosti shledaly, že bude lepší pokračovat v prohlídce s připravenými zbraněmi. Sh'aarl't si zapnula záznamník u pasu a všechny informace posílala na *Gamble*.

Prohlédli kajuty posádky. Nejenže byly opuštěny, ale skříňky, které měly obsahovat osobní potřeby vojáků, byly prázdné.

Dejean prohlédl i lodní sklady. Byly prázdné, jako by *Galkin* před startem vůbec nebyl zásoben.

Sh'aarl't přeběhl mráz po zádové páteři, když vstupovala do řídicí místnosti. Nalezla lodní deník a přetočila jej zpět. Imperiální bojový transportér *Galkin* pod velením kapitána Ali Rema odstartoval z planety Mehr před nějakými šesti cykly. Plný stav - dvaadvacet důstojníků, 453 řadových vojáků. Kapitán Remo opatrně poznamenal, že oproti autorizované kapacitě lodi je na palubě šest důstojníků a čtyřiatřicet kosmoplavců.

Galkin měl za úkol posílit 23. flotilu na Cavite.

Stiskem jedné klávesy přeskočila na poslední záznam v deníku:

IMPERIÁLNÍ DATUM... LODNÍ DATUM 22, TŘETÍ HLÍDKA. DŮSTOJNÍK HLÍDKY: POR. MURIEL ERNDS, DRUHÝ DŮSTOJNÍK PRAPORČÍK GOR-SHA, ZÁSTUPCE VRCHNÍHO STROJNÍHO INŽENÝRA MILLIKEN. KURZ -

PŮVODNÍ NASTAVENÍ, NEZAZNAMENÁNY ŽÁDNÉ NEPŘEDVÍDANÉ OBJEKTY. 22:40 LODNÍCH HODIN SVOLÁNA SCHŮZE DO VEŘEJNÉ SÍŇE LODI, KDE KAPITÁN VYDÁ ROZKAZ. ČAS ZBÝVAJÍCÍ DO PLNÉ POHOTOVOSTI 7 MINUT, 23 VTEŘIN. 22:56 HODIN VELENÍ USTUPUJE OD VYDANÉHO ROZKAZU. 23:00 HLÁŠEN STANDARDNÍ STAV.

...v tomto okamžiku lodní deník automaticky zaznamenal všechny údaje dokumentující *Galkinův* stav.

Sten přecházel po řídicí kabině *Gamble* a pozorně naslouchal všemu, co Sh'aarl't říká.

„Všechno to vypadá naprosto normálně," hlásila. „Až na skutečnost, že někdy po 23:00 se všichni muži a ženy na *Galkinu* rozhodli zmizet."

Sten pohlédl na Alexe. Podsaditý Edinburčan vypadal velice nešťastně.

„Tož, já na duchy nevěřím, ale-"

„Počkat, počkat! Dejte mi minutku! Myslím, že něco máme!" zapraskal v monitoru Sh'aarl'tin vzrušený hlas.

Sten čekal mnohem déle než minutku. Začal být netrpělivý. „Ohlaš se, Sh'aarl't! Co jste objevili?"

„No, podle deníku-"

Rozhostilo se hrůzostrašné ticho, jak se její hlas zastavil uprostřed věty. Vypadalo to, jako kdyby komunikační systém *Gamble* zmrtněl. Dříve než Sten stačil něco říci, Foss se prudce narovnal na židli.

„Nechápu to, kapitáne! Jsou pryč!"

Sten běžel k obrazovce. Velké skvrny, které znázorňovaly *Claggett* a *Galkina*, zmizely.

„To bude nějaká chyba v systému," řekl Sten, ale už když to vyslovoval, tušil, že to tak není.

„Ani náhodou, pane," sípal Foss.

Nebylo třeba vydávat nějaké rozkazy - během několika vteřin byla *Gamble* v bojové pohotovosti s připravenými motory. Foss spustil všechny testy a elektronické vyhledávací vzorce v příručce, plus ještě několik z vlastní dílny.

Opět: nic.

Radary nezaznamenaly nic, bezprostřední či hlubokoprostorové senzory také nic. *Gamble* nezachytila ani žádné vysílací či přijímací frekvence, včetně nouzových signálů. Za jedinou světelnou vteřinu by se dvě spojené lodě měly objevit na vizuálu. Ale obrazovky zely prázdnotou.

„Čtvrtinový výkon," nařídil Sten. „Velmi pomalu přeletme nad tou lodí."

Všechny údaje zůstaly negativní.

„Zpětně vystopovat orbitu, Kílgoure. Chci použít osmičkový vyhledávací vzorec. Poloviční rychlost."

„Provedu."

Pomocí postupně se rozšiřujícího globálního vzorce hledali plné tři E-dny. Ale *Claggett*, Sh'aarl't, její dva důstojníci a devět kosmoplavců zmizelo spolu s *Galkinem*.

Nenašli žádné vysvětlení. A nikdy je ani nenajdou.

KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ

TŘI HODINY letu z Romney se na obrazovce rozblíkala zpráva:

VŠEM LODÍM...VŠEM LODÍM...ZAHÁJEN ÚTOK NA CAVITE. INVAZE TAHNŮ V PLNÉM PROGRESU. VŠECHNY LODĚ PROVEDOU URYCHLENÝ NÁVRAT NA SVÉ ZÁKLADNY. ÚTOČTE, OPAKUJI, ÚTOČTE.

Foss již zastrčil čipovou kartu do navipočítače.

„Na můj povel," rozkázal Sten. „Vpřed."

„Útočte, opakuj, útočte," ušklíbl se Alex. „Todle není žádný rozkaz! To je pozvánka na Culloden*."

Kilgour měl pravdu. Bez *Claggett*... bez *Kelly*... Sten doufal, že *Richards* na Romney je už smontována dohromady. Neměl v úmyslu vrhat se do nějaké flotilní vřavy se svými dvěma křehkými loděmi - nebo, když se nad tím zamyslel, se svým poněkud křehkým tělem.

Zapnul interkom a přečetl svým posádkám zprávu

* - *Bitva na Cullodenských blatech r. 1746. Tehdejší princ Charles usiloval o britský trůn a jeho porážka zůstává jednou z nejkrvavějších bitev v historii země. Na bitevním poli zůstaly ležet tisíce mrtvých Skotů. (pozn. překl.)*

z Cavite, aniž by nechal do hlasu proniknout nějaké emoce. Poté stejně suše dodal: „Jestli má někdo nápad, co máme dělat, až dorazíme na Cavite, prosím o zprávu.“

Alex se natáhl s prstem na tlačítku interkomu. „Drobná oprava toho, co nam komandant právě pověděl. Nápad, který nepřispěje k vítězství, budou odměněný posmrtně. Paní Kilgourová asi nebude jásat, až se jí její ogar vrátí ve škatuli.“

Nikdo žádný nápad neměl.

„Skvělé,“ zamumlal Sten. „Zdá se, že na poli taktiky jsme na tom stejně bídne jako van Doorman.“

„Z toho si nedělej hlavu. Stačí, když to budem enem předstírat.“

Madam Atago a admirál Deska tentokrát udělali vše pro to, aby napodruhé invaze určitě uspěla. Nad Caltorskou soustavou se vyrojilo více než 500 lodí. Imperiální 23. flotila nejenže čelila velké přesile, ale byla jí takřka pohřbena.

Mahoney rozmístil detašované jednotky gardy na každém světě a sebemenším měsíci soustavy. Každá detašovaná jednotka dostala velmi inteligentní senzorový systém. To nebylo mnoho, ačkoliv z každé zničené či civilní lodi byly vymontovány ty poslední detektory. Podobným způsobem byly zhotoveny i obranné zbraně.

Vše od řízených střel přes soukromé jachty až po atmosférické hlídkové stroje a zastaralé lodě bylo vysláno do prostoru, připojeno na improvizované naváděcí systémy. Robotizace postihla dokonce i tahač Tapiové, takže se jeho řídicí kabina proměnila v opuštěné špagety kabelů.

Tyto improvizované rakety byly z velké části buďto zničeny mnohem dříve, než našly svůj cíl, nebo se zbláznily a docela se ztratily.

Některé z nich ale prošly.

„Soustředte se na transportéry,“ nařídil Mahoney svým gardistům. Zkoušeli to. Pláště lodí s vojáky byly mnohokrát roztrženy a tahnští vojáci se vysypali do prostoru nebo rotující v atmosféře vzpláli jako meteority.

Tahnové však byli příliš silní.

Mahoney ze svého velitelství zakopaného sto metrů v kopci poblíže cavitské přistávací plochy sledoval, jak jeden komunikační tým za druhým ztrácí spojení s jednotkami mimo Cavite. V Mahoneyho tváři převládala netečnost.

Na svého generála z monitorů zírala technická od komunikační soustavy na balkoně na prostředním podlaží. Ten hajzl, pomyslela si rozzuřeně. Je mu to úplně fuk.

Mahoney se ve skutečnosti pokoušel analyzovat, co vlastně pociťuje. Ani jediná známka, pomyslel si s povděkem, že by se některý z mých lidí složil. A co ty, lane? Utrpěl jsi... zhruba pětadvacetiprocentní ztráty. Jaký je to pocit? Nic děsivého, odpověděl sám sobě. O nic horší než kdyby ti bez narkózy amputovali pravou ruku. Hlavně se nelituj, generále. Jestli teď uděláš nějakou volovinu, jako třeba, že se rozbereš nebo začneš klít, celá tvá divize se sesype.

Jaká drzost, pomyslel si. A co by se stalo, kdyby se sesypali? Tohle je přece poslední runda, nebo ne? Z první divize gardy nezbude dost ani na to, aby zanechala vzkaz, jako to dělají sebevrazi.

Jak že jsi to říkal Stenovi? Vlastně se tu jen pokoušíme vytvořit mučedníky pro Říši. Ale dost, lane. Radši se vrať ke svým povinnostem.

Mahoney pokynul operátorovi a byl okamžitě spojen s veliteli všech přeživších detašovaných jednotek. „Stále se hrnou další. Vytáhněte z děr své rezervy a připravte se k akci.“

Zem kolem Mahoneyho se znenadání zachvěla a světla dvakrát zablikala, než našla funkční pohotovostní zdroj.

Tahnové již útočili na samotné Cavite City.

Vůdčí složky tahnských lodí tvořily bombardéry bez posádek. Protiraketové týmy

válečného loďstva a gardy podle rozkazu zatím ne zahájily palbu. Neměli totiž skoro žádné zásoby munice a střel. Dostali rozkaz vyčkat na skutečné cíle: lodě s posádkami. Ty měly podle očekávání tvořit druhou vlnu.

Madam Atago však naplánovala trochu jinou taktiku.

S druhou vlnou přiletlo dvacet malých útočných transportérů. Transportéry zrušily tvar a z každé lodi vypadlo na město pod nimi šest kapslí s vojáky. Každá kapsle nesla jedno tahnské komando.

Narozdíl od větších imperiálních kapslí, které měly křídla a brzdné padáky, byly tyto kapsle vybaveny pouze zpětnými raketovými motory seřízenými tak, aby se vznášely ve chvíli, kdy se kapsle ocitne velmi nízko nad zemí a v patřičné poloze vůči ní.

Některé z nich se za letu vůbec neustálily, takže rakety je ještě roztočily a kapsle se v plné rychlosti roztříštily o zem. A dokonce i ty, které fungovaly, správně zpomalily pouze na nějakých 50 km/h. Vnitřní vyztužení mělo poskytnout potřebné utlumení - teoreticky. Třiceti procentům výsadkářů se nakonec podařilo vybelhat z trosk kapslí, zformovat se a pustit se do plnění svých úkolů.

To bylo poměrně uspokojujivé - madam Atago předpokládala osmdesátiprocentní ztráty při přistání. Její tahnský cynismus však zacházel ještě dál - neočekávala, že *jakýkoliv* z určených cílů bude dobyt. To se však komanda při rozkazu nedozvěděla. Stejně jako jim nikdo neodhalil skutečnou podstatu jejich mise - odpoutat imperiální obránce od invaze hlavních sil.

Jeden tým vojáků dorazil do svého cíle - do hotelu Carlton, o němž se Atago domnívala, že může být stále využíván jako velitelství 23. flotily. Ale to bylo již před několika týdny opuštěno - van Doorman se vrátil na bojový křižník *Swampscott*, který seděl v obřím betonovém opevnění poblíž cavitské přistávací plochy. Komanda působila velké problémy skupinám gardistů, které měly za úkol vykonávat pouliční hlídky. Tahnská komanda nakonec podlehla. Způsobila však rozsáhlé ztráty na životech i munici protivníků. A něco takového si Říše nemohla dovolit.

Třetí vlna byla nejmocnější. Čtyři bitevní lodě, včetně již opravené *Forez*, vlajkové lodě madam Atago a admirála Desky, dvacet křižníků a horda torpédoorců zuřivě ostřelovaly planetu. Uprostřed formace letělo pětasedmdesát baculatých útočných transportérů.

Doposud ukryté imperiální raketomety se vysunuly ze země, ze střech budov, z chatrčí a v případě jednoho velmi vynalézavého týmu i z opuštěných dvoupodlažních gravisaní. Cíle nebylo možné minout.

Stejně nemožné ovšem bylo zasáhnout všechny tahnské lodě. Třiašedesát transportérů přistálo v okruhu nějakých 400 kilometrů vně Cavite City. Otevřely se celé bočnice lodí a z nich se vyřítilo tahnské invazní vojsko.

Madam Atago se spokojeně usmála. Už jí zbývá pouze po sobě zamést.

KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ

GAMBLE VISELA v prostoru, ukryta před tahnskými jednotkami dosedajícími na Cavite za svitu jednoho z měsíců planety. Celá Stenova posádka, kromě Fosse, který sledoval senzory, se shlukla na malinké jídelní palubě a probírala možná řešení.

Problém spočíval v tom, že ani Sten ani Kilgour nedokázali vymyslet takový útočný plán, který by neznamenal jejich vlastní záhubu. Jak Alex připomněl: „Pokud vím, tak na tuty nemáme v popisu práce robit kakamidze, nebo jak se to zas říká.“

Sten by byl ochoten podstoupit nezbytnou sebevražednou misi pouze v případě, že by jeho strategický čin mohl Tahny zastavit. Ale vše, co bylo navrženo a prověřeno na bitevním počítači nasvědčovalo tomu, že *Gamble* má na devadesát-devět-celých-devět-devět procent šanci, že se nikdy neprobije clonou tahnských torpédoborců. Zahájit a úspěšně provést útok na jednu z nejsilnějších tahnských jednotek se tudíž jevilo jako zcela nemožné.

„A co bumerangová otočka?“ zeptala se Contrerasová, bývalá policistka a nyní palubní důstojník. „Plnou rychlostí kolem tohohle měsíce, potom kolem Cavite a udeřit z druhé strany.“

„To nevyjde,“ namítl skepticky Sten. „Tahnové nás zaznamenají, jakmile vystrčíme čumák ze stínu. To jim poskytne více než dost času, aby spustili prog a na zpětné orbitě nás přišpendlili.“

Contrerasová si zatahala za ucho a ponořila se do svých myšlenek.

„Nemůžem tu přeci jen tak sedět a čekat, pane,“ ozval se McCoy. Tento bývalý kriminálník nyní plnil funkci strojního důstojníka lodi.

„Máme vlastně nějakou představu, co z naší flotily zbývá?“

„Zachytili jsme signál, který podle Fosse pochází z bojového křižníku *Swampscott*. A ve vzduchu je ještě několik torpédoborců.“

„Možná tedy počkáme,“ zkusil to McCoy. „Dřív nebo později se o útok pokusí někdo z Cavite. A jestli se tak stane, zaskočíme Tahny z druhé strany.“

Sten si okusoval nehty. „Mizerný plán. Má někdo něco lepšího?“

Všichni jen kroutili hlavami.

„Dobrá, McCoyi. Prubneme to. Všichni, kdo nejsou na hlídce, složit hlavy.“

Hypnoadaptace vojáků umožňovala okamžitě usnout a na povel se vrátit do plné pohotovosti. Ale detekční alarmy lodi se rozdrnčely dříve, než první z nich dorazil k lůžku.

Sten sprintoval do velící kabiny. Foss ukázal na obrazovku s osamělým bodem v jednom rohu.

„To je *Richards*, pane. Souhlasný kód IFF. A tohle...” Sten nepotřeboval žádné vysvětlení - druhá obrazovka ukazovala další, větší stroj. Samozřejmě tahnský. Pravděpodobně velký torpédoborec.

Foss stiskl nějaké klávesy a přesunul oba obrazy na větší obrazovku uprostřed. „Blíží se k *Richards*.“

Sten zapnul mikrofon a s vysílacím signálem na plno přerušil komunikační mlčení. Tahnská loď jeho vysílání určitě zachytí, ale třeba tím *Richards* zachrání. Starosti o vlastní kůži si může dělat později.

„Tady je *Gamble*... volám imperiální loď *Richards*... *Richards*... tady *Gamble*. Strašák na vaší průnikové orbitě. Blíží se k vám. Jeho lokace....“

Richards se ozvala. „*Gamble*... máme ho. Brzdím... rentgen delta... Dva. Odbrzdit. Přepínám.“

Poručík Estill - Sten zaznamenal, že působí velmi klidným dojmem - právě použil

jednoduchý hlasový kód. Rentgen: hlavní motor. Delta: poškozen. Dva: padesátiprocentní ztráta výkonu.

„Tady *Gamble*. Směřujeme k vám, přepínám.”

Sten spustil alarm ve společenské místnosti. „Nastavit stíhací kurz, Fossi. Motory!”

„Připraveny, pane!”

„Primární pohon plná pohotovost. Sekundární pohon záložní režim.”

„Provedu, pane.”

„Všechny palebné posty, hlase připravenost k vypuštění střel.”

„Všechny existující stanice připraveny, pane.”

„Pane Fossi. Co to tam máme?”

Na hlavní obrazovce se objevil třetí bod. Od třetího bodu - Stenovy lodě - se táhla červená čára k tahnskému torpédoborci. Tečka, jež zobrazovala *Richards*, se najednou zatetelila, jak loď vypnula AM₂.

„*Gamble*... tady je *Richards*. Současný stav: brzdím rentgen delta čtyři. Opakuji, čtyři, přepínám.”

Hlavní pohon zcela vypověděl službu.

„Áemdvojkové motory se *nemohou* rozbít,” namítl Foss.

„Krindy pindy,” řekl na to Alex. „Tenhle se rozbil. Sklapnout a čučet na svůj monitor.”

„Tady je *Gamble*. Já brzdím Yankee alfa jedna brzda Mike tango echo, přepínám.”

Yankee: sekundární pohon Yukawa. Alfa: zapnout. Jedna: plný výkon. Mike: manévr. Tango: směr. Echo: nepřítel.

„Tady *Richards*. Yankee také delta. Tři.”

Suttonovi se buďto nepodařilo loď opravit, nebo oprava nevydržela příliš dlouho.

Naskýtaly se tři pohledy na celou situaci: Tahnský torpédoborec se musí domnívat, že *Richards* zastavila, když spatřila blížící se bojovou loď. Ze Stenova pohledu se obě lodě pohybovaly po jeho hlavní obrazovce. Žádný případný stacionární pozorovatel visící v prostoru by neměl dostatečně rychlé mentální reakce, aby zahlédl kteroukoliv ze tří lodí, jež by jej mýjely mnohonásobnou rychlostí světla.

Foss umístil na hlavní obrazovku dva časové body. Ten nalevo vyjadřoval odhadované vteřiny zbývající do přiblížení tahnské lodě na dostřel *Richards*. Ten napravo ukazoval, za jak dlouho bude na torpédoborec moci zaútočit Sten. Rozdíl sedmi vteřin mohl být pro *Richards* osudný.

„Kali. Připravit.”

„Jsem připraven.”

„Fossi. Připravte se k odpálení nouzových světlíc.”

„Světlice... provedu. Připraveny.”

„Světlice... odpálit! Kali! Start!”

Obrovská řízená střela se vysunula z čumáku *Gamble*, právě když vykvetly dvě poplašné světlice a prozářily vysílací, radarové a vizuální vlnové délky.

O vteřinu později vyslala tahnská loď na *Richards* dvě protilodní střely.

„Alexi... nelam si hlavu s tím, co dělám, a sejmi tu obludu.”

„Buď v klidu, hochu. Tohle je muj pravej svět.”

„Další světelné signály... pal!”

Sten doufal, že světlice Tahny rozhodí. Možná že raketometčící na torpédoborci namíří své střely na *Gamble*. Neučinili tak. *Richards* byla příliš nehybnou maketou, aby ji Tahnové ignorovali.

Operátor na kritický zlomek vteřiny ztratil koncentraci, protože první raketa *Richards* zcela minula - to nebylo tak těžké, vzhledem k tomu, že taklodě nejsou o nic větší než tento typ střel. K explozi druhé střely však došlo poměrně blízko *Richards*, aby smazala její bod ze Stenovy obrazovky.

Obrazovka se vyjasnila... *Richards* tam stále byla!

„Tedka se ten červ pěkně zkroutí," zamumlal Kilgour - a zmáčkl spoušť *Kali*.

Sedesátimégatonový výbuch rozstřelil tahnskou loď na dva kusy. Jedna třetina torpédoborce -jeho střední část - nadále existovala pouze v podobě surové energie. Ze zbytku rotující zádi se sypaly jiskry a záblesky plamenů. Část přidě se vydala po tangenciální dráze ke *Stenovi*.

„*Richards*... *Richards*.... tady je *Gamble*. Přepínám."

Mrtvo.

„Tady je *Gamble*. Slyšíte mě?"

Foss upozoroval zablikání pomocného indikátoru. „Pane... máme signál z nějaké skafandrové vysílačky na *Richards*. Připravte se." Zapnul tuto frekvenci.

„...tady *Richards*. Opakuji, tady *Richards*." Byla to *Tapiová*.

„Tady *Gamble*. Torpédoborec zničen. Podejte hlášení o stavu, přepínám."

„*Richards*. Sedm mrtvých. Tři ranění. Velení přebírá palubní důstojník."

„Tady *Gamble*. Srovnáváme orbitu. Připravte se k nalodění."

„Odpověď negativní," ozvala se *Tapiová*. „Hlavní uzávěr pochroumaný. K nouzovému se nemůžeme dostat. Navíc náš sekundární pohon každou chvíli vysadí. Nepřibližujte se k nám, *Gamble*," znělo monotónní varování *Tapiové*.

„*Richards*... tady *Gamble*. Jsou všichni přeživší ve skafandrech?"

„Kladná odpověď."

„Můžete se dostat k inspekčnímu poklopu pro *Kali*?"

Se spuštěným podavačem pro *Kali* zůstávala centrální odpalovací trubice taklodi prázdná.

„Můžeme. Jste schopni otevřít vnější poklop? My už nemáme žádné zbraně."

„Otvírák na konzervy je na cestě k vám, končím." *Sten* vypnul kom. „*Alexi*?"

Alex přepnul ovládání na protiraketovou střelu *Fox* a vypustil ji. Malá střela plnou rychlostí vylétla daleko před *Richards*, než *Alex* stačil vypnout pohon a obloukem ji nasměrovat zpět k nim.

„Prubneme to čtvrtinovou rychlostí," dodal a poslal foxku do *Richards*. Dokonce i se zajištěnou hlavicí střela utrhl téměř metr z čumáku taklodi.

„Já bych byl špičkovej chirurg," poznamenal pyšně *Alex*.

Sten znovu zapnul kom. „Pospěšte si ven."

Pět postavíček ve skafandrech se vysypalo z trubice a poletovalo v prostoru. Trvalo jen několik vteřin, než k nim *Sten* s *Gamble* domanévroval. *McCoy* byl již oblečen do skafandru a vylézal z uzávěru. Magnetickým lanem pochytil přeživší z *Richards* jako lasem.

Sten si to s *Gamble* namířil co nejrychleji pryč od *Richards*.

Jak dlouho to trvalo a jak daleko se dostali, než *Yukawy* na *Richards* explodovaly, se při pozdějších vyprávěních velmi lišilo a velmi záviselo na lehkověrnosti publika i na množství alku, které vypravěč toho večera vypil.

Pět přeživších bylo vytaženo na palubu a ošetřeno. *Sten* osobně svlékl *Tapiovou* ze skafandru a odnesl ji na své vlastní lůžko. Měl o ni starost, protože pro něj znamenala cenného důstojníka a skvělého spolubojovníka. Dokonce ani za střízliva tomuto racionálnímu vysvětlení nevěřil. Ale nebyl *Čas*.

Musel se vrátit na *Cavite*. Bez své hlavní výzbroje byl v prostoru stejně málo platný.

Ted' už se musí jen protáhnout tahnskou sítí kolem *Cavite*, promanévrovat útočnými formacemi, nalézt bezpečné místo pro přistání na *Cavite* a prchnout do nějakého krytu.

Žádný problém, ujišťoval se v zoufalé naději. Téhle lodi přeje štěstí.

Asi patnáct kilometrů nad *Cavite* *Gamble* její štěstí opustilo. Na takloď se vyřítila letka

šesti tahnských stíhaček. Sten se pokusil vystoupat do prostoru - ale bitevní počítač poukázal na tři torpédoborce, které by na ně mohly zaútočit.

Stíhačky disponovaly dostatečnou rychlostí a manévrovacími schopnostmi, aby *Gamble* dostaly. Sten svoji loď nasměroval k zemi po náhodně excentrické dráze.

Kilgour za sebe poslal tři protiraketové střely Fox. Dvě stíhačky byly roztrženy na kusy a zbytek letky se ocitl na dostřel. Sten spatřil slabé stříbrné mihotání světla pod křídly hlavní stíhačky.

„Sleduji sedm... střel," oznámil Foss a rozechvěl se mu hlas. „Čas střetu..."

Tři z těchto střel zasáhly *Gamble*. Sten uslyšel ohlušující rány, spatřil plameny, které vyšlehly z ovládacího panelu, ještě si všiml do mlhy zahalených hor pod nimi, které zabíraly celou hlavní obrazovku, a ucítil, jak manuální ovládání zmrtvělo.

Tahnský velitel stíhací letky dal povel snížit rychlost. Pohlédl na kouřovou čáru za imperiální taklodi mizící v mlze a nařídil své letce, aby se vrátila na mateřskou loď.

Měl velice úspěšný den. Pátá... ne, tohle byla šestá imperiální loď, kterou dnes sestřelil. Rozhodl se, že za odměnu zařídí mužstvu fasování lihu.

KNIHA ČTVRTÁ

VŠICHNI MUŽI UCHOPIT SVÉ ORLY

KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ

VĚČNÝ CÍSAŘ přemítal, jaký výraz by odpovídajícím způsobem vyjádřil jeho momentální stav mysli. Vztek - ne. Něco mnohem silnějšího. Zuřivost. Ne to ne - jeho nálada se navenek nijak neprojevovala. Standardní galaktika mu nenabízela dostatečně výstižné slovo. Probíral se tedy některými exotickými jazyky naučenými od stejně neobvyklých bytostí.

Ano. Nejlépe sedí matanské slovo "k'loor", které lze volně přeložit jako stav rovnoměrně sestávající ze starosti, neštěstí, nenávisti a vzteku, který však umožňuje extrémně jasné uvažování a schopnost urychleně dojít k závěru a na jeho základě neprodleně jednat.

Výstižným popisem své nálady se ale Věčný Císař vůbec neuklidnil.

Většina tohoto vzteku se vztahovala k jeho osobě. Šeredně se přepočítal v tom, kdy budou Tahnové připraveni k útoku, jaký je stav jeho ozbrojených sil a jak zbabělí jsou někteří jeho spojenci.

Navíc přecházel sem a tam před strnulým stařeckým strážcem u vchodu do sportovního paláce. Muž jen taktak, že uzvedl velký ostnatý palcát, kterým byl vyzbrojen. Čas ubíhal.

Toto zdržení měl opět na svědomí on sám.

Věčný Císař si zařídil mnoho ústupových možností. Tak například, dokonce i kdyby bylo zničeno celé velící středisko pod Arundelem, na tuctu dalších světů byly zbudovány jejich přesné duplikáty. Existovala také tři tajná střediska, o nichž věděl pouze Císař.

Nechal zřídit i další sekundární střediska pro personál všech ostatních složek jeho administrativy.

Možná že v nějaké naději, možná z cynismu nedal vystavět žádnou náhradní budovu pro parlament. Možná doufal, že pokud bude parlamentní budova zničena, budou se v ní právě nacházet všichni zákonodárci, jejichž existence mu krajně ztrpčovala život. Ale budova na druhé straně hory zůstala nedotčená, třebaže poněkud radioaktivní. A v okamžiku, kdy tahnská střela explodovala, se v ní nacházelo jen velmi málo parlamentníků.

Do doby než bude budova dekontaminována, bylo zrekvírováno jedno sportovní středisko Původního světa.

To však nevysvětlovalo, proč musí Věčný Císař čekat před jeho dveřmi. Ale i v tom měl prsty on sám.

Věčný Císař se domníval, že jeho lidé by si od své vlády zasloužili trochu imperiálního lesku. Za tím účelem si vypůjčil ceremoniál jedné starověké pozemské vlády.

Teoreticky směl navštívit parlament pouze na základě svolení většiny poslanců. To znamenalo, že ceremoniální strážce mu zastoupí cestu, on jako Císař bude trvat na vstupu, ale strážce ho odmítnou pustit dál. Poté se bude domáhat svého práva vstupu s výhrůžkou použití síly zbraní. Opět nebude vpuštěn. Teprve po třetí, pokorně vyslovené žádosti bude vpuštěn. Všechny výše zmíněné opičárny provázela květnatá mluva a stejně absurdní pukrlata.

Císař na to byl pyšný. Obřadnost sice považoval za zbytečnou pompu a vyhýbal se jí, seč mohl. Vstoupit do parlamentu však bylo třeba jen několikrát do roka a pokaždé při velmi pečlivě připravované příležitosti. Skutečné vládnutí se odehrávalo tam v paláci prostřednictvím schůzí výborů nebo podrobně diskutovaných vyhlášek.

Avšak nyní, kdy jej naléhavost situace donutila oslovit parlament „mimo soutěž“, stála mu v cestě fraška, kterou si sám vymyslel.

Ohlédl se na kapitána Limbu a svého druhého Gurkhu z jeho osobní stráže, aby jim dal najevo slabý náznak pobavení. Císař si velmi dobře uvědomoval, že Nepálcům připadá

legrační téměř vše, zvláště pokud jde o zesměšnění nadřízených. Měli tváře jako z mahagonu. Císař zakašlal a obrátil se ke dveřím. Pravděpodobně se hněvají, napadlo jej, ještě než stačily otevřít dveře a staříček strážce mu pokynul palcátem, přičemž málem upadl na zem, že musejí odevzdat své zbraně.

Opět se pletl. Gurkhové nasadili naprosto pokerové výrazy. Ztráta jejich formálních willypušek, granátů ani kukri je nijak netrápila - oba muži měli pod blúzou své malinké miniwillypušky; imperiální rozvědka se zaručovala, že projdou jakýmkoliv typem prohlídky kromě kompletního prošacování.

Císař čekal nad půlkruhem sedadel, než jej ministerský předseda obřadně uvítá, ujistí ho o neutuchající oddanosti jeho poddaných a poté vybídne, aby je obdařil svou moudrostí.

Neutuchající oddanost, ušklíbl se v duchu Císař, když scházel uličkou dolů. V síni byla přítomna necelá polovina zákonodárců. Celé galaxie těch, kteří mu ještě před válkou hlasitě vyjadřovali podporu, se nyní stáhly z vlády a veřejně se přidaly na stranu Tahnů.

Císař měl na sobě prostou bílou uniformu, na jejíž každé výložce se skvělo pět hvězd a věnec, které jej pasovaly na vrchního velitele válečného loďstva. Mohl si obléknout tisíc rozličných uniforem různých imperiálních bojových sil, jejichž byl vrchním velitelem, ale jako obvykle zvolil jednoduchost.

Na levé straně hrudi se lesklo jediné vyznamenání -emblém kvalifikovaného lodního inženýra. Kdysi se svěřil Mahoneymu, že ze všech vyznamenání, co jich má, si tohoto váží nejvíce. To jediné, dodal na vysvětlenou, si totiž opravdu zasloužil, zatímco těmi ostatními byl spíše uplácen.

Císař promluvil s pohledem přímo upnutým k publiku - ne na parlamentníky, ale na červené světlo živovidové kamery umístěné o nad řadami zákonodárců. To pro něj znamenalo opravdové publikum. Jeho projev bude v následujících minutách vysílán po celé Říši a simultánně tlumočen do půl milionu různých jazyků.

„Před jedním cyklem,“ spustil bez preambulí, „dostala naše Říše ránu nožem do zad, které jsme v úctě považovali za sobě rovné. Tahnové zaútočili bez příčiny, bez varování a bez soucitu. Jsou to tvorové, jenž uctívají bohy s krvavými rukama - bohy zmaru, ničení a chaosu.

Nebudu vám lhát, moji milí spoluobčané. Zaútočili na naše životně důležité orgány. A ne zcela bez úspěchu. Za tuto krátkou svíčku úspěchu by měli být velmi vděční. Protože ta velmi záhy vyhoří.

Válka je největší zlo. Ale někdy je prostě nevyhnutelná. A dokonce i válkám rozpoutaným z těch nejsobečtějších pohnutek jsou přičítány vznešené důvody. I ten nejbrutálnější tyran někde v hlubinách svého nitra nalezne jiskřičku slušnosti, jiskřičku, která ospravedlní jeho vraždění.

Tahnové však ne. Někteří z vás možná viděli jejich pirátské propagandistické vidovysílání. Co vlastně chtějí?

Chtějí svrhnout Říši.

Usilují o likvidaci mé osoby.

Ale co nabízejí? Co slibují?

Podle Tahnů jejich vítězství nabízí všem bytostem stejný díl slávy. V čem však spočívá sláva, kterou slibují? Neznamená to více jídla. Neznamená ani větší bezpečnost. Neznamená jistotu, že generace zatím nenarozených nebudou sužováni útrapami naší doby. Ne. O ničem takovém vůbec není řeč.

Jen tato sláva. Občas ji nazývají osudem civilizace. Tím ovšem míní *jejich* civilizaci.

Světy a lidé, jež Tahnům připadli a bez nadějí či svědků úpí pod jejich nadvládou, by vám mohli barvitě vylíčit, co tato sláva přináší.

Zoufalství. Nedůstojné poměry. A ve svém důsledku smrt. Smrt, která je jediným dobrodiním, jež Tahnové ve skutečnosti nabízejí, protože pouze smrt nabízí vysvobození z jejich tyranie.

Již jednou jsem řekl, že Tahnové zaznamenali jisté dílčí úspěchy. Také jsem poznamenal, že by si je měli co nejrychleji vychutnat. Protože karta se právě obrací.

Nyní promlouvám k lidem, které si Tahnové podrobili. Hlavu vzhůru. Neupadnete v zapomnění. Tahnové budou vyhnáni. Mír se k vám navrátí.

A nyní bych chtěl promluvit k těm, kteří vábení Tahnů dopřávají sluchu lákání sladkostí hniloby. Zvažte jednání Tahnů a jejich způsoby. Ještě před touto válkou porušili každý pakt, jakmile to pro ně bylo výhodné. Jediné spojení, které Tahnové uznávají, je to mezi pánem a otrokem.

Prostudujte si jejich minulost. A vzpomeňte si na starověké rčení: 'Ten, kdo si přeje večeřet s ďáblem, necht' si přinese velmi dlouhou lžici.'

A nyní bych chtěl promluvit přímo k nepříteli.

Chvástáte se velmi hlasitě. Svá vítězství vynášíte do nebe. Žvaníte o brzkém vítězství.

Chvástejte se, jak se vám zlíbí. Ale ještě než se přiblíží poslední souboj, zjistíte, že vítězství se vám neustále vzdaluje a ustupuje do nedohledna.

A v těchto nepříjemných bojích nenaleznou vaši vojáci a kosmoplavci nic než smrt. Nebudou čelit jen děsivému nepříteli v mohutném brnění a seřazeném do šiků, ale i smrtícímu hněvu všech, které svou arogancí rozzuřili. Utrpení vašich blízkých bude obrovské. Jejich děti se z boje nikdy nevrátí. A zakrátko vzplane i jejich vlastní nebe.

Říše se vrátí s ohněm a mečem.

A konečně, promlouvám k tahnským válečným lordům, kteří si při mých slovech pravděpodobně zacpávají uši pohrdáním. Zaseli jste vítr. Sklidíte bouři.

Ti, kteří mě znají, vědí, že nikdy nedávám sliby, které nemohu splnit. A proto dnes slibuji jediné. Ode dneška za jednu generaci nebude mít slovo Tahn pro lidstvo pražádný význam, s výjimkou historiků, brouzdajících v dlouhých temných chodbách minulosti.

Vy jste začali tuto válku. Já ji dokončím. Tahnové i s veškerou svou bojovou silou lehnou v prachu zapomnění!

Věčný Císař se otočil na podpatku a odkráčel z pódia."

Už když svoji řeč psal, věděl, že je dobrá.

Podcenil ji - všichni zákonodárci stáli a aplaudovali. To je také jejich jediné štěstí, pomyslel si. Vtom si všiml, že dokonce i technici od živovidu, nejotrlejší z nejotrlejších pozorovatelů, skandují a zapomněli na obsluhu svých přístrojů.

Nyní už Věčnému Císaři zbývalo pouze nalézt způsob, jak svůj slib splnit.

KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ

POČÍTAČ ŘÍZENÍ PORUCH na *Gamble* našel ne zcela poškozený obvod a Sten ucítil, jak ovládání lodi ožilo.

Imperiální takloď se nacházela necelých 1500 metrů nad zemí, kterou v důsledku husté mlhy nikdo neviděl, ačkoliv se k ní stroj neodvratně řítí. Stenovy ruce létaly po ovládacím pultu. Pomocné raketové motory na přídí - plný výkon. Hlavní motor Yukawa - plný výkon.

Vřeštící alarmy a blikající indikátory Stenovi prozrazovaly, že obnovené ovládání lodi bude mít jepičí život. Stihl ještě zapnout McLeanovy generátory naplno, než ovládací pult *Gamble* opět zhasl. Problém spočíval v tom, že kdyby se podařilo pád *Gamble* zastavit, loď by pravděpodobně vplula přímo před čekající hledí tahnských stíhaček. V opačném případě se naskýtala široká škála nepříjemností. Sten zapnul nárazový zámek popruhu svého křesla zapřel se.

Gamble ve chvíli nárazu stála téměř vertikálně ve vzduchu.

Štěstí, které je opustilo, se na poslední chvíli vrátilo - nenarazili do žádné skály, ledovce ani ložiska šterku. *Gamble* zaplula ocasem napřed do vysoko navršeného sněhu. Sníh se stlačil a roztál, čímž znatelně zbrzdil rychlost taklodě.

Další panel rudě zablikal a probudil se k životu. ZABLOKOVÁNÍ POHONNÝCH trubic znamenalo skutečnou katastrofu. Stenova ruka spočívala na pohotovostním spínači pohonu, když palubní počítač usoudil, že pravděpodobně umírá a nechal v tom Stena samotného.

Veškerý proud byl odpojen a *Gamble* se s otřesem zastavila.

Rozhostilo se naprosté ticho až na slabý sykot, jak se horký plášť lodě ochlazoval tajícím sněhem kolem něj.

Sten po tmě nahmatl přihrádku a našel svítilnu. Perleťové paprsky ozářily pochroumaný řídicí pult.

„Všechna oddělení, hlase se.“ To byla další vlastnost taklodí třídy Bulkeley - Stenův křik byl slyšet ve většině oddělení a rychle byl předán do strojovny na zádi. Sten si rozepnul postroj a vstal z křesla. Najednou to nad nimi zaburácelo a Sten se zapotácel. *Gamble* se otřásla a poskočila několik stupňů stranou.

Ozvaly se nadávky členů posádky a poté opět následovalo ticho.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se Sten.

„To nevím,“ řekl Alex. „Ale čuju, že to nebude nic kloudného.“

Sten čekal, co bude následovat.

Nic se nestalo. *Gamble* se evidentně ocitla na místě posledního odpočinku.

Sten shrnul nastalou situaci.

Situace se nevyvíjela příznivě. Jeden raněný kosmoplavec z *Richards* při nárazu zemřel. Stenův strojník McCoy byl zasažen elektrickým proudem, když na jednom z monitorovacích pultů motorů došlo ke zkratu. Dva další vojáci byli mrtví a Sten měl ještě dva vážně zraněné. Všichni ostatní byli samá modřina a pohmožděnina, nebo utrpěli drobné zlomeniny.

Loď byla mrtvá. Fungovaly pouze vysílačky v lodních skafandrech a malé individuální jednotky. Sten je však tak jako tak nehodlal použít. Předně všeho předpokládal, že ti imperiální vojáci, kteří ještě zbývají, mají momentálně určité spoustu jiných starostí a navíc nechtěl Tahnum poskytnout terč ve formě radiového signálu. Budou se muset zachránit sami. Sten nařídil Kilgourovi, aby vytáhl nouzovou výzbroj, zatímco on s Tapiovou, která už jakžtakž fungovala, se pokusí zjistit rozsah nezbytných záchranných prací.

Vypadalo to bledě. Hlavní uzávěr byl rozdrcen. Stenovi se s vypětím všech sil podařilo

pootevřít nouzový uzávěr a zaklel, když do lodi začala tryskat ledová voda. Alespoň že tu neuvízli. Mohou si obléci vesmírné skafandry, raněné dát do nafukovacích vaků a vypadnout z *Gamble*. Tím se ale ocitnou ve velmi chladné vodě - se skafandry žádný problém - která bude rychle zamrzat. „Takže vyplaveme," oznámil Sten. „Už to tak vypadá, pane."

„A měli bychom si pospíšet. Myslím, že nikdo z nás kromě Kilgoura se nedokáže probít ledovým kvádrem." Sten s Tapiovou našli Kilgoura v bojovné náladě. Právě dokončil probírání nouzových zásob lodi. Kosmoplavci z nějakého bláhového důvodu zásadně nevěří, že by někdy museli svoji loď opustit. A tak jsou jejich nouzové soupravy velmi často udržovány jen formálně a občas se stanou obětí rabování různých nezbytností. Námořníci na *Gamble* nebyli jiní.

„S tím se budeme zabírat, až se dostaneme nad hladinu," uklidňoval ho Sten. „Teď ale pohyb."

Jakmile měli všichni skafandry a ranění byli zavřeni do vaků, otevřeli nouzový uzávěr naplno. Kabinu zaplavila voda. Sten i ostatní se zuby nehty pokoušeli přidršet něčeho pevného. Kolem nich to bublalo a voda jim začala stoupat přes hlavy do další úrovně.

Kilgour z lodě vystoupil jako první. Měl v ruce jednu ze dvou řezacích pistolí z malinké dílny *Gamble*. Zapnul ji na plný výkon, namířil ji nahoru a zapnul raketové pohony svého skafandru. Pomalu začal stoupat tuhnoucí břečkou rychle zamrzajícího jezera kolem *Gamble*. Na speciální lano, které za sebou táhl, se karabinami připnuli ostatní členové posádky.

Sten opustil palubu jako poslední. Chvilí visel v černé vodě. Toto byl konec jeho první letky. Alespoň jsme se nedali, co holka?

Lano se napnulo a Sten vyrazil nahoru. S cyklovačem jeho obleku bylo cosi v nepořádku. Viděl totiž trochu rozmazaně. Ano, to je to správné vysvětlení. Žádná racionální bytost nemůže přece pociťovat nějaký sentiment vůči kusu kovu. Jednoznačně mu musel z nějakého nevysvětlitelného důvodu vysadit cyklovač.

Raketové motory Kilgourova skafandru určené pro použití ve vesmíru jen taktak že překonaly neutrální vztlak skafandru a pomalu zvedaly Alexe k hladině.

„Hej, kámo," zapraskal jeho hlas ve Stenových sluchátkách. „Situace je po čertech divná. Zdá se, že sem se vyloupnul na vzduchu. Ale... chtělo by to krátkou konzultaci s kapitánem."

Sten se odepnul z lana a zvýšil výkon svých raketových motorů. Prolomil se několika centimetry ledu, vynořil se vedle Alexe a posvítíl si před sebe lampičkou skafandru.

Výjev to byl skutečně podivný. Plavali v kvapem zamrzajícím jezírku vytvořeném z vody vzniklé roztavením sněhu pádem lodi a teplotou jejího pláště. Vedle nich trčel půl metru nad ledovou tříští pochroumaný čumák *Gamble*.

To samo o sobě nebylo nijak zvláštní - ovšem jen několik metrů nad nimi se klenul nízký ledový strop.

„To nedává žádný smysl," přemýšlel nahlas Sten.

Tapiová se vynořila vedle něj. „Možná, že jo. Víte vůbec něco o sněhu, pane?"

Sníh skutečně nebyl Stenovou specialitou - většina jeho zkušeností s tímto jevem pocházela z obrazu sněžné krajiny, kterou kdysi na Vulkánu jeho matka vyměnila za šest měsíců svého života. Podstoupil také několik kudlankovských misí na zmrzlých světech, ale počasí jim tam činilo jen jednu z mnoha překážek, které nestály za analýzu.

„Nic moc," přiznal. „Podle mého názoru je to jen retardovaný déšť."

„A co to burácení, co jsme slyšeli? Co když to byla lavina?"

„Takže jsme *doslova* pohřbeni." „Už to tak vypadá."

Tapiová měla naprostou pravdu. *Gamble* se totiž zabořila do velmi hlubokého a věčného sněžného pole. Čumák lodi se nacházel jen několik metrů od jeho povrchu, ale

náraz uvolnil ledovou římsu 500 metrů nad údolím. Ta se utrhla a údolí zavalila lavina o tisících kubických metrů sněhu a kamení.

Vrak *Gamble* nyní spočíval pohřben dobrých čtyřicet metrů pod sněžným polem. Když otevřeli nouzový poklop, voda, která natekla do lodi, snížila hladinu minijezera vzniknuvšího kolem *Gamble*. Led, který se udělal pod lavinou, tak nyní tvořil strop dómu nad nimi.

„To sem zvědavej," nadhodil Alex, „jak se protavíme nahoru. Skafandry nemají dost energie, aby nás dostaly do vzduchu. A ten sníh nad náma asi taky nebude mít velkou nosnost."

Řešení existovalo - chaoticky elegantní. Dělalí neohrabaná tempa a táhli za sebou nafukovací vaky k okrají jezera pod sněhem. Plavání střídalo plazení po ledu, následné prolomení a zase plazení, až byl led konečně tak pevný, že je udržel.

Odtud už stačilo pouze vyhrabat tunel.

Díky tomu, že měli na sobě skafandry, nemuseli si dělat starost s tím, že se udusí. Kilgour si napůl razil a napůl protavoval klikatou cestu vzhůru. „Asi bys nečul, že sem byl v mládí havířem, co?" řekl a vypálil ve sněhu obzvláště uměleckou zatačku.

„Víš jistě, že směřujeme nahoru?" zeptal se Sten.

„Na tom přece nesejde, hochu. Esli deme nahoru, tak narazíme na vzduch a budeme v pohodě. No a esli deme dule, narazíme na hlínu a ocitnem se v teplíčku, kde zaslouženě spočineme."

Sten si oškrabával umrzající sníh z rukávů a neodpovídal. Vtom si ale něčeho všiml. Kolem bylo světlo. Ne jen světlo z reflektorů jejich skafandrů nebo od Kilgourovy řezací pistole, ale záře bez jakéhokoliv definovatelného zdroje. Několik vteřin nato se prolomili na povrch Cavite.

Sten si otevřel obličejový štít. Vzápětí mu došlo, že nefiltrovaný a nerecyklovaný vzduch nedýchal už... uvědomil si, že si ani nevzpomíná jak dlouho.

Opravdu báječný způsob boje.

A když už je řeč o boji, dalším jejich krokem bude nalézt cestu z hor. Otázkou zůstávalo, zdali energie skafandrů vydrží po celou cestu do teplých nížin? Skafandry bez energie by jim byly stejně platné jako zdemolovaná *Gamble* ve sněhu pod nimi.

Raději se vždy zaobírej jen tou nejbezprostřednější katastrofou, usmyslil si. Tvoji kosmoplavci, kteří nemají v boji zblízka ani *žádné* zkušenosti, budou nejdříve ze všeho napadeni a zmasakrováni nějakou tahnskou hlídkou.

Alespoň přitom bude teplo, napadlo ho. Sten se otočil ke svým lidem a začal je řadit k dlouhému pochodu.

KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ

TŘETÍHO DNE po zahájení invaze na Cavite přesunula madam Atago své velení z *Forez* do mobilního domu přímo na Cavite. Její velitelství se nacházelo v monstrózním obrněném velitelském voze - imperiální rozvědka mu přezdívala Chilo. Obří, téměř 50 metrů široký a 150 metrů dlouhý segmentový OBVV se pohyboval na čtyřiceti trojitých, tři metry vysokých roligonech - ostatních kolech s nízkotlakými tlumícími polštáři, které vozidlu dodávaly vlastnosti obojživelníka. Jakákoliv překážka, přes níž se roligony nemohly převalit, způsobila, že se osa trojkolí přetočila, čímž se další roligon dostal na vrchol překážky. OBVV se navíc skládal ze segmentů, takže mohl pružit jak vertikálně, tak horizontálně.

Chilo se sunul kupředu za doprovodu eskadry tanků a obrněných raketometů země vzduch, jen několik kilometrů za bojovými liniemi.

Těch pár letuschopných imperiálních lodí by stejně nikdy nedokázalo proniknout tahnským protivzdušným deštíkem - ale Atago se rozhodla raději nic neriskovat! Místo, které si pro lokalitu svého příštího VP vybrala, mělo hned několik výhod - bylo velmi blízko k nejslibnějšímu horskému výběžku, jenž protínal tahnské linie. Kolem se rozprostíraly vhodné plochy pro přistávání a nebylo zde zapotřebí nějakého složitého maskování.

Maskování poskytne jedna obrovská budova. Původně to byla univerzitní knihovna v jednom satelitním městě na Cavite. Pod tahnskou nadvládou nebudou zapotřebí žádné depozitáře ani výuka imperiální propagandy.

Šest McLeanových gravisaní nadzvedlo budovu za římsy pod střechem a OBVV do ní zacouval. Tři patra se zhroutila a popadala kolem hříbovité kopule, ale budova zůstala stát. Ze vzduchu bylo velitelské stanoviště madam Atago neviditelné. Byla si jista, že její jednotky ECM úspěšně oklamou imperiální detektory.

Navíc zlikvidovali divizi taklodí, která pro Tahny znamenala skutečnou pohromu. Madam Atago tak trochu mrzelo, že nebyl zajat komandér Sten. Mohli by zinscenovat ukázkový soudní proces s odpovídajícím trestem a vše vysílat na imperiálních komunikačních kanálech. To by mohlo odradit některé agresivnější důstojníky, kteří Tahnům i nadále kladou odpor.

Navzdory evidentnímu úspěchu nebyla Atago s průběhem invaze příliš spokojená.

Tahnové obklíčili hlavní imperiální bojové jednotky v Cavite City a pomalu smyčku utahovali. Plocha opevnění se zmenšila na necelých 200 čtverečních kilometrů. Po Cavite sice ještě operovaly roztroušené síly odporu, ale jejich likvidace byla jen otázkou dní.

Imperiální území nyní zahrnovalo jen Cavite City

- a tahnské průnikové patroly se již pomalu přibližovaly okraji města - k základně válečného loďstva a mrakodrapům za nimi. Tahnské subaquatické jednotky již eliminovaly jakýkoliv možný ústup po moři.

Bylo to však Pyrrhovo vítězství.

Tři kompletní tahnské invazní jednotky – zhruba ekvivalent čtyř divizí imperiální gardy - které přistály spolu s podpůrnými jednotkami, byly zdecimovány.

Ne, opravila se madam Atago. Ztráty jen byly mnohem větší než jeden z deseti. Předvoj vyrazil na Cavite City - a narazil na obranu gardy. Čtyři útoky byly rozdrčeny. Říše by v takové situaci stáhla jednotku z boje a nechala ji v záloze, dokud se nezmobilizuje - do bojové připravenosti.

Tahnové však uvažovali mnohem pragmatictěji. Jakmile se jejich jednotky pustily do boje, nebyly staženy, dokud nezvítězily. Jinak pokračovaly v předních liniích, dokud neutrpěly přinejmenším sedmdesátiprocentní ztráty. Těch několik přeživších pak bylo použito k posílení jiných formací; jednotka jako taková přešla do zálohy a byla od základu

zreformována.

Takový už je úděl předvoje.

Druhá invazní jednotka dostala rozkaz zaútočit přes přeživší. I tato byla zničena.

Tahnové ve své historii svedli mnoho bitev s nepřipraveným či nezkušeným protivníkem.

Pro První divizi gardy ani jeden z těchto přídomků neplatil. Opevnili se v každé pozici, kterou našli. Když se ocitli pod palbou, vzdorovali až do poslední chvíle. Poté ustoupili do předem připravených míst. Tahnové, kteří si mysleli, že dobyli svůj cíl, se začali shlukovat. A vtom složky gardy zahájily protiútok.

Přínejmenším způsobily nepříteli další pětiprocentní ztráty. Většinou však získali pozice zpět. Samozřejmě, že to gardistům přišlo draho. Ale Tahnům ještě draž.

Ještě horší byly boje ve městech. Garda hájila každou pozici za podpory křížové palby.

Tahnové například zaútočili na jeden dům a gardisté ustoupili. Dům se však ocitl v křížové palbě ze dvou dalších v řetězci kulometných hnízd.

Žádný z tahnských velitelů se nenacházel v situaci, kdy by mohl prohlásit, že jeho pozice je bezpečná.

A nejhorší to bylo v noci.

Ian Mahoney vedl své muže, aby se snažili přemýšlet jako Tahnové. Vybojovali a udrželi každou pozici, kterou Tahnové chtěli. Žádné určité území však nepovažovali za životně důležité. V noci vysílali za frontu hlídky o velikosti roty, hlídky, jež útočily na jakýkoliv terč, který se namanul.

Naopak noční razie Tahnů byly jeden velký zmatek. Průzkumníci oznámili, že imperiální linie jsou slabě obsazeny. Tahnové tedy provedli útok - který byl vzápětí odražen.

Navzdory konvenčnímu vojenskému uvažování obsazovala první divize gardy své linie velmi řídkce. Nebyl pozorován žádný pokus o celkové posunutí fronty. Tahnské hlídky mohly opakovaně prozkoumávat území a nic nenašly. Jakmile se tahnští vojáci probili skrz, ze všech stran na ně zaútočily důsledně zachovávané zálohy ze skrytých opevnění.

Tahnové vítězili jen díky početní převaze.

Madam Atago si tím byla naprosto jista - tak jista, že v pohodlí svého soukromého apartmá plánovala kapitulaci gardy.

Již si z Heath vyžádala vidový tým, který čekal v pohotovosti. Připravila i slavnostní uniformy pro sebe a pro čestnou tahnskou stráž, která ji bude doprovázet.

Admirál van Doorman -jestli je ještě mezi živými -není dostatečně silná osobnost, aby kapitulace zapůsobila věrohodně. Ale ten Mahoney by mohl být.

Ano, rozhodla se. Bude to velmi pitoreskní ceremoniál - perfektní propaganda pro tahnskou válečnou mašinerii. Kapitulace bude vyhlášena na hlavní přistávací ploše cavitské základny. Záběry vidových týmů zviditelní škodu způsobenou na základně.

Do popředí budou přivlečeny ostatky imperiálních sil. Generál Ian Mahoney na povel přistoupí před madam Atago.

Vlastní nějaký meč? Na tom nesejde, usoudila Atago. Zajisté bude mít nějakou ruční zbraň. Madam Atago přijme namísto meče jeho ruční zbraň a vojákům, kteří se vzdají, slíbí slušné zacházení.

Samozřejmě, že se ho nedočkají - madam Atago věděla, že žádný z těch vojáků by takové zacházení ani neoceníl. Pro nešťastníky, kteří nepadnou v bitvě, může být jedinou odměnou smrt. Budou však popraveni čestným způsobem. Mečem.

Popravu vidové štáby také natočí. Záznamy budou velmi poučné pro budoucí tahnské vojáky.

Madam Atago měla svou budoucnost detailně načrtnutou.

A po pádu Cavite zaútočí na samotné srdce Říše.

Její mentor, lord Fehrle, bude potěšen.

Nebo možná ne, pomyslela si a potutelně se usmála. Fehrle na ni v poslední době nepůsobí příliš dobrým dojmem. Možná že ani nebude tím, kdo Tahny dovede ke konečnému vítězství.

Možná, že někdo jiný bude schopnější. Třeba ta, která sama prošla ohniskem bojů.

Madam Atago se uchichtla. Viděla před sebou velmi jasnou a velmi krvavou budoucnost...

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ

Námořníci, kosmoplavci i letci mají přinejmenším jedno společné: myslí si, že jim jejich univerzální práva nějakým způsobem zaručují, že nebudou muset chodit po svých. Stenovi lidé skuhrali jako celý oddíl pěšáků, když jim oznámil, že je čeká menší procházka.

Skuhrání však vydrželo jen sedm kilometrů. Poté už všem sotva zbývala energie na to, aby zvedli nohu ze sněhu, posunuli ji vpřed, položili ji, zvedli druhou nohu ze sněhu... a každé půl hodiny ulevili jednomu z kosmoplavců od nosítek s nafukovacími vaky.

Skafoandry byly dokonce ještě nepraktičtější, než se Sten původně domníval. Nebyly totiž určeny k použití na planetárním povrchu a jejich pseudosvaly kompenzovaly jen polovinu váhy skafoandru. Takže chůze představovala herkulovské úsilí.

Sten litoval, že nemají plně poháněné „zaječí“ skafoandry. Nebo kožichy. Když už jsme u těch přání, proč ne třeba novou takloď?

Kdyby skafoandry nebyly tak těžké, nebo kdyby alespoň McLeanovy generátory kompenzovaly jejich váhu, mohli se teď nad závějemi vznášet. Nebo by si mohli zhotovit improvizované sněžnice z větví. Namísto toho se zarputile brodili dál.

Když padla noc. Sten se porozhlédl po nějakém místě k bivačování. Na okraji údolí, kterým procházeli, stál obrovský strom zasněžený až po nejnižší větve. Sten si vzpomněl na základy svého kudlankovského kursu přežití a nařídil svým lidem, aby se podhrabali ke kmeni stromu. Prostor kolem kmene nebyl zcela zaplněn sněhem, čímž vznikla malá kulatá jeskyně. Uválením sněhu ji ještě o trochu zvětšili.

Kilgour prohlédl raněné. Sten byl velmi vděčný za všestranný výcvik Kudlanek, protože v posádce neměl ani jednoho vojenského lékaře. Nejpopovolanější ze všech byl Alex - pohotovostní zdravotnická škola Kudlanek by ho bezpečně kvalifikovala na civilního chirurga. Ne že by se dalo dělat mnoho - jejich medisouprava byla omezená. Kilgour vyměnil obvazy na zraněních a popáleninách a dal raněným narkózu. Jeden raněný měl během následujících hodin zemřít.

Uložili se k spánku. Nikdo z kosmoplavců nevěřil ujištění Tapiové ani Stena, že vůbec nebudou potřebovat topení svých skafoandru, dokud nezpozorovali, že teplem stoupajícím z nich sněh kolem nich taje a vzniklá voda se rychle mění v led. Teplota v jeskyni byla téměř únosná. Sten rozšířil díru kolem kmene stromu, aby zajistil proudění vzduchu.

A tak se noc přehoupala do dne. Smrtelně raněný voják v noci zemřel. Nalezli puklinu v kamenité zemi, zasunuli do ní vak a pomocí tří kulek z willypušky rozsedlinu uzavřeli. Poté vyrazili dál.

Následující den přinesl konstantní dilema. Chůze se zavřeným obličejovým štítem člověka přehřívala -a rapidně vyprazdňovala kyslíkové zásoby skafoandru. Když ale štít otevřeli a dýchali vzduch zvenčí, topení skafoandru se automaticky zapnulo naplno, což ždímaloby ubývající energii a zvyšovalo riziko omrzlin.

Kolem poledne se obloha vyjasnila a vysvitlo cavitské slunce. To bylo však ještě horší - Contrerasová na sněhu dočasně oslepla; musela si zavřít obličejový štít a nastavit ho na maximální polarizaci. A sněh tál.

Ke všemu se zvyšovala pravděpodobnost, že budou spatřeni tahnskými loděmi, ačkoliv si Sten nedokázal představit, proč by se Tahnové obtěžovali hlídkováním nad bílou pustinou.

Následující noc byla stejná jako ta předešlá, akorát bez přístřeší. Alex použil poslední zbytky energie v řezací pistoli k vypálení zákopu do sněhu, takže se alespoň mohli skrýt před přímými poryvy větru.

Tato noc ubíhala pomalu. Na stráži stál neustále jeden kosmoplavec. Za prvního světla spolykali poslední tekutý proviant ze svých skafandrů a vydali se dál.

Sten byl sám sebou poněkud znechucen. Začínal ztěžka dýchat. Že by cítil vyčerpání už po dvou dnech pochodu? Za to by ho od oddílu Kudlanek okamžitě vrátili k základní jednotce. Sten začínal chápat, proč jsou týpci od válečného loďstva takoví sádelníci.

Kilgour mu cestu nijak neulehčoval. Na jeho domovském světě Edimburghu působilo trojnásobné *g* a Cavite spadalo do E-normy. A z nějakého důvodu, ačkoliv připomínal antropomorfizovaný sud piva, si udržoval dobrou kondici. Sunul se sněhem, jako kdyby tam žádný nebyl, jako kdyby na sobě neměl skafandr, jako kdyby nenesl přední část nosítek s vakem, medisoupravu a dvě zbraně.

Navíc ještě dělal vtípky - nebo se o to spíš pokoušel. Sten mu musel pohrozit vězením, aby mu zabránil ve vyprávění toho neskonale imbecilního vtipu o puntíkatých hadech - Sten jej za výcvik u Kudlanek slyšel nejméně čtyřikrát. Ale Kilgour měl i další příběhy, které byly téměř stejně špatné.

„Už sem vám povídal o tym, jak sem jednou túroval po panství?“ spustil zvesela k praporčíkovi Tapiové.

„Co je to panství?“ zavrčela, když málem upadla do závěje.

„Nu, Steníku, tedy pardon, komandéře Stene, copak sem ti neříkal, že sem právoplatnej lord Kilgour z Kilgouru?“

„Nemám ponětí, o čem mluvíš.“

„Chci ti enem říct vo tym praseti.“

„O praseti?“

„Jo. Byla to festovní hromada vepřovýho. No, každopádně, poprvý sem to prase zmerčil, když sem túroval po panství. A najednou přede mnou obrovskéj vepř. A v tu ránu mě do vočí bacilo, že má jednu nohu dřevěnou. Tři nohy a kolík.“

„Prase se třema nohama?“ ozval se nevěřicně Foss, který se dobelhal k Tapiové, aby mu příběh neutekl.

„Jo. Vopravdovej zázrak. No a najednou vám vidím u plotu nějakýho farmáře. A spustím: 'To prase, pane.'“

A von vám hned na to: 'Hej, hej. To prase je hotovej zázrak. Před třema rokama žuchnul muj malej kluk támhle do tyho rybníka. Tehda tu nikdo nebyl a muj jedinej dědic byl se byl bej val utopil.

Nebejt tohodle prasete, kerý pro něho skočilo a vytáhlo ho na břeh.'

Já ho tak poslouchám a říkám: 'Jó, to je zázrak. Ale-'

A ten farmář mi znovu skočí do řeči. 'Tož, dyk vám to povídam. Před dvouma rokama sedí moje bábrlinka v gravisaních a ty se zničehonic zapnou. Zvednou se ze země a šinou si to k támhletomu viaduktu-'“

„Co je to viadukt?“ otázala se znovu Tapiová.

„Ha, správná otázka, dívče. Ale o tym ti porapotuju pozdějc. Tož, abych pokračoval. Souhlasím se svým nájemníkem. 'Jo. Jasně, to prase je vážně zázračný. Ale co ta...' A ten chlop mě znova utne.

'No a před rokem, uprostřed zimy. Pamatujete, lorde Kilgoure?' A já povídám: 'Jo, pamatuju.'

A von hned: 'Chalupa nám začala hořet nad hlavou. A my chrupali jako zabitý. Ale to prase prorazilo dveře vod chlívka, vrazilo do chalupy a šecky nás probudilo. Takže nám vlastně zachránilo život.'

V tu chvíli už sem teho měl dost. 'Zarazte ten proslov, chlope,' zařvu na něj. 'Uznávám, že je to zázračnej vepř. Ale jediný, co chci vědět, je, proč má do hajzlu tu dřevěnou nohu!?'

A chalupník se na mě vytřeštěně podívá a řekne: 'Tož, milorde, takovýdle skvělý prase přece nemůžete zbaštit jen tak najednou!'

Tapiová s Fossem se dál brodili sněhem a hlavou se jim honily děsivé plány na

promyšlenou vraždu. Takový byl Alex na pochodu.

Ale snad nejvíce ze všeho je štvál tím svým povzbuzováním - poznámky typu „Už jen pět kiláků, kapitáne“ se jim brzy omrzely. Zvláště když se teď ploužili sněhem, který se kvapem měnil v břečku.

Rozbředlý sníh? Sten zvedl hlavu a uvědomil si, že před nimi nestojí žádné další kopce. Údolí se rozevíralo do podhůří. Uprostřed údolí se začaly objevovat skvrny holých skal.

Dokázali to.

Teprve teď si Sten může dělat hlavu s tím, jak propašovat tuhle bandu nepěchotních bábovek skrze tahnské bojové linie do Cavite City.

Hračka.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ

KDYŽ ZEM byla už dobrých pětasedmdesát metrů rovná a teplota stoupla nad 15°C, rozbalili se. Kilgour se zdvořile zajíkl.

„Vesmír mocně tuchne nohama," poznamenal. „Tahnové nás najdou už enem podle toho smradu."

Nepřeháněl - všichni do jednoho páchli jako žumpa. Ale to trvalo jen do chvíle, než proběhli prvním korytem pro dobytek. Kilgour odkopl dva vyzáblé volky, vrhl se do vody a strhal si kombinézu. Ostatní následovali v těsném závěsu za ním.

Sten jim dal hodinu na to, aby ze sebe vydrhli to nejhorší, než budou pokračovat v pochodu. Teď potřebují proviant a nějaké bezpečné místo, kde by promysleli další plány jak se dostat zpět na vlastní stranu fronty.

Navigace byla snadná - pochodovali k oblakům dýmu na obzoru, které označovaly bitevní pole kolem Cavite City. Zem byla vyschlá, pastva chudá. Tu a tam zahlédli zchátralé farmy, z nichž většina byla opuštěná. Těm několika málo, které ještě vykazovaly nějaké známky obydlenosti, se Sten vyhnul. Z jejich vzezření vytušil, že nemají dost, aby uživily své vlastníky, natož pak dozásobily Stena.

Poté ale narazili na prosperitu: zelená pole a v dáli budovy farmy. Když však urazili 2000 metrů k hlavní budově, prosperita se proměnila v tragédii. Pole kolem farmy byla opuštěná.

Sten velmi opatrně rozmístil své lidi. Pět set metrů před komplexem budov rozestavěl své kosmoplavce do obranné linie v jednom z mnoha prázdných zavlažovacích příkopů, které půdu činily obdělávatelnou.

On a Alex šli napřed.

Uprostřed farmy se třpytilo malé artézské jezírko. Po jeho březích se povalovalo asi patnáct těl. Sten s Alexem se přikrčili za stodolou a čekali.

Práskly dveře hlavního stavení. Sten odjistil svoji zbraň. Dveře práskly znovu. A znovu. Byl to vítr.

Přiskočili k prvnímu tělu. Kilgour nasál vzduch.

„Tři. Možná čtyři dny," odhadoval „Zajímalo by mě, esli je nejdřív odsoudili."

Ti lidé nebyli zabiti v boji - všichni muži i ženy měli ruce svázané za zády.

Sten převálil jedno tělo na záda. Kolem nadutého krku mrtvoly bylo vidět tenký proužek zlata. Sten jej odpáčil hlavní své pušky. Ten lesklý kousek zlata byl přívěšek.

„Byli to Tahnové," identifikoval je Sten. „Podle oděvu místní usedlíci."

„Zajímalo by mě, kdo je popravil?"

Sten pokrčil rameny. „Imperiální mstitelé. Tahnští vojáci. Záleží na tom?"

„To jen ta má morbidní zvědavost, komandýre. Radši prohledáme ten barák."

Přivedli na dvůr farmy ostatní. Někteří vojáci se při pohledu na mrtvá těla pozvraceli. Jen si na to pěkně rychle koukejte zvyknout, bábovky, pomyslel si Sten. Od téhle chvíle už nepovedeme žádnou válku na dálku.

Spolu s Tapiovou a Kilgourem prohledali hlavní budovu. Vypadalo to tam, jako kdyby dům někdo nadzvedl, otočil hlavou vzhůru, zatřásl jím a potom ho postavil zpět na základy. Všechno, co mohlo být rozbito, bylo. Všechno, co se mohlo zkazit, se zkazilo.

„Mam teorii. Todle neudělali žádný imperiálové - před čtyřma dnama by se dávno vodplížili ke Cavite. A tahnský vojáci by nemrhali časem takovou důsledností." Zatímco Alex mluvil, cpal do plastového pytle neporušené balíčky jídla. „Moje teorie," pokračoval, „říká, že tydle lidi se snažili před válkou sekat dobrotu. Což se ostatním tahnským osadníkům nelíbilo. A když se vylodili Tahnové, bratři farmáři si spolu vyrovnali účty a-"

Kilgour se zarazil a zvedl malou láhev zakutálenou pod skříní. Hodil ji Stenovi.

Sten přečetl etiketu: „Mahoneyho výrobní moštu & hnojiv. Tradičně kvalitní ovoce a mrva po 130 let.“

„Kráčíme ve stopách našeho pána," poznamenal Alex naoko velebně.

Tapiová sice vůbec nechápala proč, ale uprostřed těchhle jatek se oba její nadřizení zničehonic začali hlasitě chechtat.

Od farmy už se přesouvali pouze v noci.

A postupovali velmi pomalu nejen z opatrnosti, ale i kvůli nezkušenosti kosmoplavců. Sten neustále zatínal zuby do jazyku, aby se ubránil výbuchu vzteku.

Tihle lidé nebyli žádné Kudlanky. Nebyli to gardisté. Do háje, vždyť to nebyli ani rekruti pěchoty. Klid, veliteli, a přestaň chtít nějaké supervojáky. Ale tímhle tempem do Cavite dorazíme po válce. No a? To tak pospícháš, aby ses dostal pod palbu a zemřel, komandéře? Mlč a šlapej dál.

Čtvrté noci Contrerasová narazila na Frehdinu farmu - a to doslova, protože se natáhla přes nastražené žiletkové dráty. Kombinéza ji ale naštěstí ochránila před hrůzným zraněním. Ostatní ji rozmotali a odvěkli zpět do úkrytu hustého keře, kde zvážili situaci.

Vpřed opět vyrazil Sten s Alexem, kteří prošli spleť drátů a senzorů, aniž by byli odhaleni. Leželi na kopci a domlouvali se prostřednictvím znakového jazyka Kudlanek vyvinutého pro obdobné situace. Rozevřené ruce například znamenaly „Co je to?“

Znak T - Tahnové. Prsty na límcových výložkách -armáda? Zavrtění hlavy. Bylo evidentní, že tahnští vojáci by použili mnohem složitější bezpečnost a pravděpodobně by vůbec nesvítili.

Sten ukázal na osvětlená kasárna a znaky vyjádřil celou otázku: „Co tady tedy všichni ti idioti se zbraněmi a gravisaněmi dělají?“ Uvědomil si, že zná odpověď - tohle byla osada tahnských revolucionářů.

Téměř jistě tam bude i několik opravdových tahnských vojáků. Spočítal si, že Tahnové budou tyto revolucionáře používat pro týlové zabezpečení, policii a tak dále. To „a tak dále“ pravděpodobně zahrnovalo i vypořádání se s osadníky, ať již imperiálními nebo tahnskými, kteří nejsou dostatečně nakloněni jejich věci.

Sten si rázem udělal poměrně jasnou představu o tom, kdo zavraždil tu tahnskou rodinu - a také, jak se dostat zpět do Cavite City.

Kilgour měl podobný plán. Než se k němu Sten stačil otočit, Alex si u hlavy držel ruce spojené k sobě dlaněmi k sobě a pokládal si na ně jednu tvář.

Ano. Teď potřebují najít nějakého hlídkujícího vojáka.

Jednoho našli asi sedmdesát metrů podél drátů. Procházel se na svém stanovišti, vyhýbal se záři reflektorů a zkoumal tmu za nimi. Svůj plán mírně pozměnili.

Kilgour se k muži doplížil na vzdálenost čtyř metrů.

Sten sebou také plácl na zem, proplazil se kolem muže směrem ke kasárnám a vracel se zpět. Silně pokrčil prsty a do ruky mu vklouzl nůž.

Dýchat... Dýchat... s očima dole... Sten zatáhl nohy pod sebe a už vstával. Udělal tři rychlé kroky, jednou paží ovinul vojákovu krk a prudce jím trhl dozadu a stranou. Nůž dopadající shora se vnořil přímo do tepny pod klíční kostí. Muž byl za dvě vteřiny v bezvědomí, za tři a půl mrtvý.

Tímto získali potřebnou rekvizitu pro past se spící stráží. Past se zakládala na předpokladu, že usnout na stráží se v každé armádě považuje za stejný hřích jako znásilnění velícího důstojníka.

Dovlekli tělo ke kůlu, opřeli ho o něj a přetáhli mu čapku přes oči. Takto ho nechali odpočívat. Sten s Alexem zaujali pozici ve tmě zhruba deset metrů po obou stranách kůlu.

Dříve nebo později přijde velitel hlídky zkontrolovat své posty. A dříve nebo později také přišel.

Bojové vozidlo vyrazilo od kasáren a namířilo si to k drátům. Sten s Alexem leželi přitisknutí k zemi, protože předpokládali, že oba pasažéři budou mít nasazeny brýle zesilující světlo.

Měli je - ale hledali hlídkujícího a ne dva narušitele schované ve vysoké trávě.

Velitel stráže spatřil svého „spícího“ vojáka. Bez dlouhého rozmyšlení došel k závěru, že muž potřebuje pořádnou lekci, a tak dosedl s graviautem zhruba deset metrů od inkriminovaného místa.

Sten se začal plížit k bojovému vozu.

Tahnský důstojník stráže - jeden z Frehdiných „poradců“ - si to tiše našlapoval k hříšnému hlídači. Až u něj bude, skloní se a zakřičí. Za předpokladu, že dotyčný přežije počáteční šok, bude následovat velký trest. Důstojník ostrahy se na to těšil - měl dojem, že tihle tahnští farmáři začínají být velmi lajdáctí hlavně proto, že *opravdové* bojové síly vítězí.

Sklonil se - Alexova ruka vylétla ze tmy a úderem *teišo-zuki* jej zasáhla do čela. Podobná rána z ruky obyčejného muže by omráčila. Silou Kilgourových svalů o trojnásobném *g* se však velitelova lebka roztříštila, jako kdyby byla vystavena obrovskému tlaku.

Kilgour oběma mužům odebral opasky se zbraněmi a běžel k bojovému vozidlu.

Sten si otřel nůž do řidičovy blůzy a usedl za ovládání. Nasadil si řidičovy brýle a zvedl vůz tři metry nad zem; otočil jej a plnou rychlostí pospíchal za svým mužstvem.

Jsou opět mobilní.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ

TAHNSKÉ BOJOVÉ auto Stenovi a jeho posádce nejenže vrátilo pohyblivost, ale poskytlo jim i úkryt. Sten tak trochu předjímal tahnskou logiku: všechna civilní vozidla budou buďto zaparkována, nebo zabavena a všechny imperiální gravisaně budou rozmístěny po obvodě obléhaného Cavite City. Tudíž cokoliv, co se objeví na otevřeném prostranství, musí být zákonitě tahnské.

Sten se přesto trochu zamaskoval - jakmile jeho lidé nastoupili, našel tu nejprašnější cestu v okolí a třikrát nad ní projel pouhé centimetry od povrchu. Teprve poté se zvedl směrem ke Cavite City jako další řidič bojového vozidla, který se snaží přiblížit své zaprášené vojáky k bitevním liniím.

Jediný potencionální problém mohly zaznamenat policejní hlídky těsně před liniemi - ale ty budou kontrolovat propustky a ID těch, kteří směřují *ven* z bojových linií, ne směrem do válečné vřavy.

Nato je potkalo ještě větší štěstí. Sten byl zastaven mužem od tahnské silniční bezpečnosti, aby dal přednost konvoji těžkých zásobovacích gravisaní, které profrčely kolem. Konvoj nedodržel správné rozestupy a mezi jednotlivými gravisanými zely až stometrové mezery. Pro Stena bylo snadné zařadit se u konce konvoje mezi ně a přistát v postranní uličce, jakmile se dostali k okraji města.

Imperiální území se o mnoho zmenšilo. Tahnové, kteří byli proti silám Říše v mnohonásobné přesile, pomalu uzavíraly kruh. Stenovi se dlouho dařilo úspěšně se vyhýbat tahnským pouličním hlídkám, než usoudil, že již příliš pokouší osud.

Dva kilometry od linií Sten vklouzl s bojovým vozem do třetího patra nějaké rozbité budovy a začal uvažovat takticky. Od tohoto bodu se bude nebezpečí rychle stupňovat - tahnské jednotky zde budou hledat skupiny pokoušející se o infiltraci jejich řad a země nikoho mezi liniemi bude ještě nebezpečnější.

A konečně hrozilo i nebezpečí, že budou zastřeleni vlastními vojáky - Sten neměl ponětí, jaká hesla mohou být momentálně aktuální.

Odpověď na otázku jim dal strážník ve slavnostní uniformě.

Bílé uniformy, zarazil se Sten. V bojové zóně?

„Máme tu šajby a pompézní ceremonie,“ prohodil Kilgour, když odendaval triedr od očí. „Nemůžeme toho nějak využít?“

„Ty jen hledáš záminku jak zlikvidovat další hlídku, co Alexi.“

„Máš recht, ale nebylo by to bájo?“

Bylo.

Sten s Alexem znovu provedli průzkum, přeskakující z jedné střechy na druhou, až měli strážníka ochranky přímo před očima. Druhý strážník stál na protější straně někdejší městské ulice, nyní méně zdevastované části trosek.

Za dvěma vojenskými policisty se nacházela dvě kulometná hnízda. V povzdálí stály tanky a houf obrněných transportérů. To byla samozřejmě velitelská vozidla - trčelo z nich víc antén než z hejna humrů. Nacházeli se před velitelským stanovištěm obrněné brigády podporující tahnské invazní síly. Za ním už byly jen imperiální linie.

„Co kdybysme zkusili druhý střídání stráží?“

Učinili tak.

Méně zkušený - nebo méně cyničtí - vojáci by se velitelskému stanovišti raději vyhnuli. Ale pro Stena a Alexe to byla báječná příležitost.

Jak z osobní zkušenosti tak z výcviku u Kudlanek oba věděli, že velitelské jednotky mají masivní bezpečnost. Vojáci jsou do bezpečnostních složek možná vybíráni pro své schopnosti, ale nakonec se z nich stanou obyčejní výstavní panáci. Většinou jim velí

ambiciózní či dobře situovaní mladí důstojníci. Jejich formace nakonec pomalu a téměř nepostřehnutelně přecházejí z bojově orientovaných na přehlídkově orientované.

Vojáci v takových jednotkách jsou povyšováni spíše za dobře vyleštěné boty či lesk zlatých knoflíčků. Po hodinách takového prázdného drilu měli tito muži jisté zábrany brodit se bahnem jen kvůli tomu, že zaslechli pravděpodobně podezřelý zvuk.

A nakonec zbývala ještě tahnská arogance - kdo by se *odvážil* napadnout všemocné?

Sten s Alexem hodlali této arogance využít.

Když probíhá střídání stráží, turisté na to zírají jako u vytržení. Děje se to před paláci, ve slavnostních uniformách, v předpokládaný čas a s řinčením zbraní -pokud možno pochromovaných a starožitných. Nemělo by to však platit v případě, kdy hrozí nebezpečí, že se objeví nepřítel - ale tradice je tradice, třebaže je teprve týden stará.

Sten a jeho námořníci toho hodlali maximálně využít.

Střídání tahnské generálské stráže se skládalo z pochodování několika čet v těsném tvaru ke každému strážnímu postu, kde za křiku a řinčení velitel zkontroloval starou stráž a uvolnil ji ze služby. Na znamení toho párkrát klepl do země pažbou své zbraně a odpochoval na konec té které čty. Nová stráž zaujala své posty a čty pochodem pokračovaly k dalšímu postu.

Střídání se přirozeně konalo po hodinách. Sten věděl, že nejslabší okamžik lidské duše je někdy kolem čtyř hodin po půlnoci.

A právě tehdy vyrazili.

Řinčení... dupání... hlasité rozkazy... a Stenových třináct lidí tichounce proklouzlo kolem nově postavených a zívajících stráží přímo k srdci velícího stanoviště madam Atago.

Jak tak pochodovali po volném prostranství. Sten doufal, že jeho vojáci drží jakýs takýs pochodový krok - prošli, aniž by je někdo zastavil.

Úkol číslo jedna - splněn. Úkol číslo dva - nalézt si úkryt.

Kilgour si vybral obrněné zásobovací gravisaně, zaparkované asi 150 metrů od velitelských transportérů. Proklouzl nehlídaným vstupním poklopem s kukri ve střehu. Sten mu kryl záda zvenčí.

Slyšel jen jediné zlověstné zachroptění, než Alex znovu vstrčil hlavu. Jeho kukri nebyl vůbec potřísněn krví. To není zlé. Chlapík své hmaty ještě nezapomněl.

Mávl na jedenáct kosmoplavců, aby vlezli dovnitř. Čekali na úsvit.

Sten, Foss, Kilgour a Tapiová hlídkovali u obrazovek vozidla. V této fázi jim plán přihrál nečekanou příležitost. Dříve či později, někdy kolem soumraku, tipoval Sten, dojde k nějakému pohybu vojsk vpřed. Rozpoutá se zmatek. Nikdo nebude zastavovat skupinu vojáků postupující z velitelství k předním liniím. Alespoň v to doufal.

Přesun provedou v tahnských uniformách. Sten si nejprve myslel, že se tak oblečou všichni - jedna komora saní byla plná neotevřených balíků s označením „uniformy, model Mk. 113“. Ale Sten znal ještě podrobnější překlad: „Slavnostní, teplé klima (bílá).“

Domníval se, že když do těchto uniforem navleče své vojáky, pravděpodobně se z velitelských linií hladce dostanou ven - problémy by však mohly nastat, až narazí na prvního tahnského bojovníka.

Ale určitě se najde řešení.

Časně odpoledne se Sten domníval, že ho má. Od linií se přihnalo několik bojových vozidel a z nich vystoupili tahnští důstojníci.

Velitelská konference, dohadoval se Sten. Až se to bude rozcházet, měli bychom být schopni se zvednout a odejet.

Nato se ozvalo děsivé burácení a do velitelského střediska se přihnaly obrovské výsadkové gravisaně. Tisíc metrů nad nimi vrčely dva tahnské bitevní křižníky.

„Do hajzlu,“ utrousil Alex. Sledoval obrazovku Stenovi přes rameno. „Mosazná povrchová úprava.“

Gravisaně přistály a spustily se schůdky. Po nich seběhla řada tahnských vojáků v

bojových uniformách.

„To sem nečul, že vychovávají takovýdle Goliáše!"

Vojáci byli opravdu *velmi* vysocí. A měli neuvěřitelně široká ramena.

Obři zformovali dvě řady po každé straně schůdků.

Sten věděl, co bude následovat.

Odvrátil zraky od obrazovky a otočil se na Alexe. Těžkosvět'an zbledl.

„Nemáme na vybranou, že ne, hochu?" špitl.

Ne, odpověděl v duchu Sten. Nemáme.

Vzal willypušku, co ležela vedle ovládacího panelu a zkontroloval hledí a náboje. Přesunul se ke vstupnímu poklopu a opatrně jej pootevřel.

Sten si svého života vážil.

Ale také byl důstojníkem Říše.

Předpokládaná situace: Formálně odění osobní strážci v dohledu. Cekají. Stejně jako seřazení vysocí důstojníci.

Dedukce: Kdo má být ten někdo?

Odpověď: Madam Atago. Nebo Deska.

Otázka: Je Deskova smrt žádoucí - bez ohledu na oběti?

Odpověď: Pravděpodobně.

Otázka: Je smrt madam Atago žádoucí?

Odpověď: Jednoznačně.

Bez ohledu na cenu, komandéře Stene?

Bez ohledu na cenu.

Sten si rychle přehodil řemínek přes rameno, zapřel se o poklop zásobovacích gravisaní a zamířil; dával si pozor, aby se hlaveň willypušky příliš nevysunula ven.

Jestli po schůdcích sejde Atago, zemře.

A krátce po ní i Sten a vojáci, které se doposud tak úzkostlivě snažil udržet naživu.

Za ním se pohnul Kilgour, který se snažil udržet všechny ve střehu a něco jim šeptal.

Asi 150 metrů od jejich gravisaní se ochranka i tahnští důstojníci postavili do ukázkového pozoru.

A na schůdcích se objevila madam Atago.

Miř přesně, Stene, povzbuzoval se. Jestliže ti připadá hloupé zemřít, bylo by ještě hloupější zemřít, kdybys minul.

Křížek jeho hledí se sunul po ženském červeném plášti a zastavil se uprostřed zelené vesty. Kulka antihmoty dvě do té vesty za chvíli propálí díru o velikosti pěsti.

Sten se nadechl a zadržel dech. Jeho prst už domáčkl vůli na spoušti.

A v tom se ochranka madam Atago dala tak rychle a obratně do pohybu jako nějaká baletní jednotka, že svoji svěřenkyni neprostupně obklopila. Namísto zelené vesty teď Sten viděl jen jejich bílé uniformy.

Zaklel a obrátil oči v sloup.

Atago zůstávala neprostupně obklopena. Stále schovaná v kruhu bílých obrů vstoupila do jednoho velitelského transportéru. Tahnští důstojníci se líně vláčeli za nimi.

Sten spustil hlaveň willypušky k zemi.

Byl udýchaný, jako po uběhnutí pěti kilometrů nebo po souloži. Jeho druhé já, které patřilo a vždy bude patřit pouličnímu zločinci, jej začalo popichovat. Ty. Ty jsi zklamaný, že ještě žiješ? Co to s tebou ksakru je? A vzápětí se mu vysmálo. Sorry, kámo. Netušil sem, že nevystřelíš proto, abys to sám nekoupil. Ne že bych tě chtěl nějak kritizovat.

Takové pomyšlení vše ještě zkomplikovalo.

Možná to tak opravdu bylo. Možná ano.

Po zbytek dne Sten zůstal velmi zaražený a zahloubaný.

Kilgour převzal velení. Stáhl uniformy z těl tahnské posádky, kterou pobil a nařídil

vojákům, aby se do nich oblékli.

S blížícím se soumrakem tahnská konference skončila. Madam Atago se vracela do svých gravisaní dokonale zaštitěna svými osobními strážci. Nenašla se ani chvílička, kdy by to Sten mohl zkusit znovu.

Budiž, řekl by správný Janičár. Teď se musí zaobírat budoucností - a tím, jak zařídit, aby zůstal naživu.

V tom obrovském zmatku pro ně bylo velmi snadné vyrazit rovnou k bojovým liniím.

Kilgour našel kráter po nějaké střele, kde si počkali na úplnou tmu.

Naklonil se ke Stenovi. „Nedělej si z toho hlavu, hochu. Ještě se nám naskytne šance," Špitl.

Sten vzdychl.

„Jo a ještě jedna taková maličkost, šéfe. Nevěděl sem, jak ti to říct - ale měl sem menší problémy s pajšlem."

„No a?"

„Ty balíky s těma uniformama."

„Co je s nima?"

„Už nejsou bílý."

Sten se vrátil zpět na zem a pokusil se o úsměv.

A nyní poslední starost - nenechat se zabít vlastními vojáky.

Kdybych velel týmu Kudlanek, pomyslel si Sten, zjistili by imperiální vojáci, že byli infiltrováni až ve chvíli, kdy by se Sten se svými lidmi objevil na ranním nástupu. Ale on velel skupině kosmoplavců.

V nějaké ruině našel úkryt pro své vojáky a dál hodlal pokračovat sám. Alex pozvedl své naježené obočí, ale Sten jen zavrtěl hlavou.

Jako lasička přeskakoval z jednoho stinného místa na druhé. Nahmatal drát spoušti světlice a překročil jej. Jedna signalizační mina překonána.

Tam - dva hlídkující muži, oba ve střehu, hlavně jejich zbraní zkoumají tmu.

Minul je.

Nalezl bunkr - reakční základna. Ne - příliš prostá nástraha. Pokračoval dál.

Kolem něj se proplížila hlídka vracející se z bitevních linií. Sten je v uctivé vzdálenosti následoval. O sto metrů dál se objevil slabý záblesk světla, jak hlídka vstupovala do svého velitelství, aby podala hlášení.

Sten počítal: deset vteřin na přivítání; deset vteřin, než hlídka odloží zbraně; dalších deset, než si nalezí kaff.

Seběhl po schodech bunkru a bokem proklouzl zatemňovacím závěsem - roztrženou dekou - dřív, než imperiální gardisté stačili zareagovat. Okamžitě záměrně neformálně spustil: „Jsem komandér Sten. Imperiální válečné loďstvo. Mám za dráty nějaké své lidi."

A byli doma.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ

GENERÁL IAN MAHONEY a admirál van Doorman zírali na holografickou situační mapu, která zabírala většinu Mahoneyho velitelského vozu, když Sten vstoupil a ohlásil se.

„Jak to, že vám to trvalo tak dlouho?“ reagoval suše Mahoney. Nu což. Sten vlastně ani žádné radostné přivítání nečekal - když Mahoney řídil jednotky Mercury, nejvyšší pocta, jaké se od něj mohl voják dočkat, zněla „úkol vykonán adekvátně“:

Potom ale zaznamenal, že Mahoney potlačil úsměv, a cítil se lépe.

Pohlédl na mapu a cítil se hůře - Říše se nacházela někde mezi okapem a louží.

Mahoney zmáčkl tlačítko a celé bitevní pole zmizelo, aby je vystřídala projekce jediného segmentu.

„To, co zbývá z vašeho pozemního mužstva, hlídá jednu sekci bojové linie-“ Mahoney prstem přešel po miniaturní, téměř zničené třídě, „-někde tady.“ To místo Stenovi z nějakého důvodu připadalo povědomé.

„Vzhledem k tomu, že palubních krys máme spoustu, vaši lidé přešli k pěchotě. Velením jsem pověřil staršího poddůstojníka - tuším, že nějakého Suttona. Velí vaší jednotce, ke které jsem mu sehnal celkem ještě pětasedmdesát úředníků, kaplanů, důstojníků pro styk s veřejností a tak podobně.“

Sten zachovával pokerovou tvář. Výborně, pomyslel si. Nejen, že přijdu o všechny své posádky, ale po smrti jsou i všichni moji technici.

„Je to dost podivné,“ pokračoval Mahoney, „ale při zajišťování svých pozic si vedou extrémně dobře. Z nějakého zvláštního důvodu je Tahnové nějak vážně napadli jen párkrát.“

„Válečné loďstvo umí bojovat,“ přihřál si polívčičku van Doorman. Mahoney na to nereagoval, zvláště před důstojníkem nižší hodnosti.

„Ale vzhledem k tomu, že jste se rozhodl připojit k živým,“ navázal, „hodlám vaši detašovanou jednotku stáhnout. Chci, abyste převzal tuto pozici.“

Na mapě se opět objevila část Ca vite City: nízký, holý kopec, několik málo kilometrů od základny válečného loďstva, obklopený zničenými obytnými komplexy.

„Původně jsme mysleli, že je to jen nějaký park. Ale jeden z mých agentů zjistil, že je to stará pevnost. Před stopadesáti lety nebo tak nějak tehdejší šéf 23. flotily usoudil, že je zapotřebí posílit bezpečnost základny. Předpokládám, že toho roku Říše přidělovala tučné finance. Asi deset let poté musely dojít peníze, protože vojáci opustili pevnost a nechali ji zarůst trávou. Ale jsme přesvědčeni, že je stále aktivní.“

Mahoney se obrátil k další obrazovce a vyvolal projekci. Toto je průřez tím kopcem. Vertikální chodby v něm vedly do palebných věží a do čtyř horizontálních úrovní pod nimi.

„Typická pasivní obrana,“ poznamenal Mahoney. Zmáčkl další tlačítko a získal půdorys pevnosti. „Čtyři protivzdušná řetězová děla tady... tady. Ty věže jsou výsuvné a hlavně, děla mohou mířit i patnáct stupňů pod vlastní horizontálu. Každá hlavní věž disponuje protipěchotními projektilovými kulomety. Jsou tam i dvanáctistřelové odpalovací rampy, ale k těm se raději nepřibližujte. Tyhle dvě lafety mají quadroprojektilové zásobníky. Takže tohle bude to vaše nové působiště. Někaké otázky?“

„Ano, pane. Za prvé, *myslíte* si, že pevnost lze ubránit?“

„Výraz doufám bude asi přesnější. Podle všech záznamů byla pevnost zřízena jako záložní opěrný bod. Takže by tam stále měl být dostatek proviantu, paliva a munice. Jak jsem již řekl, s řízenými střelami se nezaobírejte - ty budou po takové době zatraceně nestabilní. A jestli tam není žádná munice pro děla, jste pěkně v řiti - všechny kalibry jsou stejně obstarožní jako *Swampscott*.“

Van Doorman si *odkašlal*, ale neřekl nic.

„Ještě něco?“

„Proč jste tam mé lidi nepřevelel již předtím?“

„Nóóó," spustil vláčně generál Mahoney, „má to takový drobný háček. Pevnost se podle všeho nachází asi tři kilometry v tahnských liniích. Pochyboval jsem, že by byl váš velící důstojník tak hbitý průzkumník.

Jakmile zaujmete pozici, chci podrobné hlášení o stavu. Své operace budete koordinovat s touto jednotkou. Jsem si jist, že s hledáním příležitostných cílů nebudete mít potíže."

„Děkuji vám, pane." Sten zasalutoval. Takže všichni jeho zbývající lidé jsou odted' hasiči.

„Ještě jedna věc, komandéře. Máte možnost zvolit si kód názvu."

Sten se na chvíli zamyslel.

„Opěrný bod Sh'aarl't," odvětil rozhodně.

„To je vše."

Prvořadým úkolem nyní pro Stena bylo zjistit, jak zle Tahnové zdevastovali jeho četu nevinných techniků.

Očekával katastrofu.

Sten s Alexem padli k zemi, jak se nad nimi prohnala tahnská raketa, která rozhazovala velké množství bojových hlavic na někdejší komplex obchodů. Převalovala se přes ně jedna tlaková vlna za druhou a poté se zem na chvíli uráčila zklidnit.

Cavite City leželo v troskách, v troskách tyčících se k obloze jako zkažené, vykotlané zuby. Ulice zablokované zhroucenými budovami byly pro pozemní dopravu téměř nepoužitelné. A ve městě již zbývaly pouze dva druhy lidí - mrtví a krtci. Mrtví buďto zůstali pohřbeni v sutí, která je zabila, nebo byli narychlo na místě zpopelněni. Ale město páchlo smrtí.

Všechno živé se stáhlo pod zem. Byly vykopány hluboké zákopy a zastřešeny proti nadzemním výbuchům. Pojem civilista již dávno pozbyl svého významu - imperiální osadníci a těch pár Tahnů, kteří se rozhodli zachovat věrnost Říši, již nebyli od bojujících vojáků k rozeznání. Sloužili jako zdravotníci, kuchaři, a dokonce bojovali ve stejných bunkrech jako gardisté. A umírali - k otázce kdo je a kdo není bojovník, zaujali Tahnové velmi vstřícný postoj a vystříhali se jakékoliv diskriminace.

Kdokoliv, kdo momentálně neměl žádný úkol, v sobě sám od sebe objevil novou zálibu v kopání. S pokračujícím obléháním se skrýše neustále prohlubovaly.

Sten měl pocit, že v jednu chvíli zahlédl Brijit, jak mizí v neoznačeném vchodu do zákopu, když se spolu se svými dvanácti vojáky propracovával vpřed, ale nebyl si tím úplně jist. Jestli se v zákopu skrývá nemocnice, tak určitě nebude označena - staletí starý červený kříž Tahnům skýtal vynikající zaměřovači bod.

Čím blíže k liniím se dostali, tím horší to bylo. Sten se připravoval na osobní katastrofu.

Namísto toho se mu dostalo prvního příjemného překvapení od chvíle... sakra, od chvíle, kdy se s ním Brijit prvně vyspala. Tahle válka začíná být únavná, pomyslel si.

Vlastně na něj čekalo hned několik příjemných překvapení.

Sten již chápal, proč mu část města, kam byli odveleni jeho lidé, na mapě připadala tak povědomá. Byla to chudinská čtvrť na konci Burnsovy třídy. Pan Sutton si zřídil velící stanoviště ve válkou doposud nedotčené restauraci Prales. Ještě lepší byla skutečnost, že v podniku zůstali i dva synové pana Tige, Stařík zmizel třetí den po vylodění. Synové raději o ničem nespekulovali a soustředili se na vaření.

Ačkoliv kopule byla roztříštěna, hmyz a ptáci zemřeli nebo uletěli a vodopády se proměnily v klidná jezírka, stále tu bylo co jíst. Tigeovi synové dokázali připravit obстоjné jídlo dokonce i ze standardního vojenského proviantu.

Pan Sutton třikrát po sobě zafuněl, když spatřil třináct lidí, kteří byli označeni za padlé.

Dojatý se natáhl přes stůl a jednou plácl Alexe do ramene - u spindara ekvivalent hysterické radosti.

Hned nato podal hlášení.

Sten očekával, že jeho nesourodá parta techniků a kancelářských vojáků, z nichž si většina pravděpodobně nebyla jista, který konec willypušky je ten zlý, a zřejmě si ani neuvědomovali jisté pěchotní zásady, jako například nevystřkovat hlavu do palebné linie, bude okamžitě zdecimována.

Namísto toho zaznamenali šest mrtvých a čtrnáct raněných.

„Druhého dne naší služby," spustil Sutton, „Tahnové... zahájili - je tuším ten správný výraz - velmi odhodlaný útok do našich řad. Jejich taktika však byla velmi bláhová. Poslali na nás tři vlny vojáků. Nebylo nutné, abychom mířili přesně. Jejich ztráty byly děsivé, komandéře, prostě děsivé.

Za den či dva to zkusili znovu. Ale velice nejistě. Od té doby jsme už zažili jen velmi málo boje. Vypadá to, jako by se nás báli."

Sten zvedl obočí - Tahnové se nezaleknou *ničeho*. Ale nějaké vysvětlení existovat musí.

Poskytl mu ho seržant gardy velící obslužné skupině pomocné raketové baterie, která jim byla přidělena. „Podle naší prognózy se Tahnové domnívali, že zlikvidovat vaše děcka bude jen taková procházka růžovým sadem. Tím samozřejmě nechci nikoho urážet, pane. Vlítli sem jako nějakí hlupáci a zemřeli. Podruhé už jen sondovali. Pak se zdekovali. Byli jsme zvědaví, takže jsem vyslal pár svých lidí, aby polapili zajatce. Možná víte, že to pro Tahna znamená hrozné neštěstí. On tvrdí, že vaši lidé nebyli zlikvidováni, protože si všichni myslí, že jsou to elitní vojáci. Nebo volavky."

„Cože?"

„Podívejte se na to takhle, komandéře. Vaši lidé jdou hlídkovat. Nikdo jim neřek, že by si měli začernit ksichty. Nebo že by neměli ukazovat žádné světlo ani kouřit ty své bylinky. Tahnové si mysleli, že to je léčka. Prognostický bojový počítač jim oznámil, že protivník má někde velké zálohy. Navíc, řekl nám ten Tahn, nemohli uvěřit, že by jakýkoliv voják dokázał zbudovat tak mizerné pozice. Podle nich to musela být past. Neprávem obvinili vaši jednotku z přemýšlení, nemám pravdu?"

Stena to rozesmálo a rozhodl se, že ty nejvychrtlejší vojáky přepustí tomu, kdo přebere jejich stávající pozice; byl hrozně zvědav, jak dotyčný přijme základní instrukce - a hlavně svým lidem nařídí, aby se chovali jako naprostí idioti. Do té doby ale musí přijít na způsob jak přesunout své veselé záškodníky zpět nepřátelskými řadami do jeho - s velkou pravděpodobností neexistující - pevnosti.

Ať už to provede jakkoliv, měl pocit, že to bude ještě hodně zajímavé.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ

DOSTAT SE do opěrného bodu Sh'aarl't nebyla vůbec žádná legrace.

Stenovým vojákům trvalo celých pět nocí, než se k dávno zapomenuté pevnosti dostali. Na začátku nastal menší problém s tím, že se vojáci namísto šťastlivých cvoků považovali za hrdiny. Měli dokonce skupinové jméno - Suttonova děsivá parta - jež vzniklo díky vidovým žurnalistům, kteří dělali reportáž Bastardi bojující na předmostí. Tu samozřejmě vysílali po celé Říši - v té době byla o dobré zprávy velká nouze.

Alex se Stenem však své pyšné vojáky soukromě přezdívali Přiblblá nemehla z Cavite.

Vlastně na ně ale sedělo obojí. Nebyli zlikvidováni jen díky neuvěřitelnému štěstí. A tak přežili dost dlouho na to, aby si osvojili správnou bojovou taktiku. Důkaz - většina z nich byla stále naživu.

A Sten doufal, že to tak zůstane.

Přesunul svůj oddíl na relativně bezpečné místo co nejbližší mýtické pevnosti. Dostali nařizení, aby se odšívili, odmastili a vykonali všechny své potřeby.

Alex se Stenem opět vyrazili napřed.

Stena už velmi unavovalo chodit do nebezpečí jako první, ale jinou možnost neviděl. Kilgour, který měl stejné pocity, se naštěstí neobtěžoval s nějakými protesty. Ale oba by své vyhlídky na záchranu vyměnili za osm ničím nerušených hodin na péřové matraci.

Bez problémů jako dva duchové proklouzli předsunutými liniemi Tahnů. Nalézt kopec ukrývající pevnost bylo stejně snadné. Mahoney vyslal nad kopec operátorem řízenou střelu, jejíž hlavice nesla navimaják..

Podle čipové karty existovalo několik vchodů do pevnosti. Sten si vybral tu nejméně obvyklou - podle předpokladu stále existující údržbářskou dílnu.

Maskovací panel byl zavěšen na pantech a opatřen protizávažím. Bez protestů se zvedl. V této fázi se už Sten bláhově domníval, že zbytek půjde bezbolestně.

Nešlo.

On i Alex se žbluňknutím dopadli do podzemní chodby. Ocitli se až po stehna v bahně. Jedno z filtračních čerpadel muselo před pár lety vypovědět službu. Stejně jako likvidátory parazitů.

V tunelu byla spousta havěti, hmyzu, který se domníval, že toto je jeho hájemství a kladl dvojným vetřelcům odpor. Kousal. Sten litoval, že bleskové čističe prostoru, v živobijácích považované za standardní nástroj, neexistují také ve skutečnosti. Zlikvidovat mnohonohé požírače odpadu kulkami AM₂, z willypušek by trvalo celé věky. Nehledě na to, že by přitom pravděpodobně ohluchli.

Kilgour měl řešení. Hodil před sebe dva besterové granáty. Ztráta pojmu o čase nebyla obvykle smrtelná, ale oběti, jež dýchaly vzduch, spadly do vody a utopily se.

Po čase se tunel začal zvedat a oni konečně vylezli z břečky. Sten našel hlavní řídicí místnost, kde přesně podle předepsaného postupu pro pevnosti zapnul proud.

Světla zablikala a stroje začaly vrčet.

To Stenovi prozatím stačilo - pevnost bylo možné obsadit. Dalším krokem bylo tento záměr uskutečnit. Vrátili se linií nazpět a většinu dne prospali.

Druhou noc strávili detailním plánováním nejméně nebezpečné cesty do opěrného bodu Sh'aarl't. Sten s Alexem rozdělili trasu na 300 metrové úseky. To musí stačit.

Třetí noci rozestavěli průvodce. Sten věděl, že jeho zmatení vojáci nemohou, navzdory svému přesvědčení, přejít frontové linie, aniž by se vyžradili. Rozhodl se tedy vzít kosmoplavce, s nimiž pochodoval z hor, a použít je jako průvodce na trase. Každý průvodce bude zodpovídat za 300 metrů cesty. Na konci svého úseku pak předá lidi dalšímu průvodci.

Téměř každý se naučí traverzovat poslepu a v tichosti třemi sty metry terénu za jedinou noc.

Sten měl ještě jednu výhodu. Již podruhé spustilo imperiální dělostřelectvo přesně o půlnoci ničivé bombardování podél trasy do pevnosti. Usuzoval, že Tahnové se jen uškříbnou nad hloupou pravidelností útoků Říše a stejně pravidelně začnou kolem půlnoci zalézat do svých opancéřovaných krytů.

O čtvrté a páté noci se se svými vojáky vysunul. Bombardování pokračovalo i v těchto dvou nocích, ale jen po stranách koridoru, jímž měl Sten se svými lidmi projít.

Příliš vykonstruované, pomyslel si. Příliš přímočaré, dodal v duchu. Ale máš nějaký lepší nápad?

Ani jeho ani Alexe nic mazanějšího nenapadalo. A tak se čtvrtého dne o půlnoci vydaly tříčlenné skupinky ven z imperiálního obležení, aby se setkaly s průvodci, kteří je za ruce dovedli dál.

Sten vsázel na to, že čtyřicet procent jeho lidí dorazí k pevnosti dřív, než je Tahnové objeví. Kdyby to odtud zvládlo dvacet procent z nich a většina archaických zbraní v pevnosti fungovala, mohl by být schopen postavení udržet. Všechno ostatní už bude hračka.

Ve 4:00 ráno se Sten rozplýval radostí.

Jeho bývalí kosmoplavci všichni do jednoho dorazili do opěrného bodu Sh'aarl't. Začínali si získávat Stenovu důvěru. V tichém souhlasu Sten i Alex zavrhlí původní přezdívkou mužstva.

„Tož myslím," dodal Alex, „že bysme jich měli překřtít na Postrach Campbellů."

Jako další museli zjistit, z jak velké části bílého slona budou bojovat - a na jak dlouho mohou v tomto boji obstát.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ

PEVNOST BYLA spíše betonově šedý slon a navíc to vlastně ani takový slon nebyl. Bytosti, které stavbu zhotovily, odvedly docela dobrou práci.

Na druhém podlaží Sten našel velící středisko pevnosti a rozeslal několik týmů, aby prozkoumaly zbytek jejich nové základny.

Foss zíral na řídicí počítač střelby. „Panečku," podívoval se nahlas, „oni za pomoci téhle potvory opravdu *stříleli*? Vždyť to vypadá, že ta obluda má ještě našlapávací startér."

Nasadil si izolovanou rukavici a dotkl se spínačů energie. Podle prospektů jsou síta senzorických antén uložena v pancéři pevnosti, takže nehrozilo, že by z parkového trávníku něco vyskočilo jako péro z gauče a prozradilo je.

Vzduch začpěl připálenou izolací, ale počítač se probral k životu. Foss vybalil moderní ruční počítač, vyklopil z něj monitor a začal systém testovat. Počítač pevnosti fungoval - ale jeho symboly a příkazy byly již dávno zapomenuty.

Sten nechal řízení ovzduší vyřazené z provozu. Až zahájí akci, zapne je. Ale do té doby nechtěl, aby se nad zemí ukázaly ventilační komínky. On i jeho lidé si prostě budou muset zvyknout na zápach. Celá pevnost čpěla zatuchlinou jako nepoužívaný prádelník.

Asi polovina obrazovek vizuálních senzorů fungovala. Sten opět neužíval žádné ovládání, kterým by na sebe upozornil radary.

Výborně, řekl si. Zaměřovat můžu - snad. A teď se podívejme, jestli něco funguje v dělostřeleckém oddělení.

Vystoupal do pohotovostních místností na horním podlaží. Vedoucí jednotlivých čet již do nich začali rozdělovat lidi. Nepletl se jim do toho. Byl zaneprázdněn zkoumáním ovládacích panelů. Mezi chybějícími údaji o pevnosti byl i seznam personálu potřebného k obsluze pevnosti. Tak jak Sten předpokládal, počítalo se v něm s mnohem větším množstvím vojáků, než měl jeho oddíl o stopěťadvaceti lidech.

Sten přehazoval vojáky z místa na místo. S posádkami k řízeným střelám si nemusel dělat starosti -to mu hodně pomohlo. Kuchaři, pekaři a tak dál - jeho lidé si mohou něco uklohnit sami. Namísto tří směn bude stavět jen hlídky.

I tak mu chybělo zhruba 400 lidí.

Sten pokračoval v inspekci po žebřících vedoucích do každé z věží. Tři ze čtyř řetězových děl vypadala, jako že by mohla fungovat a jedna lafeta na quadroprojektily byla také zapojena.

Údržbářské stroje vykonávaly dobrou práci - dělo se v bezprašné tmě lesklo olejem. Tapiová zkoumala zbraně a snažila se zjistit, jak každá z nich pracuje. V ideálním případě bude jejich nabíjení, zaměřování a spouštění automatické. Ale když bude řídicí středisko zasaženo nebo se zhroutí bojový počítač, každá z věží bude muset být schopna samostatné akce.

Tapiová si byla poměrně jistá, že může otestovat dopravníky na střely, které vedly do věží z muničního skladu ve čtvrtém podlaží, aniž by se věže vysunuly. Sten jí řekl, aby je otestovala.

Stroje sténaly a skřípěly. Panely s monitory jakžtakž ožily, informovaly Tapiovou, že se jim chování strojů nelíbí a následně se vypnuly, jak v dlouho nepoužívaných trubicích začalo syčet, proudit mazivo a monitory dopravníkových nabíječů už vykazovaly normální funkční stav.

Tapiová se rozhlédla po místnosti. Ve velící buňce byli se Stenem sami.

„Chci převelet," oznámila mu rozhodně. „Co podniknete, abych se z tohodle podělaného kurníku nezcvoкла?" dodala.

„Máte snad nějaký nápad?"

„Jo. Nerada jen sedím a čekám, až mě někdo trefí. Mnohem radši bych byla *pohybujícím* se terčem. V mých záznamech stojí docela jasně, že trpím klaustrofobií. A navíc," dodala a zamyšleně se poškrabala za krkem, „myslím, že jsem v tom bunkru, kde jsme čekali, chytla blechy nebo co."

Když skončila, vrátila se k seznamování se systémem. Sten zaznamenal, jak se jí pod bojovou kombinézou vlní krásné půlky a napadla ho spousta nevojenských činností - raději ale pokračoval ve svých obchůzkách.

Sutton našel kuchyně a uvedl je v život. Asistovali mu další dva muži - synové pana Tige. Oba Tahnové poměrně logicky tvrdili, že posedávat v ruinách své restaurace a Čekat na zásah jim neskýtá žádnou budoucnost. A mimoto, nikdo ze Stenových lidí nedokázal z proviantu uvařit tak jako oni. Sten by měl vymyslet nějaký způsob, jak je poslat zpět do týla.

Koneckonců šlo o civilisty, a kdyby je Tahnové zajali, byli by zcela zákonitě popraveni. Ale na druhé straně, kdyby Cavite City padlo, byli by popraveni jako kolaboranti bez ohledu na to, že kohokoliv na Cavite Říše považovala za imperiálního občana. *Kdyby* Cavite City padlo? Sten měl pocit, že z toho všeho začíná blbnout - k takovému optimismu nemá sebemenší důvod. Až Cavite City padne.

Ale co - Tigové na tom u něj pravděpodobně nebudou o nic hůře než kdekoliv jinde.

A navíc tu mají práci. Sutton vypátral zásobovací stanici.

Spindar osobně se kolébal mezi řadami munice v nejspodnější úrovni. Čerpadla bránila v zaplavení skladů a nástěnné spreje v pravidelných intervalech nanášely na uskladněný materiál mazivo. Na lůžkoviny raději zapomenout - odvlhčovače na třetí úrovni nefungují příliš spolehlivě. Obytné prostory vypadaly téměř neobytně.

To nebyl problém. Vojáci mohou spát přímo na pohotovostních stanovištích.

Voda? Opět žádný problém. Sběrače deště jsou v perfektním stavu, stejně jako čistící filtry.

Proviant?

Sutton zuřil. „Připravuji podrobnou zprávu, veliteli. Pfff. Ten, kdo tu dělal zásobovacího důstojníka, musel být cvok! A skrz naskrz lump!"

Sten se usmál. Ze Suttona se stával moralista.

„Podívejte se na tohle," vrčel Sutton a ukazoval na monitor počítače. „Imperiální řád výslovně říká, že každý voják ve službě by měl dostávat vyváženou a zajímavou stravu. Nemám pravdu?"

„Imperiální armádní řád mluví také o mnoha věcech, které se velmi výhodně ztrácejí."

Sutton ignoroval Stenovu narážku na jeho minulost. „Vyvážená, zajímavá a plnohodnotná strava pro nehumanoidy, nebo speciální dieta."

„Pokračujte."

„Podívejte se, co ten ohava přede mnou udělal! Jediné, co nám na skladě zbylo, jsou balíčky luštěnin a sublimačně sušené maso z býložravců. Jak mám své lidi něčím takovým uživit? To se rovnou můžeme napojit na konvertor hmoty a vykašlat se na to!"

„No, tak budeme pár dní žít o fazolích a hovězím," uklidňoval ho Sten, „a staneme se svými vlastními konvertory hmoty."

„To není vtipné."

„Navíc," pokračoval Sten, „nás Tahnové rozmáznou dřív, než se nám to stačí přejíst."

„Komandéře, jsem zděšen. Již příliš dlouho se nacházíte ve společnosti toho Kilgoura."

Sten souhlasně přitakal a vrátil se do velitelského střediska. Bylo na čase spojit se s Mahoneym a oznámit mu, že opěrný bod Sh'aarl't je připraven k boji.

Generál Mahoney si potřeboval být naprosto jist, že jeho nová pevnost zůstane až do příhodného okamžiku neodhalena. Jeho komunikace se Stenem probíhala prostřednictvím podzemní ultra nízkofrekvenční vysílačky. Sten odpověděl předem smluveným kódem. Kromě této vysílačky zůstávala pevnost naprosto pasivní.

Příprava hlavní ofenzívy zabrala Mahoneymu čtyři dny.

Taková bitva může mít mnoho cílů: získat teritorium, zamaskovat druhý útok, atd. Cílem Mahoneyho útoku bylo zabít tahnské vojáky.

Velmi polopaticky vysvětloval svůj plán admirálu van Doormanovi. Jakmile van Doorman plán pochopil, posedlo jej obrovské nadšení. Byl si jist, že bitva Tahny rozdrtí a donutí je stáhnout se z Cavite - nebo alespoň ustoupit do obranných pozic.

Ian Mahoney nechápal, jak mohl van Doorman strávit tolik let u válečného loďstva a stále věřit na pohádky.

Mohli dosáhnout nanejvýš toho, že ničivou tahnskou silu odrazí a na čas ji umlčí. Mahoney neviděl jinou strategii než tu, se kterou začal - snažit se bojovat tak dlouho, dokud na Cavite nedorazí nějaké posily. Něco takového však považoval za čím dál tím nepravděpodobnější. Zatím mohl madam Atago zařídit alespoň to, že se jí vítězství pořádně prodrazí.

A tak Říše bez velikého očekávání zaútočila.

Samozřejmě, že ve vzduchu kolem obležení měli Tahnové drtivou převahu. Jejich soustavně hlídkující taklodě hrozily lidem či vozidlům pohybujícím se poblíž bojových linií, že budou zasaženi.

Mnohem dál do týla, blíž ke cavitské základně, měl Mahoney stále dost funkčních protivzdušných raketometů, aby byl schopen zastavit menší letecké útoky. Pod rouškou noci jich polovinu přesunul dopředu a umístil je uvnitř obležení, nedaleko opěrného bodu Sh'aarl't.

Kromě dobře ukryté *Swampscott* zbývalo Van Doormanovi jen velmi málo lodí. Jednou z nich byl torpédoborec jménem *Husha*, jemuž velel Halldor.

Za tmy Tahnové obvykle nechávali své taklodě na zemi a vládu nad vzdušným prostorem zajišťovaly torpédoborce vybavené varovnými senzory sahajícími několik kilometrů za linie. Noční narušení prostoru imperiální lodí by vyvolalo okamžitou reakci.

S východem slunce se tahnské taklodě zvedly z předsunutých základen a směřovaly k liniím.

Patnáct minut po úsvitu torpédoborec *Husha* s yukawami naplno vystartoval ze svého podzemního hangáru, stočil se k okraji obležení a vzápětí linii přelétl. S třeskotem svých děl a kulometů *Husha* zničil flotilu tahnských lodí, které prostor hlídaly. Dřív než se tahnské křižníky a torpédoborce dostaly nad inkriminovaný sektor obléhání, *Husha* již bezpečně seděl na zemi.

Madam Atago s admirálem Deskou se ptali, proč by imperiální loď prováděla takový nesmyslný průlet. Odpověď byla zřejmá - van Doorman je vybízel k útoku.

Posílili vzdušné složky a poslali je přes linie.

Tahnské lodě představovaly snadné terče pro děla protiletadlové obrněné vozy, které shodily kamufláž a vypálily.

Byly zničeny další tahnské lodě včetně jednoho křižníku. Tahnská pěchota byla uvedena do stavu nejvyšší pohotovosti.

A imperiální síly zaútočily.

Atago byla překvapena - první vlna se neskládala z jednotek gardy. Namísto nich tvořily předvoj bataliony válečného loďstva.

Ty tahnským invazním jednotkám skýtaly báječný cíl.

Stroje válečného loďstva vzdorovaly jen krátce a záhy se stáhly zpět do původních pozic.

Na tuto slabou chvíli madam Atago čekala. Teď měla šanci prohnat oštěp imperiálními liniemi a dost možná zabrat celou cavitskou základnu.

Blížil se soumrak.

Atago nařídila svým jednotkám, aby se zkonsolidovaly. Za úsvitu zaútočí znovu.

O čtyři hodiny později jí elektronická i lidská rozvědka oznámila, že Mahoney vyztužuje

obraně pozice tanky. Těch pár útočných vozidel, co mu zbývalo, vypadalo, jako by se blížila k okraji obléhaného území.

Výborně, pomyslela si Atago. Její vlastní těžké zbraně byly oproti imperiálním transportérům v převaze deset ku jedné. Právě se jí naskytla příležitost úplně rozbít imperiální armádu na Cavite. Sebrala obrněné vozy od všech svých jednotek a pod vedením narychlo ustaveného bojového štábu je vyslala vpřed.

Její plán počítal s tím, že zaútočí za úsvitu. Generál Mahoney se svými tanky zahájí protiútok. A její železná pěst vystřelí vpřed.

Do úsvitu zbývaly tři hodiny.

Madam Atago spala spánkem spravedlivých.

Generál Ian Mahoney naopak hltal jeden káff za druhým a prskal.

Z jeho strany bojové linie vypadalo vše jinak. Útok provedený *Hushou* byl velmi cílený a měl za účel zničit nejen taklodě, ale i jejich zálohy. Útok skutečně provedly bataliony válečného loďstva, ale těmto batalionům veleli důstojníci z první divize gardy, kteří situaci drželi pevně ve svých rukou. Útok... a následné stažení za frontovou linii.

Tahnský protiútok dosáhl pozic, které Mahoney určil již předem. Ty byly v podstatě neubránitelné.

Zálohu obrněných vozů, které Mahoney vyslal vpřed, tvořily převážně gravisaně vybavené hlukovými simulátory. Vysílaly signály v kódování gardistických tanků na jejich vlnových délkách.

V předních liniích se ve skutečnosti nacházelo pouze šestnáct gardistických tanků. Za úsvitu vyrazily vpřed - a byly zničeny.

To znamenalo katastrofu. Tahnové však dýmající vraky neprozkoumali, takže se nikdy nedozvěděli, že byly řízené na dálku. V těchto tancích nezemřel jediný gardista.

Atago poslala své obrněné vozy do útoku přes kopec.

Komunikační síto zabzučelo, hydraulika se probudila k životu a vně imperiální bojové linie se z praskajícího trávníku vynořily hlavně děl, které okamžitě zaměřily své cíle.

Opěrný bod Sh'aarl't ožil.

Ožil a začal zabíjet.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ

NIKDO UVNITŘ pevnosti si nebyl zcela jist, jestli funkčně vyhlížejší řetězové dělo nevybuchne, až jeho hlavní prolétne první kulka. Sten nařídil mužstvu, aby opustilo věže, a dříve než vydal rozkaz k palbě, zavřely se pancéřované dveře.

Tři děla burácela jako „draci při průjmu“, označila to výstižně Tapiová. Při frekvenci 2000 kulek za minutu to znělo jako souvislá stěna výbuchů.

Řetězová děla měla sloužit jako obrana před vysokorychlostními útoky ze vzduchu. A tak ačkoliv byl počítač podle Fossova názoru primitivní, jeho schopnost zaměřit pomalu se pohybující cíl byla zcela neomylná.

Střely měly být zápalné, ale pouze třetina z nich se vzňala. To ale nevadilo - pevná kovová hráz prostě a jednoduše otevírala pancíře jako otvírák konzervy.

Když nařídil posádkám, aby se vrátily zpět do věží, uslyšel jásot. „Funguje to! Funguje to!“ - pravděpodobně Tapiová.

Opěrný bod Sh'aarl't opravdu fungoval výtečně. První vlna tanků se již hnala někdejšími imperiálními územími, když Mahoney nařídil, aby věže zahájily palbu. Mezitím se ze svých pavoučích děr vyrojila tříčlenná komanda gardistů vyzbrojená vražednými ručními střelami a během několika minut zlikvidovala tahnské tanky.

Tříkilometrový prostor mezi pevnostmi a obvodem imperiálního opevnění skýtal terčů více než dost.

Madam Atago měla v záloze množství obrněných vozidel, aby podpořila předvoj. Protože si Tahnové byli vědomi své vzdušné převahy a z imperiálních linií nemohli být pozorováni, seřadili své tanky jeden za druhým podél přístupových cest.

Sten nebo spíše Foss - nebo spíše počítač v pevnosti - zadal řetězovým dělům, aby sledovala zruinované cesty. Počítač navrhl zničení šedesáti tanků a následná série sympatických explozí hnala po cestách spousty ohnivých koulí. Počítač trochu uraženě oznámil Fossovi, že je nestačí spočítat.

Rozsvítilo se červené světlo - quadroprojektilová věž s Alexem v roli střelce zahájila akci. Tahnská pěchota se vzpamatovala ze šoku způsobeného vpádem do boku a zaútočila na kopec. Dokud však protipěchotní řetězový kulomet střílel, pěšáci museli zůstat v místech, kde z jejich strany nehrozilo žádné nebezpečí. Nic, co se dalo udržet v rukou, nedokázalo propálit pancíř bunkru - alespoň tak to sliboval archaický technický popis pevnosti.

„Všem věžím. Nyní zbraně ovládáte lokálně. Své cíle hledejte sami.“

Tapiová konečně dostala nějakou pravomoc. Seděla v zaměřovači kabině dělostřeleckého lokátoru. Podobal se bicyklu bez kol s kapotou na řídicích. Tato řídicí byla prostřednictvím samostatného počítače věže spojena s ovládáním děla.

Čtyři tanky se roztrhly na kusy dřív, než útočná formace stačila zacouvat za nějakou budovu, aby zmizela z dohledu. Z dohledu - ne však do bezpečí. Tapiová si výkřikem objednala nastavení frekvence střelby na maximum a vyslala do základů zříceniny dlouhou dávku. Budova se zhroutila na tanky a rozdrtila je.

Tapiová musela začít experimentovat. Kdyby neustále pálila na maximální frekvenci, pevnost by zakrátko byla bez munice - už teď měřák signalizoval, že muniční zásoba pro její dělo klesla na osmdesát procent. Naučila se šetřit. Nastavila palebnou frekvenci na minimum (asi 750 střel za minutu) a vždy pouze klepla na tlačítko spoušti. Jeden tank zlikvidovaný.

Tohle je zajímavé, napadlo Tapiovou. Spatřila šest obrněných bojových vozů, jak vjíždí na otevřené prostranství, zaměřila hledí, ale bylo pozdě, protože jiná věž je mezitím proměnila v hromadu šrotu. Tapiová zaklela a znovu se rozhlédla po bitevním poli.

Pevnost obklopovaly trupy hořících tanků. Kolem opěrného bodu se utvořil hustý oblak dýmu. Tapiová přepnula z optického na infračervené hledí a narazila na něco velmi zajímavého.

Tank - a vůbec po nás nestřílí. Velmi zajímavé. Ve skutečnosti to byl velitelský bojový vůz s tahnským velitelem tankové brigády. Vzhledem k tomu, že VBV potřeboval složité komunikační zařízení, ale konstruktéři v žádném případě nechtěli, aby byl identifikovatelný jako mozek útoku, byla jeho hlavní lafeta nahrazena atrapou. Tapiová se uchichtla, opatrně zaměřila a ...

Pevnost se otrásla a i přes klapky, které všichni vojáci nosili, jí zazvonilo v uších.

Sten ve velitelském středisku zmáčkl červené tlačítko a všechny věže okamžitě zajely do země. Již rozmístěnému tahenskému dělostřelectvu tak za cíl zbyl jen obyčejný, holý kopec. Ovzdušní systém bunkru dokončil ventilaci a ukládání vzduchu do zásobních nádrží. Kdyby Atago shodila atomovou nebo chemickou bombu, Sten byl připraven přepnout pevnost na vlastní atmosféru.

Silně však pochyboval, že k něčemu takovému dojde - madam Atago tento prostor potřebuje k útoku. Snad jenom ve válečných živobijácích vojáci dobrovolně bojují v neohrabaných, nepohodlných a nebezpečných radiačních skafandrech, pokud jim zbývá nějaké jiné řešení.

„Všechny bojové stanice. Hlaste se.“

„Věž A. Všechno je pod trávou.“

„Věž C. Jsme v pohodě. Pěkně rachot, šéfe, co?“ To byla samozřejmě Tapiová.

„Věž D. Trochu nás oprášili. Žádné poškození.“

„Ostřelovací četa taky bez problémů, šéfe,“ hlásil se Kilgour z protipěchotní věže.

Postupně Sten začal pocítovat úctu k těm, kteří tuto pevnost postavili, přestože jejich původní záměr byl evidentně idiotský.

Jedna z obrazovek se rozsvítila. Byl to Mahoney. Teď, když se pevnost sama prozradila, mohli spolu komunikovat na standardních komlinkách.

„Hlášení!“ Při akci býval Mahoney velmi stručný.

„Opěrný bod Sh'aarl't,“ spustil Sten stejně formálně, „v plné bojové pohotovosti. Zuzitkované střelivo zaevidováno... nyní! Žádné hlášené ztráty. Čekáme na rozkaz.“

Mahoney potlačil úsměv. „Úkol splněn adekvátně, komandéře. Zůstaňte v pohotovosti. Příště udeří plnou silou.“

„Rozumím. Sh'aarl't. Končím.“

Tahnské útočné tanky se stáhly z dostřelu děl pevnosti. Atago to zkusí ze vzduchu.

Sten, aniž by od toho cokoliv očekával, přepnul ovládací počítač palby na vzdušné cíle. Nyní se zbraně automaticky vysouvaly a chrly zápalné střely.

Tahnské taklodě byly vymazány z oblohy. Něco takového by nemělo být možné, zamyslel se Sten. Vždyť používáme archaické zbraňové systémy. Nebo snad za posledních 150 let neudělala technologie žádný pokrok? Foss měl vysvětlení. Archaické, možná. Počítače děl však zaměřovaly a odjišťovaly odpalování střel na dávno zavržených frekvencích. Žádná z tahnských lodí nemá ECM přístroje vysílající na těchto frekvencích. Sten si svého staříckého Šedého slona začínal vážit. „Máme zastavit útok, madam?“ Atago si na počítači projela další prog. „Negativní.“ Deska se pokoušel nedat najevo svůj údiv. „Množství škod napáchaných touto jedinou pevností je nepřipustné.“

„To je pravda. Takže, zvažme toto. Pevnost je velmi efektivní. Tudiž, pokud se nám podaří pevnost zničit, měli bychom být konečně schopni kompletně prorazit liniemi. Myslím, že stačí pouze změnit taktiku. Což jsem již udělala. První fáze by měla začít za chvíli.“

Tahnové měli štěstí, že když madam Atago připravovala své bojové plány, připravovala se na jakoukoliv eventualitu. A tak na opěrný bod Sh'aarl't zaútočila monitory.

Monitory se původně vůbec neměly účastnit operací na Cavite, protože se nepočítalo, že by se zde pro tyto jednoúčelové obludy našlo využití. Monitory byly objemné válečné

lodě se silnými pancéři a sekundární protiraketovou výzbrojí. Jejich jedinou zbraní byla monstrózní odpalovací trubice umístěná v ose lodi, tak jako raketomet Kali na taklodích třídy Bulkeley, avšak nesmyslně mnohokrát větší. Projektil vystřelený z monitorů byl větší než taklod'.

Střely monitoru byla vlastně miniaturní vesmírná plavidla poháněná motory AM₂. Na cíl je navigoval jediný operátor a byly určeny pouze pro mimoplanetární boj, například proti opevněným měsícům a planetoidům.

Madam Atago sice od tahnské rozvědky nedostala žádnou zprávu o existenci takové vesmírné pevnosti na Periferních světech. Nicméně se rozhodla, že jen tak pro jistotu přičlení ke své flotile dva monitory. Ty teď byly oba vyslány na Stenovu pevnost.

Jeden monitor se již se skloněným čumákem přiblížil k okraji atmosféry Cavite a ze špice mu vyšlehl plamen. Střela se řítí dolů.

Důvody, proč se monitory nevyužívaly proti blízkým cílům, byly zcela zřejmé. Při plném AM₂ pohonu je pro operátora téměř nemožné stihnout zaměřit cíl a navést na něj střelu. Automatické zaměřování bylo také příliš pomalé. Úspěšnost zásahu podmiňovala velká vzdálenost v prostoru, už jen kvůli tomu, že cena jediné střely se rovnala ceně taklodi i s posádkou.

Madam Atago však takové věci netrápily - další odkládání pádu Cavite by mohlo znamenat její vlastní konec.

Neustále zrychlující střela minula pevnost o pouhých pět set metrů - monitory zjevně navigovali špičkoví operátoři. Nárazová vlna srovnala se zemí vše, co ještě v okruhu asi kilometru kolem opěrného bodu Sh'aarl't stálo.

Sten se právě zvedal z velitelského křesla, když raketa dopadla na zem. Rozplácl se o dva metry vzdálenou stěnu a interiér bunkru se ponořil do tmy. Zavrčel generátor a rozsvítilo se záložní osvětlení. Sten viděl dvojité. Ve vzduchu vířily chuchvalce prachu.

Dobelhal se zpět k pultu. „Všechny stanice. Hlaste se!“

Překvapivě se ohlásily.

Ve věžích byl náraz samozřejmě ještě ničivější. Tapiová krvácela z nosu a z uší. Ale její dělo bylo stále schopno boje, stejně jako na věžích A a D. Videospojení s Kilgourovou protipěchotní věží bylo přerušeno, ale audiospojení do velitelského střediska zůstalo nepoškozeno.

Než Sten získal všechna hlášení o stavu, Foss analyzoval, co je zasáhlo.

„Výborně,“ zhodnotil situaci Sten. Ještě mu zvonilo v uších; on i ostatní lidé v pevnosti teď mluvili hodně nahlas. „Co by se stalo, kdybychom dostali přímý zásah?“

„Pro takovou situaci nemám odpovídající prog,“ odvětil Foss.

„To je opravdu skvělé. Můžete nás nějak varovat před příštím útokem?“

„Co se týče střelby, tak ne. Ale budou s těmi monitory neustále přilétat a odlétat. Nabíjení jim bude nějakou dobu trvat. Jakmile se přiblíží, můžu zmáčknout bzučák.“

Což mi připomíná,“ dodal Foss a pohlédl na obrazovku, „že své štěstí hodlá každou chvíli zkusit to druhé hovado.“

Sten ještě stihl vydat rozkaz, aby všechny posádky slezly z věží do pohotovostních místností, než udeřila druhá střela. Ta minula téměř o celý kilometr a náraz nebyl podle Stena o nic horší než rána od Alexe.

Dělostřelecké týmy se vzpamatovaly a znovu vylezly po žebříčcích do věží. Cekaly tam na ně terče. Druhou fází Atago zahájila vysláním útočných jednotek právě ve chvíli, když spatřila, jak věže pevnosti vyjely nad povrch.

Za tanky se řítily vlny pěchoty.

Její báječný plán se teď obrátil proti ní. Střely z monitorů sice vyhnaly Stenovy vojáky z věží, ale také zničily cokoliv kolem pevnosti, co mohlo tankům posloužit jako úkryt.

A nabíjení trvalo monitorům velmi dlouho. Časový úsek mezi výbuchem střely a zahájením palby opěrného bodu Sh'aarl't však nebyl pro tahnské tanky dost dlouhý na to,

aby se k pevnosti přiblížily.

Vznikla tak patová situace. V pevnosti se nedalo žít, ale přežít ano. A tehdy došlo ke dvěma nečekaným událostem:

Sedmá střela z monitoru dopadla asi 175 metrů od pevnosti. Výbuch měl dostatečnou sílu, aby rozbil uzávěr druhé, nefunkční kvadroprojektilové protipěchotní věže. Věž se samovolně vysunula - a zůstala tak. Na Stenově ovládacím panelu se nerozsvítilo žádné varovné světlo.

Tou druhou významnou událostí bylo, že jeden tahnský pěšák, jistý svobodník Heebner, se ztratil.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ

SVOBODNÍKA HEEBNERA by pravděpodobně nikdo nikdy nepoužil na náborový plakát. Byl malý - sotva že dosahoval minimální výšky pro tahnského vojáka - nohy měl do o a pod uniformou se skrývalo břicho. Ani jeho přístup k válce nebyl příliš hrdinský.

Když byl Heebner odveden do armády, opouštěl sady svého otce s velkou nevolí. Věděl však, že by nebylo dobré dávat tuto nevoli najevo před odvodním důstojníkem - Tahnové udíleli provinilcům kruté tresty a někteří tahnští důstojníci si velmi volně vykládali termín vyhýbání se vojenské povinnosti. Jeho nevole se však ještě prohloubila, když mu klasifikační úředník v přijímacím středisku sdělil, že armáda nedisponuje zařazením typu „ruční sběrač ovoce“, a bez váhání z něj udělal budoucího pěšáka.

Fyzické a psychické otloukání při výcviku přečkal Heebner v zadních řadách. Protože nic neočekával, nebyl zklamán jako někteří jiní rekruti, kteří se zděšením zjistili, že aktivní služební prapor je řízen stejně brutálně jako základní výcvik. Heebner hodlal dělat pouze minimum nezbytné k tomu, aby ho jeho seržant nebil, aby zůstal naživu a aby se dostal domů.

Již nyní Heebner pociťoval nezměrnou pýchu na to, že stále ještě žije. Měl dobré oko pro skrýše, vynikající reakce v momentě strachu a většinou se do ničeho nehnal dobrovolně. Již v průběhu výcviku učinil Heebner báječný objev. Dobrovolné služby sestávaly převážně ze dvou kategorií - extrémně nebezpečných a extrémně špinavých. Špinavá obvykle znamenalo bezpečná.

Heebner se specializoval na získávání těchto služeb - kopání děr k jakýmkoliv účelům, nošení proviantu, vykládání gravisaní a tak dále. Pro něj bylo rozhodující, že zpravidla nejsou vykonávány pod palbou. A tak přežíval.

Díky ochotě přijímat tyto odpudivé služby byl dokonce povýšen z vojína na svobodníka. Heebner si uvědomil, že si musí začít dávat pozor - kdyby se mu příliš dařilo, mohli by z něj udělat poddůstojníka. Což pro Heebnera znamenalo jen o to větší hromosvod. Zvažoval, jestli by se neměl dopustit nějakého drobného přestupku - dostatečně závažného na to, aby jej zbavil hodnosti, ale ne zas natolik, aby dostal nařezáno od seržanta.

To ráno se rota, pod níž spadala i jeho četa, účastnila útoku na prokletou imperiální pevnost.

Tahnská pěchota jí přezdívala kremace: útok na pevnost znamenal naprostou jistotu, že zpopelněné ostatky jeho účastníků poputují příští lodí domů - ovšem pouze za předpokladu, že budou vůbec nalezeny. Těla mnohých Tahnů ležela v bahně kolem pevnosti, pohřbívána a momentálně oživována explodujícími střelami.

Svobodník Heebner se vlekl těsně za hlavní linií postupujících vojáků, když Tapiová zahájila palbu na jeden z tanků, který podporoval jejich pěchotní skupinu. Skočil do úkrytu, zaslechl křik seržanta, aby sebou pohnul, zvedl se - a v tu chvíli dopadla další střela z monitoru. Heebner padl a omráčen zůstal ležet. Byl ještě stále v bezvědomí, když jeho rota vykročila - přímo do palby z Alexova kvadrokulometu.

Heebner se probral a vyhrabal se na nohy. Z tanků za ním stoupal jen mastný černý kouř. Po jeho rotě nezbylo ani památky. Většina pěšáků byla mrtva. Rozum Heebnerovi radil, že nemá žádný smysl pokračovat v útoku, jestliže to všichni ostatní vzdali. Měl by se vrátit do vlastních bojových řad.

Brodil se bahnem a soustředil se, aby znovu neupadl. Kolem něj začaly dopadat kulometné salvy a Heebner se rozplácl na zem.

Ne, na zem ne, opravil se v duchu. Ležel na nějakém kovu. Ale nikdo na něj nestřílel. Ani na něj nepadaly kaskády bláta od explodujících střel.

Heebner ztuhl a zasténal zděšením. Z nějakého důvodu omylem změnil směr. Namísto toho, aby našel cestu do vlastních řad, tahnský svobodník ležel na vyvýšenině, již tvořila imperiální pevnost. Vedle něj se leskla pochroumaná věž děla, kterou otevřela sedmá střela z monitoru.

Výborně. Počká tu do tmy a potom zmizí. Vtom si ale vzpomněl na tu velkou vesmírnou loď. Další taková střela byl jej po krunýři bunkru rozmázla jako hrudku sádla. Následoval objev - mezi čtyřmi hlavními trčícími z věže a tělem věže zela velká mezera. Doplazil se k ní. Výbuch ohnul pancíř kolem hlavní.

K dalšímu kroku přimělo Heebnera holé zoufalství. Proklouzl otvorem a dopadl na beton. Když dopadl, začal mu opět pracovat mozek. Právě jsi vstoupil do pevnosti, kde jsou imperiálové, kteří mají pravděpodobně zuby o velikosti vidlí.

Vtom udeřila další nálož z monitoru a Heebner zůstal téměř hodinu bezvládně ležet.

Probral se zmatený a hlavně překvapený, že je stále naživu a nevaří se v nějakém kotli těch pekelných imperiálů. Heebner, stejně jako mnozí nevzdělaní tahnsí vojáci, věřil, že imperiální vojáci obřadně konzumují své nepřátele.

Byl naživu. Nezraněn.

A měl žízeň. Napil se ze své čutory.

Měl také hlad. Jeho četa si do útoku brala pouze munici.

Heebner se rozhlédl po interiéru věže. Po stranách byly skříňky. Heebner je prozkoumal. Plynové skafandry... radiační skafandry... nouzový proviant. Roztřesenýma rukama otevřel jedno balení a ochutnal. Jeho rysy zjihly. Maso. Něco takového měli Tahnové jeho společenského postavení povoleno jen dvakrát do roka. Kus masa našel i ve druhé konzervě. Bez váhání ho poslal za bratříčkem do svého žaludku. Ve třetí plechovce byly fazole. Heebner k nim přičichl a odložil je stranou. Ostatní konzervy putovaly do jeho bojové torny.

A co teď?

Zbylá část jeho mozku, pravděpodobně stimulována požitím masa, se probudila. Říkali nám, že pevnost je plná vojáků. Tak proč je tohle kulometné hnízdo prázdné? Dostalo snad zásah?

Na stěnách však neviděl žádné stopy poškození.

Heebner usoudil, že má jen dvě možnosti - buďto může zůstat, kde je, nebo prchnout. Kdyby zůstal ve věži, to obří dělo by ho nakonec zabilo.

Kdyby se vrátil zpět do tahnských linií, jistě by se ho všichni vyptávali jak to, že jako jediný z celé rotty přežil? Schoval se? Vyhnul se snad útoku? Za zbabělost pod palbou udělovali Tahnové velmi barbarské tresty.

Počkat, počkat.. Třeba by ho nepotrestali, kdyby se vrátil s nějakými cennými informacemi. Jako například?

Samozřejmě. Jeho spolubojovníci by díru ve věži mohli použít k obsazení pevnosti! Ale moment. Když se vrátíš jen s tím, že znáš cestu do pevnosti, nebudou od tebe nadřizení očekávat, že půjdeš v čele bojové formace?

Heebner se ušklíbl. To by mohl být báječný způsob jak se proměnit v mrtvolu. Svitlo mu. Když se ale vrátí s nějakou velmi zajímavou informací, pošlou ho s ní na vyšší velitelství a útok podniknou ostatní nešťastníci.

Co by to tak mohlo být?

Poklop vedoucí do útrob pevnosti nebyl daleko. Heebner jej vypáčil a sestoupil jím dolů.

Žebřík končil ve velké místnosti plné kavalců. Roztouženě se na jeden z nich zahleděl. Ačkoliv posteje páchly, vypadaly mnohem lépe než cokoli, na čem od vylodění na Cavite spal.

Velká místnost s lůžky... velká, opuštěná místnost? Kolik imperiálů v téhle pevnosti asi je, ptal se zvědavě sám sebe.

Heebner vyšel z místnosti na centrální chodbu. Ve vteřině se dostavilo další zemětřesení způsobené střelou z monitoru. Tentokrát musela minout dost významně.

Slyšel klapání bot a opatrně vyhlédl ze dveří. Skupina imperiálních vojáků vyběhla z další takové pohotovostní místnosti a vylezla do jedné z hlavních věží. Heebner počítal. Jen deset? Kolik Je tu vlastně lidí?

Je možné, že celé tahnské pěchotě vzdoruje jen hrstka imperiálů? Zatím tomu všechno nasvědčuje.

Toto Heebnerovi stačilo. Přinese velmi cennou informaci. Zajisté to bude dost k tomu, aby ho neposlali do útoku znovu. Informace bude možná natolik závažná, že bude muset podat hlášení spíš na velitelství rotы než veliteli své čety. Jestli ten ještě vůbec žije. Mohl by se z toho vyklubat báječný způsob, jak se vyvarovat účasti v dalších útocích.

Svobodník Heebner opatrně opustil pevnost a podnikl hrůzostrašnou cestu zpět do vlastních linií, kde podal hlášení.

Rázem se ocitl až před madam Atago, mnohem vyděšenější než uvnitř pevnosti. Nikdo po něm nechtěl, aby se účastnil útoku na opěrný bod Sh'aarl't. Naopak. Dostal medaili, povýšili ho na vedoucího dělostřelecké skupiny a převedeli ho do týla.

Heebner byl v bezpečí. To mu stačilo. Nevadilo mu, že se o něm nemluvílo ve vidozprávách oslavujících dobytí imperiální pevnosti.

Této cti se dostalo kapitánovi útočného komanda Santolovi, mnohem hrdinštěji vyhlížejícímu Tahnovi. A jestli to nějaká čest byla, každopádně se o ni náležitě zasloužil.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ

KDYŽ STŘELBA z monitorů ustala, Sten dumal, co bude následovat. Napadlo jej, že jim třeba došla munice, nebo spíš poměrně naivně doufal, že u obou lodí došlo k explozi komor strojovny.

S tím, co přijde jako další, se zabývej, až to přijde, usmyslil si, a vyhlásil večeři - snídani? oběd? - pro všechny své lidi.

V jídelně se již vystřídala třetí skupina. Když se všichni najedli, oznámil jim, že plánuje padesátiprocentní pohotovost a že chce, aby se alespoň někteří z nich pořádně vyspali.

To se ovšem nepodařilo. Contrerasová vlezla po žebříku z velitelského podlaží do pohotovostní místnosti a řihla. Plný žaludek ji v myšlenkách přivedl na další příjemné věci.

Spánek... koupel... čistá uniforma...do háje, řekla si, přát si snad můžu všechno. Jako zproštěná služby utratit nastřádané výplaty na nějakém turistickém světě, kde nejprimitivnějším přístrojem je bicykl, a zamilovat se do pohledného důstojníka. Zarazila se. Už jsi příliš dlouho v armádě. Do háje s uniformou. Bohatého civilistu.

Na rty se jí vedral zasněný úsměv právě ve chvíli, kdy jí tahnský projektil ustřelil většinu hrudi.

Tahnským útočným skupinám se podařilo dorazit k pevnosti, aniž by byly spatřeny. Vzhledem k tomu, že počítač v pevnosti signalizoval, že zablokovaný protipěchotní kulomet je stále skrytý, varovné senzory v tomto sektoru nezaznamenaly žádný pohyb. Ve skutečnosti se paprsky sice vracely odrážené od věže, ale vysílač je automaticky zaznamenal jako pozemní ruch.

Analýza, kterou madam Atago vypracovala na základě hlášení svobodníka Heebnera, byla velmi přesná a skýtala zhruba pětadesátiprocentní šanci, že zablokovaná věž se nachází v mrtvé zóně.

Kapitán Santol navigoval své vojáky přesně - útočné složky se k pevnosti přiblížily ze správného sektoru a maximálně ve dvojstupech. Díky výměnám v jídelně a vyčerpání kosmoplavců nebyli Tahnové zpozorováni na žádné z aktivních obrazovek.

Jakmile se ocitli uvnitř věže, kapitán Santol vyslal na čelo dva spolehlivé seržanty vyzbrojené kulovnicemi. Za nimi postupovali granátníci a muži s jedním stojanovým kulometem. Kapitán Santol a starší seržant jim kráčeli v zádech.

Contrerasová nebyla první, kdo zemřel - dva kosmoplavci před ní byli přepadeni zezadu a zardoušeni. Ale byla první, koho Tahnové zastřelili.

Exploze zaburácela v chodbě pevnosti. Sten prudce vstal a z jeho talíře se na zem vysypalo hovězí a fazole. Náhodný výstřel... ani náhodou, uvědomil si, když na jedné z interních obrazovek velitelského střediska spatřil pobíhající tahnské vojáky.

Pěstí udeřil do spínače alarmu a zapnul mikrofon.

„Volám veškerý personál.“ Mluvil poměrně klidně. „Do pevnosti pronikli tahnští narušitelé. Všechny posádky, zajistit vstup do svých sektorů. Alexi!“

„Nó?“ Dokonce i přes kom byl slyšet náznak jeho neobvyklého přízvuku.

„Nemáš tušení, jak se sem ty hajzlové dostali?“

Následovala odmlka. „Na obrazovkách to není vidět. Ale vsadím botky, že to bylo skrz jednu z věží.“

Tím pádem zbývaly jen dvě možnosti: některou ze dvou nefunkčních věží. Možnost číslo jedna - druhým protipěchotním kvadrokulometem; možnost číslo dvě - věží B. Počítače však signalizovaly, že jsou obě zabezpečené.

„Věž C,“ nařídil Sten. „Lokální ovládání. Cíl - tahnská pěchota přibližující se k pevnosti.“

Palte podle libosti."

Přepnul na další kanál.

„Věže A a D. Vyšlete dolů pět vojáků, aby zajistili vaše pohotovostní místnosti. Po pevnosti se pohybují pouze nepřátelští vojáci. Kilgoure, jestli je někdo z tvých lidí volný, pošli je do velitelského střediska."

„Už se šinou. Počkat."

Alex měl zůstat v protipěchotní věži. Na obsluhu kvadrokulometu však stačil jen jeden muž, takže ho tam nechal a se šesti ostatními se vydal po krvavé stopě.

Šestnáct vojáků obsluhujících střílnu A vylezlo ze své věže a namířilo si to proti Tahnům. Obě síly se střetly v chodbě. Bitva proběhla velmi rychle a velmi krvavě. AMdvojkové kulky z willypušek většinou minuly, ale s nárazem do betonových stěn chodby explodovaly a posílaly do tahnských řad betonové šrapnely.

Kapitán Santol ztratil dva týmy, než se mu podařilo ustavit kulomet a zahájit palbu. Potom ovšem následovala palba, po níž všech šestnáct kosmoplavců zůstalo ležet v potocích krve.

Santol mávl na svoji čet, aby postoupila přes mrtvá těla nahoru do věže. Ti kosmoplavci, kterým bylo určeno setrvat na svém palebném postě, tedy zemřeli ve věži A.

Druhé křídlo tahnského útoku se prolomilo do pevnosti z věže D. Kosmoplavci bojovali velmi statečně -ale proti zkušeným tahnským vojákům neměli šanci.

Sten sledoval dění na obrazovce a soustavně klel.

Tahnové se nacházeli někde mezi jeho velitelským střediskem a stále bojující věží C. Stenovu útočnou skupinu tedy bude tvořit Foss a tři počítačovní experti. To byla hloupost, ne luxus. Ale neměl na vybranou.

Tahnská útočná rota se jistila rozmístěním po celé chodbě. Sten musel uznat, že jsou dobří. Jejich taktikou bylo nasypat za roh dávku, vyslat jednoho muže do chodby, postavit jiné dva jako stráž a pokračovat dál. Druhá tahnská rota se hrnula dovnitř poškozenou věží protipěchotního děla.

Vtom přišel protiútok.

Nebyla to však Kilgourova úderná jednotka o sedmi mužích, která se sunula vpřed dlouhou ventilační trubicí, jež vedla do středu pevnosti. Tento útok přišel zespod - ze skladovacích prostor.

Bylo to pět lidí, včetně dvou tahnských bratrů. Vedl je spindar, pan Willie Sutton. Tlačili před sebou malou gravipaletu. Na ní vezli patnáct kovových válců. Byly to nádoby se zásobami kyslíku. Protiútok přišel z opomenutého poklopu v polovině chodby. Na vzdáleném konci stál kapitán Santol a jeho skupina.

Sutton zaječel jako pominutá siréna a vyřítil se vpřed.

„Zastřelte je! Zastřelte je!" křičel Santol a chodbou začaly svištět kulky.

Šest imperiálních vojáků se skácelo na zem. Gravipaleta sama urazila ještě asi deset metrů, než se zastavila.

Santol se rozběhl k tělům s reakčním týmem v zádech. Z toho poklopu určitě polezou další imperiálové.

Protáhl se kolem gravipalety... a před ním se vztyčil Sutton. Měl potřhané šupiny a z ran i z úst se mu řinul ichor. Spindar se nad tahnským důstojníkem vztyčil do maximální výšky.

Santol již zvedal pistoli, ale bylo pozdě, moc pozdě, protože ze Suttonovy paže vyjely drápy a vyrvaly Tahnovi většinu obličeje.

Jeho vojáci zahájili palbu. Sutton se zapotácel a opřel se o stěnu, ale po chvíli znovu vyrazil vpřed. Odněkud vytáhl miniwillypušku, zvedl ji a vystřelil -ne však na Tahny, ale za ně na gravipaletu. Kulka roztrhla kyslíkové láhve a vzápětí zajiskřila o stěny.

Chodba explodovala a Tahnové se ocitli v ohnivě bouři způsobené explodujícím kyslíkem. Polovina Santolovy skupiny zemřela i se svým velitelem. Ti, kteří přežili, se vydali na zmatený ústup k východu.

Kilgour čekal v centrální ventilační trubici. Ani tentokrát Tahnové nepočítali s protiútokem. Ustoupili ještě dál.

To Stenovi poskytlo zatím nejlepší šanci.

Nalezl nejbližší nástěnný kom. „Všem stanicím. Všem stanicím. Tady je Sten. Zahájit ústup ke vchodu. Opakuji ustoupit ke vchodu do pevnosti.“

On a jeho lidé se spojili s Alexovou posádkou a s jedním vojákem, který zůstal v protipěchotní věži. Ustavili zadní hlídku.

Nebylo to zapotřebí. Velící důstojník druhé útočné roty Tahnů nařídil, aby vojáci opustili pevnost. Venku se měli opětovně zformovat a znovu zaútočit.

Než se tak stalo, Tapiová a celá její posádka dorazily k východu z pevnosti.

Hlubokým bahnem se brodili podzemní chodbou do údržbářské dílny, která však jak se ukázalo, byla již dávno srovnána se zemí. Měli štěstí, poklop zůstal funkční.

Sten u něj stál a počítal své vojáky. Zbývalo jich dvaadvacet.

Seřadil je a všichni si to po pustině srovnané se zemí namířili směrem k imperiálnímu opevnění. Po pěti stech metrech cesty Sten odepnul od pasu malou vysílačku, zlomil dvě bezpečnostní pojistky a zmáčkl vypínač.

Za tři minuty se odpálí nálož a z opěrného bodu Sh'aarl't - nebo ze Suttona, Tigů či kohokoliv jiného - zbude jen obrovský kráter.

Tahnům připadne čestné právo ho pojmenovat.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DEVÁTÁ

DVĚ HODINY PŘED úsvitem dostaly kryté gravisaně Tanze Sullamory povolení k přistání v ruinách Arundelu.

Nad zemí se nacházely pouze dva člověkem vytvořené objekty. Jedním z nich byla přenosná přístávací kopule, běžná na radioaktivních těžebních planetách, ale velmi neobvyklá zde v srdci říše. Tím druhým byl velmi vysoký stožár. Na jeho špici vlály dvě vlajky -zářivá standarta Říše a pod ní Císařův domácí zlatý prapor s nápisem „AM₂“ na pozadí atomické struktury s negativními částicemi.

Všechny imperiální vysílací stanice ukazovaly na začátku a na konci svého vysílání ruiny hradu a vlajku. Symbol to byl možná zřejmý, ale měl velký význam. Císař, jako celá Říše, třebaže těžce zasažen, stále stojí pevně na nohou a bojuje.

Gardisté v radiačních skafandrech provedli Sullamoru, také v antiradiační výstroji, dekontaminačními sprchami a vešli do jedné z padacích šachet ústících v imperiálním velícím středisku pod ruinami paláce.

Na dně šachty se Sullamora vyhrabal ze svého skafandru, ještě jednou byl dekontaminován a následně uveden do střediska. Dva Gurkhové eskortovali kupeckého prince dlouhými, dřevem obloženými chodbami, které se dokonce i v této noční hodině hemžily spěchajícími důstojníky a techy. Sullamorovi se naskýtaly velmi sugestivní výjevy, jak se různé dveře otevíraly a zase zasouvaly, takže nakrátko nahlédl až k propultům, obřím počítačovým monitorům a do místností pro řízení boje.

Netušil, že Věčný Císař tuto trasu používal jako jakousi předváděčku. Pracovní nasazení bylo skutečné a štáby měly opravdu napilno - ale vše, co Sullamora shlédł, sestávalo jen z nedůležitých standardních postupů v oblastech jako je například nábor, výcvik, finance a tak podobně.

Apartmá bylo taktéž záměrně koncipováno tak, aby v návštěvnících zanechalo požadovaný dojem. Disponovalo mnoha předpokoji, které mohly pojmout jakoukoliv delegaci či delegáty a udržet je v izolaci do té doby, než je Císař může přijmout. Stěny byly šedé, zařízení téměř spartánské. Nástěnné monitory zobrazovaly záhadné a nevysvětlitelné mapy či nárysy, které se periodicky střídaly se stejně neznámými tabulkami a grafy. Císař, posílen svým zvrhlým smyslem pro humor, rozhodl, že některé z nich budou popisovat bitvy, které se odehrály před tisíci lety. Dosud mu na to nikdo nepřišel.

Císařovo soukromé apartmá tvořila velká ložnice, kuchyň připomínající jídelnu válečné lodě, konferenční místnost, monstrózní počítačové středisko a osobní knihovna. I ty byly zařízení poměrně skromně, protože Císaře příliš nezajímaly módní trendy ani ceremoniální pompa.

Za normálních okolností nástěnné obrazovky simulovaly výhled z oken na některém z Císařových dovolenkových světů. Nyní však všechny tři obrazovky ukazovaly stále motivy: ruiny arundelského hradu nahoře na povrchu, záběr z vesmíru zachycující Heath, domovský svět Tahnů a fotografii sedmadvacetičlenné tahnské rady. Tyto tři obrazy, vysvětlil Císař, mu napomáhají v koncentraci.

Sullamora strávil v předpokoji pouze několik minut, než byl eskortován do Císařovy knihovny.

Císař vypadal a byl velmi unavený. Ukázal na vedlejší stůl s občerstvením. Sullamora odmítl. Císař spustil bez předmluvy. „Tanzi, právě jsem vám zrekvíroval deset vašich vysokorychlostních lodí.“

Sullamorovi se rozšířily panenky, ale mazaný kapitalista se udržel a jakékoliv jiné reakce potlačil. Koneckonců, Císař jej právě oslovil jeho vlastním jménem.

„Pane, všechny mé zdroje jsou vám plně k dispozici. Stačí jen požádat.“

„Jasně," souhlasil Císař. Poté se zdánlivě mimoděk zeptal: „Jak dlouho již vyzbrojujete své lodě?"

„Pardon, Vaše Veličenstvo? Téměř všechny mé lodě vozí zbraně."

„Ale no tak, Sullamoro. Mám dneska dlouhou noc a rád bych složil hlavu ještě před úsvitem. Některé z vašich lodí, co se prohánějí prostorem, jsou vyzbrojeny lépe než mé fregaty."

„Dovolil jsem si," připustil Sullamora, „zvýšit stavy zbraní na některých svých plavidlech. Abyste mi rozuměl, na těch, které proplouvají nejbližšími tahskými galaxiemi."

„Správné rozhodnutí," pochválil Císař Sullamoru. Obchodník se uklidnil. „A proto si jich deset беру. Za chvíli vám povím proč. Další důvod, proč jsem zorganizoval tuto schůzku, je, že teď rekvírují vás."

Sullamorova reakce nevyzněla příliš inteligentně. „Heh?"

„Před dvaceti minutami jste se stal mým ministrem lodní výroby. Zaujmete křeslo v mém soukromém kabinetu."

Sullamoru to velmi zaskočilo. Vždyť ani nevěděl, že Císař *vlastní* nějaký soukromý kabinet.

„Chci, abyste pro mě stavěl lodě. Je mi jedno, kteří výrobci je budou montovat. Zakázka zní na kategorii A plus. Máte první přednostní právo na veškeré suroviny či personál, který si vyberete. Potřebuji prostě více válečných lodí. A včera bylo pozdě. Nemám čas na vyhlášení veřejných zakázek a na všechny ty lobbystické obstrukce. Nalijte si panáka. Já si dám jen trochu čaje."

Sullamora uposlechl rozkazu.

„Krvácíme," pokračoval Císař k Sullamorovi stojícímu zády. „Tahnové likvidují mé flotily rychleji, než je stačím obnovovat. Ale vy tento nepříznivý stav zvrátíte."

„Děkuji vám za takovou čest. Vaše Veličenstvo. Jakou administrativu budu mít k dispozici?"

„To mě nezajímá. Klidně si přiveďte všechny ty reklamní agenty a vykutálence z vašich vlastních společností, jestli chcete."

„Jaký bude rozpočet?"

„Oznámíte mi, až vám dojde základní objem kreditů a já vám seženu další."

„A co účetní dohled?"

„Žádný nebude. Ale jestli zjistím, že mě příliš okrádáte, nebo že kupujete nějaký šmejda, zabiji vás. Osobně."

Císař se vůbec neusmíval.

Sullamora raději pozměnil téma. „Pane. Mohu se na něco zeptat?"

„Ven s tím."

„Řekl jste, že mi vysvětlíte, proč potřebujete mé linkové lodě."

„To také udělám. Tohle je přísně tajné, Tanzi." Odmlčel se. „Na začátku téhle války jsem se dopustil mnoha chyb. Jednou z nich bylo, že jsem si myslel, že moji lidé na Periferních světech jsou lepší, než ve skutečnosti byli."

„Ale, pane... poslal jste tam první divizi gardy."

„Ano, poslal. Ti jsou opravdu nejlepší."

„A vítězí."

„Ale hovno. Dostávají pěkně na prdel. Garda - tedy to, co z ní zbývá - se zuby nehty drží malinké části jediného světa. Zhruba za týden budou převálcováni a zničeni."

Sullamora polkl. O tomhle se na živoudu nemluví.

„Poslal jsem tam gardu, aby udržela Caltorskou soustavu, protože dříve nebo později se všechno změní a já budu potřebovat odrazový bod, abych mohl podniknout invazi na tahnské soustavy."

Všechno jsem zbabral. Bláhově jsem se domníval, že se mi dostane větší podpory od mých spojenců, co jich mám. Navíc jsem nevěděl, že Tahnové chrlí flotily válečných lodí jako levné plastové hračky. Chyba. Teď musím zachránit, co ještě jde.

Na Cavíte, hlavním světě Caltorské soustavy, je stále početná skupina imperiálních civilistů. Chci, aby je odtud vaše lodě odvezly. Je - a několik dalších lidí, které potřebuji."

Císař pohlédl Sullamorovi do tváře a zachmuřeně se usmál. „Když se člověk ocitne v jádru dění, všechno je najednou jinak, Tanzi. V následujících několika dnech se stanete svědkem dalšího ničení a pustošení."

Sullamora se vzpamatoval - a položil Věčnému Císaři stěžejní otázku posledních dní: „Vyhrajeme tuto válku?"

Císař vzdychl. Tato otázka jej pomalu, ale jistě začínala unavovat. „Ano. Nakonec ano."

Nakonec ano, pomyslel si Sullamora. Má to chápat tak, že si Císař není vítězstvím příliš jist? „Až k tomu dojde..."

„Až se nám to podaří, zařídím, aby měly tahnské soustavy velmi odlišnou formu vlády, než je ta současná. Nechci, aby mě strašily třeba jen ze sna." Sullamora se usmál. „Vláda železné pěsti!" „To jsem neměl na mysli. Chci jen, aby se změnil způsob jejich vlastního vládnutí. Nechci trestat obyčejné lidi. Pokusím se vyhrát v této válce, aniž bych spálil jakékoliv planety, aniž bych podnikl kobercové bombardování nebo ostatní zvrácenosti. Lidé války nezačínají - vlády ano."

Sullamora pohlédl na Císaře. Domníval se o sobě, že je historik. A stejně jako sbíral hrdinské umění, obdivoval hrdinskou historii. Vzpomněl si na výrok jednoho pozemského námořního admirála: „Skromnost ve válce je absurdita."

Sullamora s tímto názorem plně souhlasil. Samozřejmě, že nebyl tak dobrým historikem, aby věděl, že zmíněný admirál nikdy nevedl svoji flotilu do větší akce než do nějaké pobřežní třenice, nebo že než došlo k další válce, byl on stejně jako jeho superlodě zastaralý a vyřazen z provozu.

„Chápu, Vaše Výsosti," odvětil chladně.

Císař Sullamorovu chladnost nechápal. „Až válka skončí, dostane se vám odpovídajícího ocenění. Předpokládám, že by mohlo jít o nějaké správcovství zahrnující veškeré tahnské území."

Sullamora měl najednou dojem, že on i Císař hovoří naprosto rozdílným jazykem.

Vstal, přestože se sotva dotkl svého pití, a hluboce, formálně se uklonil. „Děkuji vám, Vaše Veličenstvo. Do týdne budu připraven ujmout se své nové funkce."

Otočil se a odešel.

Císař za ním nechápavě zíral. Poté vstal, obešel stůl, vzal Sullamorovu sklenku a zamyšleně z ní usrkl. Možná, pomyslel si, pan Sullamora a já nekomunikujeme na stejné vlnové délce.

Takže?

Opět sklenku postavil na stůl, přešel ke svému stolu a zmáčkl tlačítko komu, aby vyslechl poslední katastrofické zprávy. Měl starost o svoji Říši. Když ji udrží pohromadě - a navzdory své neochvějnosti o tom začínal trochu pochybovat - s jednotlivými jedinci si může dělat hlavu později.

Omyl, uvědomil si.

Pozastavil spojení a aktivoval velmi speciální počítač. S jedním takovým jedincem musel hovořit okamžitě. Ačkoliv to bude pouze jednostranná konverzace.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ

GENERÁL IAN MAHONEY hleděl na svůj odraz ve střepech rozbitého zrcadla a přemítal.

Protiklad dvou Císařových oblíbených a dávno mrtvých básníků - Mahoney si matně vzpomínal na jména Silbert a Gullivan - tvořily dva modely moderního vrchního generála. Jeden představoval generála ve slavnostní uniformě, pózujícího v tříčtvrtečním profilu s nějakou mačetou v ruce před seřazenými vojáky ověšenými medailemi. Druhý by byl ten samý generál v bojové kombinéze, s willypuškou doutnající z hlavně - k tomuto jevu docházelo pouze v živobijácích - s granáty ověšeným postrojem, jak vede své muže do útoku tvář v tvář řítícím se nepřátelským hordám.

Vrchní generál Ian Mahoney nebyl ani jedním z nich.

Měl na sobě sice bojovou kombinézu a willypušku nesl přehozenou přes rameno. Ale sedlo jeho kombinézy bylo roztržené; z willypušky, díky své ochrance, ani jednou nevystřelil - zatím - a kombinézu měl umazanou od bahna a čehosi růžového a fialového.

Tahnové konečně uspěli při křížové lokalizaci velitelského vysílání, našli Mahoneyho velitelské středisko a vyslali na něj ničivý vzdušný útok.

Tahnské takloďe buďto zlikvidovaly několik málo raketometů kolem Mahoneyho velitelství, nebo pohltily těch pár střel, které ještě v raketometech zůstávaly. Velitelství zůstalo nahé.

Mahoney byl ochrankou fyzicky vyrván z útrob svého velitelského vozu jen několik vteřin předtím, než do něj udeřila řízená střela. Spadl do marastu na ulici. Odtud to bláto.

Když se přiblížila druhá vlna tahnských taklodí, začal se pít po úkrytu - po jakémkoliv úkrytu. Nalezl jej, když se po šipce vrhl do polorozbořeného ženského obchodního centra. Přesněji řečeno do oddělení make-upu. Odtud ta růžová a fialová.

Obchodní dům měl obrovský sklep, ve kterém si Mahoney zřídil své nové velitelství. Byly do něj zavedeny záložní komlinky a Mahoney se vrátil do boje. Zachmuřeně se zamračil na vlastní obraz v zrcadlových střepech ležících u jeho nohou.

Do místnosti se přičítal nějaký tech. „Dvě zprávy, pane. Z ImpCenu. Vaše rozvědka tvrdí, že je to naléhavé.“

ImpCen: Imperiální centrální velitelství. Původní svět. A kufřík, který tech přinesl s sebou, obsahoval jeden z Mahoneyho nejnenaviděnějších bezpečnostních nástrojů.

Pohlédl na zprávy. Ta první přišla na konvenční čipové kartě. Nekonvenční však byl kufřík, ve kterém ji tech přinesl. Kufřík zamykaný otiskem prstů obsahoval kódovací záznamníky. Do takového záznamníku šifrovatel zapsal svoji zprávu a přijímající čipovou kartu dešifroval použitím duplikátu tohoto záznamníku. Jak po napsání zprávy, tak po jediném přečtení byla stránka záznamníku automaticky zničena. Toto samo o sobě tvořilo velmi starý, ale naprosto nezlomný kódovací systém.

A Mahoney nenáviděl kódování téměř stejně jako formální vojenské přehlídky.

Druhá zpráva byla zaznamenána na poněkud jiném médiu. Mahoneyho signální skupina jich měla pouze půl tuctu; tyto ultrabezpečné přijímací karty byly zality v malé plastové krabičce. Cokoliv bylo do této karty odvyšláno, mohl spatřit pouze samotný Mahoney. Na krabičce se nacházel jeden důlek, kódovaný na otisk Mahoneyho ukazováčku. Jakmile do něj Mahoney zasune prst, cokoliv, co je na kartě, bude přehráno. Pokud sundá prst, nebo od přehrávání záznamu uplyne třicet vteřin - cokoliv přijde dřív - karta se sama zničí.

Mahoney věděl, že zprávy jsou důležité - a téměř stoprocentně katastrofické. Ta první, zakódovaná na záznamníku pro jedno použití, bude velmi pravděpodobně obsahovat sérii

rozkazů. Momentálně ji vynechal a namísto toho položil prst na černou plastovou krabičku.

Ve sklepe na hromadě dámských šatů se znenadání objevil Věčný Císař. Samozřejmě jen jeho holografická projekce.

„lane," začínala zpráva, „velmi krvácíme. Víím, že jsi tohle zapnul dřív, než jsi dekodoval rozkazy, takže ti je rychle předám.

Nejsem schopen tě podpořit.

Nemám žádné lodě ani vojáky, které bych za vámi mohl vyslat.

Pravděpodobně ti to už dávno došlo. Žádné pravděpodobně - tuším, že už pěkně dlouho jsi ve vzduchu neviděl nikoho od nás.

Velmi stručně ti teď osvětlím následující postup: Chci, aby první divize gardy držela Cavite až do poslední kulky. Teprve až budou vyčerpány veškeré možnosti odporu, máte mé svolení ke kapitulaci. Všechny složky gardy, které mohou uniknout, prchnout a pokračovat v partyzánském boji, mají mé svolení takto učinit. Možná nebudu schopen zabránit Tahnům, aby s nimi nakládali jako s partyzány, ale udělám, co bude v mých silách. To jsi pravděpodobně očekával.

Posílám za vámi deset rychlých lodí, aby odvezly všechny civilisty, kteří jsou stále na Cavite. Pošli je pryč. A chci, abys nastoupil s nimi.

Vím, že tohle pro tebe bude nejtěžší, lane. Tvoji divizi musím obětovat. Ale nehodlám obětovat to, co ji ve skutečnosti činí tím, čím je.

Jakmile obdržíš tuto zprávu, budeš mít pravděpodobně šest E-dní do chvíle, kdy se mé linkové lodě objeví. Chci, abys stáhl základní kádr. Svě nejlepší vojáky, důstojníky a specialisty. První divize gardy zemře na Cavite. Ale bude nová první divize. Zreformujeme ji tady na Původním světě a znovu ji pošleme do boje.

Když říkám 'my', tak tím myslím 'my'. Nové první divizi budeš velet ty. Což znamená, že tě chci mít na palubě jedné z těch lodí.

To je rozkaz, generále Mahoney. Nečekám, že se ti bude líbit, nebo že mě za to budeš mít rád. Ale přesně tak se to stane. Očekávám bezvýhradné splnění mých rozkazů."

Holografický obraz se zavlhl a zmizel. Mahoney zíral do prázdného místa, kde se doposud nacházel.

Poté otevřel svůj kódovací kufřík a vyndal z něj záznamník pro jediné použití - ve skutečnosti malý počítač, který za chodu ničil svůj vlastní program.

Pardon, Vaše Věčné Veličenstvo, řekl v duchu. Rozkazy splním. Všechny až na ten poslední.

Jestli mé gardisty hodláte nechat zemřít, není možné, abych přitom nebyl s nimi.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PRVNÍ

STEN A ZBYTKY jeho skupiny se bez incidentů vrátili zpět do pochybného bezpečí imperiálního opevnění.

Budoucnost jim nenabízela žádné alternativy. Sten věděl, že jeho otrhaná banda bude čerstvě zásobena, vyzbrojena a poslána zpět do tahnského masomlýna. Zachmuřeně tipoval, kdo zemře jako poslední. Takové měli vyhlídky - smrt, zranění či zajetí.

Sten nebyl zvyklý na porážku. Žádná jiná možnost ale neexistovala.

Velmi ho překvapilo, když od důstojníka na příjmu dostal nečekaný rozkaz. Jeho skupina měla odevzdat všechnu výzbroj kromě osobních zbraní a připravit se na zvláštní pověření.

Sten se pak měl hlásit v Mahoneyho taktickooperačním středisku. Než se ohlásil, podařilo se mu sehnat pár litrů vody na oholení a umytí a sehnat poměrně čistou bojovou kombinézu téměř jeho velikosti.

TOS se stále nacházelo ve sklepech obchodního domu. Mahoney dokončil brífink pro hrstku důstojníků, kteří všichni vypadali stejně zničeně jako jejich generál, a pokynul Stenovi do malé kanceláře, jež kdysi sloužila jako dispečinková místnost obchodního domu.

Tam již netrpělivě čekal admirál van Doorman. Mahoney velmi stručně uvedl Stena do obrazu. Deset linkových lodí je na cestě, aby vyzvedlo imperiální civilisty a „vybrané složky“ z první divize gardy. Doprovází je čtyři torpédoborce - vše, co mohlo být oželeno - a tahnské hlídky je zatím nezaznamenaly. Očekávaný přílet je za čtyři dny.

Znenadání potřebovala 23. flotila opět své techniky. K dispozici ale měla pouze čtyři bojeschopné lodě: dva torpédoborce, včetně Halldorovy lodě *Husha*; jednu starší hlídkovou loď a *Swampscott*.

Okamžitě měly být co nejlépe připraveny k boji. Stenovi přeživší techové, velice zkušené pokud jde o improvizaci, budou přiděleni na *Swampscott*.

Právě mi přidělili křižník, podivil se Sten. A také byl zvědavý, jestli se mu dostane nějakého vysvětlení.

Mahoney mu právě hodlal jedno podat, když van Doorman poprvé promluvil. „Generále, tento muž stále spadá pod mé velení. Raději bych...”

Mahoney pohlédl na zničeného důstojníka válečného loďstva, přikývl a opustil místnost.

Van Doorman se opřel o hranu stolu a zíral do prázdna. Hlas měl téměř vyrovnaný. „Problém, před nímž, jak se zdá, všichni stojíme, komandéře, je, že čím jsme starší, tím méně vítáme jakoukoliv změnu.”

Sten si myslel, že hlavní překvapení je za ním - ale pletl se.

„Byl jsem na svoji flotilu velmi pyšný. Věděl jsem, že nemám to nejmodernější zařízení, a protože jsme byli velmi daleko od Říše, ne vždy jsme dostali ty nejlepší kosmoplavce. Ale věděl jsem, že jsme opravdu velká bojová síla.

Ano,” přemítal nahlas van Doorman. „Zjevně jsem si myslel spoustu věcí. Takže když se objevil mladý důstojník a sdělil mi, že tu mám jen nablýskané loutky a že struktura mého velení je zkostratělá, byrokratická, zastaralá a slepá, nechoval jsem k tomuto důstojníkovi přílišné sympatie.”

„Pane, nikdy jsem nevyslovil, že-”

„Jen vaše přítomnost bohatě stačila,” umlčel jej van Doorman a do hlasu se mu vloudil náznak hněvu. „Stalo se pro mě pravidlem nikdy se neomlouvat, komandéře. A na tomto pravidle ani nehodlám cokoli měnit. Nicméně, důvod, proč chci, abyste byl vy a vše, co zbývá z vaší skupiny, přidělen na *Swampscott*, je, že vím, že na nás Tahnové silně udeří,

až se pokusíme o ústup na těch linkových lodích. Předvídám vysoké ztráty. Velmi pravděpodobně včetně mě samotného."

Bezpečný předpoklad, pomyslel si Sten.

„Přidělil jsem vám funkci dělostřeleckého důstojníka na *Swampscott*. Podle konvenčního velitelského žebříčku budete čtvrtý nejvyšší pod výkonným důstojníkem, navigačním důstojníkem a strojním důstojníkem. Současná situace ale není vhodná pro konvence," pokračoval van Doorman. „Informoval jsem všechny potřebné důstojníky, že v případě mého vyřazení z funkce převezmete velení na *Swampscott* vy.

Výborně, komandéře. Byl jsem zvědav, jestli se mi podaří prolomit váš pokerový výraz.

Důvodem toho je, že nadále ani trochu nedůvěřuji důstojníkům, které jsem se kdysi rozhodl povýšit do jejich současných hodností. Myslím, že jsem si je vybral spíše pro jejich společenskou přijatelnost či patolízalství než pro velitelské schopnosti. A nejsem si jist, jestli by kterýkoliv z nich zvládl krizi odpovídajícím způsobem. Rozumíte mi?"

„Anopane."

„Také jsem informoval komandéra Halldora, že ačkoliv ve své hodnosti strávil nepoměrně více času, kdybych padl nebo byl raněn, velení mé flotily převezmete vy.

Mé flotily," zopakoval van Doorman s mírným podivem. „Dva torpédoborce, jeden muzeální kus a jedna troska.

To je váš rozkaz, komandéře. Předpokládám, že pokud stažení přežiji, budu postaven před vojenský soud. Ano. To je skoro jisté. Ale nehodlám svoji kariéru ukončit totální porážkou. Postarejte se, aby *Swampscott* bojovala jako správná bitevní loď a ne jako nějaká soukromá hračka jednoho starce." Van Doormanovi vypověděly hlasivky a obrátil se ke Stenovi zády.

Sten se postavil do pozoru. Pohovor evidentně skončil.

„Ach. Komandéře Stene. Ještě jedna privátní záležitost. Mám vás pozdravovat od dcery."

„Děkuji vám, pane. A jak se Brijit pořád má?"

„Je díkybohu zdravá. Stále pracuje se svou novou... přítelkyní."

Jeho následující slova byla téměř neslyšitelná. „Další věc, kterou nikdy nepochopím."

Sten, který již neměl co dodat, zasalutoval zádům starého muže a opustil místnost.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ DRUHÁ

ČTYŘI LODE, které nyní tvořily 23. flotilu, zmizely spolu s vojáky a civilisty pod zemí. Dva torpédoborce čekaly ukryty asi dva kilometry stranou v rozšířeném tunelu podzemní dráhy. Avšak schovat těžkopádnou *Swampscott* bylo mnohem těžší.

Stena zajímalo, jestli inženýr, který pro *Swampscott* nakonec našel úkryt, ještě žije. Rád by tomu člověku koupil pivo nebo šest - jestli v celém Cavite City ještě nějaké pivo zbývá.

Dva krátery po masivních tahnských bombách o Dni Říše byly ještě rozšířeny, prohloubeny, propojeny a podlaha zbetonována. Pod rouškou noci, elektronického maskování a s pomocí gardistických průzkumníků, byla *Swampscott* přestěhována do těchto kráterů. Poté byla díra zastřešena lehkými trámy a přes ně nastříkána krytina. Nakonec bylo vše zalito vrstvou plastu nakonfigurovaného přesně tak, aby připomínala krátery. Žádný z tahnských výzvědných satelitů či přelétajících špionážních lodí změnu nezaznamenaly.

Sten předpokládal, že až se ohlásí na *Swampscott*, bude mít více méně volnou ruku. Měl pravdu. Jeho přímí nadřízení, van Doormanovi podřízení, si sesumírovali, že Sten je novým mužem číslo jedna a tito patolízalové usoudili, že každá jeho myšlenka je pro ně všeobecným rozkazem.

Sten po *Swampscott* pečlivě rozmístil přeživší ze své skupiny. Jestli dojde na nejhorší - a Sten souhlasil s van Doormanem, že se tak stane - alespoň bude mít v každé sekci jednu nebo dvě schopné bytosti.

Přesunul bojové informační středisko, které bylo také druhým velitelským stanovištěm a jeho služební stanicí, z dosavadního umístění ve druhé, nejzadnější pagodě lodi a pohřbil je hluboko v útrobách, kde se musel spokojit s prostory někdejší důstojnické jídelny.

Také van Doormanovu výkonnému důstojníkovi vyslovil návrh - jenž se proměnil v rozkaz - že by loď měla být před bojem odlehčena. *Swampscott* si stále zachovávala své dřevěné obložení, čalounění z kůže přeživších a jiné hořlavé zařízení důstojnického klubu.

Nejhlasitější protesty samozřejmě nepřišly od důstojníků samotných, ale od jejich poskoků. Sten s radostí přeřadil čišníky, barmany a pucfleky z jejich pohodlných míst ke zbraním, u nichž se nedostávalo obsluhy. Stenovi to skýtaló báječnou zábavu - dokud si nepřipomněl, že dříve nebo později se tato relikvie bude muset pustit do boje. Odhadoval, že v bitvě proti tahnskému křižníku by *Swampscott* mohla vydržet tak čtyři vteřiny. A v případě, že by měli tu smůlu a střetli se s *Forez* nebo *Kiso* jen polovinu této doby.

Ale musel hledat uspokojení alespoň tam, kde to šlo.

Na žádost generála Mahoneyho Sten převedl Kilgoura a učinil z něj koordinátora civilního hnutí.

Až - a jestli - se linkové lodě ukáží, budou mít na zemi jen několik minut na to, aby naložili utečence.

A Mahoney s van Doormanem se shodli, že zde není místo pro nějaká přednostní práva.

Proto Kilgour dostal rozkaz, aby se převlékl do civilních šatů a oficiálně dostal hodnost zástupce starosty Cavite City. Ten, kdo tuto funkci zastával před ním, buďto zemřel, nebo zmizel stejně jako samotný starosta.

Kilgour se divil, že mu bylo přiděleno tolik posil - dostal na povel některé důstojníky a vojáky z první divize gardy. Ani on ani kdokoliv jiný z první divize - kromě Mahoneyho vlastního velitele štábu a šéfa jeho rozvědky - netušil, že Mahoney systematicky stahuje z divize ty nejlepší lidi, aby je poslal do bezpečí jako kádr nové jednotky.

A nikdo kromě lana Mahoneyho nevěděl, že se jejich generál chystá neuposlechnout rozkazu Věčného Císaře a zůstat na Cavite, aby zemřel spolu se zbytkem své divize.

Kilgour se zprvu domníval, že mít pod sebou vyšší důstojníky bude švanda. Švanda to sice byla, ale představovala jen velmi nepatrnou součást jeho práce.

Alex Kilgour se moc nevyspal, když byli civilisté vyhnáni ze svých úkrytů, rozdělení na stočlenné námořnické skupiny a dostali rozkaz o vybavení. Každý z nich si směl vzít pouze to, co měl na sobě. Nic víc - dokonce ani toaletní potřeby.

Kilgour stál na jedné ze seřazovacích ploch. U každé nohy měl jedno vyděšené dítě, v náručí držel velmi krásné miminko - miminko, které jak si právě uvědomil, se mu vydělalo na jeho náročně ukradený tvídový oblek - a snažil se poslouchat, mírnit a vést několik konverzací zároveň.

.....má Deirdre se ještě neukázala a mám hrozný..."

„...pane Kilgoure, potřebujeme probrat, které záznamy města máme vzít s sebou..."

„...já chci maminku..."

„...vaše chování je prostě nepřijatelné. Chci znát jméno vašeho nadřízeného. A to hned..."

„...vzhledem k tomu, že jste náš představitel, chtěl bych protestovat proti bezcitnému zacházení těch vojáků..."

„...až se dostaneme do bezpečí, moje právníky bude velmi zajímat skutečnost..."

„Kde je moje maminka?"

Poněkud bezradný Kilgour toužil po větším bezpečí. Jako například v předních liniích tváří v tvář útoku tahnské pěchoty.

Zachytili sotva srozumitelné vysílání - záchranná flotila se přiblížila na dvanáct hodin cesty od Cavite.

Sten se zrovna nacházel ve strojovně *Swampscott* a snažil se přijít na to, proč druhá pohonná jednotka odmítá pracovat na plný výkon.

Seděl na bobku pod jednou z pohonných trubíc a naslouchal monotónnímu klení druhého strojníka - nepatřil k van Doormanovým lidem, a tudíž *byl* schopný - který se snažil změřit kapacitu přírodního vedení, když vtom si komandér uvědomil, že měl být už před pěti minutami na velitelské konferenci.

Vysoukal se do uličky a utíkal k poklopu. Nebude mít ani čas vysvléci se z umaštěné kombinézy.

Venku na ploše se rozhlížel po gravisačních, které měly být přiděleny pouze jemu. Řidička si udělala pauzu a právě někde narychlo obědvala. Stenovi trvalo dalších deset minut, než ženu našel.

Když se saně konečně odlepily od země a namířily si to komunikačním zákopem k Mahoneyho TOS, byl Sten již velmi opožděn. Opožděn - ale stále naživu.

Tahnská střela byla vypuštěna naslepo.

Tahnové samozřejmě věděli, že se imperiální síly v Cavite City přesunuly pod zem. Ale měli velmi málo informací o tom, kde se nachází jejich životně důležitá centra.

Vzhledem k tomu, že měli zbraní více než dost, stříleli do obležení náhodně. Imperiální opevnění už byla tak omezená, že téměř cokoliv nějakou tu škodu napáchalo.

Pod rozbořeným obchodním domem se shromáždili všichni vysocí důstojníci. Mahoney si uvědomoval nebezpečí shlukování většiny velících jedinců na jednom místě, ale bylo nezbytné provést poslední osobní brífink.

Tahnové vyslali střelu přes bojové linie těsně nad zemí, takže ji gardistické protiraketové baterie vůbec nezaznamenaly. Dva kilometry uvnitř nepřátelského území se přesně podle zadaného programu zvedla a začala hledat nějaký cíl.

Příliš toho nezbyvalo. Střela mohla pokračovat v náhodné dráze podle základních instrukcí a dopadnout někde poblíž středu obléhání, kdyby její přijímače nezachytily slabý signál.

Tento signál byl vyslán jedním z Mahoneyho brigádních důstojníků, který se transpondérem u opasku krátce ohlásil před vstupem do TOS.

Pro zaměření střely to však stačilo.

Mahoney právě spustil. „Za šest hodin bude už většina z vás na cestě z Cavite. Operace proběhne takto-“

A vtom raketa projela horními podlažními obchodního domu, dál skrze plášť nad sklepením a explodovala jen několik centimetrů nad suterénem samotným.

Sten dorazil do kostnice.

Ze suterénu obchodního domu zbyly jen trosky.

V ústretu se mu belhal jeden z Mahoneyho osobních strážců. Krev z něj crčela proudem a něco nesrozumitelně mumlal. Sten kolem něj proběhl dovnitř.

Našel spoustu mrtvých a umírajících. Vrchní generál Ian Mahoney ležel na boku s rozdrčenými čelistmi a zakrvácenou tváří a pomalu se dusil.

Sten pokrčil prsty a z pouzdra v paži mu do dlaně vklouzl jeho nůž. Obrátil Mahoneyho na bok. Velmi opatrně udělal do Mahoneyho hrdla zářez ve tvaru písmene V, čímž prořízl asi tři centimetry jeho průdušnice. Provedl další takový řez z protější strany a prstem vyjmul volnou tkáň.

Z tracheotomického otvoru se vyřinula krvavá pěna a chrčící Mahoney začal opět dýchat.

Sten našel tlustý elektrický kabel, rozřízl jej a vytáhl z izolace všechny dráty. Takto vzniklou trubičku pak zasunul Mahoneymu do průdušnice a zacelil řez fólií tekutého obvazu z Mahoneyho vlastního balíčku první pomoci.

Mahoney přežije - pokud budou ošetřena i jeho další zranění.

Přežije. To byla ironie osudu, neboť Mahoney plánoval zůstat a zemřít se svými gardisty. Namísto toho bude některou linkovou lodí evakuován jako raněný.

Sten vstal, právě když do sklepa vbíhali medikové.

Celý zkoprněl.

Admirál Xavier Rijn van Doorman se na něj usmíval.

Stena napadlo, že se admirál ve skutečnosti nemá čemu smát, protože mu chyběla vrchní část lebky, takže šedá mozková tkáň - téměř stejné barvy jako admirálovy vlasy - vytékala ven. Van Doormanovi navíc chyběly jisté komponenty, jako například pravá paže, levé předloktí, ale předně všeho tělo od hrudního koše dolů. To málo, co mu z těla zůstávalo, viselo na nějaké popraskané trubici.

Hádám, že mám loď, napadlo Stena. Teď uvidíme, jak van Doormanovi poskokové plní admirálovy rozkazy.

Nemusel si však dělat starost - výkonný důstojník, navigační důstojník i vrchní strojník leželi mrtvi v ruinách.

Komandér Sten stál nyní v čele 23. flotily.

O dvě hodiny později záchranné lodě vyslaly signál, že se přibližují ke Cavite.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ TŘETÍ

PO TŘI DNY obloha nad Cavite City připomínala šedou nudlovou polévku. To bylo součástí krycího manévru evakuace. Nejenže linkové lodě musely proklouznout mezi tahnskými hlídkami vně Periferních světů - to už úspěšně provedly - ale také potřebovaly přistát a zůstat dostatečně dlouho nezpozorovány, aby mohly naložit evakuované.

Tomu tak trochu napomohla i totální letecká převaha Tahnů. Protože imperiální lodě se ve vzdušném prostoru objevovaly jen velmi zřídka, tahnské radary a monitory byly kontrolovány pouze zběžně.

Oblak dýmu a mlhy nad imperiálním obležením radikálně ztěžoval vizuální pozorování a „nudlová polévka“ anulovala téměř všechny ostatní detektory.

Tuto „polévku“ tvořilo ve skutečnosti chmýří, vynález dokonce starší než sám Císař. Chmýří původně tvořily tenké proužky hliníkové fólie, které měly zablokovat radarové obrazovky. Nařezané na polovinu vlnové délky, kterou měly rušit, byly shazovány z letadel. Na monitorech radarů se pak chmýří objevilo jako hustý, neprostupný mrak.

Toto chmýří však mělo mnohem silnější účinek, neboť dokázalo zablokovat nejen radary, ale také infračervené a laserové senzory. A bylo téměř neviditelné - mnoho tisíc proužků by se dalo provléknout uchem jehly.

Zásobníky vystřelené do atmosféry explodovaly a proužky se pomalinku snášely na Cavite City. Možná byly téměř neviditelné, ale dýchání nijak neusnadňovaly.

Tahnové vyhlásili pohotovost, když jejich senzory náhle přestaly být aktivní, ale jak čas ubíhal, usoudili, že tento poslední taktický tah byl pouze trik, který měl za cíl oddálit konečný útok na město. Senzory přece nepotřebují - dobře ví, kde imperiální vojáci jsou. A tak pro ně chmýří znamenalo jen drobnou obtíž.

Vtom se spustily další alarmy.

Mimoplanetární hlídky zničehonic oznámily průnik nepřátelských sil. Na obrazovce se jim naskytl zcela nepochopitelný obraz dvou imperiálních flotil mířících ke Cavite - flotil, které podle strategické rozvědky Tahnů nemohou existovat.

Tahnské taklodě se zvedly do prostoru.

Informace byly poměrně pravdivé - jediná imperiální peruť v tomto sektoru byla uchována v záloze. Na Tahny „útočily“ čtyři torpédoborce, které do Periferních světů eskortovaly evakuační lodě. Čtyři torpédoborce a téměř tisíc na dálku řízených maket.

Makety byly vlastně řízené střely napěchované elektronikou, které se na všech monitorech kromě vizuálních zobrazovaly jako velké válečné lodě.

A Říše měla opět jednu štěstí.

Atago seřadila své lodě do patřičného bojového tvaru a vyrazila do útoku.

Evakuační lodě zatím pádily dolů ke Cavite City.

Samozřejmě byly okamžitě zpozorovány tahnskou pěchotou, ale než hlášení dorazilo až k madam Atago, nacházela se již šest hodin letu od Cavite. A potkaly ji mnohem vážnější problémy než lodě, které považovala za imperiální transportéry se záložními gardistickými jednotkami.

Ještě další hodinu neměla zjistit pravý účel imperiální útočné formace.

Sedm hodin na evakuaci celého jednoho světa...

Tuponosá torpéda, tedy Sullamorovy linkové lodě, dosedla na cavitskou základnu a jejich mohutné trupy drtily suť pod sebou.

V tomto okamžiku Kilgour uvedl do pohybu svůj evakuační plán. Rozděлил civilisty do padesátičlenných skupin, z nichž každou opeřil gardisty a gardistkami, kteří měli vytvořit jádro budoucí obnovené divize. Civilisté - Kilgour jim přezdíval evakové - si s sebou nesli pouze to, co se jim vešlo do malých denních zavazadel, které nebyly o moc větší než

pytlíky na kuličky. V několika posledních hodinách byli civilisté seřazeni do všemožných úkrytů co nejbližší cavitké přístávací ploše. Úkryty to byly především improvizované - a mnoho neválčících jedinců zemřelo pod periodickým tahnským bombardováním.

Sten přecházel po kapitánském můstku lodi *Swampscott*. Všechny obrazovky byly aktivní; ukazovaly úprk k evakuačním letounům a oblohu nad nimi, kterou možná odplují do bezpečí.

Sten si na můstku připadal jako nahý - můstek se nacházel v jedné z pagod *Swampscott*, které vyčnívaly z pancíře lodi. Připadalo mu to spíš jako nějaká kulisa pro natáčení živobijáku než jako velitelské středisko. Konstrukce můstku se tyčila do výšky dvou pater a na všech stranách byly umístěny obří obrazovky. Foss, kterého Sten pověřil velením lodní sekce C3, seděl více než dvacet metrů od něj.

Sten pozoroval ten roj a modlil se k neznámému bohu, aby se všem podařilo nalodit dřív, než přijdou Tahnové. Jak pozoroval neúprosné odpočítávání chronometru, který mu říkal, kdy se *Swampscott* a evakuační lodě musí bezpodmínečně zvednout ze země, vyšetřil ve svých modlitbách místo pro přání, aby mezi těmi šťastně naloděnými byl i Alex.

A když už v tom byl, poslal k nebesům další žádost - aby mezi civilisty byla Brijit. Viděl generála Mahoneyho, jak ho v bezvědomí na vypolstrovaných nosítkách nakládají do jedné lodi.

Časovač odměřil poslední vteřiny.

Obrazovky ukázaly prázdnou a holou přístávací plochu Cavite City, šedivou pod příkrovem mračen s ohnivými záblesky dopadajících tahnských raket.

Poddůstojník Alex Kilgour stál vedle něj. „Mam je tu, hochu. Všicki sou na palubě.“

Sten zmáčkl spínač komu na své hrudi. „Všem lodím. Tady *Swampscott*. Odlet!“

Prach vířil nad rozbitou betonovou plochou, jak se lodě začaly zvedat na yukawách.

„Na můj povel...hlavní pohon... tři... dva... jedna... Start!“

A evakuační lodě plus čtyři zbývající stroje 23. flotily zmizely.

Pod nimi byl zahájen finální tahnský útok.

Necelé 2000 vojáků první divize gardy hájily malé území. Jejich nejlepší druzi byli na základě Císařova rozkazu evakuováni linkovými loděmi. Velel jim Mahoneyho náčelník štábu, jenž nedodržel stejný rozkaz, který hodlal porušit i Mahoney, a zůstal se svými vojáky.

Tahnové útočili ve vlnách.

A byli masakrováni.

Gardisté první divize na Cavite bojovali do posledního muže.

Ale naplnili prorocství, které před lety učinil seržant Stenova prvního výcviku: „Bojoval jsem za Říši na stovce různých světů a budu bojovat ještě na stovce dalších, dokud mě nějaký pašák nesejme... Ale pište si, že to pro něj bude ten nejdražší kus masa, co kdy ulovil.“

Tři tahnské výsadkové jednotky provedly invazi na Cavite. Jedna byla již zničena. Druhé dvě podnikly finální útok na Cavite City.

Zvítězily.

Ale také přestaly existovat jako bojové jednotky.

Brijit van Doormanová mezi evakuovanými nebyla.

Mezi raněnými byla provedena zásadní selekce a ti, kteří umírali nebo - což bylo mnohem krutější - nemohli být zrestrukturováni natolik, aby mohli bojovat, byli ponecháni na planetě.

A někdo musel zůstat, aby o ně pečoval, dokud budou živi. Dobrovolně se přihlásila Dr. Morrisonová.

A s ní samozřejmě Brijit.

První tahnský granát roztrhal na kusy dva sanitáře stojící před vchodem do podzemní nemocnice. Vzápětí se prolomily dveře a dovnitř vtrhlo tahnské bojové komando.

Dr. Morrisonová jim s prázdnýma rukama nad hlavou zastoupila cestu. „Toto jsou

ranění lidé," prohlásila rozvážně a klidně. „Potřebují pomoc. Nejsou to vojáci."
„Ustupte stranou," nařídil jí tahnský kapitán, který komando vedl. Pozvedl zbraň.
„Toto nejsou bojující vojáci," spustila Morrisonová. „Nikdo tu nemá zbraň-"
Dávka ze samopalů tahnského kapitána málem přeťala Morrisonovou v půli.
Brijit vykřikla a vrhla se na kapitána.
Uskočil stranou a znovu vystřelil.
Po třech kulkách se Brijit zlomila v pase.
Důstojník spustil zbraň a otočil se k seržantovi. „Ta imperiální děvka říkála, že tu nikdo není schopen udržet zbraň. Nejsou nám k ničemu."
Seržant zsalutoval a zvedl hubici plamenometu.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ ČTVRTÁ

AČKOLIV MADAM ATAGO nevěřila v obřady, nachystala vše velmi pěkně. Nepodařilo se jí sice zařídit, aby přijala kapitulaci z rukou generála Mahoneyho, jak původně plánovala, ale na tom ve skutečnosti tolik nezáleželo. Věřila, že její živovidové vysílání na Heath bude stejně dramatické i bez toho.

Atago stála před *Forez* spočívající přesně uprostřed cavitské přistávací plochy. Jen kousek stranou sekýrovaly strážné nekonečné řady zajatých imperiálních vojáků.

Předpokládala, že vysílání půjde rovnou před Tahnskou radu. Namísto toho jej přijímal pouze lord Fehrle. Stál před ní v obřadním rouchu na jejím malém monitoru.

Madam Atago skryla překvapení a podala hlášení.

„Gratuluji vám," řekl Fehrleho obraz. „Toto ovšem nestačí."

„Omlouvám se," odvětila. „Ale co víc můžete žádat?"

„Zvítězila jste, madam. Říše však ze svých bojovníků na Cavite udělala hrdiny. Oslavuje je jako mučedníky, jako předzvěst budoucího vítězství a tak dále."

„O jejich propagandistickém vysílání dobře vím."

„Pak se divím, že jste ještě nepodnikla odpovídající akci. Na této jejich porážce nesmí zůstat jediný náznak vítězství. Jednotky na Cavite musí být totálně zničeny."

„To už přece jsou, milorde."

„Nejsou," namítl Fehrle. „Jestli se jediný imperiální voják vrátí na imperiální území, jejich informační specialisté najdou způsob jak to překroutit v úspěch."

„Zapomeňte na ně. Periferní světy budou tak jako tak naše."

„Nediktujte mi, jakou politiku mám vést. Toto je váš nový rozkaz. Pronásledujte ty lodě, které evakuují přeživší imperiální obyvatelstvo. A zničte je. Teprve až všichni - opakují *všichni* - zemřou, bude Císař náležitě zostuzen."

Atago chtěla ještě něco říci, ale včas si to rozmyslela. „Dobrá. Váš rozkaz splním."

Obrazovka zhasla a madam Atago vykročila ke své bitevní lodi. Rozkaz splní - ale uvědomovala si, že brzy bude muset následovat zúčtování s těmi tahnskými vůdci, které zajímá spíše papírový úspěch než skutečné vítězství.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PÁTÁ

DVA z imperiálních torpédoborců přežily falešný útok, zrušily kontakt a nastoupily do únikových orbit, které je navedly k setkání s prchajícími evakuačními loděmi.

Fakt - rychlé linkové lodě se pohybovaly mnohonásobnou rychlostí světla. Stenovi to ale připadalo, jako by v jednom ze svých nejděsivějších snů prchal před neznámým děsem po pás ponořen v bahně. Neodbytně na něj dotíral další zcela nelogický dojem, že se za nimi ženou tahnské lodě, ačkoliv neexistovalo rozumné vojenské vysvětlení, proč by měly pronásledovat zbídačené jednotky pod Stenovým velením.

První problém - z mnoha - nastal s hlídkovou lodí. Ani ne dvě hodiny letu od Cavite se začala propadat na konec konvoje.

Kdyby měl Sten prostor nebo čas na projevy lidskosti, byl by některému ze svých torpédoborců rozkázal, aby naložil posádku hlídkové lodě a vyhodil ji do prostoru. Momentálně bohužel pociťoval nedostatek útlacitosti.

Dokonce se přistihl při velmi chladnokrevné myšlence, že neustále se vzdalující hlídková loďby jim ještě mohla posloužit. Kdyby za nimi Tahnové opravdu letěli, ta porouchaná popelnice by je mohla včas varovat.

Bylo to sice chladnokrevné - ale jeho nedávnou minulost poznamenalo příliš mnoho mrtvých. Sten se pouze snažil udržet živé při životě.

Dva moderní imperiální torpédoborce zařadil před evakuační lodě a nařídil jim, aby se rozestoupily do Y tvaru po obou stranách tří řad lodí. Museli se mít na pozoru i před jinými tahnskými loděmi než před těmi, které mohly napadnout konvoj zezadu.

Husha komandéra Halldora a druhý torpédoborec 23. flotily sloužily jako zadní štít.

Swampscott se vznášela nad poslední třetinou konvoje. Sten byl vděčný za to, že Sullamorovy lodě pilotovaly zkušené posádky - alespoň si nemusel dělat hlavu s jejich provozem. Svých starostí měl víc než dost.

Protože vesmírné lodě nejsou při hvězdném pohonu nějak výrazně namáhány, obvykle nevřžou.

Swampscott vrzala.

Obvykle v nich také člověk nemá pocit, že se loď každou chvílí roztrhne.

Celé šasi *Swampscott* se otřásalo, jako kdyby do něj nějaký obr zvenku tloukl palicí.

„A to letíme pouze na plný výkon,“ zavrčela Tapiová. Dotkla se velké červené páky ovládání motoru. Vedle ní bylo vyznačeno ČTVRTEČNÍ, POLOVIČNÍ a PLNÝ VÝKON. Páka měla navíc ještě manuální pojistku. Kdyby ji zvedla, *Swampscott* měla alespoň teoreticky přejít na BOJOVÝ POHOTOVOSTNÍ pohon, který by zaručeně zničil její motory, kdyby ho nechali zapnutý déle než pár minut.

Sten, Kilgour a Tapiová seděli v hlavní řídicí kabině. Sten okamžitě povýšil druhého strojníka lodi na velitele a na jeho místo přidělil Tapiovou. Tomuto muži jakžtakž důvěřoval, ale v soukromí řekl Tapiové, aby ho v případě, že se sesype, okamžitě vystřídala.

„A co když mi bude klást odpor?“

Sten, aniž by cokoliv řekl, upřeně pohlédl na miniwillypušku u jejího boku.

Poddůstojník Kilgour řídil centrální dělostřeleckou stanici ve druhé pagodě lodi *Swampscott*. Těsně pod jeho stanicí se nacházelo počítačové středisko křižníku a druhá řídicí kabina. Zbylí mužové a ženy ze Stenových taklodí sloužili rozmístění po celé lodi.

Sten se rozhodl povýšit Fosse na podporučíka. Také sdělil Kilgourovi, že ačkoliv je pouze poddůstojník, Skot má převzít velení nad *Swampscott* v případě, že by byl Sten

zabit nebo neschopen služby. Předpokládal, že Alex má dostatečnou autoritu. Jestli ne, o tom se mohou dohadovat, až pokud se dostanou do bezpečí.

Prozatím však neměl nic na práci. Posádky seděly na svých postech. Polovina z nich měla dovoleno spát nebo jíst. K jídlu byly převážně sendviče a kaff donesené na jednotlivé stanice. Ti, kteří se rozhodli spát, se schoulili ve svých křeslech.

Sten předal kapitánský můstek Fossovi - loď sledovala předem naplánovaný kurz - zatímco on a Kilgour obcházeli jednotlivé posty.

Ve strojovně bylo horko, špína a páchlo to tam. Ubohý van Doorman by omdlel, kdyby viděl své vypulírované ocelové monstrum začerněné od vazelíny a zářivě bílé stěny pocákané a poškrábané. Ale leštění a uklízení byly další z činností, na které nebyl čas. Jenom udržet motory tohoto monstra v chodu vyžadovalo nadlidské úsilí.

Sten se rozhlédl po strojovně. Tapiové a jejímu strojnímu inženýrovi vše fungovalo, jak nejlépe jen bylo možné. Namířil si to do uličky.

„Komandére," oslovila jej poněkud nejistě Tapiová. „Mohu se vás na něco zeptat?"

„Ptejte se."

„Ehh..."

Kilgour vše pochopil a raději vylezl po schůdcích na palubu nad nimi. Sten čekal.

„Pamatujete si, jak jsem vám - tam v pevnosti - říkala, že chci být přeložena? Tehdy jsem žertovala. Teď to myslím vážně. Až zaparkujeme tuhle popelnici, chci být přeložena."

Sten se podívil - začíná snad Tapiová šílet?

„Podporučíku," řekl. „Jestli tuto časovanou bombu dostaneme zpět, budeme přežazeni všichni. Je těžké provozovat taktickou divizi, když nemáte žádné lodě. A teď je řada na mně. Proč?"

„Právě jsem se dívala do imperiálních řádů."

„No a?"

„Stojí tam, že se člověk dostane do pěkného průšvihů, když se vyspí s velícím důstojníkem."

„Ou," vydralo se Stenovi z úst.

Tapiová se usmála, políbila jej a zmizela v chodbě.

Sten zamyšleně vystoupal po žebříku za Alexem.

„Tss," Alex mlaskl. „Počkej, nehejbej se, hochu."

Otřel Stenovi bradu rukávem své kombinézy. „Hoši nemusí vědět, že jejich šéf flirtoval s podřízenou."

„Pane Kilgoure. Chováte se neukázněně."

„Klídek, mladíku. Nebo ti dám hubana sám."

Kom nad jejich hlavou zavrčel.

„Kapitán na můstek. Kapitán na můstek. Došlo ke kontaktu!"

Sten s Alexem se rozběhli na své bojové pozice.

Kontakt nebyl ten správný výraz.

Kapitán opožděné hlídkové lodi se na několik vteřin zahleděl na obrazovku a najednou měl Tahny v patách.

Dva torpédoborce se řítily na hlídkovou loď, aniž by měnily kurz.

Kapitán lodi chvatně zapnul kom.

„Volám *Swampscott*... *tady* je *Dean*. Dva tahnské tor-

A střely vymazaly hlídkovou loď z prostoru.

Velení tahnské flotily si bylo vědomo, že se přibližují k evakuačním lodím. Zaujali tedy útočnou formaci a vyrazili.

Komandér Rey Halldor byl možná pitomec, ale věděl jak a co je důležitější, kdy zemřít. Aniž by čekal na rozkaz, vyslal *Hushu* a její sesterskou loď směrem k blížícím se Tahnům.

Tahnské lodě se rozestoupily do půlkruhové formace s torpédoborci vpředu i po

stranách. Přímou za nimi letělo sedm těžkých křižníků a dvě bojové lodě *Forez* a *Kiso*.

Halldorův druhý torpédoborec padl okamžitě.

Ale *Husha* zcela neuvěřitelně pronikla tahnským závojem.

Halldor nařídil, aby byly vypuštěny antistřely a raketomety aby byly přepnuty na automatické nabíjení a odpalování. *Husha* plivala z každé své trubice rakety s programem „vypal a zapomeň“.

Lod' *Husha* se divoce roztočila, když dostala první zásah do zádi. Tahnská protilodní střela zaměřila *Hushu* a letěla na cíl. Zasáhla *Hushu* do středu trupu a rozstřelila ji vejpůl. Halldor a jeho muži byli již pravděpodobně mrtvi, když byli pomstěni.

Dva tahnské torpédoborce utrpěly zásah do životně důležitých partií a odpadly z bitvy. Tři Halldorovy střely našly těžký křižník.

Na chvíli to vypadalo, že vnější plášť tahnské lodi zprůhledněl, vzápětí však vzplál a křižník se začal zmítat v explozích. Poté již v místech, kde se loď nacházela, nezbývalo vůbec nic.

23. flotila v posledních okamžicích své existence pěkně kousala.

Sten měl dojem, že stále vidí tečky v místech, kde na obrazovce viděl torpédoborce, ačkoliv lodě před několika vteřinami zemřely.

Pravděpodobně nějaký opožděný obraz, napadlo jej.

Přemítal, kde lidé berou odvalu vrhat se smrti do náruče a vydávat sebevražedné rozkazy, namísto aby utíkali. Také se v duchu ptal, zdali by měl *žaludek* udělat to samé, kdyby se sám ocitl v takové situaci.

K žádnému rozhodujícímu závěru ale nedošel. Musel vydat spoustu rozkazů, které otázku zastínily.

„Navigace. Stíhací orbita.“

„Jo. Provedu. Vypočítáno.“

„Přepnout! Strojovna.“

„Tady strojovna, pane.“

„Plný pohotovostní výkon. A to hned. Pane Fossi, všichni do skafandrů.“

„Provedu.“

„Dělostřelci... do háje s tím. Dejte mi všechny.“

Foss přepnul na celopalubní obvod.

„Tady kapitán lodi. Přibližujeme se. Všechny palebné stanice, připravte se k přechodu na individuální ovládání.“

Foss podal Stenovi jeho skafandr. Sten do něj strčil nohy a natáhl si zbytek.

„Nyní zahajujeme útok,“ opatrně volil slova, „na tahnskou bojovou flotilu. Flotilu doprovází nejméně dvě bojové lodě. Chceme je zlikvidovat.“ Měl svému sdělení dát nějakou vznešenou tečku, ale jeho mysl odmítala přijít s něčím smysluplným, a tak komlinku raději vypnul. „Fossi. Chci velícího důstojníka torpédoborců.“

Obrazovka se rozjasnila a ukázala můstek jedné imperiální lodi.

„Kapitáne,“ spustil Sten bez předmluvy, „od této chvíle velíte konvoji. My se pokusíme zpomalit ty grázly.“

„Pane, žádám-“

„Negativní. Máte svůj rozkaz. Zůstaňte s evakuačním konvojem. *Swampscott*, končím. Fossi! Kontrola poškození.“

„Tady kontrola poškození, kapitáne,“ ozvalo se líně. „Co potřebujete?“ Stena na moment zamrzelo, že toho důstojníka nezná - člověk, který umí působit tak klidným dojmem, má obrovskou cenu.

„Vypusťte vzduch.“

„Je pryč.“

Skafandry sice ztíží pohyb posádky, ale vakuum sníží následky případného zásahu.

„Střelci! Už jsme v dosahu?“

„Ešče kósek, frigatní kapitáne.“

A tak se bojová *lod Swampscott* vydala do své první - a poslední - bitvy.

Tahnům asi narostl hřebínek. Nebo spíš nedokázali brát vážně vrak, který se na ně řítí.

Swampscott možná vypadala jako pohroma vesmírné architektury a jako loď, která již dávno patří na šrotiště - ale byla velmi silně vyzbrojena. Vpředu měla Bellův laserový systém, goblinové raketomety vpředu i vzadu, sekundární laserové stanice rozmístěné po celé lodi a řetězové kulomety po celé délce těch hrozných boulí na bocích. Hlavní výzbroj lodi se skládala z dávno zastaralých protilodních střel Vydal. Ty měla *Swampscott* dvě. Byly umístěny uprostřed lodi, mezi dvěma pagodami, v nichž se nacházely velitelské můstky.

Kilgour pozoroval tři tečky, jež znázorňovaly blížící se tahnské torpédoborce a palcem zaktivoval Bellův útočný laser v čumáku lodi. Stejně obstarožní laser jako loď, na níž byl instalován, nejenže měl robotickou navigaci, ale byl vybaven hlasovou komunikací.

„Nepřátelská loď na dostřel,“ oznámil suchý syntetický hlas. Kilgour zmáčkl tlačítko ZAMĚŘIT.

Laserová střela projela celou délkou tahnského torpédoborce a zbraňový systém usoudil, že cíl již dále neexistuje. Bez jakýchkoli dotazů na Kilgourovu adresu zaměřil na druhý torpédoborec a vystřelil.

„Cíl zničen... druhý cíl pod palbou,“ oznámil syntetický hlas spíš pro sebe.

Laser roztříštil většinu palivového zásobníku druhého torpédoborce na kusy.

„Druhý cíl poškozen... opravuji náměr.“

Kilgour zmáčkl klávesy ZRUŠIT a NOVÝ CÍL. Torpédoborec již byl vyřazen z boje a to stačilo.

Robot, pravděpodobně mrzutý z toho, že mu člověk radí, co má dělat, přepnul na zadrhávání řeči a rozpoltil třetí torpédoborec dřív, než akci stačil ohlásit.

To jsou tři dole, pomyslel si Alex. Zbývají už jen miliony dalších.

Swampscott prolétla rojem torpédoborců a namířila si to do srdce tahnské flotily.

Na palubě *Swampscott* zbývaly už jen tři zbraně, které Kilgour neovládal. Byly jimi tři velké rakety typu Kali zkonstruované pro Stenovy taklodě. Ve zbrojním skladu taktické divize ještě tři zbyly a Kilgour s Fossem je provizorně nainstalovali do *Swampscott*. Foss se dušoval, že neexistuje způsob, jak zavést jejich řídicí obvody až do dělostřeleckého střediska - bude pro něj snazší, když kuklové řídicí centrum zřídí přímo na kapitánském můstku.

Sten si byl poměrně jist, že Foss lže, protože chce také střílet a ne jen nečinně sedět za obrazovkami elektronického experta. Vůbec ho to netrápilo. Alex bude mít beztak spoustu starostí se starožitnými a často si odporujícími zbraňovými systémy.

Foss si připojil zástrčku kukly do svého skafandru. Sten pohlédl na centrální monitor a zbledl. Obrazovku zaplňovala monstrózní *Kiso* a on se hrozil, že každou chvíli dojde ke kolizi, než si uvědomil, že Foss má obrazovku na plné zvětšení.

„Pane,“ ozval se Foss. „Mám Kali v pohotovosti. Cíl... cíl... cíl zaměřen.“

„Pal,“ rozkázal Sten, aniž by cokoliv očekával.

Kali se vypořádala ze *Swampscott* bez primárního směřování, které obvykle zajišťuje odpalovací trubice. Poté však srovnala dráhu, přešla na plný výkon a vyřítla se na *Kiso*.

A *Swampscott* dostala první zásah.

Tahnská střela hravě provrtala plášť kapitánského můstku, vymkla se kontrole a explodovala necelých padesát metrů za lodí. Síla výbuchu jen taktak že nerozbila celý můstek.

Sten vnímal pouze omračující náraz, jak byl vržen vzduchem, a narazil do pultu. Pohlédl přímo nahoru. Původně kovovým stropem teď bez použití senzorů viděl záblesky z čumáku tahnského torpédoborce, který na ně vysílal další střely.

Ve sluchátkách to zapraskalo.

„Připravit.“ To byl Kilgour. „Blížící se cíl zaměřen... ho-hó. Mam tě.“

Střela Fox zlikvidovala tahnskou raketu. Hned za ní vyslal Kilgour goblínku. Ta rozprášila fragmenty tahnské lodi do velkého objemu v prostoru.

Sten vstal a rozhlédl se po ruinách můstku. Všichni byli mrtví, omráčení, nebo vyvrženi do prostoru.

Vzpamatoval se a zapnul si mikrofon. „Tady je kapitán. Předávám velení do počítačového střediska. Zpráva pro řízení poškození... zatěsnit kapitánský můstek.“

Dobelhal se k poklopu, vypáčil ho a prolezl jím.

Venku v prostoru bezcílně kroužila jedna střela Kali. Operátor jí sice zadal požadovaný terč, ale nestačil dokončit celý postup. Kali čekala na další příkaz.

Můstek na chvíli spočinul ve strnulém stavu - „zátiší techniky s mrtvolami“ - ale vtom se jedna postava pohnula.

Byl to Foss.

Pohlédl na kovový šrot v místech, kde míval nohy. Skafandr se okamžitě uzavřel a sterilně mu amputoval těch několik přečínajících kousků vazů a tkáně.

Foss necítil žádnou bolest.

Po rukou se doplazil k ovládacímu pultu. Ten byl ještě zpola aktivní. Foss přepnul na dosud nepoškozený terciární obvod a znovu se stal střelou.

Kali se vyřítla na *Kiso*.

Tahnský protiraketový důstojník viděl, že *Swampscott* byla zasažena a zaregistroval i bezcílnou orbitu Kali, takže nařídil zaměřovacímu systému, aby již neškodnou střelu ignoroval.

Kali však ožila! Ruka tahnského důstojníka už se natahovala ke klávesnici počítače, když došlo ke střetu.

Střela zasáhla *Kiso* do pohonných trubic, utrhla palivový sklad s AM_2 a vyslala gejzír antihmoty k přídi lodi.

Kiso zmizela v jedné pekelné, nehluché explozi.

Foss na můstku ještě stačil zahlédnout záblesk, který náhle zrudl, a uvědomit si, že je to jeho krev tryskající na obličejový štít jeho skafandru, než obrátil oči v sloup a padl čelem na pult.

Než Sten dorazil do počítačového střediska, svého nového velitelského postu, *Swampscott* inkasovala další tři zásahy.

Plazil se dál a modlil se, aby zbývalo ještě něco, čemu by se dalo velet.

Velmi nepravděpodobné, pomyslel si, když spatřil, jak se před ním jedna chodba totálně zkroutila. Mám halucinace. Ale zraněný nejsem.

Sten se prosoukal pochroumanou ocelovou trubicí. Jeho mysl zaznamenala sérii pozorování, zatímco se loď kolem něj třásla a zmítala jí jedna nárazová vlna za druhou:

Tady je stanice pro ošetřování raněných. Výbuch všechny zabil a zároveň na místě zmrazil. Před Stenem stál jeden ze Stenových vojenských doktorů s rukama ještě v přístupových otvorech průhledného operačního vaku. Za ním stáli připraveni jeho pomocníci. Raněný ležel ve vaku.

Všichni mrtví.

A tady místnost zavalená protipožární pěnou. Senzory se evidentně zbláznily a vychrlily pěnu na neexistující oheň. Sten zahlédl tři postavy ve skafandrech, jak se prodírají pěnou k východu, ale neměl čas, aby jim pomohl.

Stanice kontroly poškození a oprav, kde důstojník - Sten si všiml černě anodizovaných paží skafandru, což znázorňovalo hodnotní zařazení - chladně vysílal své poruchové týmy do akce. Stena zajímalo, jestli je to ten ledově klidný důstojník, se kterým před chvílí mluvil v komu.

Potom našel vchod do počítačového střediska, vypáčil dva poklopy a vrátil se k řízení *Swampscott*.

Všechny komy na něj ječely a specialisté se pokoušeli celý ten chaos dostat pod kontrolu:

„Přední goblinové raketometry nereagují. Žádné slovní hlášení z této stanice.“

„Sekundární strojovna hlásí, že porucha je již pod kontrolou.“

„Žádné řízení přední laserové stanice nereaguje.“

Z posádky *Swampscott* toho skutečně mnoho nezbývalo. A navíc teď obrazovku zaplňoval obraz - tentokrát bez zvětšení - tahnského bojového plavidla plavidla *Forez*, vlajkové lodi madam Atago.

Obří loď páčila jako o překot, chrčila vše, co měla, aby *Swampscott* zastavila.

Ozvalo se extrémně nevojenské vysílání: „A mam tě, dívče.“ Z dělostřelecké stanice o patro výš se ozval hlasitý chechtot. Vzápětí Kilgour odpálil dvě střely *Vydal*, které spřáhl k sobě, aby pak jednu z nich řídil, a vyslal je přímo na *Forez*.

Chodbami *Forez* se prohnal ohnivý výbuch živěný kyslíkem. Exploze utrhla nástěnnou tabuli a ta rotujíc za letu zasáhla admirála Desku. Jeho vyvržená mrtvola dopadla na madam Atago, která přilbou udeřila do ovládacího pultu.

Vědomí se jí vrátilo až dlouho poté, co bitva skončila. Velení však hladce přešlo na palubního důstojníka lodi *Forez*. Bitva pokračovala.

Swampscott utrpěla další zásah.

Tentokrát pronikl pancířem do hlavní strojovny lodi, ještě než tahnský dělostřelecký důstojník zmáčkl odpalovací tlačítko.

Peklo okamžitého plamene zaplavilo strojovnu a zmizelo.

Tapiová klela při pohledu na měřáky teploty motoru a modlila se, aby se mýlily, ačkoliv dobře věděla, že nelžou, když v tom raketa explodovala. Malá střepina šrapnelu prořízla supertlakovou hydraulickou trubici. Médium vytrysklo rychlostí více než 3000 metrů za vteřinu.

Hydraulická tekutina přeřízla Tapiovou v pase stejně přesně jako chirurgická pila.

Swampscott v prostoru zmrtvěla, ale stále si zachovávala rychlost a kurz.

Dvě lodi, *Forez* a *Swampscott*, klouzaly k sobě. Žádná z tahnských lodí se neodvažovala vystřelit - pravděpodobnost, že střela zasáhne chybný cíl, byla příliš vysoká.

Bitevní lodě se sunuly ke *Swampscott*. A kulometčíci tohoto křižníku našli svůj terč. Řetězové kulomety, které lemovaly dvě odporné boule po celé délce lodi, byly užitečné proti pozemním jednotkám nebo pro atmosférický boj na krátkou vzdálenost. Ale nyní se v hlubokém prostoru kulometčích naskytl neobvyklý cíl.

Mačkali tlačítka spouští a jejich střely se jen sypaly na *Forez* a trhaly její stěny, jako by to byla pouze plechová fólie.

Sten stál oněmělý ve velitelské kabině. Žádných dalších rozkazů již nebylo zapotřebí.

Jeho lodí otřásl další výbuch a Sten se musel držet, aby neupadl.

Poklop se prudce otevřel a do počítačového střediska spadl Kilgour. „Už tam nemám co na práci,“ vysvětlil. „Pudeme k nim na palubu?“ zeptal se dost nejistě.

Nedaleko došlo k ještě většímu výbuchu; Sten padl k zemi a na zlomek vteřiny ztratil vědomí. Vzpamatoval se a celý otřesený vstal.

Kde je jeho počítačový důstojník? Aha, tam. Ležel na zemi s obličejovým štítem proseknutým kovovou střepinou.

Sten omráčeně zaregistroval, že ve středisku stále fungují dvě obrazovky. Jedna ukazovala rychle mizící konvoj, druhá vyvržené vnitřnosti lodi *Forez*, která na ně dál chrčila palbu.

Kde je Alex? Ten by mohl vědět, co dělat.

Sten zakopl o nějaký skafandr. Kilgour mu ležel u nohou. Sten se sehnul a nahmatal indikátory. Všechny byly na nule.

Dopotácel se k jednomu funkčnímu komunikačnímu pultu. Nemotorné prsty v rukavicích našly spínač a Sten zahájil vysílání.

„Y...Y...Y...“

Univerzální signál pro kapitulaci.

Přestanou vůbec někdy? Zachytí ten signál? Honilo se mu hlavou.

Forez zastavila palbu.

Sten se skácel na palubu a čekal na tahnskou průzkumnou skupinu. Možná že ani na palubu nevstoupí. Možná se jen vzdálí a vyhodí loď do prostoru.

Ale Stenovi bylo jedno, co se stane.

Měl už toho zabíjení po krk.

Allan Cole a Chris Bunch

Flotila zatracenců

Z anglického originálu

FLEET OF THE DAMNED

přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.

jako svou 135. publikaci

Plzeň 2000, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 189 Kč

ISBN 80-86030-99-7

Sten

**PŘÍBĚH
OSOBNÍ
MSTY**

STENŮV POSLEDNÍ ODPOR

Po dlouhé době Stena opouští štěstí.

Sotva prolezl imperiální pilotní školou, je mu přidělena taktická divize na Periferních světech, kde se imperiální důstojníci zajímají spíše o to, jak jim padne uniforma, než aby zdokonalovali své vojenské umění.

Nepřátelští Tahnové si pro svůj dlouho plánovaný útok proti Říši nemohli vybrat lepší místo ani čas. Sten se svým mužstvem čelí obrovské tahnské přesile - a od Věčného Císaře, který je sám obléhán, nemohou očekávat žádnou pomoc.

Vše nasvědčuje tomu, že Stenovy dny jsou sečteny. Jestli však bude muset zemřít, nehodlá odejít sám...

